"Daha popüler soğuk kolonyalı ajanla bir bebek-gerilim" —The New York Times

ROBERT CRAIS

YOK EDİCİ

YOK EDİCİ

GİRİŞ

Bir insan vücudunun, bir bombanın gücünün etkisiyle dağıldığı gibi dağılacak.
-GRADWOHL ADLİ TIP

KOD ÜÇ ÇAĞRISI BOMBA EKİBİ

SILVER LAKE, KALİFORNİYA

CHARLIE RIGGİO çöp konteynırının yanında duran karton kutuya baktı. Bu, üzerine kahverengi buruşuk bir kâğıt torbayı andıran bir şeyin iliştirildiği bir kutuydu. Kutunun üzerinde YEŞİL FASULYE damgası göze çarpıyordu. Ne Riggio ne de yanındaki iki üniformalı polis, Sunset Bulvarında, önünde özel otoparkı bulunan alışveriş merkezinin köşesinden ileri geçmişti; oldukları yerden kutuyu gayet iyi görebiliyorlardı. "Ne zamandan beri orada?"
Devriye arabasındaki polislerden Ruiz adındaki Filipinli memur saatine baktı. \
"Yaklaşık iki saat önce göreve başladık. O zamandan beri de buradayız."
"Kutunun buraya nasıl gelmiş olduğunu bilen birini bulabildiniz mi?"
"Oh, hayır, ahbap. Hiç kimseyi bulamadık."
Mason adındaki zenci memur başıyla Ruiz'i onayladı.
"Kutuyu Ruiz görmüş. Çatlak herif gidip kutunun içine bakmış."
"Bana ne gördüğünü anlat."
"Komiser yardımcısına anlattım."
"Bana da anlat. O lanet olası zımbırtının yanma gidecek °lan o...pu çocuğu benim."

Ruiz uçlarına gri renkli koli bandıyfo kapak yapıştırımış iki galvaniz boru gördüğünü anlattı. Borular gevşek halde de olsa gazeteye sarılmış olduğu için yalnızca uçlarını görebildiğini söyledi.
Riggio bunu dikkate aldı. Geçtiğimiz aylarda çete faaliyetlerinin arttığı Silver Lake'deki Sunset Bulvan'nda bulunan bir alışveriş merkezinin önündeydiler. Çete üyeleri inşaat alanlarından veya fakir bir piçin bahçesinden çaldıklan galvaniz veya PVC boruları, barut ya da kibrit kafalarıyla dolduruyorlardı. Riggio kutuda gerçekten bomba olup olmadığını bilmese de kutuya içinde bomba varmış gibi yaklaşmak zorundaydı. Bomba ihban alındığında bu şekilde davranmak zorundaydılar. Bu ihbarların yüzde doksan beşinden fazlasında bomba yerine, saç spreyi kutuları, bir yeni yetmenin çantası ya da en son ihbarda olduğu gibi çocuk bezine sarılmış bir kilo esrar bulunurdu. Yüz ihbardan yalnızca birinde, bomba uzmanlarının "Uyduruk Mühimmat" adını verdiği şeye rastlanırdı.
Yani ev yapımı bombaya.
"Herhangi bir tıkırtı falan duydun mu?"
"Hayır."
"Yanık kokusu?"
"I-ıh."
"Daha iyi görebilmek için kutuyu açtın mı?"
"Asla."
"Kutuyu yerinden oynattın mı?" Ruiz sanki Riggio kaçıkmış gibi gülümsedi. "Ahbap, o boruları gördüğümde altıma yaptım. Yerinden oynattığım tek şey ayaklarımdı." Mason güldü.
Riggio arabasına döndü. Bomba Timi içinde robot dışında bir bomba uzmanının kullanabileceği tüm aletlerle ve bir ışıldakla donatılmış lacivert Suburbaniyla gelmişti. Robot istediğin takdirde, onları resmî olarak göreve çağırmak zorundaydın ve Riggio bunu yapmayacaktı. Üstelik o lanet olası robotlar kutunun etrafındaki bütün çukurlara saplanıp kalırlardı.

Riggio üniformalı bir komiser yardımcısınA > bölgenin tüm yönlerde yüz metreye kadar boşalülması emrir-jj vermekte olan şefi Buck Daggett'i buldu. İtfaiyeye haber verilmişti, ayrıca ilk yardım ekipleri de bölgeye gelmek üzereydi. Sunset Bulvarı kapatılmış ve trafik başka yollara yönlendirilmişti. Bütün bunlar, kendi sıhhî tesisatını kendisi yapmaya çalıAşan birinin çöpe attığı bir boşaltma sifonu yüzünden de olabilirdi.
"Hey, Buck, şu şeye bakmaya hazınm." "Koruyucu giysini giymeni istiyorum."
"Hava çok sıcak. İlk aşamada göğüs konA,yuCU kullanacağım, etkisiz duruma getirmem gerekirse giysili giyeceğim."
Riggio'nun ilk aşamada yapması gereken tAk şey, torbanın içinde ne olduğunu görebilmek için taşınabilip- bir röntgen cihazını sürükleyip getirmekti. İçindeki şey bombaya benziyorsa, o ve Daggett, bombayı etkisiz hale getirmek veya bulunduğu yerde patlatmak için bir plan yapacaklardı.
"O giysiyi giymeni istiyorum, Charles. Bu defa içimde bir his var."
"Senin içinde hep bir his vardır zaten."
"Ayrıca komiser yardımcısı şeritlerim de *ar. Giysiyi giyeceksin."
Zırhlı giysi neredeyse kırk beş kiloydu. Zırh ve ağır No-mex'ten yapılmış giysi, çıplak elleri dışıı\da Rjggio'nun bütün vücudunu sanyordu. Bir bomba imha uzman A parmaklannın hassasiyetine ihtiyaç duyardı.
Giysisini giydiğinde, Real Time RTR3 röntAen cihazını alarak hantal adımlarla pakete doğru yürüdü. Bu giysiyle adım atmak, ıslak yorgana sarınarak yürümeye benziyordu. Aralarındaki tek fark koruyucu giysiyle hissedilen aşın sıcaktı. Zırhlı giysi içinde geçirdiği üç dakikada gözlerine terler doJmaya başlamıştı bile. İşinin iyice zorlaşması için, bir de arkasından güvenlik kablosunu ve Daggett'la bir Telex sinyal aygıtı vA,sltaSıyla iletişim kurmasını sağlayacak telleri sürüklüyordu. Ay t-, bir kablo Real Time'ı, Suburban in kargo bölümündeki bilgisayara bağlıyordu. Riggio kendisini saban çekermiş gibi hissediyordu.

Riggio kulağında Daggett'ın sesini duydu. "Orada işler nasıl gidiyor?"
"Sayende kıçımdan ter akıyor."
Riggio en çok işin bu kısmından nefret ederdi; ne olduğunu bilmediği bir nesneye yaklaşmaktan. Her defasında aynı şey yaşanırdı: Riggio tanımlanmamış bu nesnelere, beyni olan canlı bir hayvanmış gibi yaklaşırdı. Uyuyan bir pitbullmuş gibi. Eğer dikkatle yaklaşır ve doğru hamleleri yaparsa, her şey yolunda giderdi. Eğer köpeği ürkütürse, kahrolası şey onu paramparça ederdi.
Ağır gösterimdeymişçesine atılan seksen iki adım onu kutunun yanına getirdi.
Kutunun kenarında bir köpeğin yaptığı çişe benzeyen ıslak lekenin dışında göze çarpan önemli bir şey yoktu. Buruşuk ve eğri büğrü kahverengi torbanın ağzı açıktı. Riggio dokunmadan içine baktı. Zorlanarak eğildiğinde kaskının şeffaf Lexan siperliğine yağmur gibi ter damladı.
Ruiz'in tarif ettiği iki boruyu gördü. Boruların kapaklarının çapı yaklaşık altı buçuk santimetreydi ve bantla yapıştırılmıştı, ancak, borulann başka bir yeri görünmüyordu. Gevşek olarak bir gazeteye sarılmış, yalnızca uçlan açıkta kalmıştı. Daggett, "Nasıl görünüyor?" diye sordu.
"İki boruya benziyor. Bekle. Görüntü alacağım."
Riggio görüntü almak için Real Time RTR3 u kutunun alt tarafının yanına yerleştirdikten sonra aleti çalıştırdı. Havayoluyla gidecek bavulları kontrol eden güvenlik görevlilerinin ekranlarında gördükleri yarı saydam görüntünün bir eşi iki ekranda belirdi: biri Riggio'nun RTR3 unde, diğeri de Suburban'da-ki bilgisayarın ekranında.
Charlie Riggio gülümsedi.
"0...pu çocuğu. Bir tane yakaladık, Buck. Bir bombamız oldu." "Görebiliyorum."
iki boru, aralarına bir tel makarası veya üçgen şeklinde yerleştirilmiş bir sigortayı andıran kapalı bir gölge halindeydi. Daha gelişmiş bir zamanlayıcı veya başlatıcı olmaması, Riggio'nun,

bu bombanın girişimci bir yerel çete üyesi tarafından imal edilmiş bir garaj projesi olduğu sonucuna varmasına neden oldu. İlkel teknolojiyle imal edilmiş, aldatıcı ve de özellikle etkisiz hale getirilmesi zor olmayan bir bombaydı.

"Bu iş çok kolay olacak, Buck. Çalıştır-ve-deli-gibi-kaç çeşitlemesini uygulayacağım."
"Dikkatli ol. İçinde harekete geçirici bir düzenek olabilir."
"Dokunmayacağım ki, Buck. Tanrı aşkına, bana biraz gü-vensene."
"Kendinden bu kadar emin olma. Görüntü al da ne olduğunu anlayalım."
Yapılacak işlem, Real Time i kırk beş derecelik bir açıyla yerleştirerek, bombadan bir dizi dijital bilgisayar görüntüsü almaktan ibaretti. Düzeneğin planı belirlendikten sonra Riggio Suburban'a gidecek ve orada Daggett'la birlikte bombayı en iyi şekilde nasıl etkisiz hale getireceklerine veya nasıl imha edeceklerine karar vereceklerdi.
Riggio ayaklannı sürüyerek, birkaç farklı açıdan Real Ti-me'la görüntü aldı. Neyle uğraştığını bildiği ve üstesinden gelebileceğine inandığı için, bunu yaparken herhangi bir korkuya kapılmamıştı. Riggio Bomba Timi'nde geçirdiği altı yıl boyunca, kırk sekizi aşkın şüpheli paketle karşılaşmış ve bunların yalnızca dokuzunun gerçek bomba olduğu ortaya çıkmıştı. Bombaların hiçbiri kontrolsüz bir biçimde, patlamamıştı.
"Benimle konuşmuyorsun, Charlie. İyi misin?"
"Çukurları açmakla meşgulüm, Çavuş. Bitmek üzere. Hey, ne yaptığımı biliyor musun? Beyin fırtınası yapıyorum."
"Kes. Kendine zarar vereceksin."
"Hayır, şunu bir dinle. Televizyon reklamlarıyla sattıkları şu aptal şeylerle dünyanın parasını kazanan tipleri bilirsin. Bu kahrolası koruyucu giysileri şişmanlara satabiliriz. Anladın mı? Giy ve kilo ver."
"Sen aklını şu bombaya ver, Riggio. Vücut ısın ne alemde?"
"İyi."
Aslında o kadar ısınmıştı ki; başı dönüyordu ama, isabetli ateş edeceğinden de emin olmak istiyordu. Uzay kıyafetleri giymiş

biri gibi kutunun etrafında dolaşarak ön, yan ve görünmeyen açılardan görüntü aldıktan sonra, üstten bir görüntü almak için Real Time'ı dümdüz tuttu. Yandan aldığı görüntülerde göremediği bir gölgeye rastladığında üstten görüntü alıyordu.
"Buck, şunu görüyor musun? Sanırım bir şey buldum."
"Ne?"
"Üstten aldığım görüntüde. Görüntüye bak."
Borulardan birinin yanında, tel makarası boyunca uzanan ince, saça benzer bir gölge vardı. Bu kablonun diğerlerine bağlı olmaması Riggio'yu bir an için şaşırtınca, ani ve beklenmedik bir düşünceye kapıldı. O makaranın orada bulunma nedeni yalnızca bu kabloyu kamufle etmek olabilirdi.
O anda bütün bedenini bir dehşet duygusu kapladı ve bağırsaklarına kramp girdi. Buck Daggett'a seslendi ama sözcükler ağzından çıkamadı.
Riggio, oh, aman Tanrım, diye düşündü.
Bomba, bir tabancanın namlusundan çıkan dokuz milimetrelik bir mermiden yirmi iki kat fazla bir hızla, saniyede yirmi sekiz bin fit hızla patladı. Beyaz bir ışık patlamasıyla birlikte, demiri eritebilecek bir ısı yayıldı. Normalde on altı santimetre-kareye düşen hava basıncının bir anda yedi buçuk kilogramdan yüz yirmi kiloya çıkmasıyla, parçalanarak şarapnele dönüşen demir borular, son hızla yol alan kurşunlar gibi koruyucu giysiye saplandı. Yüz elli kilodan fazla bir basınçla vücuduna çarpan şok dalgası, Riggio'nun göğsünü paramparça ederek, karaciğerini, dalağını, akciğerlerini ve çıplak ellerini parçaladı. Charlie Riggio beş metre havaya uçtuktan sonra on bir buçuk metre ileriye düştü.
Patlama noktasına bu kadar yakın bile olsa, ilk tahmin ettiği gibi, bir çete mensubu tarafından uyduruk malzemelerle garajda imal edilmiş bir bomba olsaydı, Riggio hayatta kalırdı.
Ama öyle değildi.
Charlie Riggio öldükten sonra, asfalt ve demir parçacıkları uzun bir süre bir kan yağmuru gibi yağmaya devam etti.
BÖLÜM BİR
1
"BANA BAŞPARMAKTAN bahset. Telefonda anlattığnı bifyorum ama, şimçji tamamını anlat."

Starkey sigarasından yarım santimlik bir nefes çektikten sonra, tatulaya silkeleme zahmetine katlanmayarak, külleri yerlere silkti. Burada olmaktan her sıkıldığında bunu yapardı ve burada olrnak onu hep sıkıyordu.
"Lütfen tablayı kullan, Carol."
"Iskala, dim."
"Iskalamadın."
Dedektif-2 Carol Starkey derin bir nefes daha çektiği sigarasını söadürdü. Bu terapiste ilk gelmeyi başladığında, Dana Williams seanslar sırasında sigara içmesine izin vamiyordu. Bu üç yıl ve dört terapist önceydi. Starkey o zamanlar ikinci ve üçüncü terapisti eskitmişti. Dana da tekrar sigara içmeye başladığı için artık onun sigara içmesini umursamıyordu. Bazen ikisi de ay nı anda içmeye başladıklannda, lanet olası oda inver-siyon tabakası altında kalmış Imperial Valley misali duman bulutuyla kaplanıyordu.
Starkey omuz silkti.
"Hayır, ıskalamadım sanırım. Sadece çok kzgnım, hepsi bu. Üç yıl oidu ve ben hâlâ başladığım noktadayım." "Benirj-ıie."
1
"BANA BAŞPARMAKTAN bahset. Telefonda anlattığını biliyorum
ama, şimdi tamamını anlat."
Starkey sigarasından yarım santimlik bir nefes çektikten sonra, tablaya silkeleme zahmetine katlanmayarak, külleri yerlere silkti. Burada olmaktan her sıkıldığında bunu yapardı ve burada olmak onu hep sıkıyordu.
"Lütfen tablayı kullan, Carol."
"Iskaladım."
"Iskalamadın."
Dedektif-2 Carol Starkey derin bir nefes daha çektiği sigarasını söndürdü. Bu terapiste ilk gelmeyö başladığında, Dana Williams seanslar sırasında sigara içmesine izin vermiyordu. Bu üç yıl ve dört terapist önceydi. Starkey o zamanlar ikinci ve üçüncü terapisti eskitmişti. Dana da tekrar sigara içmeye başladığı için artık onun sigara içmesini umursamıyordu. Bazen ikisi de aynı anda içmeye başladıklannda, lanet olası oda in versiyon tabakası altında kalmış Imperial Valley misali duman bulutuyla kaplanıyordu.
Starkey omuz silkti.
"Hayır, ıskalamadım sanırım. Sadece çok kızgınım, hepsi bu. Üç yıl oldu ve ben hâlâ başladığım noktadayım." "Benimle."

"Evet. Sanki üç yılda bu bokun üstesinden gelemezmişim gibi."
"Bana neler olduğunu anlat, Carol. Bana küçük kızın başparmağını anlat."
Starkey bir sigara daha yakarak, küçük kızın başparmağını hatırlamak için arkasına yaslandı. Sigarayı günde üç pakete indirmişti. Kaydettiği bu ilerleme onun kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı olmalıydı ama, olmuyordu.
"Temmuzun dördüydü. Venice'deki o geri zekâlı kendi havai fişeklerini yapmaya ve komşularla paylaşmaya karar vermiş. Sonuçta küçük bir kızın başparmağıyla işaret parmağı koptu ve acil servisten bizi aradılar."
" 'Biz' derken kimi kastediyorsun?"
"Ben ve o günkü ortağım, Beth Marzik."
"Bir kadın daha?"
"Evet. KKB'de iki kadınız."
"Tamam."
"Oraya vardığımızda, ailenin eve gittiğini öğrendiğimiz için, biz de evlerine gittik. Kızın babası ağlıyor, işaret parmağını nasıl bulduklannı, ancak, başparmağı bulamadıklarını anlatıyordu. Ardından da bize evde imal edilmiş havai fişekleri gösterdi. Fişekler o kadar büyüktü ki; elinin tamamı kopmamış olduğu için kız şanslıydı."
"Fişekleri adam mı yapmış?"

"Hayır, o mahallede oturan bir herif yapmış ama, kızın babası kim olduğunu bize söylemedi. Adamın bir zarar vermek istemediğini söylüyordu. Kızınız sakatlandı dedim, diğer çocuklar da tehlikede, efendim dedim, ama herif işbirliğine yanaşmadı. Kızın annesine sordum, ama adam İspanyolca bir şeyler söyleyince, kadın da konuşmadı."
"Sana neden bir şey anlatmadılar?"
"Hepsi birer geri zekâlı da ondan."
LAPD Kriminal Komplolar Birimi'nde çalışan Dedektif-2 Carol Starkey'ye göre yaşam böyle bir şeydi. Dana, Star-key'nin hiç hoşlanmadığı bir şeyi yaparak, deri kaplı defterine

notlar alıyordu. Notlar onun sözlerine fiziksel bir içerik katıyor, kanıt olduklarını düşündüğü için Starkey'yi yaralıyordu.
Starkey sigarasından birkaç nefes daha çekerek omuz silk-ti ve sözlerine devam etti.
"Bu fişeklerin uzunluğu on beş santimetre, tamam mı? Onlara Meksika Dinamiti deriz. Bu zımbırtıların çoğu Akade-mi'nin atış alanında duyulan seslere benzer seslerle patlamaya devam ettiği için, Marzik'le beraber kapı kapı dolaşmaya başladık. Ama komşulann da kızın babasından pek bir farkı yoktu -hiç kimse bize bir şey söylemedi ve ben giderek delirmeye başladım. Marzik'le beraber arabaya dönerken yere bakınca parmağı gördüm. Yere baktım ve işte oradaydı, o güzelim küçücük başparmak. Aldığım gibi ailesine götürdüm."
"Telefonda parmağı babasına yedirmeye kalkıştığını söylemiştin."
"Herifin yakasına yapışıp, parmağı ağzına soktum. Evet, bunu yaptım."
Dana koltuğunda kıpırdandığında, Starkey beden dilinden, bu görüntüyü gözünde canlandırmanın onu rahatsız ettiğini anladı. Bu yüzden onu suçlayamazdı.
"Ailenin neden şikâyet başvurusunda bulunduğunu anlamak zor değil."
Starkey biten sigarasını söndürdü.
"Aile şikâyetçi olmadı."
"O halde kim... "
"Marzik. Onu korkutmuş olmalıyım. Teğmenimle konuşmuş, Kelso da beni değerlendirmeye tabi tutmak için Banka'ya göndermekle tehdit etti."
LAPD Davranış Bilimleri Birimi, Uzakdoğu Bankasının Broadway, Çin Mahallesindeki binasındaydı. Memurların çoğu bankaya gönderilmenin utanç verici korkusuyla yaşar, haklı olarak, istikrarlarının sorgulanmasının, meslekte ilerlemelerinin sonu olacağına inanırlardı. Bunu ifade etmek için de "Kariyer hesabından fazla para çekilmiş," derlerdi.

"Eğer bankaya gidersem, bir daha asla Bomba Timi'ne dönemem."
"Dönmek istiyor musun?"
"Hastaneden çıktığımdan beri tek istediğim bu."
Starkey şimdi de siniri bozulduğu için ayağa kalkarak bir sigara daha yaktı. Dana'nın onu incelemesinden de hoşlanmıyordu. Dana yazabileceğinden fazlasını söylemesini bekliyormuş, gözetleniyormuş gibi geliyordu. Bu Starkey'nin de bizzat başvurduğu bir sorgulama yöntemiydi. Ağzınızı açıp bir şey söylemediğinizde insanlar kendilerini sessizliği bozmaya mecbur hissediyorlardı.
"Elimde kalan tek şey işim. Lanet olsun."
Starkey sesindeki savunmacı gerginlikten ötürü pişman oldu ve Dana yine bir şeyler karalamaya başlayınca, kendisini daha da kötü hissetti.
"Demek Teğmen Kelso'ya kendi başına yardım arayacağını söyledin?"
"Tanrım, hayır. Bu işten kurtulmak için onun kıçını yaladım. Sorunum olduğunun farkındayım, Dana, ama kariyerimi mahvetmeyecek şekilde yardım alacağım."
"Başparmak yüzünden mi?"
Starkey İçişlerinde kullandığı aynı sabit bakışlarla baktı. "Artık başa çıkamadığım için."
Dana içini çektiğinde bakışlarında, incitici ve zayıf hissettiren yöntemlerle kendisini ifade etmek zorunda kalmaktan ötürü sinirlenen Starkey'yi çileden çıkaran bir sıcaklık belirdi. Ca-rol Starkey "zayıfı iyi oynayamazdı ve asla da oynayamamıştı.

"Carol, bir yerin kırılmış da benim tamir etmemi istermiş gibi buraya geldiysen, ben bunu yapamam. Terapi kemikleri yerine oturtmaktan daha zordur. Zaman alır."
"Üç yıl oldu. Şimdiye kadar bu olayı aşmış olmalıydım."
"Burada 'malı' diye bir şey olamaz, Carol. Başına neler geldiğini bir düşün. Neler yaşadığını bir düşün."

"Düşünmek canıma yetti. Üç lanet olası yıl boyunca düşündüm."
Gözlerinin arkasına keskin bir ağn saplandı. Sadece düşünmekten.
"Neden sürekli terapist değiştiriyorsun, Carol?"
Starkey başını sallayıp yalan söyledi.
"Bilmiyorum."
"Hâlâ içki içiyor musun?"
"Bir yıldan fazladır içmedim."
"Uykuların nasıl?"
"Birkaç saat uyuduktan sonra uyanıyorum."
"Rüya yüzünden mi?"
Carol soğukkanlı davranmaya çalıştı.
"Hayır,"
"Endişe ataklan mı?"
Belindeki çağn cihazı titreştiğinde, Carol bu soruyu nasıl yanıtlaması gerektiğini düşünüyordu. Ekrandaki numaranın Kelso'nun cep telefonu numarası olduğunu ve onu 911'in izlediğini gördü. 911 Kriminal Komplolar Birimi'ndeki dedektiflerin acil yanıt istediklerinde kullandıklan koddu.
"Lanet olsun, Dana. Buna cevap vernqek zorundayım."
"Çıkmamı ister misin?"
' Hayır. Hayır, ben çıkarım."
Starkey çantasını alarak bekleme odasına gittiğinde, oradaki kanepede oturan kadınla bir an göz göze geldi ve kadın başını çevirdi.
"Özür dilerim."
Kadın Starkey'ye bakmadan başını salladı.
Starkey cep telefonunu bulabilmek için çantasını karıştırdı ve Kelso'nun çağrısına cevap vermek için hızlı arama tuşlarından birine bastı. Kelso telefona cevap verince, Starkey onun arabasında olduğunu tahmin etti.

"Benim, Teğmen. Ne oldu?" "Neredesin?" Starkey kadına baktı. "Ayakkabı bakıyordum."
"Ne yaptığını sormadım, Starkey. Nerede olduğunu sordum."
Starkey Kelso'nun ağzından çıkan bu sözler karşısında öfkeye kapıldığını hissetti, ama onun düşüncelerine önem verdiği için de kendinden utandı.
"Batı yakasındayım."
"Pekâlâ. Bomba Timi'ne bir ihbar geldi ve ben de şu anda oraya gidiyorum. Carol, Charlie Riggio'yu kaybettik. Olay yerinde ölmüş."
Starkey'nin parmakları buz gibi oldu. Kafasının derisi kann-calandı. Buna "derinlere çekilmek" denirdi. Bedenin kanı içeri doğru çekerek, kanamayı asgariye indirmesinin bir yoluydu. Hayvani geçmişimizden kalan, bizi parçalamak isteyen pençelerin ve azı dişlerinin oluşturduğu tehditlere verilen bir tepkiydi bu. Starkey'nin dünyasında tehditler hâlâ varlıklarını sürdürüyorlardı.
"Starkey?"
Starkey kadının duymaması için başını çevirerek sesini al-
çalttı.
"Affedersiniz, Teğmen. Bomba mıymış? Patlayan bir şey miymiş?"
"Aynntılan henüz öğrenemedim ama, evet, bir patlama olmuş."
Starkey'nin derisinden ter akıyor, midesi burkuluyordu. Kontrolsüz patlamalar nadiren gerçekleşirdi. İşbaşında olan bir bomba imha uzmanının ölmesi daha da ender olarak görülürdü. Bu olay en son üç sene önce yaşanmıştı.
"Her neyse, ben oraya gidiyorum. Ha, Starkey, eğer istersen, bu olaya başka birini verebilirim."

"Rotasyondayım, Teğmen. Görev benim." Pekâlâ. Ben sadece öneride bulunmak istemiştim."
YOK EDİCİ
21
Kelso olay yerinin adresini verdikten sonra telefonu kapattı Kanepede oturan kadın, Starkey'nin acısını yüzünden oku-yabiliyormuş gibi ona bakıyordu. Starkey bekleme odasının aynasında kendisini gördü. Bir anda bembeyaz olan bir cilt. Nefes almak için kendisini zorladı. Kısa ve hızlı nefesler.
Starkey telefonunu çantasına koyduktan sonra, bugünkü seansı erken bitirmeleri gerektiğini söylemek için Dana'nın odasına gitti.
"Gitmeliyim. Göreve çağrıldım. Ah, dinle, bunların hiçbirini sigortaya bildirmeni istemiyorum, tamam mı? Daha önce olduğu gibi cebimden ödeyeceğim."
"Senin-sigorta kayıtlanna hiç kimse ulaşamaz, Carol. Senin iznin olmadan olmaz. Gerçekten paranı harcamaya değmez."
"Kendim ödemeyi tercih ederim."
Starkey çek yazarken Dana, "Hikâyeyi bitirmedin. Havai fişekleri imal edeni buldunuz mu?" diye sordu.
"Kızın annesi bizi iki blok ileride bir garaja götürdü ve adamı dört yüz kilo dumansız barutla yakaladık. Dört yüz kilo ve her yer benzin kokuyor. Bu adam hayatını neyle kazanıyor-muş, biliyor musun? Bahçıvanmış. Eğer orası havaya uçsaydı, bütün bloğu da beraberinde uçururdu."
"Aman Tanrım." A
Starkey çeki uzattıktan sonra veda ederek kapıya yöneldi. Danaya sormak niyetinde olduğu bir şey aklına gelince, eli kapının kulpunda durdu.
"Merak ettiğim şu adamla ilgili bir şey var. Belki ışık tutabilirsin."
"Hangi açıdan?"
Tutukladığımız adam bize ömrü boyunca havai fişek imal ettiğini söyledi. Bunun doğru olup olmadığını nasıl anlayabiliriz? Sol elinde yalnızca üç, sağ elinde de iki parmağı kalmış. Parmaklarını teker teker havaya uçurmuş." Dana'nın beti benzi attı.
22
ROBERT CRAIS
"Onun gibi bir düzine adamı tutukladım. Onlara kronik deriz. Bunu neden yaparlar, Dana? Sürekli olarak bombalara geri dönen adamlara sen ne ad verirsin?"
Paketinden bir sigara çıkanp yakma sırası şimdi Danaya gelmişti. Bir duman bulutu salıvererek, soruyu yanıtlamadan önce dikkatle Starkey'ye baktı.
"Bence onlar kendilerini yok etmek istiyorlar."
Starkey başını sallayarak aynı fikirde olduğunu belirtti.
"Yeni randevu için seni arayacağım, Dana. Teşekkürler."
Starkey arabasına gitmek üzere dışarı çıkarken, bekleme odasındaki kadına bakmamak için başını önüne eğdi. Direksiyona oturdu ama, arabayı çalıştırmadı. Evrak çantasını açarak, içinde cin bulunan ince ve gümüş cep şişesini çıkarttı. İçkiden uzun bir yudum aldıktan sonra camı açarak otoparka kustu.
Öğürmesi bitince cini bir kenara bırakarak, bir asit giderici çiğnedi.
Ardından kendisini toplamak için elinden geleni yaptı ve Carol Starkey şehre, öldüğü yerin tıpatıp benzeri bir yere doğru yola koyuldu.
Helikopterler akbabaların daireler çizerek, araba çarpması sonucunda ölen hayvanlara yaklaştıkları, bir pastanın katmanları gibi dönerek yerdeki sıfır noktasına indi. Starkey onları, olay yerinden yarım kilometre ileride trafik kilitlendiğinde gördü. Bir benzin istasyonuna girerek flaşörünü yakıp arabadan indi ve geri kalan sekiz bloğu yürüdü.
Olay yerinde, Bomba Timi'nin Suburban'larının yanı sıra, bir düzine de telsiz ünitesi ve sayıları giderek artan bir medya ordusu vardı. Kelso Bomba Timi'nin şefi ve gündüz vardiyasın-daki üç bomba uzmanıyla birlikte öndeki Suburban in yanındaydı. Kısa boylu, sarkık bıyıklı bir adam olan Kelso kareli siyah bir ceket giymişti. Starkey'yi fark edince, dikkatini çekmek için elini salladı ama, Starkey onu görmemiş gibi yaptı.
YOK EDİCİ
23

Riggio'nun cesedi bir yığın halinde otoparkta, öndeki Su-burban'la bina arasında bir yerde duruyordu. Adli Tıp Müfettişi minibüsüne yaslanmış, LAPD'den John Chen adındaki kriminoloji uzmanının cesedi incelemesini seyrediyordu. Starkey evvelce birisinin ölmüş olduğu bir olayda görev almamış olduğu için Adli Tıp Müfettişini tanımıyordu ama, Chen'i tanıyordu.
Starkey rozetini göstererek, otoparkın girişindeki üniformalıların arasından geçti. Üniformalılardan, tanımadığı genç bir adam, "Tannm, adam kendisini havaya uçurmuş. Ben sizin yerinizde olsam oraya gitmezdim," dedi.
"Gitmez miydiniz?"
"Tercih hakkım olsaydı, gitmezdim."
Olay yerinde sigara içmek LAPD ilkelerine aykırıydı ama Starkey, Charlie Riggio'nun cesediyle karşılaşmak üzere otoparkın içinden geçmeden önce bir tane yaktı. Starkey onu Bomba Timinde çalıştığı günlerden tanırdı ve bu işin çok zor olacağının farkındaydı. Öyle de olmuştu.
Riggio'nun kaskı ve göğüs koruyucusu, onu hayata döndürmeye uğraşan ilk yardım-ekibi tarafından kesilmişti. Giysisini parçalayan şarapneller, öğleden sonraki parlak güneş altında, göğsünde ve karnındaki kanlı kıvrımların mavimsi renkte görünmesine neden olmuştu. Yüzünde, gözünün hemen altında tek bir delik göze çarpıyordu. Starkey Riggio'nun kaskı-na baktığında, Lexan marka siperliğin parçalanmış olduğunu gördü. Lexan'm geyik tüfeğinden çıkan bir mermiyi bile engellediği söylenirdi. Ardından da cesede baktığında, ellerinin olmadığını gördü.
Starkey bir asit giderici daha çiğnerken cesedi görmek zorunda kalmamak için döndü.
"Selam, John. Elimizde ne var?"
"Selam, Starkey. Bu konu hakkında bilgin var mı?"
"Evet. Kelso Buck Daggett'ın kurtulduğunu söyledi ama, onu göremiyorum."
"Hastaneye gönderdiler. İyi ama oldukça sarsılmış durumda. Leyton kontrolden geçmesini istedi."

"Tamam. Daggett ne anlattı? Elinde yararlanabileceğim bir şey var mı?"
Chen tekrar cesede baktı ve çöp konteynınnı gösterdi.
"Bomba şu konteynırdaymış. Buck in söylediğine göre, patladığında, Riggio Real Time'la görüntü alıyormuş."
Starkey Chen İn başının hareketini izleyince, taşınabilir Re-al Time röntgen cihazının sokağa fırlamış büyük bir parçasını gördü. Konteynıra tekrar dikkatle bakınca, Real Time in bulunduğu yerin yirmi metreden uzağına savrulmuş olduğunu tahmin etti. Riggio da konteynırdan otuz metre ileride yatıyordu.
"Onu buraya Daggett mı taşımış, sağlık görevlileri mi?"
Herhangi bir patlama olduğunda, bomba uzmanları, ikinci bir bombayı beklemeleri yönünde eğitim almışlardı. Starkey Daggett'ın Riggio'yu bu nedenle konteynırdan uzaklaştırmış olabileceğini tahmin etti.
"Bunu Daggett'a sorman gerekiyor. Ben Riggio'nun buraya düşmüş olduğunu düşünüyorum."
"Tanrım. Patlama noktasından ne kadar uzaktayız? Otuz metre falan olmalı."
"Buck feci bir patlama olduğunu söyledi."
Starkey mesafeyi tahminen tekrar ölçtü ve patlama şeklini belirlemek için ayağının ucuyla zırha dokundu. Sanki çok yakın bir mesafeden otuz el ateş edilmiş gibiydi. Bu tür "aldatıcı" bombaların patladıklarında yoğun bir ısı yayarak ve şarapnele dönüşerek koruyucu giysilere zarar verdiğini daha önce de görmüştü, ancak, bu bombanın şarapnelleri on iki kat zırhın arasından geçmiş ve bir adamı otuz metre ileriye fırlatmıştı. Çıkan enerji müthiş olmalıydı.
Chen kanıt çantasından plastik bir torba çıkartıp, plastiği iyice gererek içindeki posta pulu boyutlarında kararmış metal parçasını gösterdi.
"Bu da ilginç. Riggio'nun koruyucu giysisine saplanmış bir bomba parçası."
Starkey yakından baktı. Metalin üzerine çarpık bir satır kazınmıştı.

"Şu nedir? S harfi mi?" Chen omuzlarını silkti.
"Ya da bir tür sembol. Geçen sene San Diego'da bulunan bombayı hatırlıyor musun, her yerine penisler çizilmiş olan?"

Starkey Chen'i duymazdan geldi. Chen konuşmayı severdi. Eğer üzerinde penisler olan bir bombadan bahsetmeye başlarsa, Starkey işini kesinlikle yapamazdı.
"John, bana bir iyilik yap ve bu örneklerden bazılarını bu gece incele, olur mu?"
Chen'in suratı asıldı.
"Burada işim bittiğinde saat gerçekten çok geç olacak, Ca-rol. Konteynırın üzerinde çalışmam gerekiyor. Sonra bir de sizlerin etrafta bulacaklarınız var. Yalnızca bulgulan kaydetmem bile en az iki üç saat sürer."
Yüz metre çapında bir alanın her noktasında bombanın parçalarını arayacaklar, yakındaki binaların çatılarını, yolun karşı tarafındaki apartmanların ve evlerin cephelerini, arabaları, konteynırı ve arkasındaki duvarı tarayacaklardı. Bombayı yeniden imal etmelerine yardımcı olacak ya da kaynağına dair onlara bir ipucu verecek her şeyi, ama her şeyi arayacaklardı.
"Sızlanma, John. Hiç hoş değil."
"Sadece söylüyorum."
"Gazla pişirmen ne kadar sürer?"
Somurtma iyice suratsız ve rahatsız edici bir hal aldı.
"Altı saat."
Buldukları bütün bomba parçalarında, bombanın açtığı çukurda ve Riggio'nun giysisinde patlayıcının kalıntıları olacaktı. Chen maddeyi gaz kromatografla pişirecek ve altı saat sürecek bu işlemin sonucunda, patlayıcı maddenin ne olduğunu belirleyecekti. Starkey ne kadar süreceğini sorarken, işlemin altı saat süreceğini zaten biliyordu ama, sırf Chen'in, işlemin bu kadar uzun sürecek olması nedeniyle suçluluk duymasını istediği için yine de sormuştu.

"Önce işleme başlamak için birkaç örneği incelesen de, sonra kayıtlara geçirsen olmaz mı? Böyle bir enerji potansiyeline sahip patlayıcı, arayacağım kişilerin sayısını gerçekten azaltır, John. Bu konuda avantaj elde etmem için bana yardım edebilirsin."
Chen sistemli ve kitaba uygun olmayan şeyler yapmaktan nefret ederdi ama, Starkey'nin haklı olduğunu da inkâr edemezdi. Saatine bakarak, zamanı hesapladı.
"Burada işimin kaçta biteceğini anlayalım, tamam mı? Elimden geleni yapanm, ama hiçbir şey için garanti veremem."
"Ben garantilerden uzun zaman önce vazgeçtim."
Buck Daggett'm Suburban'ı Riggio'nun cesedinden kırk sekiz adım ilerideydi. Starkey yürürken saymıştı.
Kelso ve Leyton onun geldiğini görünce, diğerlerinin yanından ayrılarak Starkey'yi karşılamışlardı. Kelso'nun yüzünde gaddar bir ifade vardı, Leyton'daysa gergin ve profesyonel. Telefon geldiğinde Leyton görev başında olmadığı için blucin ve polo tişörtle olay mahalline koşmuştu.
Bakışları karşılaştığında Leyton hafifçe gülümsedi ve Star-key bu gülümsemede bir hüzün olduğunu fark etti. Bomba Ti-mi'nin on iki yıllık şefi Leyton, Charlie Riggio'yla şef-çavuş rütbesinin altındaki her bomba uzmanını bizzat seçtiği gibi, Carol Starkey'yi de bizzat seçmişti. Onu FBI'ın Alabama'daki bomba okuluna göndermişti ve üç yıl boyunca da Starkey'nin patronu olmuştu. Starkey hastanedeyken elli dört gün boyunca hiç ihmal etmeden onu her gün ziyaret etmiş, Starkey işine geri dönmek için mücadele verirken, onun adına lobi yapmıştı, işinde Leyton kadar saygı duyduğu ya da hoşlandığı bir kişi daha yoktu.
Starkey, "Dick, bir an önce işe koyulmak istiyorum. Senin-kilerden mümkün olduğunca çok sayıda kişi bize yardımcı olabilir mi?"
"Görev başında olmayanlann hepsi geliyor. Hepimiz burada olacağız."

Starkey Kelso'ya döndü.
"Teğmen, üniformalılarından bazılarını yardıma çağırmak için Rampart'takilerle konuşmak istiyorum."
Starkey'ye bakan Kelso'nun kaşlan çatılmıştı.
"Bunu şefleriyle ayarladım bile. Burada sigara içmemelisin, Starkey."
"Özür dilerim. Gidip onunla konuşmalı, sonra da işleri organize etmeliyim."

"Bu olayda Marzik ve Santos'la beraber çalışacaksın." Starkey bir asit giderici çiğnemeye can attığını hissetti. "Marzik olmak zorunda mı?"
"Evet, Starkey. Marzik olmak zorunda. Buraya gelmek üzereler. Bir şey daha var. Teğmen Leyton işe koyulmadan önce bir bilgi edinebileceğimizi söyledi: 911'e bu konuyla ilgili bir çağrı gelmiş."
Starkey Leyton'a baktı.
"Bir tanığımız mı var?"
"Çağnyla bir devriye arabası ilgilenmiş. Buck 911'in acil çağnlara cevap verdiğini söyledi. Eğer olay buysa, elimizde bir kayıt ve adres olmalı."
Bu önemli bir haberdi.
"Tamam. Ben ilgilenirim. TeşekkürleA"
Kelso basın mensuplanna baktı. LAPD'de görevli basın memurlarından birinin, medya mensuplarının bekledikleri yere doğru gittiğini görünce kaşları çatıldı.
"Sanınm bir açıklama yapmamız gerekiyor, Dick."
"Hemen geliyorum."
Kelso basın memurunu yakalamak için aceleyle koştururken, Leyton Starkey'nin yanında kaldı. Öbür adam gidene kadar bekledikten sonra, Leyton dikkatle Starkey'ye baktı.
"Nasılsın, Carol?"
"İyiyim, Teğmen. Her zaman olduğu gibi birilerinin kıçını yalıyorum, isimler alıyorum. Hâlâ ekibe dönmek istiyorum."

Leyton içinden bunu onayladığını hissetti. Üç yıl önce bu tatsız konuyu kapatmışlardı ve ikisi de Los Angeles Personel Departmanı'nın buna asla izin vermeyeceğini biliyordu.
"Daima sıkı bir kızdın. Ama aynı zamanda da şanslıydın."
"Tabii ya. Sabahları şans sıçıyorum."
"Bu şekilde küfür etmemelisin, Carol. Hiç çekici olmuyor."
"Haklısın, Patron. Sigarayı bırakır bırakmaz, konuşmamı da düzelteceğim."
Starkey Leyton'a gülümseyince, o da bu gülümsemeye karşılık verdi. Çünkü ikisi de Starkey'nin sigaradan da, küfretmekten de asla vazgeçmeyeceğini biliyorlardı.
Starkey Leyton'ın basın toplantısına katılmak üzere uzaklaşmasını izlerken, Marzik ve Santos'un sokağın hemen karşısındaki apartmanlardan birinin önünde toplanmış bir grubun ortasında üniformalı bir çavuşla konuştuklarını fark etti. Mar-zik Starkey'ye bakıyordu ama, o Suburban'ın ön tarafına giderek aracı incelemeye başladı. Suburban patlamaya altmış metre ileride maruz kalmıştı. Riggio'nun peşinden sürüklediği teleks ve güvenlik kabloları hâlâ Suburban'ın arkasından Rig-gio'nun koruyucu giysisine bağlıydı, ama patlamanın etkisiyle karmakarışık olmuştu.
Suburban'da hasar yokmuş gibi görünmesine rağmen, Starkey yakından incelediğinde, sağ farın çatlamış olduğunu gördü. Daha yakından görebilmek için çömeldi. Camın arasına E harfini andıran siyah bir metal parçası sıkışmıştı. Starkey parçaya dokunmadı. Bunun, Riggio'nun zırhlı giysisinin kayışlarından birinin madeni tokası olduğunu anlayana kadar dikkatle bakmaya devam etti. Derin derin ve uzun uzun içini çektikten sonra ayağa kalkarak Riggio'nun cesedine baktı.
Adli Tıp'tan gelen memurlar Riggio'yu ceset torbasına koyuyorlardı. John Chen asfaltın üzerine beyaz tebeşirle cesedin bulunduğu yeri işaretledikten sonra ayağa kalkmıştı ve yüzünde bariz bir ilgisizlik ifadesiyle adamları seyrediyordu.

Starkey kalçalanna sürerek avuçlarını temizledikten sonra kaburgalarını ve ciğerlerini zorlayarak birkaç derin nefes aldı.

Yaralan yüzünden bunu yapmak acı veriyordu. Yolun karşısında duran Marzik hâlâ Starkey'ye el sallıyordu. Santos da muhtemelen neden hâlâ orada dikildiğini merak ederek ona bakıyordu.
Starkey biraz sonra onlara katılacağını belirten bir hareketle el salladı.
Alışveriş merkezinde yer alan ucuz giysiler satan birkaç mağaza, ikinci el kitaplar satan bir kitapçı, İspanyolca "aile tarifesi" uyguladığını ilan eden bir dişçinin muayenehanesi ve Küba restoranı, Riggio'nun bombaya yaklaşmasından önce boşaltılmıştı.

Starkey aniden gergin bir ipin üzerindeymiş ve tek çıkış yolu o kapıymış gibi, zayıflayan bacaklarının üzerinde zar zor yürüyerek restorana doğru gitti. Marzik unutulmuştu. Charlie Riggio unutulmuştu. Starkey son hızla atan kalbinden başka bir şey hissetmiyordu ve o anda kontrolünü kaybettiği takdirde, düşüp öleceğinden emindi.
Restorana girdiğinde bütün kontrol umutlarının ötesinde kalan bir öfkeyle titremeye başladı. Ayakta kalabilmek için tezgâha tutunmak zorunda kaldı. Eğer o anda Leyton veya Kelso içeri girseydi, Starkey'nin kariyeri sona ererdi. Kelso'nun onu bankaya göndereceğine, malulen emekliye sevk edileceğine şüphe yoktu ve bu durumda Carol Starkey'nin yaşamında kalan tek şey, korku ve boşluk olacaktı.
Gümüş cep şişesini almak için çekiştirmek çantasını açtı, boğazından inen cini hissettiği anda, zayıflığı yüzünden kendisine lanetler yağdırdı ve utandı. Oturursa ayağa kalkamayacağının farkında olduğu için derin nefesler alarak oturmaktan kaçındı. Şişeden aldığı ikinci uzun yudumdan sonra titremesi geçti.
Starkey kendisine yalnızca yapması gerekeni yaptığını ve her Şeyin yoluna gireceğini telkin ederek, anılarla ve korkuyla mücadele etti. Çok güçlüydü. Üstesinden gelecekti. Kazanacaktı.
Bir süre sonra kendisine gelmişti.
Şişeyi çantasına koydu, ağzına sprey sıktı ve olay yerine döndü.
O daima sıkı bir kız olmuştu.

Starkey'nin bulduğu iki arabalı polis, kendilerine yönlendirilen çağrının kaydediliş saatini bildirdiler. Starkey cep telefonundan Acil Destek Hizmetlerindeki gündüz müdürünü arayarak kendisini tanıttıktan sonra, çağrının yaklaşık saatini vererek bant kaydını ve telefonun edildiği adresi istedi. Çoğu insan, 9 11'e gelen bütün çağrılarda arayanın telefon numarasının ve aramanın yapıldığı adresin otomatikman banda kaydedildiğini bilmez. Bu uygulamanın nedeni, acil durumdaki birinin, özellikle de tehdit altındayken veya ölürken, bulunduğu yeri bildirmesinin beklenemeyecek olmasıdır. Bu nedenle de sistem bunu dikkate alarak 911'e adresi bildirir.
Starkey ofis numarasını bıraktı ve müdüre istediği bilgiyi temin eder etmez kendisini aramasını söyledi.
Acil Destek Hizmetleriyle işi bitince, sokağın karşısındaki apartmanın önünde, bölgeye dönmelerine izin verilen birkaç semt sakinine sorular soran Marzik ve Santos'un yanına gitti. Starkey'nin geldiğini gördüklerinde, onu karşılamak üzere sokağa indiler.
Jorge Santos, unutmuş olduğu bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi, yüzünde daima şaşkın bir ifade olan kısa boylu bir adamdı. Adının "whore-hey" gibi telaffuz edilmesi, ona tartışmaya açık "Hooker"1 lakabını kazandırmıştı. İşte olduğu zamanlarda iki çocuğu annesiyle kalan Beth Marzik kocasından boşanmıştı. Daha fazla para kazanabilmek amacıyla Amway ürünleri satıyordu ama, insanları o kadar zorluyordu ki; Spring Street'teki dedektiflerin yarısı onu görür görmez ortadan kayboluyordu.
Starkey, "Haberler iyi. Leyton 911'e bir çağrı geldiğini söyledi," dedi.
Marzik pişmiş kelle gibi sırıttı. "Bu saygıdeğer vatandaş adını vermiş mi?" "Acil Destek Hizmetlerini aradım. Bantları inceleyip, en yakın zamanda bildirecekler."
1 Fahişe.

Marzik Santos'u dürttü.
"Oral sekse karşılık bir dolanna, adını bırakmamış olduğuna bahse girerim."
Santos'un yüzü karmakanşık oldu. Evli, dört çocuklu dindar bir adamdı ve Marzik'in bu tür konuşmalanndan nefret ediyordu.
Starkey Marzik'in sözünü kesti.
"Bölgeyi taramak için üniformalıları getirmeliyim. Dick evleri tek tek dolaşırken bize yardım etmeleri için Rampart'ın dedektif göndermeyi teklif ettiğini söyledi."
Marzik bu düşünce hoşuna gitmemiş gibi alnını kırıştırdı.
"Pekâlâ, bu gece bu insanların çoğuna ulaşamayacağız. Duyduğum kadarıyla, burayı boşaltanlar o kahrolası şey patladıktan sonra akrabalarına veya arkadaşlarına gitmişler."
"Yöneticilerden burada yaşayanların listesini alacaksın, değil mi?"

"Evet. Ne olmuş?"
Marzik kuşkulu görünüyordu. Onun bu tavrı Starkey'yi yoruyordu.
"Yöneticilerden kiracıların da listesini al. Onlar da dosyada kayıtlı olmalı. Benim doldurduğum kira başvuru formlarının çoğunda, kefil olabilecek bir akrabanın ya da başka birinin adını vermem istenmişti. Bu insanlar büyük bir olasılıkla onlardan birine gitmişlerdir."
"Lanet olsun. Bu iş sonsuza kadar sürer. Bu gece randevum vardı."
Santos'un yüzü iyice uzadı. "Ben yaparım, Carol."
Starkey dönüp tekrar konteynıra baktığında, Chen'in yerden bir şey aldığını gördü. Starkey arkalarındaki apartmanı işaret etti.
"Bak, Beth. Sana o kahrolası apartmandaki herkesi becermeni söylemiyorum. Sadece bir şey görüp görmediklerini ve 911 'i arayıp aramadıklarını sor. Bir şey görmediklerini söylerlerse, onlara iyi düşünmelerini, birkaç gün sonra kendileriyle tekrar görüşeceğimizi söyle."

Marzik yine memnun olmamıştı, ama Starkey'nin umurunda bile değildi.
Starkey Marzik ve Santos'u apartmanın önünde bırakıp, karşıya geçerek konteynırın yanına gitti. Chen bomba parçaları için konteynırın arkasındaki duvarı inceliyordu. Bomba Ti-mi'ndeki teknisyenlerden ikisi otoparkta, çevredeki binaların önündeki çimenlerde çalışırken kullanacaklan radyal metal de-dektörlerini ayarlıyorlardı. Görev dışı olan iki bomba uzmanı daha gelmişti ve kısa süre sonra herkes, Starkey'nin onlara yapmaları gereken işleri söylemesini bekleyecekti.
Starkey hiçbirine aldırış etmeden bombanın açtığı çukura gitti. Yaklaşık bir metre genişliğinde, otuz santimetre derinli-ğindeydi. Siyah asfaltta ısı nedeniyle beyaz yanıklar oluşmuştu. Starkey yüzeye dokunmak istese de, patlayıcı kalıntılarının zehirli olabilme ihtimali yüzünden dokunmadı.
Riggio'nun düştüğü yerdeki tebeşirle çizilmiş dış çizgiye dikkatle baktıktan sonra adımladı. Yaklaşık kırk adımdı. Onu bu kadar uzağa atacak enerji inanılmaz boyutlarda olmalıydı.
Starkey içgüdüsel bir hareketle, Riggio'nun çizgilerinin içine girip, tam olarak onun düşmüş olduğu yerden, bombanın açtığı çukura baktı.
Üç yıl öncesine uzanan olay ağır gösterimle gözünün önünde canlandı. Sanki filme alınmış ve anında tekrar gösterilmiş-çesine kendi ölümünü gördü. Psikiyatrı Dana bunlara "üretilmiş anılar" diyordu. Gerçekleri sonradan kendisine sunulduğu gibi kabullenmiş, gerisini hayal etmiş ve olayları adeta hatırlı-yormuş gibi görmüştü. Dana bunun, Starkey'nin beyninin olanlarla başa çıkabilme, o anın dışına çıkmasını sağlayarak, onu gerçek olaydan uzaklaştırma, yüzleşmesi için şeytana bir kimlik verme yöntemi olduğunu düşünüyordu.
Starkey sigarasından derin bir nefes alarak, dumanı öfkeyle yere üfledi. Eğer beyninin, olanlarla barış imzalamasının yolu buysa, oldukça boktan bir iş yapıyordu.
Tekrar karşıya geçerek Marzik'i buldu.
"Beth? Aklıma başka bir fikir geldi. Bu dükkânların sahiplerini bul ve tehdit edilen, borcu falan olan var mı öğren."

Marzik yan gözle Starkey'ye bakarak başını salladı. "Carol, nedir bu?"
"Ne ne?"
Marzik yaklaşarak kokladı. "Ağız spreyi mi?"
Starkey Marzik'e ters bir bakış attıktan sonra yine karşıya geçerek, akşamın geri kalan kısmını, bomba parçalarını arayan arama timine yardım ederek geçirdi.
Rüyasında Starkey ölüyordu.
Sağlık görevlileri kanlanmış lastik eldivenlerimle üzerinde çalışırlarken, bir treyler otoparkının sert zemininde gözlerini açıyor. Kulaklarındaki vınlama düşük hıza ayarlanmış bir Mvcmaster'i düşünmesine neden oluyor. Tepesindeki okaliptüs ağaçlarının ince dalları, basınç dalgasından kaynaklanan sarsıntıyla dantel gibi birbirlerinin üzerine binmişler. Bir doktor kalbini tekrar çalıştırabilmek için göğsüne vuruyor. Bir diğeri uzun bir iğne batırıyor. Etine soğuk gri plakalarla bastırıyorlar.
Vınlamanın binlerce kilometre ilerisinden bir ses, "Geri çekilin!" diye bağırıydr. Vücudu verilen akımın şiddetiyle sarsılıyor.

Starkey bağıranın adını söylemek için gücünü topluyor.
"Sugar?"
Adını söylediğinden mi, yoksa sadece söylediğini mi düşündüğünden emin olamıyor.
Başı düşüyor ve onu görüyor. David "Sugar" Boudreaux. Louisiana'dan uzun süre önce ayrılmış olmasına rağmen, Starkey'nin son derece seksi olduğunu düşündüğü o hafif Fransız aksanıyla konuşan bir Cajun.2 Starkey'nin gizli aşkı. Kalbini kaptırdığı adam.
"Sugar?"
Uzaktan bağıranların sesleri duyuluyor. "Nabız yok!" "Geri çekilin!" Korkunç bir spazm.
2 Ç-N. Kanada'nın güneydoğusunda eski bir Fransız kolonisi olan Acadia'dan aynlarak Louisiana'ya yerleşmiş Fransız asıllı kişi.

Sugar'a uzan,yor ama, 0 çok uzakta. Bu kadar uzakta mas, hiç de adil değil. Tek yürekmişçesine atan iki kalp, ""Dirinden bu kadar uzak düşmemeli. Mesafe onu üzüyor. Shug?"
Artık birlikte atmayan iki kalp.
Doktorlar bir adım ötede Sugar'la ilgileniyorlar. Su-gar ölüyor.
Starkey'nin bedeni tekrar sarsılıyor ama, işe yaramı-ve o bu durumla barış,k.
Goz/enni kapayarak, dalların arasından gökyüzüne Vu seldiğim hissediyor ve hissettiği tek şey kurtuluş.
Starkey o sabah saat üçü biraz geçe bu rüyadan uyandığınla u uykunun kendisine yeteceğini biliyordu. Bir sigara yakı an sonra karanlıkta oturup sigarasını içti. Olay yerindeki işi gece yarısından önce bitmiş, ama eve gelmesi saat biri bulmuş-• ve gelince duş yapmış, omlet yemiş ve sızmak için büyük oır su bardağıyla Bombay Sapphire marka cin içmişti. Ama Duna ragmen iki saat sonra cin gibi uyanmıştı.
, anmsaat süreyle dumanlan tavana üfledikten sonra, yataktan kalkarak evde dolaş mış ve tüm ışıkları yakmıştı.
rin aif V n'n yaralanmasına "eden olan bomba, bir muhbi-fındaleSmL.°ldÜrmek amacıyla bir metamfetamin satıcısı tara-rin b"b i* °larak sönderile n bombaydı. Bombanın, muhbi-vanınd k l Mantılı iki üniteden oluşan yarı seyyar evinin y A akı sık çalılıkların arkasına yerleştirilmiş olması nedeniy-leA'aef9ar 7 St3rkey röntgen c'hazını veya bombayı etkisiz ha-caklardn A ay9lt' çekmesi robottan faydalanamaya-
rek b" ' • ansız barut ve iri başlı küçük çivilerle imal edile-
bombâ" ya.kutusuna yerleştirilmiş aldatıcı bir bombaydı. Bu caqindV1 lma 6den ki?" muhbirinÜç Çocuğunun canlarını ala-
c ıı"6min °lmak isteyen adi °- pu Ç°cusunun tekiVdi-runda SfSA c A ?
Starkey ayni anda <A ma k
mesi için s , a Real Time'la bombaya yaklaşabil-
iJtarkey çalıları bir kenara çekiyordu. Üniformalı iki

devriye polisi şüpheli bir paket bulduklarını haber verdiklerinde, paketten tıkırtı duyulduğunu da söylemişlerdi. Bu o kadar klişeleşmiş bir durumdu ki, Sugar ve Starkey kahkahalarla gülmüşlerdi. Ama paketten gelen tıkırtılar kesildiği için artık gülmüyorlardı. Real Time onlara zamanlayıcının bozuk olduğunu göstermişti; bombayı imal eden kişi zamanlama aygıtı olarak elle kurulan bir çalar saat kullanmış, ancak açıklanamayan nedenlerden ötürü yelkovan, bombayı patlatacak olan kurşunun üzerine gelmeden bir dakika önce donup kalmıştı.
Sugar bir de şaka yapmıştı.
"Adam herhalde lanet olası şeyi kurmayı unutmuş."
Starkey Sugar in şakasına sıntırken, deprem olmaya başlamıştı. Bu, Güney Kaliforniya'da çalışan bütün bomba uzmanla-nnın korkulu rüyasıydı. Daha sonra depremin Richter ölçeğine göre 3.2 kuvvetinde olduğu, sıradan bir Angeleno'nun3 bunu hissedemeyeceği açıklanmış, ama deprem nedeniyle yelkovan yerinden oynamış, kurşunla temas etmiş ve bomba patlamıştı.
Yaşlı bomba uzmanları Starkey'ye defalarca, koruyucu giysinin onu parçalanmaktan kohımayacağını söylemişler ve haklı çıkmışlardı. Onu Sugar kurtarmıştı. Bomba patlar patlamaz, Starkey'nin üzerine

kapandığı için çivilerin büyük bir bölümü ona isabet etmişti. Sugarin elinden fırlayan Real Time Starkey'ye çarpmıştı. Sivri köşeli iki ağır parçci, koruyucu giysisini keserek, sağ tarafını yarmış ve sağ göğsünde derin bir kesiğe neden olmuştu. Sugar Real Time'dan mikro saniyeler önce Starkey'nin arkasına çarpmıştı. Çarpma o denli şiddetliydi ki; Starkey Tanrı tarafından tekmelenmiş gibi hissetmişti kendisini. Şokun şiddetinden kalbi durmuştu.
Carol Starkey iki dakika kırk saniye süreyle ölmüştü.
Treyler parçaları ve kopan çalılardan kopan dallar üzerlerine yağarken, acil servis doktorlarından oluşan iki tim ileri atılmıştı. Tim Starkey'nin yanına vardığında nabzının durmuş olduğunu görmüş, koruyucu giysisini çıkartarak bir yandan CPR
3 Ç.N. Los Angeles'ın yerlisi olan veya orada ikamet eden kişi.

uygularken, öte yandan da doğrudan kalbine adrenalin iğnesi yapmışlardı. Starkey'nin göğsündeki kan ve kan pıhtılarının arasında yarım saat uğraştıktan sonra -kahramanca- kalbini çalıştırmayı başarmışlardı.
Starkey'nin kalbi yeniden çalışmıştı; Dave "Sugar" Boudre-aux'nunki çalışmamıştı.
Starkey yemek masasında oturmuş, rüyasını ve Sugar'ı düşünürken yine sigara içiyordu. Yalnızca üç yıl olmasına rağmen hatıralar giderek solmaya başlamıştı. Sugar'ın yüzünü görmek, belli belirsiz Cajun aksanını duymak zorlaşmıştı. Şimdi anılarını tazelemek için eskisinden daha çok fotoğraflarına bakmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmıyordu. Unutmakla ona ihanet ediyormuş gibi geliyordu. Bir zamanlar aralarındaki tutku ve aşkları hakkında hissettiği kalıcılık, başka birisi tarafından artık hayatta olmayan bir kadına söylenen bir yalan gibiydi.
Her şey değişmişti.
Stârkey neredeyse hastaneden çıkar çıkmaz içki içmeye başlamıştı. Gittiği psikiyatrlardan biri -galiba iki numaraydı-Starkey'ye, sorununun hayatta kalmış olmaktan dolayı hissettiği suçluluk duygusu olduğunu söylemişti. Kalbinin yeniden çalışmasının, Sugar'ın kalbinin çalışmamasının getirdiği suçluluk duygusu; derinlerde, gizli yaratıkların yaşadığı merkezinde, Su-gar'ın ölümü pahasına hayata döndüğü için müteşekkir olmasının getirdiği suçluluk duygusu. Starkey o gün psikiyatrın muayenehanesini terk etmiş, bir daha da asla oraya dönmemişti. Shortstop adındaki polis barına giderek, Wilshire'daki hırsızlık masasından iki dedektif onu dışarı taşıyana kadar içmişti.
Her şey değişmişti.
Starkey insanlardan uzaklaşmıştı. Soğuklaşmıştı. İşi hayatını işgal eden tek şey haline gelince, kendisini alaycılık, mesafe ve işinin tek amaç güden takibiyle korumuştu. Başka bir psikiyatr -üç numara olduğunu sanıyordu- bu zırhlı giysiyi bir diğeriyle değiştirmesini önermiş ve bu giysiyi çıkarıp çıkaramayacağını düşünmesini istemişti.
Starkey bu öneriyi yanıtlamamak için oraya dönmemişti.

Düşünmekten yorulan Starkey sigarasını bitirip, duş almak üzere yatak odasına gitti. Tişörtünü çıkartarak duygudan yoksun gözlerle kendisine baktı.
Karnının sağ yarısında, göğsünden kalçasına kadar dereyi andıran bir iz vardı ve vücuduna saplanan on altı metal parçasının neden olduğu, ay yüzeyindeki çukurlar gibi delik deşikti. Yan tarafında, kaburgalarının altından başlayan iki uzun yara izi vardı. Bir zamanlar ceviz kabuğu kadar kahverengi olan teni, o olaydan sonra bir daha asla mayo giymediği için bir sofra tabağı kadar bembeyazdı.
En kötüsü de göğsüydü. Real Time'dan kopan beş santimetre uzunluğunda bir parça, göğüs ucunun hemen altından göğsüne girip kaburgalannı izleyerek sırtından çıkmadan önce dokuları oymuştu. Memesi, göğsüne kazınmış bir nehir vadisi gibi yarılmış ve o şekilde iyileşmişti. Doktorları aralannda göğsünü alıp almamayı tartışmışlar, ama kurtarmaya karar vermişlerdi. Kurtarmışlardı da, ancak göğsünü yeni baştan yapmalarına rağmen görüntüsü, deforme bir avokadodan daha iyi olmamıştı. Doktorları Starkey'ye zaman içinde, görüntüsünün düzelmesi amacıyla birkaç estetik ameliyat daha olması gerekebileceğini söylemişler, ancak, geçirdiği dört ameliyattan sonra Starkey canına yettiğine karar vermişti.
O sabah Sugar Starkey'nin yatağından kalktığından beri de başka bir erkekle beraber olmamıştı. Duş alıp giyindikten sonra, ofisi aradığında kendisine iki mesaj bırakıldığını öğrenmişti.

"Benim, Starkey. John Chen. Bombanın açtığı çukurdan oldukça iyi bir örnek aldım. Pişirme kabına atacağım ve bu da saat üçten önce buradan çıkamayacağım anlamına geliyor. Ayrıştırma işlemi saat dokuz civarında. Beni ara. Bana borcun var."
İkinci mesaj, 911'e şüpheli bir cismi ihbar eden çağnnın bandının bir kopyasını yaptırdığını bildiren Acil Destek Hiz-metleri'nin müdüründendi.
"Bandı güvenlik masasına bıraktım. İstediğiniz zaman alabilirsiniz. Çağrı dün öğleden sonra saat biri on dört geçe, Sun-set Bulvarındaki bir ankesörlü telefondan yapılmış. Adres mevcut."

Starkey bu bilgiyi resmî not defterine geçirdikten sonra kendisine bir kahve yaptı. İki asit giderici yuttu ve boğucu gece havasına çıkmadan önce bir sigara yaktı.
Saat henüz beş olmamıştı ve ortalık sakindi. Hurdaya dönmüş kırmızı bir steyşındaki çocuk, sokağın bir sağına bir soluna geçerek L.A. Times dağıtıyordu. Bir süt kamyonu homurdanarak geçti.
Starkey Silver Lake'e giderek, patlamanın olduğu alanı tekrar gözden geçirmeye karar verdi. Bu, hâlâ atan kalbinin sessizliğini dinlemekten iyiydi.
Starkey arabasını, Küba restoranının önünde olay yerini gözleyen bir Rampart devriye arabasının yanına park etti. Star-key'nin evvelki geceden hatırladığı üç sivil arabanın dışında otoparkta başka araba yoktu.
Arabadan inmeden rozetini gösterdi.
"Selam çocuklar. Her şey yolunda mı?"
Bir erkekle bir kadından oluşmuş bir ekipti. Erkek direksiyonun arkasındaydı ve sıskaydı. Kadınsa kısa boylu, tıknazdı ve san saçları erkeksi tarzda kesilmişti. Marketten alınmış ve muhtemelen saatler önce soğumuş kahvelerini yudumluyorlardı.
Kadın memur başını salladı.
"Evet, iyiyiz, Dedektif. Bir şey mi lazımdı?"
"Bu olayla ben ilgileniyorum. Biraz dolaşacağım."
Kadın memurun kaşları kalktı.
"Bomba uzmanlanndan birinin öldüğünü duyduk. Doğru mu?"
"Evet."
"Çok yazık."
Erkek memur ortağının önünden cama doğru eğildi.
"Bir süre buradaysanız, Kod Yedi almamızın bir sakıncası var mı? Birkaç blok ileride In-'n-Out Burger var. Size de bir şeyler getirebiliriz."
Ortağı Starkey'ye göz kırptı.
"Mesanesi dayanamıyor."
Starkey onlardan kurtulacağı için sevinerek omuzlannı silkti.

"Siz yirmi dakika mola verin, ama bana bir şey getirmenize gerek yok. Siz gelene kadar ben buralarda olacağım."
Devriye arabası uzaklaşırken, Starkey tabancasını sağ kalçasına tutturduktan sonra, Acil Destek Hizmetleri müdürünün vermiş olduğu adresi aramak üzere Sunset'e geçti. Yanında getirmiş olduğu el fenerini yakmadı. Etraftaki güvenlik ışıkları nedeniyle bölge aydınlıktı.
Alışveriş merkezinin hemen karşısındaki Guatemala marketinin bir yanında ankesörlü bir telefon asılıydı. Starkey adresleri karşılaştırdığında, birbirleriyle tutmadığını gördü. Guatemala marketinin bulunduğu yerden, karşıdaki Sunset'i ve kon-teynın görebiliyordu. Numaralann hangi yöne doğru büyüyüp küçüldüğüne bakarak, telefonu bulmak için numaraları takip etmeye başladı. Bir çamaşırhanenin bir blok doğusunda, çiçekçinin karşısındaki sokakta, artık orada hizmet vermeyen Pac Bell'e ait camlı eski kulübelerden birindeydi.
Starkey not defterine çamaşırhaneyle çiçekçinin adlarını yazdı ve ilk telefona giderek çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Çalışıyordu. 911'i arayan şahsın neden buradan telefon etmediğini merak etti. Diğer telefondan görülemeyen konteynır oradan net olarak görülebiliyordu. Starkey ihbarda bulunan kişinin, bombayı yerleştiren şahsın kendisini görebileceğinden korkmuş olabileceğini tahmin etti, ancak, kaseti dinleyene kadar bu konuyu dert etmemesi gerektiği sonucuna vardı.

Sunset'e doğru yürürken yolda eğrilgniş bir metal parçası gördü. Boyu yaklaşık iki buçuk santimetre olan parça kıvrılarak fiyonk makarnaya benzer bir şekil almıştı ve kenarında gri renkte bir kalıntı göze çarpıyordu. Bir gece önce buna benzer dokuz parça toplamıştı.
Arabasına götürdüğü parçayı, bagajda sakladığı yedek kanıt torbalarından birine koyduktan sonra, binanın etrafından dolaşarak konteynıra gitti. Bombanın binaya zarar verme amacıyla konulmadığını tahmin etse de, neden konteynırın yanına yerleştirildiğini merak ediyordu. Genellikle bu tür sorulara tatmin edici yanıtlar bulunamadığını biliyordu. Bomba Timinde çalışırken iki kez, üst geçitlerden, çıkışlardan veya zarar verebilecek diğer yerlerden uzağa, otoyolun kenarına bırakılmış bombalan imha etmişti. Sanki bu zımbırtıları yapan aşağılık

herifler bu bombalarla ne yapacaklarını bilmedikleri için yolun kenanna bırakıveriyorlardı.
Starkey olay yerinde bir on dakika daha dolaştıktan sonra ufak bir metal parçası daha buldu. Devriye arabası otoparka döndüğünde, o parçayı da torbaya koyuyordu. Kadın memur elinde iki bardakla arabadan indi.
"Bir şey istemediğinizi söylediğinizi biliyorum, ama fikrinizi değiştirmiş olabilirsiniz diye size kahve getirdik."
"Bu iyi oldu. Teşekkürler."
Kadın memur gevezelik etmek istiyordu ama, Starkey bagajın kapağını kapattı ve kadına ofise dönmek mecburiyetinde olduğunu söyledi. Kadın arabasına döndüğünde, Starkey de kendi arabasının etrafından dolaşarak, görülmeyen bir köşesine gitti ve kahveyi döktü. Sürücü mahalline giderken, sivil arabalara tekrar bir göz atmaya karar verdi.
Arabalardan ikisi, bombadan sıçrayan parçalardan zarar görmüş, en yakındakinin arka camı parçalanmış ve hatm sayılır oranda hasar görmüştü. Patlamanın olduğu noktaya en yakın olan araba kitapevinin sahibi olan adama aitti. Polisler bölgeye girmesine izin verdiklerinde, adam arabasına bakmış, bir tekme sallamış ve tek söz bile söylemeden çekip gitmişti.
En uzaktaki üçüncü araba boyası berbat durumda, vinil tavanı soyulmuş 68 model bir Impala'ydı. Yan camları kırılmış, arka camının yerine, güneşe maruz kalmaktan ötürü gevrekleşmiş hareli bir plastik örtülmüştü. Starkey önce arabanın altına baktı ve hiçbir şey bulamadı. Ön camdaki yıldız biçiminde çatlak gözüne çarptığında, arabanın etrafından dolaşmak üzereydi. El fenerini arabanın içine tuttuğunda, kontrol panelinde yuvarlak bir metal parçası olduğunu gördü. Tek bir ince tel çıkan bir diski andırıyordu. Starkey konteynıra baktığında, metal parçanın açık olan pencerelerden birinden içeri girerek camı çatlatmış olabileceğini düşündü. Parçayı alarak, ne olabileceğine dair bir fikri olmadan yakından inceledi ve cebine attı.
Starkey üniformalı polislere bakmadan arabasına binerek, ofisine dönmeden önce bandı almak üzere şehir merkezine doğru yola koyuldu. Yeni doğan güneş, doğuda gökyüzünü kırmızı bir ateş topu gibi kaplamıştı.
BAY RED
JOHN MICHAEL FOWLES okulun karşısındaki bankta arkasına yaslanarak, güneşin tadını çıkartırken bir yandan da FBI'ın en çok arananlar listesinde ilk ona girip girmediğini merak ediyordu. Kim olduğunu bilmediklerinde bu iş kolay değildi ama, o ipuçları bırakıyordu. Daha sonra Kinko's'a ya da kütüphaneye uğrayıp, onların bilgisayarlarından, FBI'ın web sayfasına girerek hangi konümda olduğunu öğrenebileceğini düşünüyordu.
Güneş gülümsemesine neden oldu. Patlayıcı gazlarının gücüne hayranlık duyarak güneşe bakmak Jçin başını kaldırdı, sıcaklığının cildine işlemesine, ışınlannın tenini kahverengiye dönüştürmesine izin verdi. Şunu düşünmekten hoşlanıyordu: Tek bir müthiş patlama... o denli büyük ve parlak ki, yüz kırk milyon kilometre öteden görülebilecek... kendisini tüketmesi milyarlarca yıl sürecek, son derece büyük bir patlama... o kadar harika ki, bu gezegende ortaya çıkan yaşamı ve en sonunda, son nefesini verirken o yaşamı sona erdirecek ve kendisini şu andan milyarlarca yıl ötede havaya uçuracak bir bomba.
John bu büyüklükte bir bomba imal etmenin ve geri zekâlı bir yere yerleştirmenin gerçekten harika olacağını düşünüyordu. Doğumunun o ilk nanosaniyesine şahit olmak ne kadar harika olurdu. Çok harika.

rna[j°'ln bunları düşünürken, hiçbir canlı varlık karşısında tat-hissejj1 Wanldigmi ve cinsel organının sertleştiğini
B'
lrses, "Bay Red siz misiniz?" diye sordu. men gözlerini açtı. Güneş gözlüğü takmış olmasına rağ-
beya e"er'n' Gözlerine siper etmek zorunda kaldı. Kocaman işlerini göstererek gülümsedi, j 11
oluyorum. Siz Bay Karpov musunuz?" sine Roridalı ve beyaz olmamasına ve sokaktan gelmeme-
yorduA®"' dilivle konuşan bir Floridalı gibi davranı-
"c yönlendirmeleri severdi.
alnı > elli yaşlarında aşın kilolu, yüz hatları oldukça sert, dı Böl °rtasından a şeklinde çıkan saçları kırlaşmış bir adam-Pöcm y953"lAı tartışılabilecek bazı işler çeviren bir Rus
John' " J°hn un tahmin etmiş olduğu gibi gergindi ve bu hoşuna gitmişti. victor Karpov bir suçluydu. vana kayarak eliyle banka vurdu. a Oturun. Konuşalım." iki eliyA°V kendisini taş gibi banka attı. Hindeki naylon torbaya, „ Çantasını sıkıca tutan yaşlı bir kadın gibi yapışmıştı.
gilenilrrı°v* ®unu yaPtlâınız 'Çin teşekkür ederim, efendim. İl-
manlar 9ereken korkunç sorunlarım var. Şu korkunç düş-
ı u' dedi-John ç>-
«d., «ni torbanın üzerine koyarak, yavaşça çekmeye çalıştı, hakkınd A sorun'arınızc'an haberim var, Bay Karpov. Onlar
"Evet AUndan böyle tek kelime bile etmemiz gereksiz." ederim 7AVet' bunu yapmayı kabul ettiğiniz için teşekkür
«Çsana +Şekkür ederim."
le yojA» teŞekkür etmenize gerek yok, Bay Karpov, kesinlik-John k
mış olma pov hakkında geniş kapsamlı bir araştırma yap-onunla buA1' böyle bir adamın isteğini yerine getirmeyi ve Aşmayı kabul etmek bir yana, onunla konuşmazdı
YOK EDİCİ
43
bile. John yalnızca tavsiye üzerine iş yapardı ve Karpov'a kendisini önerenlerle konuşmuştu. Aslında adamlar, Karpov'a adını vermek için John'dan izin almışlardı ve Karpov'un karakteri hakkında garanti verebilecek bir konumdaydılar. John karaktere çok önem verirdi. Gizliliğe ve kendisini korumaya çok önem verirdi. İnsanların onun gerçek adını bilmemelerinin ve işi haricinde onun hakkında hiçbir bilgiye sahip olmamalarının nedeni de buydu. John adamlardan Karpov'un sorunuyla ilgili ayrıntılı bilgileri almış, ne yapılması gerektiğini öğrenmiş ve Karpov'la ilk kez temasa geçmeden önce bu işi kabul edebileceği sonucuna varmıştı.
En çok arananlar listesindeki yerini korumanın ve hapisten uzak durmanın yolu buydu.
"Torbayı bırakın, Bay Karpov."
Karpov sanki bir tarafına batıyormuş gibi torbayı bırakıverdi. John gülerek torbayı kucağına koydu.
"Gerilmeniz için bir neden yok, Bay Karpov. Burada dostlar arasındasınız, inanın bana. Şu anda size karşı son derece dostane duygular içindeyim. Ne kadar dostça olduğunu öğrenmek ister misiniz?" »
Karpov John'un söylediklerini anlamadan ona bakıyordu.
"Bence sizinle o kadar iyi dostuz ki bu torbanın içinde ne olduğuna şu anda bakmayacağım. İşte o kadar iyi dostuz. O kadar sıkıyız ki bu torbada KESİNLİKLE doğru rakamın olduğunu biliyorum ve bu konuda, sizinle yaşamınız üzerine bahse girebilirim. Ne kadar dostça, değil mi?"
Gözleri yuvalarından uğrayan Karpov yutkundu.
"Hepsi orada. Tam söylediğiniz gibi, ellilik ve yirmilikler halinde. Lütfen şimdi sayın. Tatmin olmak için lütfen sayın."
John başını salladı ve torbayı Karpov'un karşısındaki banka
attı.
"Hayır. Bu senaryoya sadık kalacağız ve parayı yanlış saymamış olduğunuzu dileyeceğiz." Karpov torbaya uzandı. "Lütfen."
44
ROBERT CRAIS
John gülerek Karpov'u itti.
"Bu konuda endişelenmeyin, Bay Karpov. Sizinle eğleniyorum."
Eğleniyorum. Sanki John hem beyaz hem de geri zekâlıydı.

Cebinden ufak bir tüp çıkarttı. Dibindeki anahtarın itilme-siyle yanan, ucuz eşya mağazasından alınmış bir el feneriydi. Ancak, artık fener niteliğini kaybetmişti.
"Durmayın, alın. Kahrolası şey sizi ısırmaz."
Karpov feneri aldı.
"Nedir bu?"
John başını bir yana eğerek, karşıdaki okulun bahçesinde oynayan çocuklara baktı. Öğle yemeği saatiydi. Çocuklar bahçede koşuşuyorlar, tekrar sınıflara doluşmadan önce kalan birkaç dakikayı oynayarak geçiriyorlardı.
"Şuradaki çocuklara bak. Onları izliyordum. Güzel, küçük kız ve oğlanlar. Tannrh, özgür ruhlarıyla, enerjileri ve potansi-yelleriyle nasıl koştuklanna bak. O yaştayken sanınm her şey mümkün. Şuradaki mavi gömlekli çocuğa bak. Sağdakine. Tannm, Karpov şuraya bak. Yakışıklı küçük adam. Sarışın. Çilli. iddiaya girerim o...pu çocuğu istediği bütün amigo kızları becerir, sonra üstüne bir de Başkan olur. Senin geldiğin yerde böyle haltlar olmaz, değil mi? Ama dostum, burası kahrolası Amerika ve burada, sana aksi söylenene kadar canının istediğini yapabilirsin."
Karpov elindeki tüpü unutmuş, dikkatli gözlerle John'a bakıyordu.
"Şu anda, o çocuk için, kafasının içindeki her şeyi gerçekleştirmesi mümkün ve de lanet olası amigo kızın defans oyuncusu erkek arkadaşı, kızıyla konuştuğu için oğlanı adamakıllı patakla-yıncaya kadar da öyle olacak. O çocuk şimdilik mutlu. Bakın Bay Karpov, ne kadar mutlu, ama umutlarının ve düşlerinin asla gerçekleşmeyeceğini fark edince, bütün bunlar son bulacak." John bakışlarını yavaşça tüpe kaydırdı.
"O çocuğun bu acılan yaşamasına engel olabilirsiniz, Bay Karpov. Çok yakınımızda bir yerde bir bomba var. O bombayı
YOK EDİCİ
45
ben yaptım ve dikkatle yerleştirdim ve şu anda kontrolü sizin ellerinizde."
Karpov tüpe baktı. Yüzü, elinde çıngıraklı yılan tutuyormuş gibi bembeyaz olmuştu.
"O gri düğmeye basarsanız, o çocuğun katlanacağı acılan belki önlersiniz. Bombanın okulda olduğunu söylemiyorum, olabileceğini söylüyorum. Belki o oyun alanı muhteşem bir ateş fırtınasıyla kıpkırmızı kesilir. Belki basınç dalgasının şiddetiyle, o bebeklerin ayakkabıları ayaklarından fırlayıp yere saçılır ve elbiseleriyle ciltleri, kemiklerine kadar yanar. Öyle olacağını söylemiyorum, ama hemen oradaki şu gri düğmeyle o çocuğun acısına son verebilirsiniz. Bu güce sahipsiniz. O gri düğmenin verdiği güç sizin elinizde olduğu için, eğer isterseniz dünyayı cehenneme çevirebilirsiniz. Onu ben yarattım ve size verdim. Size. Avucunuzun içine."
Karpov ayağa kalkarak tüpü John'a uzattı.
"Ben bu olayın bir parçası olmak istemiyorum. Alın. Alın."
John tüpü yavaşça aldı. Parmağıyla gri düğmeye dokundu.
"Benden yapmamı istediğiniz şeyi yaptığımda, insanlar ölecek, Bay Karpov. Arada ne fark var sanki?"
"Para orada. Her doları. Hepsi."
Karpov başka tek bir kelime bile etmeden oradan uzaklaştı. Sokağın karşısına geçerek o kadar hızir yürümeye başladı ki adımlarını adeta seker gibi atıyor, etrafını çeviren dünyanın bir anda alevler içinde kalacağını zannediyormuş gibi görünüyordu.
John tüpü paranın bulunduğu naylon torbaya attı.
Sunduğu hediyenin değeri asla bilinmezdi.
John tekrar arkasına yaslanarak kollarını bankın sırtının üst tarafına koyup güneşin ve oyun oynayan çocukların seslerinin keyfine vardı. Harika bir gündü ve ikinci bir güneş doğduğunda, daha da harika olacaktı.
Bir süre sonra kalkarak, en çok arananlar listesini kontrol etmeye gitti. Geçen hafta henüz listeye girmemişti.
Bu hafta girmiş olduğunu umuyordu.
2
AV'NİN ÇALIŞTIĞI Kriminal Komplolar Birimi, LAPD'nin StreeterAeZ' Aar'<er Center'dan birkaç blok ötede, Spring Kaçak/6A' seA'z binanın beşinci katındaydı. LAPD'nin
cı a âr ve İçişleri Birimleri de aynı binanın dördüncü ve altın-laAalAârındaydı. Bina şehirdeki devlet daireleri arasında en ka-ded ıA.°A°Parka sahip olmasıyla ünlenmişti. Her katta çalışan lerine '

araba'annı kapılannı zar zor açabilecek kadar birbir-k Akın park etmek zorundaydılar. Gerçek bir acil durum
Şarak harekete geçmek zorunda kaldıklannda, binadan ko-
nada t£>ksiye atlamalan daha kolay olacağı için, bu bi-
Çd'lşan memurlar buraya, "Kod üç" adını vermişlerdi.
Park ed °n dönüp dolaştıktan sonra, üçüncü katta
da Ma aa merdivenlerden beşinci kata çıktı. İçeri girdiği an-
de duru kendisine baktığını fark etti ve Binaca'nın üzerin-
karcc A burmayacağını merak etti. Yanına giderek, Marzik'in vaışısına ,., ..t. IjKr dikildi.
Ne?" MarzjL. u
verdi K başını çevirmeden, Starkey'nin bakışlarına karşılık
"i t
oraya dö'A'n 9'b' kira başvurularını aldım. Çoğunun bugün ri2. f-jjç , Geçeğini tahmin ediyorum. Önce onlarla konuşabili-rarlanabi|-lrnSe 9e'mezse on'arı bulmak için bu formlardan ya-
YOK EDİCİ

47
"Başka bir şey var mı?"
"Ne gibi?"
"Söylemen gereken bir şey gibi?" "Ben iyiyim."
Starkey vazgeçti. Eğer Marzik içki konusunu açarsa ne diyeceğini bilemiyordu.
"Pekâlâ. 9 11'e gelen çağrının kaydı elimde. Hooker içeride mi?"
"Evet. Gördüm."
"Bandı dinleyelim. Sonra Glendale'e gitmek istiyorum. Chen aynştırma işlemini yapacaktı ve neler öğrendiğini merak ediyorum."
"Yeni başladılar. Ne kadar yol almış olabilirler ki?"
"Bileşenlerden bazılarını öğrenecek kadar, Beth. Bazı üreticileri biliyoruz, ayrıştırma işlemimiz yapılıyor, oradan başlayabiliriz. "
"Yapmamız gereken bir yığın görüşme var."
Marzik Starkey'yi canından bezdiriyordu. Güne başlamanın boktan yoluydu.
"Ben Glendale'deyken siz de görüşmelere başlayabilirsiniz. Jorge'yi topla da, masaya gelin."
"Sanırım kenefte." \
"Kapıyı tıklat, Beth. Tanrım!"
Starkey bölüm çavuşu Leon Tooley'den ödünç aldığı kaset-çaları masasına getirdi. Kriminal Komplolar Birimi'ndeki her dedektifin, büyük salonda kendisine ait bir kabini vardı. Kabinleri birbirlerinden ayıran bölmeler alçak olduğu için gerçek değil, sanal bir gizlilik mevcuttu. Zamanının çoğunu ofisinin kapalı kapıları arkasına saklanarak geçiren Kelso'nun gözüne girmek için numara yapmadıkça herkes fısıldayarak konuşurdu. Gününü internette, hisse senedi portföyünden alım satım yapmakla geçirdiği yolunda söylentiler çıkmıştı.
Marzik ve Santos birkaç dakika sonra ellerinde kahvelerle geldiklerinde, Santos, "Kelso'yu gördün mü?" diye sordu.
48
ROBERT CRAIS
"Hayır. Görmeli miydim?"
"Bu sabah seni görmek istediğini söylemişti."
Starkey Marzik'e baktı ama, Marzik'in yüzünden bir şey anlamak imkânsızdı.
"Tamam, Jorge. Birinin bana bunu söylemesi iyi. Bakın, ben Kelso'nun yanına gitmeden önce şunu dinleyelim."
Starkey kasetçalan çalıştırırken, Marzik ve Santos da birer iskemle çektiler. Kayıt zenci kadın, 911 görevlisinin konuşmasıyla başladı ve onu ağır İspanyol aksanlı bir erkek sesi izledi.
ADH 911. Yardımcı olabilir miyim?
ARAYAN KİŞİ 'alluuu?
ADH 911. Yardımcı olabilir miyim, efendim?
ARAYAN KİŞİ In... se habia espanol?

ADH Sizi ispanyolca konuşan birine aktarabilirim.
ARAYAN KİŞİ Iıı... hayır, tamam. Buraya baksın diye bi adam gönderseniz iyi olur.
Santos eğilerek kaseti durdurdu. "Adamın arkasından gelen ses ne sesi?"
Starkey, "Kamyon ya da otobüse benziyor," dedi. "Sun-set'teki alışveriş merkezinin bir blok doğusundaki bir telefon kulübesinden aramış."
Marzik kollannı kavuşturdu.
"Küba restoranının hemen önünde de bir kulübe yok muydu?"
"Evet, orada da var, yolun karşısındaki o ufak Guatemala marketinin yanında da var. Ama adam telefon etmek için bir blok yürümüş."
Santos Starkey'ye baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"
"ADH adresi bildirmek için aramış. Bu sabah yine olay yerine gittim."
YOK EDİCİ

Marzik homurdanarak yere baktı. Sanki bunu yapmak yalnızca özel yaşamı olmayan bir ahmağa özgüydü. Starkey kasetçaları tekrar çalıştırdı.
ADH : Neye bakması için, efendim?
ARAYAN KİŞİ : O kutuya baktım. Galiba bomba var.
ADH : Bomba mı?
ARAYAN KİŞİ : Borular, annıyo musun? Bilmem. Ben korktum.
ADH : Adınızı öğrenebilir miyim, efendim?
ARAYAN KİŞİ : Çöpün yanı, annıyo musun? Büyük kutu.
ADH : Adınızı almak zorundayım, efendim.
ARAYAN KİŞİ : Baksanız iyi olur.
Adam telefonu kapatınca bir tıkırtı duyuldu. Kayıt bitmişti. Starkey kasetçaları kapattı. Marzik kaşlannı çatmıştı.
"Eğer bu yasalsa neden adını vermekten kaçınmış?" Santos omuz silkti.
"İnsanların nasıl olduklarını'bilirsin. Adam yasa dışı bir göçmen olabilir. Her zaman oralarda dolaşan komşulardan biri olabilir."
Starkey üzerine yazı yazabileceği bir şçy arandı. Bulabildiği en iyi şey, LAPD sendikasının The Blue Line adındaki gaze-tesiydi. Sokağın kabataslak bir planını çizerek, telefonların bulunduğu yerleri ve alışveriş merkezini işaretledi.
"Torbaya baktığını söylemiş. Tamam. Bu da onun burada, alışveriş merkezinde olduğunu gösterir. Borular gördüğünü, korktuğunu söylemiş. Öyleyse neden Küba restoranının hemen dışındaki telefon kulübesinden aramamış da bir blok yürümüş?"
Marzik yine kollannı kavuşturdu. Marzik ne zaman hoşuna gitmeyen bir şey olsa kollannı kavuştururdu. Starkey onu günlük haberler gibi okuyabiliyordu.
"Belki de bomba olduğundan emin değildi ve aramak istediğinden de emin olamamıştı. İnsanlar bazen kendilerini bazı

konularda ikna ederler. Tannm, bazen ben bile saçma bir bok için kendimi ikna etmek zorunda kalıyorum."
Santos Marzik'in bu ağzı bozuk konuşması karşısında kaşlarını çattı ve parmağını çamaşırhanenin dışındaki telefona vurdu.
"Eğer ben bomba olduğunu tahmin ettiğim bir şey bulsay-dım, bir an önce oradan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışırdım. Yanında durmak istemezdim. Adam belki de patlayacağından korkmuştur."
Starkey Santos'un sözlerini değerlendirdikten sonra başıyla onayladı. Mantıklıydı. The Blue Line'ı çöp sepetine attı.
"Her neyse. Çağrının zamanını biliyoruz. Belki orada bulunan birileri herhangi bir şey görmüştür ve bu işi çözebiliriz."
Santos başını sallayarak Starkey'ye katıldığını belirtti.
"Tamam. Biz apartman dairelerine giderken, sen de bununla ilgilenmek ister misin?"
"Çocuklar bu işle biriniz ilgilensin, famam mı, Hook? Ben Glendale'e gitmek zorundayım."

Starkey onlara adresleri verdikten sonra Kelso'yu görmeye gitti. Kapıyı vurmadan içeri girdi.
"Hooker beni görmek istediğini söyledi."
Kelso ani bir hareketle bilgisayarın başından çekilerek Starkey'ye bakmak için döner sandalyesinde döndü. Bir yıl önce Starkey'ye paldır küldür içeri dalmamasını söylemekten vazgeçmişti.
"Lütfen kapıyı kapatır mısın, Carol? Sonra da otur."
Starkey kapıyı kapatarak Kelso'nun ofisine döndü ve masasının başında dikilmeye başladı. Şu Marzik denilen karı hakkında yanılmamıştı. Oturmadı.
Kelso söylemek istediklerini nasıl söyleyeceğine bir türlü karar veremediği için masasında kıvranıp duruyordu.

"Bu konuda bir rahatsızlığının olup olmadığından emin olmak istemiştim."
"Hangi konuda, Barry?"

"Dün gece, eee, biraz gergin görünüyordun. Ve senin, eee, bu olayı yürütmekle ilgili bir sorunun olmadığından emin olmak istiyorum."
"Benim yerime başkasını mı vereceksin?"
İleri geri sallanmaya başlayan Kelso'nun beden dili ne düşündüğünü tam olarak yansıtıyordu.
"Kesinlikle hayır, Carol. Ama bu olay seni can evinden vurdu ve son zamanlarda da şu olayları yaşadık."
Kelso konuşmasını nasıl sürdüreceğini bilemiyormuş gibi, sözlerinin havada kalmasına izin verdi.
Starkey titremelerin gelmek üzere olduğunu hissederek bastırmaya uğraştı. Marzik'e çok kızmış ve Kelso'nun onu bankaya göndermeyi düşünebileceği olasılığından da dehşete düşmüştü.
"Marzik içki içtiğimi mi söyledi?"
Kelso avuç içlerini gösterdi.
"Marzik'i bu işe karıştırmayalım."
"Beni olay yerinde gördün, Barry. Sence içkili veya amatörce mi hareket ediyordumA
"Bunu sormadım. Yaralandın ve zor zamanlar geçirdin, Carol. Bu konuyu konuştuğumuz için, ikimiz de bunu biliyoruz. Dün gece, senin zor kurtulduğun durumup bir benzeriyle karşılaştın. Belki de sinirlerin bozulmuştur."
"Sen benim yerime bir başkasını görevlendirmekten bahsediyorsun."
"Dün geceki konuşmadan, cin kokusu aldığımı düşünerek ayrıldım. Almış mıydım?"
Starkey Kelso'nun gözlerinin içine baktı.
"Hayır, efendim. Binaca kokusu aldınız. Öğle yemeğinde Küba yemekleri yediğim için, sarmısak kokuyordum. Sizin ve Marzik'in aldığınız koku oydu."
Kelso yine avuçlarının içini gösterdi.
"Marzik'i kanştırmayalım. Marzik bana hiçbir şey söylemedi."

Starkey onun yalan söylediğini biliyordu. Eğer Kelso nefesinde cin kokusu almış olsa olay yerinde buna dair bir şey söylerdi. Marzik'in şikâyetinden yola çıkmıştı.

Starkey nasıl durduğuna çok dikkat ediyordu. Kelso'nun beden dilini nasıl okuyorsa Kelso'nun da onun beden dilini okuyacağından emindi. Herhangi bir savunma belirtisi arayacaktı.
Kelso en sonunda, söylemesi gerekenleri söyleyerek sorumluluk sahibi bir şef gibi davrandığından ötürü rahatlamış bir halde arkasına yaslandı.
"Pekâlâ, Carol, bu olay senin. Ben sadece senin yanında olduğumu bilmeni istedim."
"Glendale'e gitmek zorundayım, Teğmen. Bomba hakkında güvenilir bilgileri ne kadar çabuk alırsam o piçi de o kadar çabuk enseleriz."
Kelso ona aldırış etmeyerek arkasına yaslandı.
"Tamam. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa burada olduğumu bilmeni istiyorum. Bu önemli bir olay, Carol. Bir insan öldü. Dahası, ölen kişinin bir polis memuru olması olayı kişiselleştirdi."
"Bu benim için de, Bomba Timi'ndekiler için de kişisel bir olay, Teğmen. İnanın."
"Öyle olduğunu biliyorum. Yalnızca sakin ol, Carol. Bu olayı çözeceğiz."

Starkey ekip odasına giderek Marzik'i aradı ama, Santos'la birlikte çıkmışlardı bile. Eşyalarını topladıktan sonra, Marley adındaki şişman dedektifle köşe kapmaca oynayarak, arabasını otoparktan zorla çıkarttı. Binadan çıkması on beş dakika sürmüştü ve kaldırım kenarında durmuştu. Marzik'e o kadar kızmıştı ki sinirinden elleri titriyordu.
Cin şişesi koltuğunun altındaydı ama, Starkey şişeye elini sürmedi. İçmeyi düşündüyse de, içmedi. Bir sigara daha yakıp dumanlannı bir fırın gibi üfleyerek cehennemden kaçan yarasa misali son hızla yola koyuldu.

Starkey arabasını Glendale Polis Merkezi'nin önüne çektiğinde saat henüz sekiz buçuktu. Chen aynştırma işleminin saat dokuzda biteceğini söylemişti ama, Starkey bu tahminde bulunurken onun işi sallayacağını ve kâğıt işlerini bahane olarak öne süreceğini fark etmişti.
Cep telefonundan Bilimsel İnceleme Bölümü'nü aramadan önce beş dakika arabasında oturarak sigara içti.
"John, ben Starkey. Dışanda otoparktayım. Sonuçlan aldın mı?"
"Şu anda dışanda mısın?"
"Öyle. Leyton'ı görmek için içeri gireceğim."
Chen mazeret bulmak veya saldırganlaşmak yerine, "Bana iki dakika izin ver. Hemen aşağıya ineceğim. Buna bayılacaksın," dedi.
LAPD'ye bağlı Bomba Bölümü, Glendale Polis Merkezi'ne bitişik az katlı, modern görünümlü bir binadaydı ve Bilimsel Araştırma Bölümüyle birlikte çalışıyordu.
Üç metre yüksekliğinde üçeri dikenli tellerle kaplanmış bir parmaklığın arkasında olmasına rağmen çok kişi, bir dizi kauçuk ağacının arkasında kalan kırmızı tuğla binanın dişçi muayenehanesi olduğu hatasına düşüyordu. Aynca otopark da Bomba Timi'nin lacivert Suburban'larıylaN kaynıyordu.
Starkey Bomba Timi'nin resepsiyonuna giderek Teğmen Leyton'ı sordu. O da olay yerinden ayrılmayarak, herkes gibi bomba parçacıklannı aramıştı. Gözlerinin etrafında oluşan mor halkalar Starkey'nin Leyton'ı hiç görmediği kadar, hatta Sugar Boudreaux'nun ölümünden sonra gözüktüğünden bile daha yaşlı görmesine neden olmuştu.
Starkey torbayı Leyton'a uzattı.
"Bu sabah yeniden olay yerine gittim ve bunları buldum. Bombanın yeniden imal edilmesi için birini görevlendirdin mi?"
Leyton bakmak için torbayı havaya kaldırdı. Üç parçanın da delil kayıtlanna geçmesi ve ardından da, gerçekten patlayan

bombanın parçalan olup olmadıklannın saptanması için teste tabi tutulmaları gerekiyordu.
"Russ Daigle. Dün gece bulduklanmızı türlerine göre ayırmak üzere bu sabah erkenden işe başladı."
"Chen de sonuçlarla gelmek üzere. Ben de bildiğiniz parça imalatçılannın listesini alıp işe koyulmayı umuyorum."
"Tabii. Bakalım Daigle ne bulmuş."
Starkey Leyton'ın peşinden uzun koridordaki hazırlık odasının ve çavuşlann ofislerinin önünden geçerek ekip odasına gitti. Burası bölümdeki diğer ekip odalarına benzemiyordu; küçük ve rahatsız masalarla siyah formika tezgâhlar dışında, bir lisenin fen laboratuvannı anımsatıyordu.
Ekip odasındaki tüm yüzeyler, boru şeklindeki bombalardan, dinamit bombalanna, teneke kutular içindeki bombalara ve askerî savaş gereçlerine kadar, etkisiz hale getirilmiş bombalar ya da onlann laboratuvarda imal edilmiş kopyalarıyla doluydu. Tavandan, havadan-havaya atılan bir füze sallanıyordu. Bombaların bulunmadığı yerlerde bültenler ve başvuru kitapları göze çarpıyordu. Duvarlara FBI'ın arananlar posterleri asılmıştı.
Russ Daigle tezgâhlardan birinin başında, bir tabureye tünemiş, metal parçalarını sınıflandırmakla meşguldü. Ekipteki üç şef-çavuştan biriydi ve ekibin en eskisiydi. Kısa boylu, atletik yapılı, küt parmaklı, kalın ve kır bıyıklı bir adamdı. Lastik eldiven giymişti.
Geldiklerini duyunca onlara bakıp, başıyla, çalıştığı tezgâhın bir ucunda duran leş gibi bilgisayan işaret etti. Bilgisayarın her tarafına Babylon 5 çıkartmalan yapıştınlmıştı.
"Görüntüler geldi. Görmek ister misiniz?"

"Elbette."
Starkey bakmak için Daigle'ın arkasına geçti.
"Arkadan ve yandan alınmış görüntüler. Başka görüntüler de var ama, bunlar en iyileri. Klasik bir boru bomba. İtin birinin bunu garajında imal etmiş olduğuna bahse girerim."
YOK EDİCİ

Riggio'nun almış olduğu görüntüler bilgisayann ekranın-daydı. Bir tel makarasıyla birbirlerine özenle bağlanmış, siyah gölgeler halinde kapalı iki boruyu gösteriyordu. Borulann dört ucu da kapalıydı. Starkey beyaz yağlı kâğıdın üzerine yayılmış çentikli siyah metal parçacıklarıyla kıyaslayarak görüntüleri inceledi. Borulardan birinin ucundaki kapak parçalanmamış ancak, diğerleri kınlmıştı. Daigle parçalan, tıpkı bir yapbozun parçalarını ayıracağınız şekilde boyutlarına ve şekillerine göre sınıflandırmıştı. Dört kapağın büyük parçalannı ayırmış ve tüplerle de ilerleme kaydetmişti ama, buna rağmen parçaların yüzde kırk ila ellisinin hâlâ kayıp olduğu çok açıktı.
"Elimizde ne var, Çavuş? Tipik bir galvaniz boruya benziyor. Çapı ne kadar, beş santim var mı?"
Daigle kapaklardan birinin parçasını alarak, kalıpla demirin üzerine işlenmiş V harfini gösterdi.
"Evet. V harfini görüyor musunuz? Vanguard boru fabrikası. Ülkenin herhangi bir yerinden alabilirsiniz."
Starkey bunu defterine not etti. Parçaların ve özelliklerinin bir listesini yaparak, Ulusal Güvenlik İletişim Sistemi vasıtasıyla, bunları FBI'ın Bomba Veri Merkezi'ne ve Washington'daki Ulusal Alkol-Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu'na gönderecek, BVM ve UATASB de, damganın eşleşip eşleşmediğini görebilmek için sistemlerinde mevcut tüm bomba raporlaftyla karşılaştıracaktı.
Daigle parmağını kapağın kenannda dolaştırarak, beyaz ve ince bir şeyi soydu.
"Şunu görüyor musunuz? Sıhhi tesisatçılann mafsallan birleştirmekte kullandıkları bant. Burada titiz bir çocukla karşı karşıyayız. Çok titiz. Mafsallan bile bantla birleştirmiş. Bu size ne anlatıyor?"
Starkey yaşlı çavuşun çoktan sonuca varmış olduğunun ve kendisini sınadığının farkındaydı. Ekipteyken de yüzlerce defa aynı şeyi yapmıştı.
"Eviyenizi takarken ek yerlerini bantlamak isteyebilirsiniz ama, bir bombayı bantlamak kesinlikle gereksiz."

Daigle fark ettiği için Starkey'le gurur duydu ve sırıttı.
"Doğru. Bantlamaya gerek olmadığı için, bunu alışkanlıktan yapıyordur belki de. Sıhhi tesisatçı veya müteahhit falan gibi bir şey olabilir."
Federaller için alınan bir not daha.
"Görüntülerden ölçebildiğim kadanyla, iki borunun da ebadı aynı. Ya kendisi kesmiş ya da kestirmiş ve dikkatliymiş. Şurada bandın gölgesini görüyorsunuz, bakın ne kadar dikkatle yapıştırmış. Elimizde çok dikkatli bir çocuk var ve ellerini iyi kullanıyor. Çok özenli."
Starkey bomba imalatçısının fotoğrafını görmeye başlamıştı bile. Dikkatli olmasıyla gurur duyan becerikli bir tüccar, bir makinist veya hobi olarak maket ya da marangozluk yapan biri olabilirdi.
"Chen sana 5'i gösterdi mi?"
"Hangi 5'i?"
Daigle borunun bir parçasını camın altına yerleştirdi. Bu Chen'in, Riggio'nun zırhlı giysisinden aldığı parçaydı. "S harfine benziyor."
Leyton, "Ne olduğundan emin değiliz, S mi, 5 mi, yoksa bir tür simge mi," dedi.
Daigle cama daha yakından baktı.
"Her neyse, yüksek hızda çalışan bir oyma aletiyle kesmiş."
Görüntüler üzerinden tartışırlarken Chen içeri girdi. Az uyumuş gibi görünmesine rağmen Starkey'ye aynştırma so-nuçlannı verirken heyecanlıydı.
"Bunu teyit etmek için şu anda başka bir örneği kaynattığımı söyleyebilirim. Ama patlayıcı Modex Hybrid adı verilen bir madde. Bunu yerel hırdavatçıdan satın alamaz."
Hepsi birden Chen'e baktılar.
"Bu patlayıcı ordu tarafından ağır silahların savaş başlıklarında ya da havadan-havaya füzelerde kullanılır. Burada saniyede sekiz bin beş yüz metrelik bir yanma hızından söz ediyoruz."
YOK EDİCİ

Daigle homurdandı. Yanma hızı, bir patlayıcının kendisini ne hızla yok ettiğini ve enerjisini açığa çıkardığını ölçmekte kullanılan bir ölçüydü. Patlayıcı ne kadar güçlüyse yanma hızı da o denli artardı.
"TNT saniyede altı metre hızla mı gidiyor?"
Starkey, "Altı, altı buçuk, öyle bir şey," dedi.
Leyton başıyla onu onayladı.
"Eğer burada askerî patlayıcılardan bahsediyorsak bu bizim için iyi. Bu araştırma alanını daraltacaktır, Carol. Kimde eksik olduğunu, sonra bu malzemelere kimlerin erişebileceğini öğreniriz."
Chen gırtlağını temizledi.
"Şey, bu o kadar kolay olmayacak. Aynştırma testi, maddenin kimyasal özelliklerinin katışıksız olmadığını ortaya koyduğu için, Pennsylvania'daki üreticiye telefon ettim. Modex üç farklı şekilde imal ediliyormuş: devlet sözleşmesiyle askerî düzeyde; yalnızca ihracat için ticarî düzeyde -Çevre Koruma Dairesi hiç kimse tarafından kullanılmasına izin vermiyor- ve evde."
Daigle kaşlannı çattı. >
"Evde imal ediliyor da ne demek?"
"Şirket temsilcisi, bu maddeyi bir mutfak kimyagerinin yapmış olabileceğini düşünüyor. Eğer elinizde gerekli bileşenler ve uygun bir basınç donanımınız varsa bunu yapmak o kadar da zor olmaz. Adam bunun ancak metamfetamin hazırlamak kadar zor olacağını söyledi. "
Starkey ayrıştırma çıktısına baktı ama, gördükleri ona öğrenmek istediği şeyleri söylemedi.
"Tamam. Eğer bu madde evde yapılabiliyorsa bileşenler listesine ve tarifine ihtiyacım olacak."
"Temsilci temin edip fakslayacak. Üreticilerin adlarını da istedim. Elime geçer geçmez sana ulaştırınm."
Starkey kâğıdı katlayarak notlarının arasına koydu. Özgün bir patlayıcı soruşturma açısından bir artıydı ama, Starkey bunun ima ettiği şeyden hoşlanmadı.

"Eğer bu malzeme askerî bir patlayıcıysa veya gelişmiş bir laboratuvar çalışmasını gerektiriyorsa bu benim imalatçısıyla ilgili düşüncemi değiştirir. Sadece bunu yapıp yapamayacağını görmek isteyen bir adamdan bahsediyor olabiliriz. Bu ciddi bir bomba."
Leyton kaşlarını çatarak arkasına yaslandı.
"Şart değil. Eğer Modex'in çalındığı anlaşılırsa dediğin geçerli olabilir -arka bahçedeki kaçıklardan biri, buna nasıl dokunacağını bile bilemez. Kendisi imal ettiyse formülü internetten almış olabilir. Belki de bu tür daha güçlü bir patlayıcıyı kullanmanın, meydan okumanın bir parçası olduğunu düşünmüştür."
Daigle kollarını kavuşturdu, duyduklarından hoşlanmamıştı.
"Starkey bunun ciddi bir bomba olabileceği konusunda haklı. Bana şunu söyler misin: Neden böyle bir bomba imal ediyor ve onu çöp bidonunun yanına koyuyor? Bundan daha fazlası olmalı."
"Dükkân sahipleriyle tek tek konuştuk, Çavuş. Tehdit edildiğini söyleyen olmadı. Bomba binaya zarar vermedi." Daigle kaşlannı daha da fazla çattı.
"Bu adi heriflerden biri yalan söylüyor. İnsan sadece kendisi oynamak için bu kadar güçlü bir bomba imal etmez. Söylediğime dikkat et. Bu aşağılık heriflerden biri, birisini becerdi ve bu da onun karşılığında ödenen bir bedel."
Starkey bir yandan görüntüleri incelerken, bir yandan da Daigle'ın haklı olabileceğini düşünerek omuzlannı silkti.
"Çavuş, bu şeye bakıyorum ama, patlatıcıyı göremedim. Pil yok. Güç kaynağı yok. Nasıl patladı?"
Daigle arkasına uzanmak için taburesinde kayarak, parmağıyla ekrandaki görüntüye vurdu.
"Bir teorim var. Borulardan biri bomba, diğeri patlayıcı. Şuraya bakın."
Daigle borunun daha büyükçe olan parçalarından ikisini alarak, Leyton ve Starkey'nin görebilmelerini için kaldırdı.
YOK EDİCİ

"Şu kıvrımın içindeki beyaz kalıntıyı görüyor musunuz?" "Evet. Patlayıcı yandığı anda oluşmuş."
"Doğru. Şimdi de öbür parçaya bakın. Onda hiçbir şey yok. Temiz. Bu da bana, adamın pil veya başka bir güç kaynağıyla birlikte patlatıcıyı bu boruya yerleştirmiş olduğunu düşündürüyor."
"Sence bir zamanlayıcıya bağlamış olabilir mi?"

Daigle kuşkulu gözüküyordu.
"Peki zamanlayıcı Riggio bombanın yanındayken mi serbest kaldı? Buna bir an bile inanmam. Henüz hiçbir şey bulamadık ama, ben Riggio'nun bir tür denge anahtannı harekete geçirmiş olabileceğini düşünüyorum."
"Buck Charlie'nin pakete kesinlikle dokunmadığını söylemişti."
"Tamam, Buck öyle görmüş olabilir ama, Charlie bir şey yapmış olmalı. Bombalar nedensiz patlamaz."
Odadaki herkes bir anda sessizleşti ve Daigle kızardı. Onun kendisi yüzünden kızardığını fark edince, Starkey de kızardı.
"Tannm. Carol. Çok özür dilerim. Öyle demek istememiştim."
"Özür dileyecek bir şey yok, Çavuş. Bir sebep vardı. O sebebe deprem adını veriyorlar."
Starkey'nin aklına bulmuş olduğu çarpılmış disk gelince, torbadan çıkararak diğerlerine gösterdi.
"Bunu bu sabah olay yerinde buldum. Bombanın bir parçası olup olmadığını bilmiyorum ama, olma olasılığı yüksek. Baş-latıcının parçası da olabilir."
Daigle daha yakından incelemek için parçayı büyütecin altına koydu, alt dudağını ısırdı, kaşlannı çattı. Şaşırmış gibiydi.
"Elektrikli bir şey. Himizdeki şey bir devre levhasına benziyor."
Chen tepelerine dikilerek parçaya baktı. Daigle in eldivenlerinden bir çift alarak, ufak başlı bir tornavida seçti ve diski istiridye gibi ikiye ayırdı.
"0...pu çocuğu. Bunun ne olduğunu biliyorum."

Diskin iç kısmında tek bir kelime yazılıydı, hepsinin bildiği ve bulunduğu yere kesinlikle uymadığı için son derece saçma görünen bir kelime: Mattel.
Chen diski tezgâha bırakarak uzaklaştı. Diğerleri daha iyi görebilmek amacıyla toplaştılar ama, Starkey Chen'e bakıyordu. Yıldırım çarpmış gibiydi.
"Ne oldu, John?"
"Bu çocuklar için üretilen uzaktan kumandalı arabalarda kullanılan bir radyo alıcısı."
John Chen'in söyledikleri, bu bomba ve onun patlamasının bilinmezliğiyle ilgili her şeyi tamamen değiştirdiği için, hepsi dikkatle Chen'e baktı.
"Bombayı Charlie Riggio harekete geçirmedi ve durup dururken patlamadı. Radyoyla kontrol edilen bir bombaydı."
Starkey gibi herkes de Chen'in anlattıklarını biliyordu ama, düşüncelerini dile getiren sadece o olmuştu.
"O bombayı imal eden deli olay yerindeydi. Charlie bombanın yanına yaklaşana kadar bekledikten sonra patlattı."
John Chen yine derin bir nefes aldı.
"Evet. Birinin ölmesini istiyordu."
3
KELSO BİRAZ ÖNCE doldurduğu kahveden bir yudum alarak, sanki Drano yudumlamış gibi yüzünü buruşturdu.
"Gerçekten o piçin olay mahalline giderek, bombayı orada patlattığını mı düşünüyorsunuz?"
Starkey radyo kontrolü üreticisinin satış temsilcisinden aldığı faksı Kelso'ya gösterdi. Alıcının performans özellikleri ve işletim gereksinimleri sıralanmıştı.
"Bu küçük alıcılar o kadar düşük voltajla çalışır ki yalnızca altı metreye kadar test edilirler. Ama benim konuştuğum adam verici ve alıcı arasındaki azami mesafenin yaklaşık olarak yüz metre olduğunu söyledi. Yani görüş hattında kalan bir uzaklık, Barry. Bu da adamımızın oralarda bir yerde olduğunu gösterir."
"Pekâlâ. Fikrin nedir?"
"Şehirdeki bütün TV kanallarının helikopterleri olay yerindeki görüntüleri kaydediyordu. Yerde de kameralar vardı. Belki de o kayıtlardan biri, o itin olay yerindeki görüntüsünü yakalamıştır."
Kelso memnun olarak başıyla onayladı.
"Tamam, bu fikir hoşuma gitti. İyi düşündün, Starkey. Basınla İlişkiler Bölümü'yle konuşacağım. Bu konuda bir problem çıkacağını sanmam."

"Bir şey daha var. Marzik ve Hooker'ı ayırmak zorunda kaldım. Marzik bölge sakinlerini sorguluyor. Hooker da olay yerindeki polisler ve itfaiyecilerle konuşuyor. Bu saha incelemesi için bana daha çok sayıda adam verebilirseniz iyi olur."
Kelso yine yüzünü buruşturdu.
"Peki. Elimden geleni yapanm."
Kelso çıkmak üzere kapıya doğru giderken, durarak arkasına döndü.
"Hâlâ iyisin, değil mi? Bunu kaldırabilir misin?" Starkey kızardığını hissetti.
"Daha fazla adam istemek bir zayıflık göstergesi değil, Barry. Gelişme kaydetmeye başladık."
Kelso Starkey'ye bir an dikkatle baktıktan sonra, başını salladı.
"Evet. Gelişme kaydetmeye başladınız. Aksini ima etmek istememiştim."
Bu Starkey'yi hem şaşırttı hem de mutlu etti.
"Çavuş Daggett'la konuştun mu?"
"Henüz konuşmadım, efendim."
"Onunla konuşmalısın. Otoparkta gözüne çarpmış olan kişileri iyice düşünmesini söyle. Belki bantlar elimize geçtiğinde, Daggett'ın bantlara bakmasını isteyebilirsin."
Kelso kapıyı kapattığında Starkey midesi düğümlenmiş bir halde kabinine gitti. Daggett'ın kafası karışacak,ve kızacaktı. Olanlar yüzünden epeyce sarsılmış olmalıydı; vermiş olduğu her kararı, her hareketi, her faaliyeti eleştirecekti. Starkey de aynı şeyleri hissetmiş olduğu için, onun da bunları hissedeceğinden emindi ve o duygulan yeniden yaşamak istemiyordu.
Starkey hiç kıpırdamadan yirmi dakika boyunca bölmesinde oturup, çantasındaki içki şişesini düşündü ve fihristinden Buck Daggett'ın adresine baktı. En sonunda bu duruma dayanamayarak kalkıp arabasına gitti.
Daggett San Gabriel Vadisinde, Monterey Park'ın hemen doğusunda, düşük maliyetli, bej sıvaları ve kiremit çatılarıyla birbirinin eşi olan, Akdeniz tarzında inşa edilmiş yüzlerce küçük

evden birinde yaşıyordu. Starkey Sugar'ın ölümünden üç ay önce Bomba Timi'nin vermiş olduğu bir barbekü partisine katılmak üzere oraya gitmişti. Ev pek parlak değildi. Bir şef-ça-vuş daha iyi bir yerde oturabilirdi ama, Starkey Daggett in üç kez boşanmış olduğunu biliyordu. Herhalde nafaka ve çocuklara verdiği maddi destek canına okuyordu.
Otoyoldan çıktıktan beş dakika sonra, Starkey arabasını Daggett'ın garajına giden yola çekti ve kapıya gitti. Kapının tokmağına siyah bir kurdele bağlanmıştı.
Kapıyı Daggett'ın dördüncü ve son karısı açtı. Buck'tan yirmi yaş daha genç, çekici bir kadındı ama, bugün dalgın ve şaşkın görünüyordu. Starkey rozetini gösterdi.
"Bayan Daggett, ben Carol Starkey. Ekipte Buck'la çalışıyordum. Sizinle tanışmıştık, hatırladınız mı? Özür dilerim ama adınızı hatırlamıyorum."
"Natalie."
"Natalie. Tabii ya. Buck'ı görebilir miyim, lütfen."
"İşe gitmeyip evde kalmak zorunda kaldım, biliyor musunuz? Buck öyle üzgün ki."
Natalie Daggett Starkey'yi evin içinden geçirerek, Dag-gett'ın çim biçme makinesinin yağını değiştirmekle meşgul olduğu arka bahçeye götürdü. Starkey bahçeye adımını atar atmaz, Natalie eve girdi.
"Selam, Buck."
Daggett onu gördüğüne şaşırmış gibi bakarak, ayağa kalktı. Ona bakmak bile, Starkey'nin göğsünün ortasında bir ağrı hissetmesine yetti.
Daggett çim biçme makinesine bakarak omuzlarını silker-ken utanmış gibiydi. »
"Kendimi oyalamaya çalışıyorum. Sana sarılırdım ama, ter içindeyim."
"Oyalanmak iyidir, Buck. Sorun değil."
"Kola falan ister misin? Natalie sana bir şey ikram etmedi mi?"

Daggett ellerini, temizlediği kadar bir yandan da kirleten yağlı, turuncu bir beze silerek Starkey'nin yanına geldi. Küçük bahçe sıcaktı. Daggett'ın saçlarından ter damlıyordu.

"Fazla vaktim yok. Zamanımız daralıyor." Daggett hayal kırıklığına uğrayarak başını salladı ve eve yaslanmış birkaç katlanır sandalyeden ikisini açtı.
"Olayı sana verdiklerini duydum. KKB'de rahat mısın?" "Ekibe dönmeyi tercih ederdim."
Daggett ona bakmadan başıyla onayladı. Eğer hâlâ ekipte olsaydı, Silver Lake'deki kişinin Riggio değil de, kendisi olabileceği bir anda Starkey'nin kafasına dank etti. Belki Daggett da aynı şeyi düşünüyordu.
"Buck, sana olanlar hakkında birkaç soru sormak zorundayım."
"Biliyorum. Tabii. Hey, sana daha önce söylememiştim ama, ekipteki çocuklar, dedektif olma girişiminde bulunduğun için seninle hakikaten gurur duyuyorlar. Bu gerçek bir polisin işi."
"Teşekkürler, Buck. Bunu duyduğuma sevindim."
"Nesin şimdi, D-3 mü?"
"D-2. Terfi etmek için zamanım yok."
Buck omuz silkti.
"Edersin. D-2 olmana rağmen bu olayı sana verdiler."
Starkey Buck'ın, bu iş için yeterli olmamasından kuşkulana-bileceğinden ötürü endişeliydi. Buck'ı severdi ve onun kendisinden kuşkulanmasını istemezdi. Zaten Kelso bu konuda yeterince şüpheliydi.
"Bombayla ilgili seni arayan oldu mu? Bu konuda herhangi bir şey duydun mu?"
"Hayır. JAeyi duyacaktım?"
Buck Starkey'nin yüzünü inceliyordu ve gözlerini ondan kaçırmamak için tüm gücünü harcadı. Buck bu işin kötü olacağını biliyordu. Bunu, onun bakışlarından okuyabiliyordu.
"Bombadan ne haber, Carol?"

•'Uzaktan kumandayla patlatılmış."
Buck ifadeden yoksun bakışlarla bir süre Starkey'ye baktık-sonra başını sallayarak, umutsuzluğu çağrıştıran bir ses to-taun,a "Olamaz. Charlie Real Time'la güzel resimler çekmişti. Radyo aygıtı görmedik. Herhangi bir patlatıcı görmedik. Öyle bir şey görseydik, Charlie'yi oradan çekip alırdım. Koşarak gelirdi," dedi.
"Göremezdiniz, Buck. Güç kaynağı ve patlatıcı borulardan birinin içindeymiş. Patlayıcı da diğerinin içinde. Modex Hybrid denilen bir madde."
Daggett'ın gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırpıştırması işe yaramadı ve yaşlar inmeye başladı. Starkey de gözlerinin dolduğunu hissederek, kolunu Buck'ın kolunun üzerine koydu.
"Ben iyiyim."
Starkey ikisinin bir zamanlar iyi bir çift olduklarını düşünerek kolunu çekti.
Buck gırtlağını temizledi, derin nefes aldı, verdi.
"Modex. Orduda kullanılan bir madde değil mi? Bu adı duymuştum."
"Savaş başlıklarında kullanıyorlarmış. TNT'den neredeyse üç bin metre daha hızlı. Ama bu maddenin evde üretilmiş olabileceğini düşünüyoruz."
"Tanrım. Uzaktan kumanda konusundan emin misin? Radyo kontrollü olduğundan emin misin?"
Alıcıyı bulduk. Bombayı koyan kişi olay mahallinde bir yerlerdeymiş. Bombayı istediği zamana ayarlayabilirdi ama, Charlie bombanın hemen yanına gidene kadar beklemiş. Onu gözetlediğini düşünüyoruz."
Buck yüzünü ovuşturdu ve bütün bunlara tahammül etmek çok ZOrmuş gibi başını salladı.
Starkey ona video kayıtlarından söz etti. Dinle, Buck. TV kanallarının kaydetmiş olduğu görüntüler alaca9im. Bütün bantlar elimize geçtiğinde, senin de gelip a manı istiyorum. Belki kalabalığın arasında birini görürsün."

"Bilmiyorum, Carol. Aklım bombadaydı. Charlie'nin vücut ısısı ve iyi görüntü alıp alamayacağı konularında endişeliydim. Bir çete üyesiyle karşı karşıya olduğumuzu zannediyorduk, biliyor musun? Arkadaşlanna gösteriş yapan bir pachuco4 olduğunu düşünmüştük. Tanrı aşkına, alt tarafı iki boruydu."
"Bir iki güne kadar bütün bantlar bize ulaşır. Bu konuyu düşünmeni istiyorum, tamam mı? Olay yerinde gezinen biri olup olmadığını hatırlamaya çalış."

"Tabii. Başka işim yok zaten. Dick bana üç gün izin verdi."
"Senin için iyi olur, Buck. Bahçendeki ayrıkotlanyla ilgilenebilirsin. Burası berbat görünüyor."
Buck yorgun argın gülümsedi ve bir süre ikisi de sessizliğe hüründüler.
Bir süre sonra Buck, "Bana ne yapacaklarını biliyor musun?" dedi.
"Ne?"
"Banka'ya gitmek zorundayım. Lanet olsun, o insanlarla konuşmak istemiyorum."

Starkey ne diyeceğini bilemedi.
"Buna 'travma danışmanlığı' diyorlar. Artık yeni kurallarımız var. Ateş altında kalırsan gitmek mecburiyetindesin. Kaza yaparsan gitmek zorundasın. Şimdi sanırım ruh doktorunun birine, ortağımın havaya uçmasına tanık olmanın nasıl bir duygu olduğunu anlatmak zorundayım."
Starkey çağrı cihazının titreştiğini hissettiğinde, hâlâ ne söyleyeceğini düşünüyordu. Çağrıyı Marzik bırakmış ve numarasının arkasına 9 11 eklemişti.
Marzik'in çağnsına bir an önce cevap vermek istese de Buck Daggett'ı bu halde veya bu kadar çabuk bırakmak istemiyordu.
"Banka konusunu kafana takma. İçeri girmeni emretmiyorlar ki."
4 Ç.N. Meksika kökenli genç Amerikalıların kurduğu çetenin üyesi.

"O insanlarla konuşmak istemiyorum. Böyle bir olaydan sonra ne anlatılır? Sen ne anlatmıştın?"
"Hiçbir şey, Buck. Söylenecek hiçbir şey yok. Onlara bunu anlat. Söylenebilecek hiçbir şey olmadığını. Dinle, şu çağnyı yanıtlamalıyım. Marzik."
"Tabii. Anlıyorum."
Daggett onu evin içinden geçirerek ön kapıya götürdü. Ka-nsı ortalıkta görünmüyordu.
"Natalie de çok üzgün. Sana bir şey ikram etmediği için özür dilerim."
"Aldırma, Buck. Zaten bir şey istemiyordum."
"Üçümüz birbirimize oldukça yakındık. Natalie Charlie'yi çok severdi."
"Video kayıtları için seni arayacağım. Dediğimi düşün, olur mu?"
Buck onu durdurduğunda Starkey kapıdan çıkmak üzereydi.
"Dedektif?"
Kendisine unvanıyla hitap* ettiği için Starkey Buck'a gülümseyerek baktı.
"Sormadığın için teşekkür ederim. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Nasıl olduğumu soruyorlar ve buna verecek bir yanıt da yok."
"Biliyorum, Buck. Nasıl olduğumu sormaları beni de deli ederdi."
"Evet. Şey, sanırım sen ve ben oldukça küçük bir kulübüz." Starkey ona bakarak başını salladı ve Buck Daggett kapıyı kapadı.
Starkey arabasına doğru yürürken ikinci bir çağrı bırakıldı. Bu seferki Hooker'dı. Daggett'ın garaj yoluna oturarak, cep telefonuyla, 911 kodu nedeniyle önce Marzik'i aradı.
Marzik aramasını bekliyormuş gibi ilk çalışta yanıt verdi.
"Beth Marzik."
"Ben Starkey. Ne haber?"

Marzik'in sesi heyecanlıydı.
"Bir şey buldum, Starkey. Telefon kulübesinin karşısındaki çiçekçideyim. 911 saat biri on dört geçe aranmıştı, değil mi? Dükkân sahibinin oğlu dışarıda teslim edilecek çiçekleri hazırlarken, bir adamın telefon ettiğini görmüş."
"Bana çocuğun bir araba görmüş olduğunu söyle, Beth. Plaka numarasının elimizde olduğunu söyle."
"Carol, dinle. Daha da iyi. Adamın bir Anglo olduğunu söyledi."
"Ama arayan Latino ymuş."
"Dinle beni, Carol. Bu çocuk sağlam. Adamlar çiçekleri kamyona yüklerlerken, o da kamyonda oturmuş, şu Gipsy Kings'i dinliyormuş. Adam saat birden, tam biri yirmi geçeye kadar kulübede kalmış. Çocuğun o telefon esnasında orada olduğundan eminim, çünkü kamyonun hareket saati kaydedilmiş. Beyaz bir adam olduğunu söyledi."

Starkey heyecanlanmaması yolunda kendine telkinlerde bulunuyordu, ama heyecanlanmamak elde değildi.
Marzik, "Bombayı koyan kişi olmadıkça beyaz bir adam neden Latin taklidi yapsın, Carol?" dedi. "Eğer Latin taklidi yapan bir beyazsa, bu onun saklayacak bir şeyi olduğunu gösterir, Tanrı aşkına. Bombayı koyan o adi herifi gören bir tanığımız olabilir."
Starkey de olasılıkları anlayabiliyordu ama, gayet kesin gibi gözüken noktaların gerçek olmadığı ortaya çıkınca, soruşturmaların yön değiştirdiğini de biliyordu.
"Her defasında bir adım atalım, Beth. Bunun iyi olduğunu ve buradan yola çıkacağımızı düşünüyorum, ancak, acele etmeyelim. Tanığın yalnızca gördüğü adamın Anglo olduğunu tahmin ediyor. Belki Anglo'ydu, belki de çocuğa Anglo gibi görünmüştü. Görmemiz lazım."
"Peki. Doğru. Haklı olduğunu biliyorum, Carol, ama çocuk bundan emin gibiydi. Onunla konuşmalısın."
"Çocuk şu anda orada mı, Beth?"

"Bir süre daha burada. Başka teslimatları da var ve geç oluyor." "Tamam. Onu orada alıkoy. Ben de geliyorum." "Onu burada alıkoyamam. Aldıklan siparişleri teslim etmek zorundalar."
"Rica et, Beth. Lütfen kibarca sor."
"Ne yapmamı istiyorsun, herife oral seks mi yapayım?" "Evet. Bir dene bakalım."
Starkey görüşmesini bitirerek, Santos'un numarasını tuşla-dı. Santos telefona o kadar alçak sesle cevap verdi ki Carol ne dediğini zor anladı.
"Neden fısıldıyorsun?"
"Carol, sen misin?"
"Seni zor duyuyorum. Yüksek sesle konuş."
"Ofisteyim. Ulusal Alkol-Tütün ve Ateşli Silahlar Büro-su'ndan bir müfettiş burada. Bu sabah uçakla Washington'dan gelmiş."
Starkey midesinde gerginlikten kaynaklanan patlamaya benzer bir şey hissetti ve asit Agiderici almak için elini çantasına soktu.
"Washington olduğundan emin misin? L.A. Saha Ofisinden gelmiş olmasın?"
Bomba parçalarıyla ilgili ilk bulguları Ulusal Güvenlik İletişim Sistemine daha bir gün önce bildirmişti. Bu adam Washington'dan geldiyse, ilk jete atlamış olmalıydı.
"Adam Washington'dan, Carol. Kelso'yla içeri girdiler ve Kelso seni görmek istiyor. Raporlanmızı sordu. Sanınm bizim olayımızı onlar üstlenecekler. Dinle, şimdi gitmeliyim. Zaman kazanmaya çalışıyordum ama, Kelso elimizde ne olduğunu bilmek istiyor."
"Dur bir dakika, Jorge, bunu o adam mı söyledi? Olayı devralmak istediklerini mi söyledi."
"Gitmeliyim, Carol. Kelso kafasını ofisin kapısından dışarı çıkardı. Bana bakıyor."

"Biraz daha oyala, Jorge. Ben de geliyorum. Marzik işimize yarayabilecek bir şey öğrenmiş."
"Kelso'nun yanındaki adamın bakışlanndan anladığım ka-danyla, onun işine yarayacak bir şey olacak."
Starkey bir asit giderici yuttuktan sonra Spring Street'in yolunu tuttu.
Starkey yirmi dakikada ofise vardı. Santos kahve makinesinin başında Starkey'yi yakalayarak başıyla Kelso'nun kapısını işaret etti.
"Raporları verdin mi?"
Santos Starkey'nin bakışlanndan ürktü.
"Ne yapabilirdim, Kelso'ya hayır mı diyecektim?"
Starkey çenesini tutarak Kelso'nun ofisinin kapısına gitti. Üç kez sertçe vurduktan sonra cevap beklemeden kapıyı açtı.
Kelso masanın, karşısında oturan adamla konuşurken, bıkkın bir tavırla Starkey'yi işaret etti.
"Bu Dedektif Starkey. Canı nereden istiyorsa, oradan geliyor. Starkey, bu Özel Ajan Jack Pell..."
"Biliyorum, Ulusal Alkol-Tütün ve Ateşli Silahlar Büro-su'ndan. Davayı o mu üstlenecek?"
Pell ileriye atılmaya hazırmış gibi, dirseklerini dizlerine koymuş, öyle oturuyordu. Starkey onun otuzlarının ortasında olduğunu tahmin etti ama, eğer daha yaşlıysa, bu onu şaşırtmazdı. Cildi açık renk, etkileyici gözleri griydi. Starkey gözlerini okumaya çalıştı, ama okuyamadı; tetikte gibiydiler.

Pell Starkey'yle konuşmadan Kelso'ya döndü. "Sizinle birkaç dakika yalnız konuşmalıyım, Teğmen. Biz hazır olana kadar dedektif dışarıda beklesin."
Beklesin. Zaten orada kazık gibi dikilip durmuyordu sanki. "Dışarı, Starkey. Sana haber veririz."
"Bu benim davam, Teğmen. Bizim davamız. Bizim insanlarımızdan biri öldü."

"Dışarıda bekleyin, Dedektif. Sizi ne zaman istersek o zaman çağırınz."
Starkey burnundan soluyarak, Kelso'nun ofisinin kapısında bekledi. Santos onun bulunduğu tarafa doğru gelirken, öfkeli bakıştan görünce, yolunu değiştiriverdi. Kalçasındaki çağn cihazı vızıldadığında, Starkey KKB'nin sürdürdüğü soruşturmayı başkasına devrettiği için Kelso'ya lanetler yağdırmakla meşguldü.
"Of, lanet olsun. Marzik."
Starkey bölmesine giderek Marzik'i aradı.
"Carol, burada bu çocukla seni bekliyorum ve teslimatlan yapmak zorundalar. Ne cehennemdesin?"
Starkey diğer dedektiflerin duymamaları için sesini alçalttı.
"Ofisteyim. UATASB burada."
"Benimle kafa mı buluyorsun? Neler oluyor?"
"Bütün bildiğim, şu anda bir ajanın Kelso'nun ofisinde olduğu. Bak, burada işim biter bitmez o çocukla konuşacağım. Ona kahrolası teslimatlannı yapmasını söyle."
"Saat neredeyse beş oldy, Carol. Teslimatlan yaptıktan sonra evine gidecek. Onu yann yakalayabiliriz."
Starkey saatine baktıktan sonra iyice düşündü. Zamanın bir tanığın düşmanı olduğunu iyi bildiği için, çocukla hemen konuşmak istiyordu; insanlar aynntılan unutabilir, kafaları kanşa-bilir, polisle işbirliği yapıp yapmamayı tekrar düşünebilirlerdi. Ancak Starkey en sonunda acele ettiği ve bazı şeyleri zorladığı sonucuna vardı. Her şeye rağmen çocuğu birkaç saat daha bekletmenin bir faydası olmayacağına karar verdi.
"Tamaro, Beth. Sen ayarla. Çocuk yarın sabah çalışacak mı?" Marzik beklemesini söyledi. Çocuk herhalde yanındaydı. "Saat sekizde gelecekmiş. Babası dükkânın sahibi." "Peki. Onunla yarın sabah görüşürüz."
"Biz mi, UATASB mi?"
"Öğreneceğim."

Kelso kapıdan başını uzatarak Starkey'ye bakındı. Starkey telefonunu kapattı ve keşke biraz daha asit giderici çiğnemeye vaktim olsaydı, diye düşündü. Bazen üretici firmadan hisse alması gerektiğini düşünüyordu.
Yanına gittiğinde Kelso, "Sakin ol, Carol. Bize yardım etmek için gelmiş," diye fısıldadı. "Sen onu benim kıçıma anlat."
Kelso kapıyı arkalarından kapattı. Pell hâlâ koltukta öne eğilmiş halde oturuyordu ve Starkey ona elinden geldiğince pis pis baktı. O lanet olası gri gözler hayatında gördüğü en soğuk gözlerdi ve Starkey bakışlarını kaçırma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalmıştı.
Kelso masasına döndü.
"Ajan Pell bu sabah Washington'dan geldi. Sisteme girdiğin bilgiler, orada bazı kaşların havaya kalkmasına yol açmış." Pell başıyla Kelso'yu onayladı.
"Sizin soruşturmanızı üzerime almak gibi bir amacım yok, Dedektif. Burası sizin şehriniz, benim değil, ama size yardım edebileceğimi düşünüyorum. Buraya gelme nedenim, sizin bombanızla, bizim gördüğümüz bazı bombalar arasında benzerlikler bulunması."
"Ne gibi?"
"Modex adamın birinci tercihi: hızlı, seksi ve seçkin. Bu özel radyo patlatıcısını kullanmayı seviyor ve röntgende görünmemesi için borulardan birinin içine gizliyor."
"Kimden bahsediyorsunuz?"
"Eğer sizin adamla bizimki aynıysa, Bay Red adını kullanıyor. Gerçek adını bilmiyoruz."

Starkey Kelso'ya baktı ama, Kelso'nun yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. Starkey onun olayı federallere devrederse, çözüm konusunda endişelenmesine gerek kalmayacağını düşünerek rahatladığını fark etti.
"Burada neden bahsediyoruz? Bay Red? Bu adam bir tür seri bombacı falan mı? Terörist mi? Ne?"

"Hayır, Dedektif. Bu it herif terörist değil. Bildiğimiz kadarıyla, politika ya da kürtaj konusuyla falan da ilgilenmiyor. Son iki yıldır, Modex Hybrid kullanılan yedi bombalama olayı ve bu-radakine benzer radyo patlatıcısıyla karşılaştık. Hedeflerin ve insanlann yapısı dikkate alındığında, dördünün suçtan kâr etme amacıyla gerçekleştirildiğini düşünüyoruz. Gerçekleştirmesi için para alarak, bir şeyi veya bir insanı havaya uçuruyor. Starkey o adam hayatını öyle kazanıyor. Bir şeyleri havaya uçurarak. O bomba patlatan bir kiralık katil. Ama bir de hobisi var."
"Öğrenmek için ölüyorum."
Kelso'nun araya girip, sözünü kesmesi Starkey'yi şaşırttı. "Lanet olsun, kes sesini de dinle!"
Starkey dönerek, gri gözleri birer durgun su havuzu kadar sığ olan Pell'e baktı. O gözlerin neden bu kadar bıkkın olduğunu merak ettiğini fark etti.
"Adam bomba uzmanlannı avlıyor, Starkey. Yem atarak onları tuzağa düşürdükten sonra öldürüyor. Sizin uzmanı da sayarsak, birbirinin eşi olan bombalarla, şimdiye kadar üç kişiyi öldürdü." *v
Starkey gri gözlere baktı. Kırpışmadılar.
"Bu delilik."
"Profilciler bunun bir üstünlük oyunu olduğunu söylüyorlar; sanırım herif bunu bir tür rekabet olarak görüyor. Bomba yapıyor, sizin gibi bomba uzmanları onları etkisiz hale getirirken o da sizi alt etmeye çalışıyor."
Starkey ürperdi; Pell'in ürperdiğini fark ettiği belliydi.
"Başınıza gelenleri biliyorum. Buraya gelmeden önce sizi araştırmıştım."
Starkey mahremiyetine tecavüz edilmiş gibi hissederek sinirlendi. Pell'in yaraları hakkında ne bildiğini merak etti ve bir anda adamın bu yaralardan da haberdar olabileceğini kavrayarak utandı. Soğuk bir sesle konuştu.
"Kim olduğum ve ne olduğum şunun dışında sizi ilgilendirmez: Ben bu soruşturmanın başındayım."

Pell omuz silkti.
"UGİS'e gönderilen talebin altında sizin imzanız var. Kiminle çalıştığımı bilmek isterim."
Starkey biraz düşününce, bir UATASB broşüründe, gerçek kimliği bilinmeyen, ancak, Bay Red olduğu tahmin edilen bir şüpheliyle ilgili bir yazı okumuş olduğunu hatırladı. Düzenli olarak ofislerine gönderilen broşürlerden biriydi, ancak, şüpheli şahıs ülkenin diğer bölgelerinde faaliyet gösterdiği için pek de ilgilenilmemişti.
"Bunu hatırlamam gerekirdi, Pell. Bomba uzmanlarını öldüren kaçığı. Burada onun adını duyan olmadı."
Kelso oturduğu yerde kıpırdandı.
"Adamın faaliyetlerinin bu kısmını, gerek duyulduğu takdirde bilgi vermek üzere gizli tutmuşlar."
"Taklitçilerin çıkmasını istemiyoruz, Starkey. UGİS vasıtasıyla kaydedilen bileşenler dışında, faaliyet yönteminin tüm ay-nntılarını ve bomba tasarımlannı sınıflandırdık."
"Yani bileşenler listesi göz önünde bulundurulduğunda, sizin adamınızla, bizim adamımızın aynı kişi olduğunu mu söylüyorsunuz?"
"Henüz bir şey söylemiyorum, ama Modex ve radyo alıcısı inandırıcı. Diğer tasarımcıların işaretleri farklı. Ve bir de şu bulduğunuz harf var."
Starkey'nin kafası karışmıştı.
"Hangi harf? Neden bahsediyorsunuz?"
Kelso, "Parçaya kazınmış olan 5 rakamı. Ajan Pell onun S harfi olabileceğini düşünüyor," dedi.
"Neden S olabileceğini düşünüyorsunuz?"
Pell tereddüt edince, Starkey onun ne düşündüğünü merak etti.

"Daha önce Bay Red'in eserlerinde bazı kazıntılar bulduk. Yapmam gereken, raporlarınızı okumak ve sizin bulgularınızı, bizim bilgilerimizle karşılaştırmak. Sizin bombacınızın Bay Red olup olmadığına, ancak ondan sonra karar verebilirim."

Starkey olayının ellerinin arasından kayıp gitmekte olduğunun farkındaydı.
"Kendi kararlanmı kendim vereceğim için beni bağışlayın. Ama eğer siz benim karanmı öğrenmek isterseniz, ben de sizinkini öğrenmek isterim. Sizin elinizdekilerle, bizim burada bulduklarımızı ben karşılaştırmak isterim."
Kelso avuçlarını gösterdi.
"Haydi, Starkey. Burada birbirimize rakip olmanın lüzumu
yok."
Starkey onu tekmelemek istiyordu. Bu tam da Kelso'ya uygun, samimiyetten yoksun bir konuşmaydı.
Pell kâğıtlarını topladı ve bir el hareketi yaptı.
"Sorun değil, Dedektif. Teğmen Kelso sizin olay raporlan-nızı benimle paylaşacak kadar nazik davrandı; ben de benim raporlarımın birer kopyasını memnuniyetle size veririm. Şu anda otelimdeler, ama size ulaştınnm."
Pell Kelso'nun vermiş olduğu raporları rulo yaparak bir tüpün içine koydu.
"Bunları daha önce gözddh geçirmiştim. Oldukça iyi görünüyorlar ama, şimdi dikkatle okumalıyım."
Pell Kelso'ya dönerek kâğıtları işaret etti.
"Bana bunları okuyabileceğim bir yer ayarlayabilir misiniz, Teğmen? Dedektif Starkey'yle birlikte işe koyulmadan önce, akşama kadar mümkün olduğunca bilgi edinmek istiyorum."
Starkey iki kere gözlerini kırptıktan sonra Kelso'ya baktı.
"Bu da ne demek oluyor? Bu soruşturmayı ben yürütüyorum."
Kelso kapıyı açmak için masasının etrafından dolaştı.
"Sakin ol, Carol. Burada hepimiz aynı taraftayız."
Pell elinde raporlarla yanlarından geçerken, Starkey'nin oldukça yakınında durdu. Starkey onun bunu kasıtlı yaptığına bin dolarına bahse girebilirdi.
"Isırmam, Dedektif. Benden korkmanız gereksiz."
"Ben hiçbir şeyden korkmam."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim."
Kelso Pell'le ilgilenmesi için Santos'a seslendi ve ardından ofisine dönerek kapıyı kapadı. Mutlu değildi ama, Starkey bunu umursamadı bile. Elleri o kadar kötü titriyordu ki Kelso'nun görmemesi için ellerini ceplerine sokmak zorunda kaldı.
"Daha az yardımcı olamazdın."
"Benim burada bulunma nedenim yardımcı olmak değil. Riggio'yu öldüreni bulmak. Üstelik şimdi bir de UATASB'nin beni eleştireceği ve olayımı elimden alacağı konusunda endişelenmem gerekiyor."
"Bunun bir takım oyunu olduğunu aklından çıkartma, Dedektif. Pell'in bakmasından bir zarar gelmez. Eğer bizim bombamızla adamı arasında bir bağ kuramazsa, Washington'a döner ve yakamızdan düşer. Ama eğer onun ve bizim bombacımız aynı kişiyse yardım edeceği için çok şanslı olabiliriz. Şef yardımcısı Morgan'la bu konuyu konuştum bile. Sonuna kadar işbirliğinde bulunmamızı istiyor."
Starkey topu başkasına atıp kıçını kurtarmanın tam da Kel-so'ya uygun bir davranış olduğunu düşündü.
"Marzik 911'e telefon eden adamımızı görmüş olabilecek bir tanık bulmuş. Çocuk telefon edenin Anglo olduğunu söylemiş."
Starkey'nin söyledikleri, düşünürken kalemiyle oynayan Kelso'yu durdurdu.
"Arayanın İspanyol olduğunu sanıyordum."
"Ben de."
Starkey başka bir şey söylemeye gerek görmedi. Kelso'nun neyi ima ettiğini anlayacak kadar zeki olduğunu biliyordu.
"Sanırım bu konuyla ilgilensen iyi olur. Gelişmeleri bildirmek için beni evden ara."

"İlgilenecektim, Teğmen ama, onun yerine buraya gelip, Bay Pell'le konuşmak zorunda kaldım. Şimdi bu görüşme yarına kadar beklemek zorunda. Tanığın programı varmış."
Kelso şaşırmış gibiydi.

"Öyleyse yapacak bir şey yok. Yarın sabah ilgilen ve bana haber ver. Bu olayı çözeceksin, Carol. Buna olan inancım tam. A-Şef'in de."
Starkey yanıt vermedi. Oradan çekip gitmek istiyordu ama, Kelso endişeli görünüyordu.
"Bu konuda bir sorunun yok, değil mi, Carol. İyi misin?"
Kelso yine masasının etrafından dolaşarak, nefesini koklamak istermiş gibi Starkey'ye yaklaştı.
«T • • »
iyiyim.
"Güzel. Şimdi eve git ve güzel bir gece uykusu çek. Kafanın iyi çalışması için dinlenmek önemlidir."
Starkey Pell'in kendisini görmemesini dileyerek dışarı çıktı. Şehir merkezindeki trafiğe karıştığında saat altıyı geçmişti. Fakat Starkey eve gitmedi. Wilshire'daki Barrigan'ın Yeri adlı bara gitmek üzere batıya döndü.
Cin şişesini boşaltmasının üzerinden on iki saatten az bir süre geçmiş ve içkiyi azaltacağına dair kendisine söz vermişti. Canı cehenneme. İki asit giderici çiğnedi ve UATASB'nin işe karışmasından dolayı boktart şansına lanetler yağdırdı.
ÖZEL AJAN JACK PELL
\
Pell büyüklüğü ancak bir tabut kadar olan beyaz bir odada oturmuş, raporları okuyordu. Bomba Timi'nin, Bilimsel Araştırma Bölümünün ve ölen memura yapılan otopsinin ilk bulgularını vermişlerdi. Pell raporları okuduktan sonra, tek bir harf -S harfi- kurtarılmış olmasına rağmen, LAPD Bilimsel Araştırma Bölümü ve Bomba Timi'nin mükemmel iş çıkardıklarını sezmişti. Pell başka şeyler de olabileceğinden emin olmasına karşın, oradaki kriminoloji uzmanı Chen'in hiçbir şeyi atlamamış olduğundan oldukça emindi. Ancak Pell Adli Tıp Ofisi'nden o kadar emin olamamıştı. Otopsi protokolünde önemli bir ayrıntı göze çarpmıyordu.

Raporlarla koridora çıkarak, kendisini bekleyen Santos'u buldu.
"Adli Tıp memurunun, Riggio'nun cesedinden tüm beden röntgeni alıp almadığını biliyor musunuz?"
"Bilmiyorum. Protokole yazmamışsa muhtemelen almamıştır."
"Yazılmamış, ama alınmalıydı."
Pell otopsi raporunu açarak Adli Tıp memurunun adını buldu. Lee Richards."
"Starkey hâlâ burada mı?"
"Gitti."
"Teğmen Kelso'yu görsem iyi olur."
Kelso'nun Richards'ı bulmak için iki telefon görüşmesi yapmasından yirmi dakika sonra, Santos Pell'i arabayla Adli Tıp Binası'na götürüyordu.
Santos da arabadan inmeye niyetlenince, Pell, "Beş dakika mola alın ve bir sigara için," dedi.
"Sigara içmiyorum."
"Benimle içeri gelmeyeceksiniz."
Pell Santos'un rahatsız olduğunu hissetmişse de aldırış etmemişti.
"Sizce Adli Tıp uzmanının, bir arkadaşımın cesedini delik deşik etmesini seyretmek ister miyim? Bir fincan kahve alıp, girişte bekleyeceğim."
Pell buna itiraz edemedi ve çakıl taşlarının üzerinden çatırtıyla yürüyerek giriş kapısına gittiler. Santos içerideki güvenlik görevlisine kendilerini tanıttı ve kahvesini almaya gitti. Birkaç dakika sonra Richards göründü. Pell onun arkasından, duvarlan fayans kaplı soğuk röntgen odasına girerek, iki teknisyenin Riggio'nun cesedini getirmelerini bekledi. Ceset fermuarlı, mat bir plastik torbaya konmuştu. Pell ve Richards, teknisyenler cesedi torbadan çıkarıp röntgen masasına koyarlarken sessizce ayakta beklediler. Richards'ın otopsi esnasında Riggio'nun göğsünden karnına kadar açtığı

Y biçimindeki kesi ve de bombadan sıçrayan parçaların neden olduğu yaralar dikiş atılarak kapatılmıştı.
Richards çalışmasını değerlendiren ve beğenen gözlerle cesedi inceliyordu.
"Saplanan parçâlann açtığı yaralar, sizin de gördüğünüz gibi oldukça belirgin. Önemli yaraların bulunduğu yerlerden kısmi röntgen çektik ve şuralar da parçaları çıkardığımız yerler."
Pell, "Sorun da bu zaten. Yalnızca parçaların girdiği yerlere bakarsanız, bazı şeyleri gözden kaçırırsınız. Ben şarapnelin alt kann bölgesini havaya uçurduğu ve kalça kemiğinden dize kadar parçaladığı olaylar gördüm," dedi.
Richards kararsız görünüyordu.
"Sanırım bu mümkün."
"Ben mümkün olduğunu biliyorum. Elleri nerede?" Richards'ın alnı kınştı. "Hmm?"
"Ellen bulunmuş muydu?"
"Ah, evet. Ellerini inceledim. İncelediğimden eminim." Richards bileklerinden kesilmiş kemik uçlarına bakarak, teknisyenlere çıkıştı.
"Lanet olası eller nerede?"
Teknisyenler torbayı karıştırarak tek bir el çıkarttılar. Isı nedeniyle kavrulmuş ve basınç dalgası yüzünden yumuşamıştı. Richards rahatlamıştı.
"Gördünüz mü? Eller burada. Her şey burada."
Cesedin bütün parçalannm hesabı verildiği için kendisiyle gurur duyuyormuş gibiydi.
Richards, "Önce fluoroskopla bütün bedeni inceleyeceğiz. Bir şey gördüğümüz takdirde işaretleyeceğiz. Bu vücudu röntgenle taramaktan daha kısa sürer."
"Röntgenden hoşlanmıyorum. Koruyucu giysek bile. Kansere yol açabileceği için endişeleniyorum."

"İyi."
Takması için Pell'e bir çift sarı gözlük verdiler. Riggio'nun cesedini kromatik fluoroskopun arkasına itmelerini hiçbir şey hissetmeden izledi. Fluoroskop mat ve düz ekranlı bir televizyonu andırıyordu. Richards aygıtı çalıştırınca, bir anda say-damlaştı. Ekranın arkasında kaybolduğunda, ceset et olmaktan çıkıp limonlu jöleye, kemikler anlaşılmaz birer yeşil gölgeye dönüştü. Richards ekranı ayarladı.
"Oldukça güzel, ha? Bu alet röntgen gibi testislerinize zarar vermez. Kanser yapmaz."
Teknisyenler cesedi Richards'ın bulunduğu tarafa doğru iterek, yavaşça ekranın önünden geçirirlerken, dizin alt kısmında, sol bacakta iki, sağda bir tane olmak üzere, havalı tüfeğin saçmalarından daha ufak boyutta, net olarak tanımlanabilecek gölgeler belirdi.
Richards, "0...pu çocuğu, işte orada. Tam olarak burada," dedi.
Pell bundan daha fazlasını göreceğini ummuştu ama, zırhlı giysi görevini oldukça iyi yapmıştı. Yalnızca bir araya toplanan belli parçacıklar Kevlar'ı delip geçebilmişti.
Richards dikkatle Pell'e baktı.
"Bunları istiyor musunuz?"
"Hepsini istiyorum, Doktor."
Richards keçeli kalemle cesedin üzerinde noktaların yerlerini işaretledi.
Cesedi tarama işlemi bittiğinde, sadece ikisi gerçek boyutlarda olan on sekiz metal parçası bulmuşlardı: Bir tanesi Rig-gio'nun kalça eklemine saplanmış bir santimetre uzunluğunda çarpık bir parça, diğeriyse, Richards'ın, Riggio'nun sağ om-zundaki yumuşak dokularda bulunan parçacıkları temizlerken çıkarmayı ihmal ettiği yarım santimetrelik dikdörtgen şeklindeki parçaydı.
Richards parçaları çıkardıkça, teknisyenlerden uzun boylu olan pıhtılaşmış kanları yıkıyor ve yıkadığı parçalan cam bir

tepsiye koyuyordu. Pell tüm madeni parçaları incelediyse de herhangi bir kazıntı veya işarete rastlamadı.
En sonunda Richards ekranı kapatarak gözlüklerini çıkarttı.
"Bu kadar."

En son parça da yıkanana kadar Pell ağzını açmadı. Bu en büyük parçaydı ve Pell o parçanın üzerinde bir şey bulabilmeyi o kadar istiyordu ki kalbi gümbür gümbür atıyordu, ancak parçayı incelediğinde hiçbir şey bulamadı.
"Sizce bunlardan birinin size yararı olur mu?"
Pell yanıt vermedi.
"Ajan?"
"Kaldığınız için teşekkür ederim, Doktor. Teşekkürler."
Richards saatine bakmak için eldivenini sıyırdı. Bir Mickey Mouse saatiydi.
"Bunları sabah Bilimsel İnceleme Bölümüne göndereceğiz. Delil zincirine bir zarar gelmemesi için mühürleyerek göndermek zorundayız."
"Biliyorum. İyi olur. Teşekkürler."
İyiydi ve Pell'in hoşuna gitmemişti. Düş kırıklığından kaynaklanan öfkesi ağzından çıkacak gibiydi. Pell geç kaldığını, Bay Red'in buraya gelmiş ve buradan başka bir şehre gitmiş olabileceğini, hatta belki de buraya hiç gelmemiş olabileceğini düşünmeye başladığı anda, uzun boylu teknisyen elleri hatırlattı.
"Doktor, bunları da tarayacak mısınız, yoksa torbaya atıp gideyim mi?"
Richards sanki başka bir seçeneği varmış gibi homurdan-dıktan sonra, elleri fluoroskopinin altına koydu. Sol elin tarak kemikleri arasında iki parlak yeşil gölge belirdi.
"Lanet olsun. Galiba iki tanesini gözden kaçırmışız."
Richards pens yardımıyla parçaları çıkarttıktan sonra, yıkaması ve diğerlerinin yanına koyması için teknisyene verdi.
Pell diğer parçalar gibi bu parçaları da umutsuzluk içinde incelerken, aniden bütün vücudu bir adrenalin saldırısına uğradı.

, Daha büyük olan parçanın yüzeyine altı minik harf kazınmıştı. Gördüğü şey Pell'i sersemletti. Bunu beklemiyordu. Bu hiç kimsenin beklediği bir şey değildi. Kalbi o kadar hızla atıyordu ki sesi adeta duvarlarda yankılanıyordu.
Richards arkasından, "Bir şey mi buldunuz?" diye sordu. "Hayır. Yine aynı şeyler, Doktor."
Pell üzerine harflerin kazınmış olduğu parçayı avucuna saklayarak, öbür parçayı, çıkanlan diğer parçalann yanına bıraktı. Laboratuvar teknisyenleri, iki parça yerine tek parçayı koyduğunu fark etmemişlerdi.
Richards Pell'in bakışlannda bir şey yakalamış olmalıydı.
"Ajan Pell, iyi misiniz? Su falan içmek ister misiniz?"
Pell duygularını bir kenara bırakarak, yüzüne anlamsız bir ifade verdi.
"İyiyim, Doktor. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Özel Ajan Jack Pell balık gözleriyle kendisine bakan güvenlik görevlisinin bulunduğu koridora çıktı. "Santos'u mu arıyorsunuz?"
"Evet."
"Kahvesini alıp arabaya gitti."
Pell çıkış kapısına giderken, koridorun yansına geldiğinde, gözlerinin önünde yıldız biçiminde kırmızı benekler uçuşmaya başladı, ardından da midesi bulandı. Yıldızların etrafında hava karardı ve yerini kıvranan, kıvnlan solucanımsı şekillere bıraktı.
Pell, "Lanet olsun, şimdi olmaz. Şimdi olmaz," dedi. Arkasındaki bekçi, "Ne?" dedi.
Pell'in aklına tuvalet geldi. Koridorun sonundaki erkekler tuvaleti. Kararan yıldızlara karşı zorlukla gözlerini kırpıştırarak kapıyı buldu. Sırtından ve göğsünden aşağı buz gibi ter boşandı.
Tuvalete vardığında sersemledi, midesi kasıldı ve lavaboya kustu. Tuvalet bir et dolabı kadar soğuk geldi.
Gözlerini kapatması, şekilleri görmesini engellemedi. Siyah bir alan üzerinde havada yüzüyorlar, helyumla dolarken, ağır

hareketlerle yükseliyor ve kıvrılıyorlardı. Pell soğuk suyu açtı ve tekrar kustu. Gözlerine su çarparken ağzında iğrenç bir tat vardı. Midesi üçüncü kez kasıldıktan sonra bulantısı geçti.
Koridordan sesler geldiğini duydu ve aralanndan birinin Santos a ait olabileceğini düşündü.

Raftaki havlulardan birini kaparak soğuk suyla ıslattı ve sendeleyerek bölmelerden birine gitti. Doğrulduğunda başı dönüyordu.
Külçe gibi klozetin üzerine yığıldı ve havluyu gözlerine bastırarak bekledi.
Bunu daha önce de yapmıştı. Bunu defalarca yapmıştı ve nöbetler arasındaki süre giderek azaldığı için korkmaya başlamıştı. Ne anlama geldiğini biliyordu ve bu durum onu hayatında en çok korkutan şeylerden daha çok korkutuyordu.
Gözlerinin önünden gitmek bilmeyen canavarlar ortadan 'aybolana kadar, oturduğu yerde ıslak havlunun arasından soluk almaya çalıştı. Canavarlar kaybolduğunda, aşırdığı parçayı cebinden çıkartıp, gözlerini kırpıştırarak harfleri okudu.
Pell Kelso ve Starkey'ye Bay Red hakkındaki tüm gerçekleri anlatmamıştı. Onlara Bay Red'in rastgele seçtiği bomba uzmanlannı öldürmediğini söylememişti. Bay Red hedefini genellikle, haber başlıklannda yer almış olaylarda çalışan kıdemli bomba uzmanları arasından seçerdi. Herhangi birini öldürmezdi; o yalnızca en iyileri öldürürdü.
Pell S harfini gördüğünde, bunun Charles'ın S'si olabileceğini düşünmüştü. Ama değildi.
Parçanın üzerini tekrar okudu.
TARKEY
KIZIL ÖFKE

SUÇ PATRONU KORKUNÇ PATLAMADA ÖLDÜ
MASUMLAR DA ÖLDÜ
Laureen Beth Miami Herald'/n Özel Haberi
Küba suç imparatorluğunun ünlü şefi Diego "Sony" Vega, Perşembe sabahı, sahibi olduğu depoda arka arkaya patlayan bombaların yol açtığı yıkımda öldü. Patlamalar sabah saat üçten hemen sonra gerçekleşti. Bay Vega'nın taammüden mi öldürüldüğü, yoksa binada tesadüfen mi bulunduğu bilinmiyor.
Sanayi bölgesindeki depo, ünlü tasarımcılara ait malların sahtelerinin üretildiği, kaçak işçilerin çalıştırıldığı bir "taklit" giyim eşyaları faaliyetinin merkeziydi. Patlamalarda depoda çalışan işçilerden beşi öldü, dokuzu yaralandı.
Polis sözcüsü Evelyn Melancon, "Bunun kötü çalışma şartlarına karşı yapılan bir eylem olduğu belli. Asıl hedefin Bay Vega mı, depo mu olduğunu henüz bilmiyoruz. Şu anda elimizde, bombaları yerleştiren kişiyle ilgili bir ipucu yok," dedi.
YOK EDİCİ
85
Ulusal Alkol-Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu'ndan Kundakçılık müfettişleri ve bomba uzmanları olayla ilgili olarak, yıkıntının arasında çalışmalarını..."
John Michael Fowles makalenin üçüncü sayfada yayımlanmasından dolayı duyduğu şaşkınlığı belli etmedi. Aynca yazıda Bay Red'den ve binayı havaya uçurmakta kullandığı sanat eserinden de bahsedilmemesi onu deliye döndürmüştü. Gazeteyi katlayarak, onu Victor Karpov'la tanıştıran kişi olan Angelo Rossi'ye verdi.
John gazeteyi iade ettiğinde Rossi şaşırmış gibiydi.
"Sonraki sayfada devamı var."
"Bu sadece bir makale, Bay Rossi. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, ben o çantadaki gazeteleri okumak isterim." "Şey, tabii."
Rossi endişeli bir tavırla, Karpov'un John'a borçlu olduğu paranın bulunduğu çantayı uzattı. Karpov John'la kütüphanede şahsen buluşmayı reddetmişti. Dersini asan bir çocuk gibi hasta olduğunu öne sürmüştü;- ama John gerçek nedeni biliyordu: Korkmuştu.
John daha önce de olduğu gibi, şimdi de parayı saymak ya da çantayı açmak zahmetine katlanmadı. AParaları sırt çantasına koyarak, çantayı yere koydu. John Rossi'ye, Batı Palm Beach Halk Kütüphanesi'nin sürekli yayınlar bölümünde kendisiyle buluşmasını söylediğinde, "sürekli yayınlar"ın ne olduğunu açıklamak zorunda kalmıştı.
John okuma masasında arkasına yaslanırken, beyazlara özgü o hödükçe sırıtışıyla sırıttı.
"Sakin olun, Bay Rossi. Sorunumuz yok. İade tarihini geçirdiğiniz bir kitap yok, değil mi?"

Rossi kitap polisleri izini sürüyorlarmışçasına, gergin ve şaşkın bir ifadeyle omzunun üzerinden arkasına baktı. John bu şişko piçin lisedeyken ceza olarak gönderilmesi dışında, hayatında hiç kütüphaneye gidip gitmediğini merak etti.

"Bu çok aptalca, Red. Yani kütüphanede, buluşmak. Ne tür bir geri zekâlı kütüphanede bu bokları konuşur?"
"Benim gibi bir geri zekâlı sanırım. Kütüphanelerdeki düzeni seviyorum, Angelo. Burası insanlann terbiyeli davrandıklan son yerlerden biri. Sence de öyle değil mi?"
"Evet. Her neyse. Saçını neden böyle yaptın?"
"İnsanlann hatırlaması için."
Rossi'nin gözleri kısıldı. John gözünün önünde Rossi'yi saç-lannda kızıl lülelerle canlandınnca gülmemek için dilini ısırmak zorunda kaldı. Ama Rossi ne de olsa akıllı bir adamdı.
"Endişelenme, ortak. Bay Red'in bir nedeni var."
"Ah, anladım. Bay Red. Kızıl saçlar."
"Aferin."
Bugün John'un saçları kısacık kesilmiş ve renk uzmanlannın Tutku Yemini adını verdikleri canlı bir kızıla boyanmıştı. Taktığı kontakt lenslerle gözleri yeşil olmuştu. Favorileri uzun ve sivriydi ve John çenesinin daha kare görünmesi için yanaklarının iç kısmına pamuk doldurmuştu. Ayrıca üç santim daha uzun göstermesi için, içeriden yüksek tabanlı ayakkabı giymişti.
Eğer Rossi, John'un kendisini bu hale sokmasının arkasında yatan gerçek nedeni bilseydi, altına kaçırırdı.
"Dinleyin, New Jersey'deki arkadaşlarımın, sizinle konuşmak istediğim bir işleri daha var."
"Burada mı, orada mı?"
"Key West'te kenevir teknelerimizi soyan Kübalı bir korsan var."
Rossi sözlerini bitirmeden John başını salladı.
"Yapamam, Bay Rossi. Memnun olurdum ama, benim için burası ısınacak, onun için bir an evvel buradan gitmek zorundayım."
"Bir dakika beni dinle, Red, tamam mı? Bahsettiğim şey fazla zamanını almayacak. Bir zenciyi öldürmeni istiyoruz, hepsi bu."

"O zaman onu vurun. Daha çabuk olur."
John Rossi'nin tedirgin görünmesinin nedenini merak etti. Rossi'nin kendisine başka bir iş daha ayarlayacağını tahmin etmemişti ve şu anda harcadığı zaman yüzünden kaygılanmaya başlamıştı. Kendi işine devam edebilmesi için Rossi'nin gitmesi gerekiyordu. Kütüphaneye gelmesinin asıl nedenini gerçekleştirebilmesi için.
"Şey, bu gidip bir zenciyi vurmaktan biraz dşha zor. Buradaki çocuklardan birine bunu yaptırabilirim. Ama biz onu, ailesini, bütün yuvayı istiyoruz. Anlarsınız. Ona bir tür mesaj göndermeyi. Siz de bu konularda iyisiniz."
"Size yardımcı olamam, Bay Rossi. İş başka bir eyalette olsaydı, konuşabilirdik. Ama burada olmaz. İlgilenmek istediğim bazı kişisel işlerim var."
Rossi yine endişeli bir tavırla etrafına bakınarak, sandalyesini John'a yaklaştırdı. Gitmesi için yapılan imayı anlamamakta ısrar etmesi, John'a, onun New Jersey'deki arkadaşlanna Bay Red'in bu işle ilgileneceğini çoktan söylemiş olduğunu düşündürdü.
"Lanet olsun, polisler senin hakkında hiçbir şey bilmiyorlar ve Vega denilen piçle senin aranda bir bağlantı kurmalan imkânsız. Gazeteleri gördün. Hiçbir bok bilmiyorlar."
"Okuduğun her şeye inanma, Angelo. Şimdi yapmam gereken başka şeyler de var ve sakıncası yoksa, şimdi defolup git."
Aslında John patlamayı soruşturan müfettişlerin, Rossi'nin ya da gazetecilerin bildiğinden daha fazlasını öğrendiklerini biliyordu. Bir gece önce, saat 01:00 civannda, Broward İlçesi Şerif Bürosu onun küçük kartvizitini bulmuştu. İlk laboratuvar verilerini ve maddeyle ilgili bulguları, FBI'ın Bomba Veri Mer-kezi'nin bilgisayar sistemine geçmişlerdi. Bomba Veri Merke-zi'nin bilgisayan bu bulguları, ülkenin diğer yerlerinde kullanılan öbür patlayıcı maddelerle karşılaştınnca, şerife ve UATASB'nin yerel

ofisine, Washington'daki ulusal FBI ve UA-TASB ofislerine bir uyarı mesajı gitmişti. John'un haberi yoktu, ancak, burada, klimalı kütüphanenin serinliğinde oturup Angelo Rossi'yle konuşurken,1 yerel UATASB ajanlarının, bu

bilgi üzerine harekete geçtiklerini tahmin ediyordu. Tam olarak istediği de buydu zaten.
"Bak, Red, lütfen. Burada tatlı para kazanmandan bahsediyorum. Karpov'un ödediğinin iki katı kulağa nasıl geliyor?"

"Üzgünüm, efendim. Yapamam."
"Bizi namlunun ucuna itiyorsun."
"Hayır. Bence namlunun ucunda olan sizsiniz. Yanılıyor muyum? Kuzeydeki o İtalyanlarla çoktan konuştunuz ve sözünüzde duramıyorsunuz."
Rossi yine etrafına bakındı.
"Bana bir iyilik yap, tamam mı? Şu anda sana, bu zenci hakkında bilmen gereken her şeyi anlatabilirim. Kahretsin, eğer istersen seni oraya ben götürürüm."
"Olmaz. Bugünkü mönüde zenci yok. Şimdi buradan s...ti-rip gidecek misin?!"
Rossi'nin burun delikleri açıldı ve eli ceketinin altına kaydı. Otuz beş derece sıcakta, yüzde yüz nem oranında, bu geri zekâlı domuz, Goodfel las 'dan fırlamış gibi, spor ceket giymişti.
John gözlerini devirdi.
"Ah, lütfen, Bay Rossi. Küçülmeyelim. Burada, kütüphanede o silahla ne halt edeceğinizi sanıyorsunuz? Sürekli yayınlar bölümünde? Tanrım, siz "sürekli yayınlar'in, fahişelerin aldığı bir şey olduğunu düşünecek kadar salaksınız."
Rossi'nin çenesi çiklet çiğniyormuş gibi oynuyordu.
John'un sırıtması giderek arttı ve bir süre sonra, sırıtmayı kesip, Rossi'ye doğru eğildi. Rossi'nin kendisinden korktuğunu biliyordu. Rossi'nin şimdi daha çok korkacağını da biliyordu.
"Sana bir tavsiye, Angelo: Yere bir şey düşürmüş gibi yap ve almak için eğil. Yere eğildiğinde, şu masanın altından etrafına bak."
Rossi'nin bakışları titredi. "Orada ne var?"
"Sen bak, Angelo. Kimse seni ısırmaz."

John masadan aldığı gazeteyi yere attı.
"Şimdi devam et ve bak, tamam mı? Sadece bak."
Rossi gazeteyi almak için eğilmek yerine, gözlerini John'dan ayırmadan sandalyesinden aşağı kaydı ve çömeldi. Kalktığında yüzü bembeyazdı.
"Sen delisin."
"Olabilir, Angelo. Şimdi git ve lanet olası zencini kendin öldür. Seninle başka bir zaman iş yaparız."
Rossi gittiğinde, John etraftaki masalarda oturanlara baktı. Çoğu gazete ve dergi okuyan yaşlılardı. Eğitim gezisine çıkmış bir grup anaokulu çocuğu. Araştırma masasının arkasında bir Dean Koontz romanı okuyan yumuşak bakışlı bir adam. Olan bitenlerden habersiz, yaşamlarına devam ediyorlardı.
John kütüphanenin araştırma bilgisayarına dönerek, FBI'ın web sitesinin adresini yazdı: www.fbi.gov. Ana sayfa açıldığında, En Çok Aranan On Kişi ikonunu tıklayarak, sayfanın yüklenmesini seyretti. Her birinin kendi sayfasına linki olan on küçük resim belirdi. John Rossi gelmeden öncd kendi fotoğrafını görmeyi umarak sayfayı kontrol etmişti. O zaman yoktu, şimdi de yoktu.
John bunun, devletin yetersizliğinin mükemmel bir örneği olduğunu düşündü. v
Hayal kırıklığına uğrayarak, tekrar ana sayfaya döndü ve Bilinmeyen Şüpheliler ikonuna tıkladı. Üç tanesi ressamlar tarafından çizilmiş taslak olmak üzere toplam dokuz resim göründü.
Taslaklardan biri saçları dökülmeye başlamış ciddi görünümlü, kalan saçları kahverengi, salakların taktığı türden bir gözlük takmış genç bir adama aitti. John bu defa göze çarpmak için iki hafta boyunca kendisini açlığa mahkûm etmiş ve tanıklar bunu kesinlikle fark etmişlerdi: Taslak onu, sıska ve yetersiz beslenen birisi gibi göstermişti. Ayrıca düğmeli beyaz bir gömlek ve ince siyah bir kravatla çizilmişti. Bu gerçek görünümüyle uzaktan yakından alakası olmayan bir çizimdi. Bugün de kesinlikle kendisine benzemiyordu.

Çizimi tıklayınca, kısa (ve yanlış) bir tarifinin ve teşebbüs ettiğinden kuşkulanılan suçların listesinin verildiği bir sayfaya yönlendirildi. Bu suçlar birkaç bombalama ve cinayeti içeriyordu. John federallerin onu son derece tehlikeli olarak yorumlamala-nndan ve "Kriminal yolla kazanç elde etmek amacıyla gelişmiş patlayıcılar" kullandığından bahsetmelerinden mutlu olmuştu. Top On listesinde olmak gibi değildi ama, hiç yoktan da iyiydi.
John FBI'ın onu En Çok Aranan On Kişi listesine almayı reddetmesinin adilik ve saygısızlık olduğunu düşünüyordu. Ve de tembellik. Top On listesi çingene teröristlerle, sağcı kaçıklarla ve polisleri öldürmüş uyuşturucu bağımlılarıyla doluydu. John onların çoğundan daha fazla insan öldürmüştü. Gün ışığında yürüyen en tehlikeli adam olduğuna inanıyor ve buna layık muamele görmeyi bekliyordu. John bahisleri yükseltmesi gerektiğinin farkındaydı.
Masanın altında özel olarak bu kütüphane için yapmış olduğu, mesaj vermekte kullanacağı ufak bir alet vardı. Yalındı, seçkindi ve.imal etmiş olduğu her bomba gibi o da John'un imzasını taşıyordu. Yerel polis birkaç saat içinde, Bay Red'in ziyarete gelmiş olduğunu öğrenecekti.
"Affedersiniz, bununla işiniz bitti mi?"
Arkasında vücudu bal kabağını andıran yaşlı bir kadın duruyordu.
"Bilgisayarı mı kullanmak istiyorsunuz?" "Evet. Eğer işiniz bittiyse."
John kocaman sırıttıktan sonra sırt çantasını alarak, kadına iskemleyi tuttu. Ayağa kalkmadan hemen önce masanın altına uzanarak, zamanlayıcıyı açmıştı.
"Evet, bayan. Bitti. Buraya oturun. İskemle o kadar rahat ki kalçalarınız gülümseyecek." Yaşlı kadın bir kahkaha attı. John kadını orada bırakarak güneşe çıktı.
4
STARKEY ERTESİ SABAH kanepenin üzerinde, vücudu bir yumruk gibi kasılmış halde uyandı. Boynu tutulmuştu ve ağzında sanki içine koyun yünü doldurulmuş gibi bir tat vardı. Sabah dördü yirmi geçiyordu. Yalnızca iki saat uyuyabilmişti.
Gördüğü rüyalar onu huzursuz ediyordu. Şimdi de farklı bir nitelik kazanmışlardı. Pell. Rüyasında Pell onu kovalıyordu. Elinden geldiğince hızlı koşmaya çalışmıştı ama, hareketleri tembel ve ağırdı. Pell'inkiler de tam tersi. Starkey bundan hoşlanmamıştı. Rüyasında Pell'in parmakları kemikli ve sivriydi. Tıpkı bir pençe gibi. Bu da hoşuna gitmemişti. Yaralandığından beri Starkey sürekli olarak aynı rüyaları görüyordu ama bunlara Pell'in de katılmış olmasına içerlemiş olduğunu hissetti. 0...pu çocuğunun Starkey'nin sürdürdüğü soruşturmaya müdahale etmesi yeterince kötüydü zaten; onu bir de rüyasında görmesi gerekmiyordu.
Starkey bir sigara yakıp topallayarak mutfağa gitti ve henüz ekşimemiş biraz portakal suyu buldu. Markete en son ne zaman gitmiş olduğunu hatırlamaya çalıştıysa da, hatırlayamadı. En çok aldığı şeyler cin ve sigaraydı.
Portakal suyunu, ardından da bir bardak su içtikten sonra gün için hazırlanmaya başladı. Kahvaltısı iki aspirin, bir asit gidericiden ibaretti.

Marzik telesekreterine, çiçekçi saat dokuzda açıldığında, Lester Ybarra adındaki çocukla görüşebileceklerini bildiren bir mesaj bırakmıştı. Starkey saat beş buçukta Spring Street'te ofisinin merdivenlerini tırmanıyordu. Spring Street sakindi. Ne KKB ne Kaçaklar ne de İçişleri Birimleri gece vardiyasına kalırdı. Bölüm şefleri ve şef-çavuşlara çağrı cihazlarından ulaşılabilirdi. Gerektiği takdirde onlar da memurlar ve dedektiflerle çağrı cihazları vasıtasıyla iletişim kurarlardı. Yapısı gereği insan avıyla uğraşan Kaçaklar Birimi, ahmakları yatakta yakalamak için güne genellikle üç gibi erken bir saatte başlardı. Ama bugün merdivenler boştu ve Starkey'nin adımları merdiven boşluklarının sessiz mihrabında yankılanıyordu.
Bu Starkey'nin hoşuna gitti.
Danaya bir keresinde, kendisine bir üstünlük sağladığı için herkesten önce uyanmayı sevdiğini söylemişti, ancak, bu bir yalandı. Starkey yalnızlığı daha kolay olduğu için seviyordu. Hiç kimse işine karışmıyor, hiç kimse onun havaya uçtuktan sonra Frankenstein in canavarı gibi parçalarının bir araya getirildiğini, ortağını kaybeden, kaçan ve ölen bomba uzmanı olduğunu düşünerek arkasından ona bakmıyordu. Dana Star-key'ye onların bakışlarının ağırlığını hissedip hissetmediğini veya düşüncelerini

duyup duymadığını sorarak, Carol'ın gerçekleri görmesine yardımcı olmuştu. Starkey elbette başta bunlan yadsımış, ancak, sonradan düşününce Dana'nın haklı olduğunu kabul etmişti. Yalnızlık onu rahatlatan bir tılsımdı.
Starkey KKB ofisini açarak Bay Kahve'yi çalıştırdı. Kahve damlamaya başlayınca masasına gitti. Bütün KKB dedektifleri gibi, onun da patlayıcılar hakkında başvuru el kitapları ve kaynak kitapları vardı ama, Starkey'nin elinde diğerlerinin aksine, FBI'ın Redstone Bomba Okulundan getirdiği metinler, kılavuzlar ve bomba uzmanı olarak çalıştığı günlerde toplamış olduğu teknik kataloglar da mevcuttu.
Starkey bir fincan kahve alarak masasına döndü, yeni bir sigara yaktı ve kitaplarını açarak araştırmaya başladı.

Modex Hybrid, havadan-havaya füzelerde patlama yükü olarak kullanılan triner bir patlayıcıydı. Yüksek ısılı, hızlı ve tehlikeliydi. Triner, tek başlanna olduklarından daha güçlü ve dayanıklı bir patlayıcı elde etmek amacıyla belli başlı üç patlayıcının karışımından meydana gelmiş olduğunu gösteriyordu. Starkey olayla ilgili not defterini çıkartarak bileşenleri not etti: RDX, TNT, amonyum pikrat, toz haline getirilmiş alüminyum, bal mumu ve kalsiyum klorid. RDX, TNT ve amonyum pikrat güçlü patlayıcılardı. Toz haline getirilmiş alüminyum patlamanın şiddetini artırmakta, bal mumuyla kalsiyum klorid de dengeleyici olarak kullanılıyordu.
Chen Modex'te atık bulduktan sonra üreticiyle yaptığı görüşmeden, Riggio'nun bombasındaki Modex'in devlet üretimi olmadığı sonucuna varmıştı. Evde imal edilmişti, dolayısıyla da izi bulunamayacaktı.
Starkey bunu göz önünde bulundurarak, kitaplarında esas bileşenlerle ilgili bilgileri aradı.
TNT ve amonyum pikrat siviller tarafından temin edilebiliyordu. Neredeyse her yerde bulunması mümkündü. RDX farklıydı. Modex gibi o da devlet' sözleşmesiyle yalnızca ordu için imal ediliyordu, ancak, Modex'in aksine, endüstriyel antma cihazı olmadan üretilme işlemi son derece karmaşıktı. Mikrodal-ga fınnınızda pişiremezdiniz. Bu, Starkey'nin kitaplarında bulmayı umduğu bir bilgiydi. Eğer elinde bileşenler varsa, herhangi biri Modex'i üretebilirdi ama, bileşenleri üretemezdi. Öncelikle bir şekilde RDX bulması gerekirdi ve bu da, RDX'in izinin kaynağında sürülebileceği anlamına geliyordu. Starkey bunun işe koyulmak için iyi bir başlangıç olacağına karar verdi.
Notlarını UGİS'in bilgisayarına girdikten sonra bir fincan daha kahve alarak, RDX eşleşmesi isteğiyle, bir talep formu doldurdu. Formu doldurması ve talebi girmesi bittiğinde, birkaç dedektif daha göreve başlamak üzere ofise gelmişti. Sessizlik sona ermişti. Tılsım bozulmuştu.
Starkey eşyalarını toplayarak ofisten çıktı.

Starkey arabasını, Marzik'in çiçekçinin önünde duran arabasının arkasına park ettiğinde, Marzik bagajına Amway ürünlerini dolduruyordu. O lanet olası ürünleri her yere taşır ve en olmadık zamanlarda, hatta tanıklarla görüşürken ve olası suçluları sorgularken bile birilerine ürün satmaya kalkışırdı.
Starkey midesinin kasıldığını hissetti. Kendisini Kelso'ya ihbar ettiğini Marzik'in yüzüne vurmamaya karar vermişti, ama şimdi öfkesi giderek kabarıyordu.
Kaldınmda buluştuklarında Marzik, "Olayı UATASB mi devralıyor?" diye sordu.
"Öyle olmadığını söylüyorlar, ama göreceğiz. Beth, bana Amwaylerle içeriye girdiğini söyleme sakın." Marzik bagaj kapağını gürültüyle kapatırken kızgın görünüyordu.
"Neden girmeyecekmişim? Aldırmadılar bile. Üstelik iyi de satış yaptım."
"Bana bir iyilik yap ve o zımbırtıları bagajdan çıkarma. Bu olayda da aynı şeyleri yaşamak istemiyorum."
"Of, Tanrı aşkına. Karınlarını doyurmam gereken iki çocuğum var."
Starkey tam konuşmaya hazırlanırken, kısa boylu, zayıf, yeni yetme bir Latino çiçekçiden çıkıp Marzik'e baktı. "Dedektif? Babam birazdan çıkmam gerektiğini söyledi. Sabah teslim etmemiz gereken siparişler var."
Marzik Starkey'yi Lester Ybarra'yla tanıştırırken, çocuğa Starkey'nin bu olayda başmüfettiş olduğunu söyledi.

Starkey elini uzattı. Çiçekçide çalıştığı için Lester in elleri nemliydi. Kimyasal madde ve karanfil kokuyordu.
"Selam, Lester. Bize böyle yardımcı olmanı gerçekten takdir ediyorum."
Lester Marzik'e bakarak utangaç bir tavırla gülümsedi.
"Önemli değil."
Marzik, "Lester bombanın patladığı gün, saat birle, bir on beş arasında yolun karşısındaki telefon kulübesinde birinin telefonu kullandığını görmüş, değil mi, Lester?"

Lester başını evet anlamında sallarken, Marzik de onunla birlikte salladı.
"Gördüğün kişiyi Dedektif Starkey'ye tarif edebilir misin?"
Lester önce Starkey'ye baktı, ardından da Marzik'e kaçamak bir bakış attı. Çocuğun gözleri Marzik'e o kadar sık kayıyordu ki Starkey onun muhtemelen Marzik'e âşık olduğunu, bu yüzden de hikâyesinin bazı kısımlarını uyduruyor olabileceğini düşündü.
Starkey, "Lester, bu konuya girmeden önce, hazırlanmam için bana yardım etmeye ne dersin?" dedi. "Gözümde canlan-dırabilmem için?"
"Sorun değil."
"Minibüsün neredeydi? Aşağı yukarı benim arabamın olduğu yerde miydi?" "Evet."
Starkey arabasını çiçekçi dükkânının hemen önüne, köşeden yaklaşık beş metre ilerideki, park etmenin yasak olduğu kırmızı bölgeye park etmişti v
"Çiçekleri daima dükkânın ön kapısına çıkanp, minibüse burada, sokakta mı yüklersiniz?"
"Uç minibüsümüz var. Diğer ikisi dar yolu kullandıkları için ben buraya park etmek zorunda kalmıştım. Saat on ikiyi yirmi geçe yola çıkmam gerekiyordu, ama ben tam çıkmaya hazırlanırken önemli bir sipariş almıştık. Cenaze için bir çelenk, biliyor musunuz? On iki dal. Cenazelerden çok para kazanıyoruz. Babam beklememi söylediği için, ben de minibüsü buraya getirmiştim."
"Sen minibüste mi bekliyordun, yoksa çiçekleri mi yüklü-yordun?"
"Adamı gördüğümde, direksiyondaydım. Yapacak hiçbir şey yoktu, biliyor musunuz? Dalları kız kardeşlerim hazırlıyordu. Ben de polisler gelirse arabayı çekmek zorunda kalacağım için direksiyonun başında bekliyordum."
Marzik, "Kırmızı bölgedeymiş," dedi.

Starkey başıyla onayladı. Çocuğu dinlerken Sunset'ten gelen birkaç arabanın dar sokağa saptığını görmüştü. Lester in sokağın karşı tarafındaki çamaşırhanenin yanındaki telefonu herhangi bir engel olmadan, kolayca görmesi mümkündü. Bu konuyu Marzik'e hatırlatması gerektiğini düşünürken, bir yandan da yaşlı bir çiftin pembe bir kutuyla çamaşırhaneden çıkmasını seyrediyordu.
"Pekâlâ, Lester, adamı bana tarif eder misin? Dedektif Marzik'e tarif ettiğini biliyorum, şimdi bana da et."
Starkey ve Marzik göz göze geldiler. İşte şimdi başlıyorlardı. Telefon eden Anglo muydu, Latino muydu?
Lester orta boylu, yapılı, açık mavi beyzbol şapkası giymiş, güneş gözlüğü takmış (Wayfarers olabilirdi), lacivert pantolon-lu, açık mavi iş gömleği giymiş bir Anglo'nun tarifini veriyordu. Lester'ın edindiği izlenim, adamın, otobüs şoförü veya benzinci üniformasına benzer bir çeşit üniforma giydiği yönündeydi. Starkey Lester'ın adamın Anglo olduğuyla ilgili yorumuna herhangi bir tepki vermeden not alıyordu. Lester adamın sesini duymamıştı. Adamın kırk yaşlarında olduğunu tahmin ettiğini, ama yaş verme konusunda berbat olduğunu itiraf etti. Lester konuşurken, Starkey kalçasındaki çağrı cihazının titreştiğini hissederek, arayan numarayı kontrol etti. Hooker'dı.
Lester sözlerini bitirince, Starkey parmağıyla not defterini karıştırdı.
"Bu adamı tekrar görsen tanır mısın?" Lester omuz silkti.
"Sanmıyorum. Belki. Ona alıcı gözüyle bakmadım, biliyor musunuz? Yalnızca birkaç saniye."
"Adamın telefona giderken hangi yönden geldiğini gördün mü?"
"Dikkat etmedim."
"Ya giderken? Nereye gittiğini gördün mü?"
"Dikkat etmiyordum, biliyor musunuz? Adamın biriydi işte."

"Bir arabadan indi ya da bir arabaya bindi mi?"

Lester yine omuz silkti. Starkey not defterini bıraktı.
"Pekâlâ, Lester. Bir sorunum var. Telefon eden kişinin Latin olduğunu düşünmemiz için geçerli nedenlerimiz var. Bu adamın Anglo olduğundan emin misin?"
"Oldukça eminim. Saçları açık renkti, biliyor musunuz? Gri değil, açık."
Starkey ve Marzik yine göz göze geldiler ama, bir gün önceki kadar coşkulu değillerdi. "Oldukça eminim" kaçamak bir ifadeydi.
"Açık kahverengi miydi?"
"Evet. Açık kahverengi. Sarımsı."
Marzik kaşlarını çattı. "Başında kep olmasına rağmen, bundan emin misin?"
Lester kulaklarına dokundu.
"Buradan aşağısını görebiliyordum, biliyor musunuz?"
Bu açıklama Starkey'ye mantıklı geldi. Not defterini çıkartarak yeniden not aldı. Not alırken aklına başka bir şey geldi.
"Peki. Bir şey daha var. Herhangi belirleyici bir özellik gözüne çarptı mı? Bir yara izi? Kolunda dövme?"
"Gömleğinin kollan uzundu."
"Uzun kollu gömlek mi giymişti?"
"Evet. Kollarını o yüzden göremedim. Araba üzerinde çalışıyormuş gibi, gömleğin yağlanmış ve eski olduğunu fark etmiştim."
Starkey Marzik'e bakınca onun Lester'a ters ters baktığını gördü. Çocuğun kararsızlığından rahatsız olduğu açıktı. Star-key'nin bakışlan Lester'a kaydığında, çocuk Marzik'e bakıyordu.
"Son bir şey. Sen dışarıdaydın, değil mi? On beş dakika?"
"Durmadan son bir şey diyorsunuz. Babam beni dövecek. Teslimatları yapmam lazım."
"Bu defa ciddiyim, Lester. Sadece son bir soru. Sen dışan-dayken o telefonu kullanan başka biri daha oldu mu?"

Starkey o telefondan başka bir görüşme yapılmamış olduğunu zaten biliyordu. Yalnızca çocuğun Marzik'i etkilemek ya da kendisini daha önemli göstermek amacıyla yalan söyleyip söylemeyeceğini anlamak istiyordu.
"Başka birini görmedim. Hayır." Starkey not defterini bıraktı.
"Pekâlâ, Lester. Teşekkürler. Dedektif Marzik'le ofise gelip, bir taslak ressamına yardım etmeni istiyorum. Belki bu adamın resmini çizebiliriz, tamam mı?"
"Kulağa harika geliyor. Ama babam bundan hoşlanmayacaktır. Kıyameti koparacaktır."
"Sen siparişlerini teslim et, biz de babanı ikna edelim. Belki daha sonra ofise gelebilirsin. Dedektif Marzik sana öğle yemeği ısmarlar."
Lester bir İskoç çoban köpeği gibi başını salladı.
"Tamam, elbette."
Lester çiçekçiye girerek gözden kayboldu ama, Starkey ve Marzik kaldırımdan ayrılmadılar.
"Ona böyle söylemen şart mıydı, Tanrı aşkına? Bütün günümü onunla geçirmek istemiyorum."
"Birisinin onunla olması gerekiyor. Bu dostça ilişkiyi başlatan sensin."
"Hiç kimsenin işine yaramayacak. 'Oldukça eminmiş.' Adam kep giymiş, güneş gözlüğü takmış ve kırk derecelik kahrolası sıcakta uzun kollu gömlek giymiş. Eğer bu adam, bizim adamımız-sa, kılık değiştirmiş. Eğer o değilse, pisliğin biri demektir."
Starkey biraz daha asit giderici alma ihtiyacı hissetti.
"Neden sürekli bu kadar olumsuz davranıyorsun?"
"Olumsuz davranmıyorum. Sadece son derece açık olan bir şeyi dile getiriyorum."
"Tamam, o zaman şunu bir dene: Eğer o adam bizim ada-mımızsa, eğer bombayı yerleştirdiğinde de üzerinde aynı kıyafetler varsa, eğer habercilerin bantlarında görüntüsü varsa, o

lanet olası şapka, güneş gözlükleri ve uzun kollu gömlek onun daha kolay tanınmasını sağlar."
"Her neyse. Ben gidip çocuğun babasıyla konuşacağım. Herif piçin teki."
Marzik başka bir şey söylemeden dükkâna girdi. Starkey paketinden bir sigara çıkartıp yaktı ve arabasına gitti. O kadar sinirliydi ki titriyordu. Önce Pell, şimdi de bu. Yapacak işleri olduğu için düşünmemeye çalışıyordu ve sinirinin kendisini engelleyeceğini biliyordu. Dananın öfkesini bastırması için öğrettiği tekniklerden bazılarını anımsamaya çalıştıysa da, hiçbirini hatır-layamadı. Üç yıllık terapiye rağmen hiçbir şey hatırlamıyordu.
Marzik tekrar göründüğünde, Starkey çamaşırhaneye girip çıkanlara ve bunlardan kaçının ankesörlü telefonun önünden geçtiğine bakıyordu. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı.
"Beth, çamaşırhanedekilerle konuştun, değil mi?"
Marzik ona bakmadan yanıt verdi. Suratını asmıştı.
"Konuştuğumu söylemiştim."
"Onlann verdikleri saati ve tanımı yazmış miydin? Müşterilerinden birinin adamımızı görmüş olabileceğini düşünüyorum."
Marzik çantasından not defterini çıkartarak, isimlerin yazılı olduğu sayfayı açtı ve aynı suratsız ifadeyle Starkey'ye uzattı.
"Saat on ikiyle iki arasında gelen müşterileri hatırlayıp hatırlamadıklarını sormuştum. Ben salak değilim, Carol."
Starkey Marzik'e ters ters bakarak sigarasını yere attı ve ayağıyla ezdi.
"Tamam. Sana hiçbir şey söylemek niyetinde değildim ama, seninle konuşmamız şart oldu."
"Ne hakkında? Amway yüzünden veya çocuk yeterince sağlam olmadığı için beni köşeye mi sıkıştırmak istiyorsun?"
"Kelso'ya görevdeyken içki içtiğimi söylemişsin."
Marzik'in kıpkırmızı kesilmesi, Starkey'nin kuşkulannı doğrulamıştı.
"Hayır, söylemedim. Bunu sana Kelso mu söyledi?"

"Beth, bu iş zaten yeterince zor. Eğer bana yalan söyleyeceksen, ağzını açmadan beni dinleme nezaketini göster lütfen."
"Suçlanmaktan hoşlanmam."
"Benimle çalışmak istemiyorsan, Kelso'ya gidip, birlikte çalışamayacağımızı söyleyelim. Bunun ortak kararımız olduğunu söylersek, onun gözünde puan kaybetmemiş oluruz."
Marzik kollannı kavuşturdu, açtı ve Starkey'nin yüzüne baktı.
"Eğer bu konuyu dürüstçe konuşmak istiyorsan, dürüst olalım. Ekipteki herkes senin içki sorunun olduğunu biliyor. Tanrım, içkinin kokusunu alabiliyoruz. Eğer cin kokuyorsan, kokuyu bastırmak için nane şekeri çiğniyorsun."
Starkey kızardığını hissetti ve oradan çekip gitme isteğiyle başa çıkmaya çalıştı.
"Başına gelenlerden dolayı herkes üzgün. Seni KKB'ye almalarının sebebi, seninle ilgilenmek ve senin kendine gelmene yardımcı olmaktı, ama biliyor musun, artık bu bok beni etkilemiyor. Hiç kimse beni gözetmiyor, hiç kimse bana kolaylık göstermiyor ve benim yetiştirmem gereken iki çocuğum var."
"Beni kimsenin gözettiği yok."
Starkey zor durumda olduğunu ve savunmaya geçtiğini fark
etti.
"Sen onu benim kıçıma anlat. Herkes Dick Leyton'ın seni Parker'a alması için Kelso üzerindeki nüfuzunu kullandığını biliyor. Ve Leyton seni hâlâ koruyor. Benim iki çocuğum var ve bu işe ihtiyacım var. Bu iş senin için çocuk bakmaya benzemiyor, üstelik senin kötü alışkanlıklannı kamufle ederek kariyerimde bir gerileme olmasını kesinlikle istemiyorum."
"Senden beni kamufle etmeni istemiyorum."
"Güzel, çünkü etmeyeceğim. Bu olaydan affımı da istemeyeceğim, zira bu sonunda terfi getirebilecek bir dava. Eğer adamın beyaz olduğu doğrulanırsa, hakkımın teslim edilmesini isterim. Çok uzun süredir D-2'yim. D-3 olmam gerekiyor. Paraya ihtiyacım var. Eğer sen bu işi beceremeyeceksen, sen affını iste, çünkü bana para lazım."

Starkey çağrı cihazının tekrar titreştiğini hissetti. Yine Ho-oker'dı. Bu mazerete minnettar olarak, cep telefonunu almak için arabasına giderken, şu içki konusu yüzünden kendisini azarladı. Marzik onu Kelso'ya ispiyonlamış olduğunu kesinlikle inkâr edecekti ve bu durumda bir kazanan da olmayacaktı. Marzik düşmanlığını açıkça ortaya koymuştu.
"Hook, benim."
"Sen ve Marzik çiçekçi çocuktan bir şey öğrenebildiniz mi?"
"Marzik bir taslak ressamıyla çalışması için onu ofise getirecek. Birini ayarlayabilir misin?"
"Derhal. Dinle, istediğin bantlar geldi. Üç kanaldan. Seyretmemiz için odayı ayarlamamı ister misin?"
"Otoparkın üzerindeki helikopterlerin aldıkları görüntülerin bantları mı?"
"Evet. Burada bir yığın bant var. Odayı ayarlayayım mı?"
Starkey banttaki görüntüleri gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Bombanın patladığını gördü. Charlie Riggio'nun öldüğünü gördü.
"Odayı ayarla, Jorge. Çocuğun da bantları seyretmesini istiyorum. Ama ressamla işi bittikten sonra, tamam mı? Önce bantları seyredip, sonra da şüpheli olduğunu düşündüğü birini tarif etmesini istemiyorum." \
"Ayarlarım."
"Bir şey daha var. Dün gece Pell'le ne oldu?" "Adli Tıp doktorunun raporundaki bir şeyden rahatsız oldu. Kelso bana, onu oraya götürmemi söylemişti." Starkey midesinin düğümlendiğini hissetti.
"Neden rahatsız olmuş?"
"Adli tabip tüm bedenin röntgenini çekmediği için, Pell onların cesedin tamamından görüntü almalannı sağlamış.
"Tanrım, Kelso onun buradan biri gibi çalışmasına izin mi veriyor?"
"Konuşamam, Carol. Biliyorsun."

"Herhangi bir şey bulmuş mu?"
"Bazı parçalar bulmuşlar, ama Pell çok önemli olmadıklarını söyledi."
Starkey şimdi daha rahat nefes aldığını hissetti. Belki de Pell ilgisini kaybeder ve Washington a dönerdi.
"Peki. Ressamı ayarla ve bantlar için odayı kilitle. Ben de birkaç dakikaya kadar orada olurum."
Starkey görüşmesini bitirdikten sonra Marzik'in yanına gitti. Aralannı düzeltmeye karar vermişti.
"Beth, video bantlar gelmiş. Jorge senin için bir ressam ayarlayacak. Robot resmin çizilmesinden sonra, bantlan seyretmesi için Lester'ı getirmeye ne dersin? Belki adamı teşhis edebilir."
"Her neyse."
"Bak, çamaşırhanedekiler konusunda seni kızdırmak istememiştim. Müşterilerin isimlerini almak iyi bir fikirdi." "Çok teşekkür ederim."
Starkey eğer Marzik'in istediği buysa, zararı yok diye düşündü.
Arabasına binerek, o sıcağın altında Lester Ybarra'yı beklemesi için Marzik'i orada bıraktı.
Starkey Spring Street'e gitmek niyetindeydi ama, Riggio'nun öldüğü yerden geçerken yavaşladı ve otoparka girdi.
Video bantların gelmiş olduğunu öğrenince düşüncelere dalmıştı. Uzaktan kumandayı üreten firmanın yetkilisi, vericinin menzilinin en fazla yüz metre olabileceğini söylemişti. Bomba Timi'nin aldığı önlemler nedeniyle, bombanın infilak etmiş olduğu alan yüz metreye kadar temizlenmişti ve bu da vericinin bulunduğu şahsın, bu alanın sınırlannda bir yerde durduğu anlamına gelirdi. Starkey haber bantlarında, tetiği çeken kişinin yeterince yaklaştığı kalabalığın görülebileceğini düşünüyordu.

Olay yerinin sınırlan içinde kalan otopark yeniden kullanıma açılmıştı ve kitabevi dışında tüm dükkânlar açıktı. İki Lati-no hasar gören duvarları boyuyorlardı. Konteynırın yerine yenisi konmuştu ve bombanın açtığı çukur, gri asfaltın üzerinde siyah bir yama gibi duruyordu. Hayat devam ediyordu.
Starkey arabasını sokağa park ettikten sonra çukura gitti. Sunset Bulvarına bir göz atarak, yüz metrenin ne kadar uzaklıkta olacağını tahmin etmeye çalıştı ve mesafeyi ölçmek için, apartmanların önündeki dar yola baktı. Güneş yüzünden koyu gri pantolonuyla ceketinin kumaşı ısınmış ve iyice

rahatsızlık verici bir hale gelmişti. Ceketini çıkartarak koluna doladı. Boya yapanlar kalçasındaki tabancaya baktıkları için, tabancasını çıkararak ceketinin kıvrımlarının arasına sakladı.
Starkey gün ışığında Sunset'e baktı ve Guatemala marketinin önünden geçerek kuzey yönüne doğru yürürken, yüz otuza varana kadar attığı adımları saydı. Bu mesafenin aşağı yukarı yüz metreye denk geleceğini tahmin ediyordu. Sunset Bul-van'nın kuzeyinden altı parkmetre, telefon direğinden de bir araba boyu kadar uzaklıktaydı. Haber bantlarını izlerken yerini saptamanın daha kolay olacağını düşünerek telefon direğinin bulunduğu yeri not defterine kaydettikten sonra, yamanın bulunduğu yere giderek, yine güneye doğru yüz otuz adım attı. Kendisini uzun ve cılız bir palmiye ağacının yanında buldu. Bölgede o kadar çok palmiye ağacı vardı ki hangisinin doğru ağaç olduğuna karar vermek zor olacaktı. Yolun karşısındaki apartmanın çatısındaki kiremitlerin renginin mavi olduğunu da defterine not etti. Starkey iki kere daha sıfır noktasına dönerek belirli yön bulma işaretleri için batı ve doğu yönlerine doğru adımlarını saydı. İşini bitirince, bir sigara yakarak arabasında sigarasını içti.
Bu sınırların içinde bir yerde katilin etrafı gözetlediğini, beklediği bir insanı öldürdüğünü düşünüyordu. Katilin Lester Ybarra'nın tarif ettiği adam mı, Pell'in Bay Red'i mi yoksa başka biri mi olduğunu merak ediyordu.

Starkey KKB'ye vardığında, Hooker bir karton kutunun içindeki bantları ayınyordu.
Söylediği ilk şey, "UATASB'deki adam aradı," demek oldu.
"Pell mi aradı?"
"Evet. Masana koydum."
"Onu boş ver. Marzik için ressamı ayarladın mı?"
"Bilgisayarlar geç saatlere kadar müsait olmayacakmış. Marzik beklerlerken önce bantları izleyip izleyemeyeceklerini sordu."
"Hayır. Ona nedenini açıkladım. Çocuğun biz ona yüzleri göstermeden önce adamı tarif etmesini istiyorum. Marzik bunu gayet iyi biliyor."
"Ben de ona böyle söyleyeceğini söyledim. Hiç memnun olmadı."
"Marzik her şeyden şikâyet eder zaten."
Starkey çantasını dosya çekmecesine koyarken, gözüne pembe mesaj kâğıdı ilişti. Organize Suçlar'da çalışan Chester Riggs ve Dolandıncılık Masası'ndaki D-3 dedektiflerden biri olan Warren Perez, Starkey'nin telefonlarına yanıt vermişlerdi. Riggs ve Perez bombanın arkasındaki nedenleri öğrenebilmek amacıyla, küçük alışveriş merkezindeki dükkân sahiplerinin profillerini çıkarıyorlardı. İkisi de bir bağlantı bulunabileceğini tahmin etmiyordu. Starkey de. Pell'in bıraktığı mesajı okumaya zahmet etmedi.
Starkey Santos'un yanına dönerek, kasetleri kanştırdı. Kasetler iki farklı boyuttaydı. Yedi buçuk milimetrelik master bantlar ve evlerdeki videolarda seyredilen on iki buçuk milimetrelik VHS kopyalan. Santos Starkey'nin kaşlarını çattığını gördü.
"Bunlar yalnızca üç kanaldan gelenler, Carol. Daha da gelecek. Tannm, bu iş saatlerce sürer. Kasetlerin üzerinde yakın çekim mi, geniş açı mı oldukları ve süreleri yazılı."
Starkey Santos'un neden bahsettiğini anlayabilmek için kasetleri çevirdi. En kısa kayıt süresi yetmiş dört dakikaydı. En

uzunuysa yüz yirmi altı dakika. Her kasetin üzerine YAKIN veya GENİŞ yazılmıştı.
"Yakın veya geniş ne demek?"
"Helikopterlerden bazılarında, burnunun dibinden çekim yaparmış gibi çekim yapma olanağı sağlayan, bir fırdöndüye monte edilmiş iki kamera vardır. Tıpkı iki tabanca gibi. İki kamera da aynı yere odaklanır, ama biri yakına zum yapar, diğeri alandan daha geniş görüntü alır. Helikopterden iki kamerayla birden çekim yapılır. Ayrıca stüdyoda da çekim yaparlar."
"Ben bunlan canlı gösterdiklerini sanıyordum."
"Öyle, ama aynı zamanda da kayıt yaparlar. Elimizde hem yakın plan çekimler hem de geniş alan görüntüleri var. Bu da seyredeceklerimiz iki misli artıyor demek."

Starkey yakın çekimlerin ona istediğini vermeyeceğini tahmin ediyordu. Geniş açılı VHS bantları alarak masasına götürdü. Buck Daggett'ı aramayı düşündüyse de, öncelikle bantları seyretmesinin daha doğru olacağına karar verdi.
Santos arkasından, "Yukarıdaki TV odasını ayarladım. İşim biter bitmez yukan çıkabiliriz,"> dedi.
Spring Street'te televizyon ve video bulunan bir oda vardı. KKB ve Kaçaklar Birimi bunlara nadiren gereksinim duyar ve kullanırdı; oda genellikle, çift taraflı casusluk yapan polislerin bantlannı izleyen İçişleri müfettişleri tarafından kullanılır ve video bu yüzden kınlıp dökülürdü. Odanın kapısı kilitli olduğu halde kaset kafalanna tıkılmış çiklet, tütün ve diğer maddeler bulunurdu. Bir defasında, arka ayaklarından makinenin içine sokulmuş bir fare bile bulunmuştu. Polisler yaratıcı Vandallardı.
"Yukarıdaki aletin çalıştığından emin misin?" "Evet. Kontrol edeii bir saat bile olmadı."
Starkey bantlan dikkatle seyrediyordu. Charlie Riggio'nun ölüm anının üç farklı görüntüsü vardı. Bir bomba ihban alınır alınmaz, haberciler bundan anında haberdar olurlar ve kamera-larıyla ihbann yapıldığı yere doluşurlardı. Starkey ve Sugar patlamanın olduğu gün treyler parkındayken de etraf kameramanlar

ve habercilerle kaynıyordu. Starkey ansızın Sugar'la, saat altıda gösterilmek üzere güzel bir şov yapalım diye şakalaştıkları-nı hatırladı. O anı şimdiye kadar hiç anımsamamıştı.
Starkey çantasından bir sigara çıkartıp yaktı.
"Carol! Kelso'nun seni eve göndermesini mi istiyorsun?"
Starkey hiçbir şey anlamadan Hooker'a baktı.
"Sigara!"
Starkey sigarasını ayağıyla ezip ellerini sallayarak havadaki dumanı dağıttı. Kızardığını hissetti.
"Sigara yaktığımın farkında bile değilim."
Hooker Starkey'nin endişe olarak nitelendirebileceği bir ifadeyle ona bakıyordu.
Starkey Santos'un, sarhoş olabileceğini düşünmesinden korkarak nefesinin kokusunu duyabilmesi için masasına gidip Hooker'a doğru eğildi. Santos'un, cin kokmadığını bilmesini istiyordu.
"UATASB'den gelen herif beni endişelendiriyor, hepsi bu. Dün gece Adli Tıp'ta işi bitince herhangi bir şey anlattı mı?"
"Hiçbir şey. Aradığını bulup bulmadığını sorduğumda, tek söylediği bazı yeni parçalann bulunduğuydu."
"Başka bir şey söylemedi mi?" .
"Hiçbir şey. Bugünü de Glendale'de, bombanın kopyasının yapılmasını izleyerek geçirdi."
Starkey masasına dönerek ne bulduklarını öğrenmek için adli tıp doktoruna ve John Chen'e telefon etmesi gerektiğini zihnine not etti. Sistemde yerine ulaşması birkaç gün sürse de, bulunan tüm delillerin incelenmek ve belgelenmek üzere Chen'e gönderilmesi gerekiyordu.
Hooker bantlan kayda geçirme işlemini tamamlayarak, kutuyu masasının altına koydu. LAPD'nin resmî dosyalama sistemi. Yedi buçuk milimetrelik bantlardan birini elinde salladı.
"İşim bitti. Marzik'i beklemek istemiyorsan, işe başlasak iyi olur."

Starkey'nin elleri nemlendi. Arkasına yaslanıp, gıcırdayan sandalyesinde döndü.
"Jorge, bak. Şu çağrıları yanıtlasam daha iyi olacak. Sen bensiz başla, olur mu?"
Hooker bantlan bir araya getirmek için dünyanın vaktini harcamış ve şimdi düş kırıklığına uğramıştı.
"Seyretmek istediğini sanıyordum. Oda sadece birkaç saatliğine bize ayrıldı."
"Bantlan evde seyredeceğim, Jorge. Telefon etmeliyim."
Telefonu tekrar çalınca, Starkey cankurtaranmış gibi telefona saldırdı.
"KKB. Starkey."
"Sen çağnlara cevap vermez misin?" Arayan Pell'di.
"Meşguldüm. 91 l'i arayan herifi görmüş olabilecek bir tanık bulduk."
"Bir yerde buluşalım. Olayla ne şekilde ilgileneceğimizi konuşmalıyız."
" 'Biz' diye bir şey yok, Pell. Eğer benim adamım, senin şu Bay Red değilse, benim için sorun yok. Yine de şu yedi bombalama olayıyla ilgili elinde ne olduğunu görmek istiyorum."
"Raporlar yanımda. Başka bir şey daha var, Starkey. Buluşup konuşalım. Önemli."

Starkey Pell'i başından savmak istiyordu ama, eninde sonunda onunla konuşmak zorunda kalacağını bildiği için, bu işi bitirmeye karar verdi. Starkey ona Barrigan'ın Yeri'ne nasıl gideceğini tarif ettikten sonra telefonu kapadı.
Santos onu izliyordu. Elinde kasetlerle Starkey'nin yanına gelmişti.
"Olayı federaller mi devralıyor?" "Bilmiyorum. Bir şey söylemedi." "Sanırım bu iş artık an meselesi."
Starkey Santos'a baktı. Santos omuzlannı silktikten sonra kasetleri gösterdi.

"Ben yukarı çıkıyorum. Gelmek istemediğinden emin misin?" " Pell' le buluşacağım."
Starkey Santos'un uzaklaşmasını seyrederken, bantları onunla beraber seyredemeyeceği için utandı. Olay yerine gitmiş, Riggio'nun cesedini görmüş, sıcak havadaki ısıyı ve patlamayı hissetmişti. Bütün bunlardan sonra, anlamasına rağmen, bantlan seyretmekten korkmasının açıklanabilir tarafı yoktu. Starkey bantlarda yalnızca Riggio'yu görmekle kalmayacak; aynı zamanda kendisini ve Sugar'ı da görecekti. Kendi ölüm olayını binlerce defa gözünün önünde canlandırmış, ancak, yaşanan gerçek olayın bantlarını seyretmemiş, hatta o anın kaydedilmiş olduğu aklına bile gelmemişti: Sugar'la şakalaşmaları, elektronik gözlerle olayı izleyen haber ekipleri, saat altı haberleri için dönen bant makaraları. O anlann anıları, patlamayla birlikte şimdiye kadar hafiflemişti.
Starkey üç banda dokundu ve kendi ölümünün kayıtlarının hâlâ mevcut olup olmadığını düşündü. Bir süre sonra kendisine, bunları düşünmekten vazgeçmesini söyleyerek eşyalarını topladı ve Pell'le buluşmak üzere ofisten ayrıldı.
Barrigan'ın Yeri, Los Angeles Havaalanında uçaktan inen New Yorklu gangsterlere şantaj yaptıkları gerekçesiyle Cinayet Masası dedektiflerinin mahkemeye çıkarıldıktan 19 54 yılından bu yana Wilshire'da dedektiflere hizmet veren ufak bir İrlanda banydı. Duvarlar, her biri görev başındayken, birini öldürmüş olan memurlann adını ve öldürdükleri tarihi taşıyan dört yapraklı yoncalarla kaplanmıştı. Geleneksel düşünce kalıplarına göre, birkaç yıl öncesine kadar orada bulunmalarının, duygusal açıdan işlevleri olmayan, ancak, rozetli herhangi birinin cinsel arzularını tatmin etmeye istekli sekreterlerin ve hemşirelerin bara akın etmelerine engel olacaktan düşünülerek, kadın polislerin müşteri olarak mekâna girmeleri hoş karşılanmıyordu.

Bunda gerçeklik payı olmasına karşın, kadın memurlar, "Hiç şansınız yok," diye cevap vermişlerdi. En sonunda, Samantha Dolan adlı Cinayet Masası dedektifinin, iki tecavüz zanlısını arka arkaya vurarak öldürdüğü gece, cins ayrımına neden olan bariyer kalkmıştı. O gece bu tür olayların ardından adet olduğu üzere, Barrigan'ın Yerinde Dolan'ın şerefine parti verilmişti. Dolan da tanıdığı bütün kadın dedektifleri partiye davet etmiş, kadınlar orayı sevmişler ve tekrar gelmeye karar vermişlerdi. Bar sahibine, kendilerine doğru düzgün servis yapılmasını istediklerini, yapılmadığı takdirde, Sağlık Bakanlığı'ndaki saygıdeğer kız kardeşlerinin, sağlık kurallarının ihlal edildiği gerekçesiyle barı kapatıvereceklerini bildirmişlerdi. Böylece konu da kapanmıştı. Hikâyeyi duymuş olmasına rağmen Starkey Dolan'la hiç karşılaşmamıştı. Samantha Dolan daha sonra, bir kapı eşiğinde, çifteyle hazırlanan bubi tuzağına basarak ölmüştü.
O öğleden sonra Barrigan'ın Yeri'ne girdiğinde, dedektifler barı çoktan doldurmuşlardı. Starkey bankta, iki Cinsel Suçlar D-2 dedektifinin arasında boş bir yer bularak oturmuş, bir sigara yakıp duble Sapphire siparişi vermişti.
Pell yanı başında belirip, masanın üzerine ambalaj kâğıdından yapılmış ağır bir zarf koyduğunda içkisinden ilk yudumu alıyordu. A
"Görevdeyken hep böyle içki mi içersin?"
"Benim ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez. Ama bilgin olsun, Özel Ajan, görevde değilim. Buraya gelerek sana bir lü-tufta bulundum."
Starkey'nin yanında oturan D-2 Pell'e dikkatle bakıyor, duble viskisinin kalıntıları arasındaki buzları tıngırdatıp, Pell'e içkisi hakkında yorum yapma fırsatını veriyordu.
Pell Starkey'nin içki ısmarlama teklifini reddetti. Star-key'nin yanına kaydı ve ona bu kadar yakın olmaktan dolayı huzursuz oldu. Barrigan'ın Yeri'nde tabure yoktu; bar iki kişinin yan yana oturmasına ancak yetecek genişlikte, pirinç raylara

bağlanmış banklarla doluydu. Starkey yerinden oynatamadığı için bu lanet olası şeylerden nefret ediyordu ama, ne yazık ki 1954'ten beri böyleydi ve asla da değişmeyecekti.
"Biraz ileri git, Pell. Burnumun dibine girdin."
Pell uzaklaştı.
"Yeter mi?"
"Olduğun yerde iyisin. İnsanların bana fazla yaklaşmalann-dan hoşlanmam."
Starkey laflar ağzından çıkar çıkmaz, paylaşmak istediğinden çok fazlasını söylediğini hissederek pişman oldu. Pell eliyle zarfa vurdu.
"Raporlar burada. Başka bir şey daha var." Katlanmış bir sayfayı açarak, barın üzerine koydu. Starkey bunun internetten basılmış bir gazete yazısı olduğunu gördü. "Olay birkaç gün önce oldu. Oku."
BOMBALI ŞAKACI KÜTÜPHANEYİ YERLE BİR ETTİ
Laureerı Beth
Miami Herald
Dade County Ana Bölge Kütüphanesi, kütüphane çalışanlarının bombaya benzer bir şey bulduklarında boşaltılmıştı.
Yüksek sesle sirenler çalmaya başladığında, kütüphane görevlileri masalardan birinin altına iliştirilmiş halde buldukları nesnenin boru bomba olduğuna inanıyorlardı.
Kütüphanenin polis gözetiminde boşaltılmasının ardından, Dade County Acil Destek Hizmetleri Timi, içinde siren olan, ancak patlayıcı bulunmayan bombayı buldular. Polis yetkilileri, olayın bir şaka olduğunu belirttiler.
YOK EDİCİ

Starkey okumasına ara verdi. "Bu da ne?"
"Miami'de patlamamış halde bir bomba bulduk. Riggio'yu öldüren bombanın eşiydi."
Miami'de bulunan bu bombayla ilgili haber Starkey'nin hiç hoşuna gitmedi. Pell'in belirtmiş olduğu gibi, bu iki bomba birbirinin eşiyse, ona olayın üzerine atlama fırsatını verecekti. Sonra neler olacağını biliyordu: Gün sona ermeden UATASB iş gücü isteyecek, FBI da kokuyu alarak işe kanşacaktı. Şerifler olaydan pay almak isteyecekleri için, onlar da olaya dahil olacaklardı. Starkey ve onun KKB ekibi, San Francisco'daki UATASB laboratuvanna gönderilmek üzere delil toplamak gibi ayak işleriyle görevlendirileceklerdi.
Starkey yazıyı kenara itti.
"Tamam. Bir şaka. Eğer sizin şu Bay Red denilen çocuk Mi-ami'deyse, neden doğuya giden uçaklardan birine atlamıyorsun?" "Çünkü Bay Red burada." "Görünüşe bakılırsa Miamyde."
Pell D-2'ye baktı
"Masalardan birine geçebilir miyiz?"
Starkey onu köşedeki gözlerden uzak masalardan birine götürdü ve salonu görebilmek için dış tarafa oturdu. Kalabalığa arkasını dönmek zorunda kalmanın Pell'i rahatsız edeceğinin farkındaydı.
"Pekâlâ, hiç kimse artık seni duyamaz, Pell. Casuslardan uzaklaştık."
Pell'in çenesinin öfkeyle kasılması Starkey'yi mutlu etti. Bir sigara daha yakarak dumanlarını Pell'in omzunun üstünden üfledi.
"Miami polisi gazetelere haberin tamamıyla ilgili bilgi vermedi. Bu bir şaka değil, bir mesajdı, Starkey. Gerçek bir not. Kâğıt üzerinde kelimeler. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Buna benzer bir şey yapmamıştı. Bu da şanslı olduğumuz anlamına gelebilir."

"Notta ne yazmış?"
" 'Bu insanların ölmesi, beni Top On listesine sokar mı?' demiş."
Starkey bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. "Bu da ne demek?"
"FBI'ın En Çok Aranan On Kişi listesine girmek istiyor." "Dalga geçiyorsun."
"Bu bir simge, Starkey. Aşağılık biri olmasına içerleyen başarısız bir hiç kimse bu. Kim olduğunu bilemediğimiz için listede yer almıyor; elimizde kimlik bilgileri olmadıkça hiç kimse o listeye giremez. Kimliğini bilmediğimiz için kızıyor. Daha önce almaya kalkışmadığı risklere giriyor. Bu da adamın dengesiz olduğunu ifade eder."

Starkey'nin çenesi birer demir mengene gibi kasılıp kalmıştı ama, Pell'in neden üstelediğini de anlamıştı. Bir sapığın yöntemini değiştirmesi, olay açısından faydalı olurdu. Her bir değişiklik adam hakkında farklı bir bakış açısı sunardı. Elinde yeterli bakış açısı olunca da, kısa sürede net bir resim elde ederdin.
"Burada olduğunu söyledin. Bunu nereden biliyorsun? Mesajında Los Angeles'a geleceğinden bahsetmiş mi?"
Pell bu soruyu yanıtlamadı. Gözlerinde bir şey ararmışçası-na Starkey'nin gözlerinin içine bakması, Starkey'nin kendisini çıplakmış gibi hissederek rahatsız olmasına yol açtı.
"Ne?"
"Sana ve Kelso'ya her şeyi anlatmadım. Bay Red ava çıktığında, rastgele avlanmaz. Genellikle haberlere konu olmuş kıdemlilerin veya uzmanların arasından birini seçer; o büyük köpeklerin peşine düşer. Bu mesajla, Bomba Timi'nin ne sunabileceğini görmek istediğini anlatıyor. Tamamen bir ego olayı."
"O notta bunu mu yazmıştı?"
"Bombanın üzerine hedefinin adını kazıdığı için bunu biliyoruz. Öldürdüğü ilk iki uzmanın adını, bombayı kopyalarken toplanan parçaların üzerinde bulduk. Baltimore'da Alan Brennert;

Philadelphia'da Michael Cassutt; ikisi de önemli olaylara adı karışan şef-çavuştu."
Starkey hiçbir şey söylemedi. Masanın üzerindeki su dairelerine çizdiği büyük 5 rakamını S harfi olarak değiştirdi. Bunun "Charles"dan geldiğini sanmıştı. Charlie Riggio LAPD Bomba Timi'nin büyük köpeklerinden biri değildi ama, bunu dile getirecek değildi.
"Neden bunu bana Kelso'nun ofisinde anlatmak yerine, bu barda anlatıyorsun?"
Pell başını çevirdi. Bir konuda endişeli gibiydi.
"Bu bilgileri yalnızca gerektiğinde açıklamaya çalışırız."
"Onur duydum, Pell. Bilmem gerektiğinden kesinlikle eminim, öyle değil mi?"
"Evet."
"Başka neler sakladığını merak ediyorum." Pell Starkey'ye kısa ve sert bir bakış attı.
"Bir ipucu. Adamın dengesini iyice bozmak için basına demeç verebilirsin. Onun ürettikleri küçük birer makine değil. O bombalar onun kişiliğinin birer aynası ve bombalar konusunda titiz biri. Bombalar dakik ve titizlikle hazırlanmış. Onlarla gurur duyduğunu biliyoruz. Bu onun kafasında, Los Angeles'ta kalmasını sağlayacak iki kişilik bir oyuna dönüşebilir ve onu enselemek için bize iyi bir fırsat verir."
"Ona karşı ben." "Ona benzer bir şey. Ne dersin?" Starkey'nin düşünmesine gerek yoktu. "Ben varım."
Pell Starkey'nin iş birliğine yanaşmayacağından korkarmış gibi derin bir iç çekti ve rahatlarken omuzlan düştü. Starkey Pell'in ne kadar az şey bildiğini düşünerek kendi kendine gülümsedi.
"Pekâlâ, Starkey. Pekâlâ. Adamın bombalan bulunduğu yerde imal ettiğini düşünüyoruz. Harekât bölgesine gittiğinde, havayollarında yakalanma riski olmaması için gerekli malzemeleri

oradan alıyor. Modex bileşenlerinin listesini rapora ekledim. RDX alabilecek yerel kişileri kontrol etmeni istiyorum."
Starkey kendi araştırmasına başlamış olmasına karşın, Pell'in kendisine talimat vermesine kızdı.
"Dinle, Pell. Eğer araştırma yapılmasını istiyorsan, kendin yap. Burada emirleri sen vermiyorsun."
"Bu önemli, Starkey."
"Öyleyse sen yap!"
Pell Starkey'ye düşmanca bir bakış attıktan sonra düşünür gibi oldu. Avuçlannın içini gösterdi ve gevşedi.
"Bence olaya şu yönden bakabilirsin, Dedektif: Ben yaparsam, soruşturmayı ben üstlenirim; eğer sen yaparsan, sana sadece tavsiyelerde bulunurum. Hangisini istersin?"
Starkey kendini beğenmiş görünüyordu.
"Zaten başladık. Bugün başlandı."
Pell yüzünde ifadeden yoksun bir tavırla başını salladı ve sözlerini sürdürdü. Starkey'nin kendisinden bir adım önde olduğunu itiraf etmediği için Pell de sinirlendi.
"Elimizde bu adamın fotoğrafı var mı? Güvenlik kameraları olmalı."

"Şehir merkezindeki şubelerinde güvenlik kameralan yok ama, yarma kadar adamın robot resmini çizdireceğim. Tanıklar yirmi yaşlarında, açık kızıl saçlı bir beyazın tarifini verdiler. Daha önceki olaylarda çizilmiş iki robot resim mevcut. Üçünün de birbirinden farklı olduğunu söyleyebilirim. Görünmeyi istediğinde kılık değiştiriyor."
Starkey fikir belirtmeden omuz silkti. Lester genç olmayan bir adamın tarifini vermişti ama, çizimler bitene kadar Les-ter'dan söz etmemeye karar verdi.
"Her neyse. Eline geçtiğinde o üç çizimin de birer kopyasını istiyorum. Başka bir şey daha istiyorum. Bombayı görmek."
"Rapor elime geçer geçmez, senin de eline geçecek."
"Beni anlamadın. Bombayı istiyorum. Elimde tutmak istiyorum. Ben bir bomba uzmanıyım, Pell. Başka birinin yazdığı

raporu kabul etmek yerine bombayı kendim parçalamak istiyorum. Silver Lake'deki bombayla karşılaştırmak ve bazı şeyler öğrenmek istiyorum. Daha önce diğer şehirlerle karşılaştırmalı delilleri değiş tokuş ettiğim için bunu yapabileceğimden eminim."
Pell yine Starkey'nin söylediklerini düşünür gibiydi. Bir süre sonra başını olur anlamında salladı.
"Peki, Starkey. Sanınm bu iyi bir fikir. Ama sanınm bunu sen ayarlamalısın."
Starkey Pell'in faydalı olmayacağından endişe ederek kaşlarını çattı.
"Lanet olası şey, senin adamlannda. Almak senin için daha kolay olur."
"Ne kadar çok şey yaparsam, Washington, FBI'ın işe kanş-masından önce davayı devralmak için bana baskı yapacaktır."
"FBI'dan bahseden kim? Burada bir teröristten bahsetmiyoruz. Bu yerel bir olay."
"FBI'ın terörist olduğunu söylediği herkes teröristtir. Sen olayı benim üstleneceğimden korkuyorsun, ben de FBI'ın. Yani hepimizi endişelendirecek bir şey var."
"Tanrım, Pell."
Pell yine avuçlannın içini gösterince, Starkey başıyla onayladı.
"Tamam. Ben yapanm."
Pell ayağa kalkarak Starkey'ye bir kart uzattı.
"Bu kaldığım motel. Çağn numaram kartın arkasında."
Starkey bakmadan kartı cebine koydu.
"Herhangi bir şey olursa, ararım."
Pell dikkatle Starkey'ye bakıyordu.
"Ne var?"
"Bay Red tehlikelidir, Starkey. Adam şehirde ve tepki veremeyecek kadar sarhoş olmak istemezsin."
Starkey bardağındaki buzları tıngırdattıktan sonra içkisinden bir yudum aldı.

"Ben bir kere öldüm, Pell. İnan bana ondan daha berbat şeyler de var."
Pell bir süre daha Starkey'yi inceledi. Starkey onun bir şey söylemek istediğini düşündü ama, Pell ağzını açmadan gitti. Starkey bardan çıkarak kör edici ışığa karışana ve gözden kaybolana kadar onu izledi. Pell'in hiçbir fikri yoktu.
Starkey bankına döndü ve içkisinin tazelenmesini istedi. Pell'in anlattıklanndan fazlasını bildiğinden emindi.
Cinsel Suçlar dedektifi eğildi.
"Federal mi?"
"Evet."
"Hepsi kalleştir." "Göreceğiz."
Starkey hemen hemen bütün öğleden sonrayı arabasındaki bantları düşünerek geçirdi. O bantlar ve içindekiler gerçekti. Bir süre sonra o bantların ağırlığı, Starkey'nin bardan ayrılmasına neden oldu. Barrigan'ın Yeri'nden çıkıp arabayla eve doğru yola koyulduğunda saat neredeyse sekiz olmuştu. Cin yüzünden başı ağrıyordu. Karnı açtı ama, evde yiyecek hiçbir şey yoktu ve Starkey tekrar dışarı çıkmak istemiyordu. Kasetleri salondaki videonun yanına koydu ve önce duş almaya, sonra da raporlan okumaya karar verdi.

Soğuyana kadar suyun ensesine ve kafatasına vurmasına izin verdi. Sonra da siyah bir pantolon ve tişört giydi. Bulduğu bir kutu kuru üzümü eviyenin yanında yedi ve sigara yakarak, raporları okumak üzere mutfak masasına oturdu.
Zarfın içinde, UATASB'nin Rockville, Maryland'deki Ulusal Laboratuvar Merkezince yazılmış yedi tane patlayıcı profili vardı. Raporlann her biri, gerçek kimliği bilinmeyen, yalnızca Bay Red olarak tanınan bir suçluya atfedilen patlayıcıların analizini içeriyordu. Fakat raporlarda çok fazla düzeltme yapılmış ve her raporda bazı paragraflar silinmişti.
Bombaların her biri, uçlarındaki kapaklar bantla yapıştırılmış iki teneke boruyla yapılmıştı. Borulardan birinde radyo alıcısı (hepsinde oyuncak arabalarda kullanılan WayKool marka alıcılar kullanılmıştı) ve 9 voltluk bir pil, diğerindeyse Modex Hybrid patlayıcı vardı. Raporlardan hiçbirinde, Pell'in anlattığı kazınmış harflerden bahsedilmemişti. Starkey bu bilgilerin silinmiş olan paragraflarda yer almış olabileceğini tahmin ediyordu.
Raporların okuması bittiğinde salona giderek kasetlere bakmaya başladı. Olayda önemli bir gelişme kaydetmesine yardımı olabileceğinden şüphesi olmayan bantları seyretmekten kaçındığının farkındaydı. Ama onlan seyretme düşüncesi bile midesinin düğümlenmesine neden oluyordu.
"Of, Allah kahretsin. Aptallık bu."
Mutfağa giderek bir bardağa bol miktarda cin doldurduktan sonra ilk kaseti videoya yerleştirdi. Bantları Buck Daggett veya Lester Ybarra ya da Marzik ve Hooker'la birlikte seyredebilirdi ama yalnız seyretmek zorunda olduğunu biliyordu. En azından ilk defasında. Yalnız seyretmek zorundaydı, çünkü o diğerlerinin fark edemeyeceği şeyleri fark edebilirdi.
Otoparkta geniş açıyla çekilmiş bir görüntüydü. Bomba Ti-mi'nin Suburban'ı yerindeydi, otopark ve civardaki sokaklar kordon altına alınmıştı. Çerçevenin hareketsiz olması Star-key'ye helikopterin sabit durduğunu anlatıyordu. Koruyucu giysisini giymiş olan Riggio Suburban in arkasında Daggett'la konuşuyordu. Onları öyle görmek Starkey'yi ürpertti. Dag-gett'ın Riggio'nun kaskına vurduğunu, Riggio'nun dönerek ağır adımlarla bombaya doğru yürüdüğünü görmek, Sugar'ı izlemeye benziyordu.
"Nasıl gidiyorsun, şekerim? Hava akımı iyi mi?" "Burada fırtına var. Sen?"
"Sarıldım, kayışlarımı bağladım ve hazırım. Haydi kameralar için güzel bir gösteri yapalım."

Birbirlerinin zırhlı giysilerini, kablolarını kontrol ettiler. Sugar tamammış gibi görünüyordu. Starkey Sugar'ın kas-kına vurdu, Sugar da onunkine. Bu hareket daima Star-key'nin gülümsemesine neden olurdu.
Treylere doğru yürümeye başladılar.
Starkey kaseti durdurdu.
O anda nefes almayı unuttuğunu fark ederek derin bir nefes aldı. Cine biraz daha limon istediğine karar vererek bardağını mutfağa götürüp bir dilim daha limon kesti. Ve bütün bunları yapmasının nedeninin kasetten kaçmak olduğunun farkındaydı.
Salona gidip kaldığı yerden kaseti seyretmeye başladı.
Riggio ve Suburban görüntünün ortasındaydılar. Bomba konteynırın altında duran kare bir karton kutuydu. Görüntüde, Starkey'nin o sabah adımlayarak koyduğu yön bulma işaretlerinin hiçbiri yoktu. Sadece Riggio, Daggett ve çerçevenin alt kısmında kalan binanın kenannda durmuş, köşeden bakan üniformalı bir polis görünüyordu.
Riggio bombaya doğru yürümeye başladığında görüntü değişti ve iki apartmanın arasında duran bir grup insana kaydı. Starkey tüm dikkatini onlara verdi ama, aralanndan birinin beyzbol kepi ve uzun kollu gömlek giydiğini seçemeyecek kadar küçük ve gölgeli görünüyorlardı.
Starkey küçük görüntüye küfrederken, kamera bir anda insanlardan uzaklaşıp Riggio'ya yöneldi. Helikopterdeki kameraman, alışveriş merkezinin yanı, bomba ve Riggio haricindeki her şeyi görüntü dışında bırakacak şekilde kamerasını ayarlamış olmalıydı.
Riggio Real Time'la bombanın yanına vardı. Starkey olacakları bildiği için güçlü olmaya çalıştı. Kalbinin son hızla attığını hissederek biraz daha içki içti. Başını çevirerek sigarasını söndürdü.
Bakışlarını yeniden ekrana çevirdiğinde, Riggio kutunun etrafında daireler çiziyordu.

Sugar'ın Real Time'ı yerleştirebilmesi için çalıların arasında, kalın dalları kenara çekmeye uğraşıyorlardı. Sugar elindeki tabancayla, Uzay Yolu'ndaki uzay istilacılarından birine benziyordu. Starkey onu görebilmek için vücudunu çevirmek zorunda kalıyordu.
Etrafı beyaz bir ışıkla çevrildiğinde Starkey'nin gözleri karardı.
Starkey çerçevenin dış kenannda kalan açılan ve gölgeleri, arabaların aralannı, çatılan, çöp bidonlannı görebilmek için kendisini zorladı. Bombacı yer altındaki bir lağım yolundan ya da bir binanın altındaki havalandırma borusundan dikkatle bakıyor olabilir miydi? Riggio etrafında daireler çizerek Real Ti-me'la bombayı inceliyordu. Starkey kendisini katilin yerine koyarak Riggio'yu toprak seviyesinden görmeye çalıştı. Katilin elinde kumanda olduğunu gözünün önünde canlandırdı. Ne bekliyordu? Starkey katilin bir insanı daha öldürecek olmaktan dolayı korktuğunu mu yoksa heyecanlandığını mı düşünerek endişelendi ve merak etti. Starkey'nin gözünde, TV kumandası şeklindeki kumandanın katilin cebinde olduğunu canlandırdı. Gözlerini kırpmadan Riggio'ya baktığını gördü. Riggio daireler çizmeyi tamamladı, bir an duraladıktan sonra kutunun üzerine eğildi."Katil o anda düğmeye bastı ve ...
... ışık Riggio'yu hayalî bir kişiymişçeiine fırlatıp attı. Starkey kaseti durdurarak gözlerini kapattı. Sanki düğmeye basan ve Riggio'yu cehenneme gönderen kendisiymiş gibi yumruğunu sıkmıştı.
Nefes aldığını hissetti. Göğsünün inip kalktığını, bedeninin havayla dolduğunu hissetti. İki eliyle bardağını yakalayarak içkisini yudumladı. Gözlerini sildi.
Bir süre sonra "oynatma" düğmesine basarak»bandın geri kalan kısmını seyretmek için kendisini zorladı.
Bir basınç dalgası asfaltı süpürerek, toz ve moloz yığınlarını içine çekti. Konteynır duvara doğru uçtu. Buck Daggett telaşla ortağının yanma koşar ve kaskını çıkarırken, bombanın

açtığı çukurdan çıkan duman tembelce kıvnlarak yükseliyordu. Lastiklerini cayırdatarak yanlanna gelen acil yardım minibüsünden inen doktorlar müdahale etmek için koştular. Buck on-lan izliyordu. Starkey işaretlediği sınırlan seçebildi ve birkaç kez, insanların yüz metrelik çapın sınırında gruplar halinde toplandıklarını ya da arabalann veya binaların arkasına saklanmış olduklarını gördü. Her defasında görüntüyü durdurarak mavi beyzbol şapkalı, uzun kollu gömlekli erkekleri aradı ama, çözünürlük Star-key'ye yardımcı olmayacak kadar düşüktü.
Bir yandan içki içerek diğer iki bandı da seyretti. Berraklaşmasını istermiş gibi bulanık görüntülere bakıp, bu gölgeli yüzlerden birinin, bombayı imal eden ve patlatan kadın ya da adam olabileceğini düşündü.
Gecenin ilerleyen saatlerinde kasetleri başa sardı, televizyonu kapadı ve kanepede derin bir uykuya daldı.
Beyaz bir ışık patlamasıyla treylerin uzağına savruldu.
Acil yardım doktorları iğnelerini hatırdılar.
Starkey Sugar'ın elini tutuyordu ve Sugar'ın kaskı fırladı.
Başı Starkey'ye doğru sarktı.
Bu Pelldi.
5
MARZİK ERTESİ SABAH sınav kâğıtlannı teslim eden utangaç bir öğrenci gibi, KKB'de dolaşarak, Lester Ybarra'nın tanımından yola çıkılarak çizilen zanlıya ait robot resmin kopyalarını dağıtıyordu. En son kopyayı alan Kelso kızı sınavda kalmış gibi kaşlarını çatmıştı.
"Burada işimize yarayabilecek hiçbir şey yok. Tanığın zaman kaybıydı."
Marzik'in hayal kınklığına uğradığı ve Kelso'nun sözlerinden incindiği belliydi.
"Şey, benim suçum değil. Lester'ın gerçekten bir şey görmüş olduğuna inanmıyorum. Adamın yüzünü yani."
Kelso elinde resimle yanına geldiğinde, Starkey masasın-daydı. Kelso'nun da Marzik'in de gözlerinin kıpkırmızı olduğunu fark etmemelerini dileyerek, bakışlarını kaçırdı. Cinin tüm gözeneklerinden çıktığından emin olduğu için kopya hakkında yorum yaparken nefesini yüzlerine üflememeye çalıştı.
"Bu bir hayalet."
Marzik üzgün bir ifadeyle başını sallayarak, onunla aynı fikirde olduğunu belirtti.
"Tam anlamıyla Casper."

Portre yaklaşık kırk yaşlannda, yüzü siyah camlı gözlüklerle beyzbol kepinin arkasına saklanmış, kare yüzlü bir adama

aitti. Dudakları, kulakları ve çenesi gibi, burnunun biçimi ve uzunluğu da sıradandı. Görülebilecek bir şey olmadığı için dedektifler bunlara "hayalet" derlerdi.
Kelso kaşlarını çatarak portreye biraz daha baktı ve derin bir iç çekerek başını salladı. Starkey onun tam bir eşek gibi davrandığını düşünüyordu.
"Bu hiç kimsenin suçu değil, Barry. Aşağı yukan o saatlerde çamaşırhanede olanlan da sorguluyoruz. Portre gelişecektir."
Starkey'nin desteğinden cesaret alan Marzik başıyla onayladı ama, Kelso etkilenmişe benzemiyordu.
"Dün gece şef yardımcısı Morgan aradı. Bu olayı yürüten kişi olarak performansının nasıl olduğunu sordu. Yakında raporunu görmek isteyecektir."
Starkey'nin kafası zonkluyordu.
"Ne zaman isterse Morgan'ı görürüm. Sorun değil."
"Morgan seni seyretmek istemiyor, Carol; gelişmeleri ve gerçekleri öğrenmek istiyor."
Starkey cinlerinin tepesine çıkmak üzere olduğunu hissetti.
"Ne yapmamı istiyorsun, Barry. Sapığı kıçımdan mı çekip çıkartayım?"
Kelso'nun çenesi mermer çiğniyormuş gibi kasıldıktan sonra gevşedi.
"Bunun faydası olabilir! Çabalarımızı kanıtlayabileceğimiz herhangi bir şey olduğu takdirde, erken davranıp UATASB'nin olayı devralmasını önleyebileceğimizi söyledi. Bu konuyu bir düşün, Carol."
Kelso uzaklaştı ve ofisine girerek gözden kayboldu.
Starkey'nin kafasının zonklaması iyice artmıştı. Bir gece önce feci derecede sarhoş olunca kendisinden korkmuş ve bütün sabahı bu içki olayının artık tamamen kontrolden çıkmış olduğunu düşünerek endişelenmekle geçirmişti. Bunu bir gerginlik göstergesi olduğu şeklinde yorumlayarak üstünde durmamaya çalışsa da Pell'in bir kez daha rüyasına girmesinden dolayı hem kızmış hem de utanmıştı. İki aspirin, iki de asit giderici

aldıktan sonra, RDX hakkında bilgi gelmiş olduğu umuduyla, sürünerek ofise gitmişti. Ama gelmemişti. Şimdi bir de başına bu çıkmıştı.
Marzik, "Kelso bok herifin teki," dedi. "Sence bizimle kadın olduğumuz için mi böyle konuşuyor?"
"Bilmiyorum, Beth. Dinle resim için kendini zorlama. Pell bize üç kopya verecek. Onlan da Lester'a gösterebiliriz. Belki bir şey hatırlar."
Marzik hâlâ gitmemişti. Starkey yine nane çiğnemesi gerektiğinden kesinlikle emindi ama, Marzik tepesinde dikilip dururken alamazdı.
"Lester adamın yüzünü görmemiş olsa bile, kep ve uzun kollu gömlekten çok emin."
"Tamam."
"Lester'ın bu öğleden sonra gelerek bantları seyretmesini ayarladım. Dün gece gözüne çarpan herhangi bir şey oldu mu?"
Starkey Marzik'ten elinden geldiğince uzaklaşmak için arkasına yaslandı.
"Geniş açılı çekimlerde olmadı. Bant o kadar flu ki; aslında bir şey göremiyorsun. Sanınm görüntüleri büyüttürmemiz gerekiyor. Bakalım işe yarayacak mı?"
"Eğer istersen o konuyla ben ilgilenebilirim."
"Hooker'la konuştum bile. Hollenbeck'teki Hırsızlık Biri-mi'nde çalışırken, bantlan büyüttürüyor muş. Dinle, UGIS'i kontrol etmeliyim, tamam mı? Daha sonra konuşuruz."
Marzik başını salladı ama yerinden kıpırdamadı. Bir şey söylemek ister gibiydi.
"Ne oldu, Beth?"
"Carol, dinle. Dün için özür dilemek istiyorum. Kaltak gibi davrandım."
"Boş ver. Söylediğin için teşekkürler ama, sorun değil." "Bütün gece kendimi çok kötü hissettim ve senden özür dilemek istedim."

"Peki. Teşekkürler. Teşekkür ederim. Resim için üzülme." "Evet. Kelso pisliğin teki."

Marzik portresini alarak masasına döndü. Starkey arkasından baktı. Marzik bazen onu şaşırtıyordu. Marzik bakmıyorken, Starkey ağzına bir tane nane şekeri atarak kahve almaya gitti. Masasına dönerken UGİS'i kontrol ettiğinde, kendisini bekleyen bir şey olduğunu gördü.
RDX hakkında bir iki tane isabetli bilgi geleceğini tahmin etmişti ama, beklediği şey bu değildi. Kaliforniya eyalet şerifi, Dallas Tennant adındaki otuz iki yaşında beyaz bir erkeğin halen, zihinsel hastalıkları bulunan mahkûmların tedavi gördükleri Atascadero'daki Kaliforniya Eyalet Islahevi'nde bulunduğunu bildirmişti. Tennant iki yıl önce üç farklı nedenle RDX'le imal edilmiş bomba patlatmıştı. Starkey üç bomba olduğunu görünce gülümsedi. RDX zor bulunan bir maddeydi; üç bomba, Tennant'ın bunlara rahatça erişebildiğinin göstergesiydi. Starkey bilgisayar raporundan çıktı aldı. Soruşturmanın Şerifin Bakersfield'daki Central Val-ley ofisinden, Bomba ve Kundaklama birimine mensup çavuş-müfettiş Warren Mueller tarafından yürütüldüğünü not etti. Masasına döndüğünde Eyalet Güvenlik Güçleri Rehberine baktı ve Central Valley'yi arayarak Bomba ve Kundaklama Bi-rimi'ni istedi.
"Bomba ve Kundaklama. Hennessey."
"Warren Mueller, lütfen."
"Evet, buralardaydı. Ayrılmayın."
Warren Mueller telefona geldiğinde Starkey kendisini Los Angeles'tan bir polis memuru olarak tanıttı. Mueller'in Central Valley'ylilere özgü genizden gelen ve insana huzur veren bir ses tonu vardı. Starkey onun büyük bir olasılıkla oradaki et paketleme tesislerinden birinde büyümüş olabileceğini düşündü.
"Sizin yakaladığınız Dallas Tennant adındaki sapıkla ilgili arıyorum."
"Ah, tabii. Bugünlerde Atascadero'nun tadını çıkarıyor."

"Evet. Aramamın nedeni, RDX kullanarak üç tane bomba patlatmış olması. Bu çok miktarda RDX demektir."
"Bildiğimiz kadar üç, evet. Daha fazla da olabilir. Buradaki çocukların çaldıkları arabaları hiç tartışmadan yüz kâğıda satın alır, sonra da onları çöle götürüp havaya uçururdu. Önce yan-malan için üzerlerine benzin döküyordu, biliyor musunuz? Geri zekâlı kaçık onların patlamalarını seyretmek istiyordu sanı-nm. Üç veya dört tane de ağaç havaya uçurmuştu ama, o olaylarda TNT kullanmıştı."
"Beni ilgilendiren RDX. Nereden bulduğunu biliyor musunuz?"
"Şey, bir barda tanıştığı bir adamdan bir kasa çalıntı mayın satın aldığını iddia etmişti. Buna inanırsanız, ben de size çölde arazi satabilirim. Tahminimce RDX'i metamfetamin satan motosikletli çete mensuplarından birinden almıştı. Ama herif hiç tutuklanmadığı için bilemem."
Starkey bombalama olaylarının büyük çoğunluğunun, birbirlerine rakip olan motosikletli beyaz uyuşturucu madde satıcıları arasındaki uyuşturucu savaşının sonucunda gerçekleştiğini biliyordu. Metamfetamin laboratuvarlan kimyasal birer bombaya dönüşmeyi beklerdi .'Bir met satıcısı rakiplerinden birini saf dışı bırakmak istediğinde, adamın Airstream'ini havaya uçururdu. Starkey bomba uzmanı olarak çalışırken, neredeyse yüz met laboratuvarına baskın yapmıştı. ••
"Yani sizce oralarda elinizde hâlâ RDX satan bir adamınız olabilir mi?"
"Şey, bu mümkün ama, asla emin olamayız. O zamanlar elimizde bir şüpheli yoktu, şimdi de yok. Elimizdeki tek şey lanet olası arabalarını havaya uçuran Dallas'tı. Herif bir hayatı olmayan, yalnız ve takıntılı biri. Ama adam cesur, hakkını teslim etmeliyim."
"Tutuklandığında adamda hâlâ RDX var mıydı?"
"Çalışmalarından hiçbirini bulamadık. Her şeyi evde yaptığını söylediyse de bir kanıt bulamadık. Et kombinasının ilerisindeki boktan evinde havai fişek bile bulamadık. Satın almış olduğunu iddia ettiği mayınları da bulamadık."

Starkey düşündü. Dallas Tennant gibi bomba manyakları için bomba imal etmek bir yaşam tarzıydı. Bir tutkuydu ve hobi sahiplerinin hobi odalan olması gibi, onlann da bombalan-nı imal ettikleri bir yerleri olduğu kesindi. Belki bir dolap, belki garajlarının bir köşesi, ama malzemelerini sakladıkları ve eserlerini denedikleri bir yerleri mutlaka vardı. Bu tür yerlere "dükkân" denirdi.
"Görünüşe göre herifin 'dükkânı' varmış."

"Benim şahsi görüşüm, ona RDX'i satan herifle sıkı dost oldukları ve Dallas yakalandığında, herifin malzemeleri toplayıp götürmüş olduğu. Ama dediğim gibi bu benim şahsi düşüncem."
Starkey bunu da notlan arasına aldı ama, Mueller'in teorisini pek önemsemedi. Onun da belirtmiş olduğu gibi, bomba manyaklan, genellikle özsaygılan az olan, yetersiz olduklarını düşünen, içlerine kapanık yalnız kişilerdi. Bunlar çoğunlukla son derece utangaç ve kadınlarla bir kez bile ilişkiye girmemiş kişiler olurlardı. Oyuncaklarını paylaşmak bu profile uymazdı. Starkey oyuncaklardan olmamak için Tennant'ın dükkânının yerini göstermediğini düşünüyordu. Bütün kronikler gibi, büyük bir olasılıkla o da rüyalarında patlamalan görüyor ve her gününü tahliye olduğunda imal edeceği bombaların hayalini kurarak geçiriyordu.
Starkey not defterini kapadı.
"Peki, Çavuş. Sanırım bu kadar. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."
"Her zaman. Size bir şey sorabilir miyim, Starkey?"
"Ben size çok şey sordum."
Mueller duraladı. Starkey o anda neyin geleceğini tahmin ettiği için midesinin düğümlendiğini hissetti.
'
"Siz de Los Angeles'tansınız, havaya uçan Starkey siz miydiniz?"
"Evet. Bendim. Dinleyin, elimdeki tek şey, Şerifin verdiği bilgi. Biraz daha bilgi edinebilmem için bana Tennant'la ilgili raporunuzu fakslayabilir misiniz?"
YOK EDİCİ

"Olay Silver Lake'te olanlarla mı ilgili?" "Evet, efendim."
"Tabii. Sadece birkaç sayfa. Hemen fakslanm." "Teşekkürler."
Starkey faks numarasını verdikten sonra, Mueller'e daha fazla konuşma fırsatı vermeden telefonu kapattı. Her zaman böyle olurdu; hatta kenarda yaşayan, ancak, Starkey'nin de zamanında hissettiği korkudan dolayı kenardan aşağı bakmayan bomba uzmanları ve bomba müfettişlerinden daha da çok soru gelirdi.
Starkey yeniden kahve doldurup, Kaçaklar Birimi'nden üç dedektifin sigara içtikleri merdiven sahanlığına giderek sigara içti. Dedektifler genç, kısa saçlı, atletik yapılı, kalın bıyıklıydılar. Çoğu polisin yaptıkları şeyin aslında bir işe yaramayan bürokratik bir palavradan başka bir şey olmadığını anladıklarında kendilerini koyuverdikleri gibi, henüz kendilerini koyuvermemiş, işlerine hâlâ bağlı tiplerdi. Bu adamlar saat ikide işleri bitince Chez Ravine'deki Polis Akademisine giderek vücut çalışırlardı. Adamların sıkı blucinlerinden ve ön kollanndan bunu anlayabiliyordu. Starkey'ye gülümsediklerinde, o da başını sallayarak onlara gülümsedi. Adamlar Starkey'yi katmadan ko-nuşmalanna devam ettiler. O sabah Eaglç Rock'ta sakatlama ve silahlı soygundan aranan ve sıkı bir herif olmasıyla tanınan veterano5 bir çete üyesini enselemişlerdi. Sakatlama suçu, bir soygun sırasında adamın birinin burnunu ve kulağını ısırmasıy-dı. Kaçaklar Birimi'nin üç polisi herifi bir garajda bir battaniyenin altında saklanırken bulmuşlardı. Sıkı veterano korkudan altına öyle bir kaçırmıştı ki altına koyabilecekleri plastik bir çöp torbası bulana kadar adamı arabaya bindirmemişlerdi. Starkey üç genç polisin hikâyelerini yeniden yaşamalarını dinledikten sonra biten sigarasını söndürerek faksın yanına gitti. Başka bir polis hikâyesi. Binlercesinden biri. Kurşun isabet etmedikçe ya
5 Ç.N. Emekli (asker).

da yasa dışı bir nedenden dolayı yakalanmadıkça, bütün polis öyküleri mutlu sonla biterdi.
Starkey faks makinesinin yanına geldiğinde, Mueller'in olayla ilgili raporu tepside onu bekliyordu. Starkey masasına dönüp raporları okudu. Tennantin on sekiz yaşındayken ateş yakmakla ve patlayıcılarla başlayan bir tutuklanma geçmişi vardı ve iki kere de mahkeme emriyle psikolojik danışmanlık hizmeti almıştı. Starkey tutuklamalann muhtemelen daha önceki yaşlarda başlamış olduğunu düşündü. Olay dosyasına yansıtılmamış olmasının nedeni, ergenlik çağında işlenen suçlann kayıtlarının mühürlü olmasıydı. Muel-ler'in notlarında Tennantin, gençliğinde bir patlamada sol elindeki parmaklanndan ikisini kaybetmiş olduğundan bahsetmesi nedeniyle, bundan emindi.
Mueller'in olay raporu, Tennantin havaya uçurduğu üç arabayı çalmış olan Robert Castillo adındaki genç bir araba hırsızıyla yapılan görüşmeyi ve havaya uçan arabalann fotoğraf lannı da içeriyordu.

Mueller devriye polisleri tarafından Ba-kersfield Püriten Hastanesi'nin Acil Servisi'ne çağrıldığında, Castillo'yu yanağına saplanmış bir cam sileceğiyle bulmuştu. Tennant'a son model bir Nissan Stanza teslim eden Castil-lo'nun, Tennant arabayı havaya uçururken fazla yaklaşmış olduğu belliydi. Silecek yüzüne saplanmış ve arkadaştan Castil-lo'yu acilen hastaneye yetiştirmişlerdi. Starkey Mueller'in soruşturma raporlarını birkaç kere okuduktan sonra, Castil-lo'nun sorgulanması sırasında söylediği bir şey, Tennantin dükkânının hâlâ açık olduğuna inancını pekiştirdi. Onunla konuşması gerektiği sonucuna vardı.
Starkey telefon numarasını bularak Atascadero'ya telefon ederek güvenlik güçlerinin irtibat memurunu istedi. Polisler ellerini kollannı sallayarak gidip, bir mahkûmla konuşamazlardı; mahkûm danışmanının da görüşmede bulunmasını talep etme veya sizinle görüşmeyi reddetme hakkına sahipti. Atascadero sadece defolup gitmenizin söylendiğini duymak için gidemeyeceğiniz kadar uzaktı.

"Orada Dallas Tennant adında bir mahkûmunuz var. Los Angeles'ta halen devam etmekte olan bir olay üzerinde çalışıyorum ve Tennant'ın bu konu hakkında bilgisi olabilir. Benimle danışmanı olmadan konuşmasını sağlayabilir misiniz?"
"Eğer danışmanının olmasını isterse, onunla yine de görüşmek istiyor musunuz?"
"Evet. Ama oyunu böyle oynamak isterse, avukatının adı lazım olacak."
"Pekâlâ."
Starkey adamın duralamasından not aldığını tahmin etti. Arkadan hafif bir müzik sesi geliyordu.
"Onu ne zaman görmek istiyorsunuz, Dedektif?"
Starkey duvardaki saate bakarak Pell'i düşündü. "Bugün öğleden sonra; Ah, saat iki civannda diyelim."
"Tamam. Görüşme konusunun ne olduğunu öğrenmek isteyecektir."
"RDX adı verilen bir patlayıcının temin edilmesi."
İrtibat memuru Starkey'nin ofis numarasını alarak, en kısa zamanda onu arayacağını söyledi.
Starkey telefonu kapattıktan sonra bir fincan kahve daha alıp masasına dönerek ne yapacağını düşündü. LAPD'nin politikasına göre, dedektifler daima çift olarak çalışmak zorundaydılar ama, Marzik'in görüşmeleri vardı ve Hooker da bant işini halledecekti. Starkey'nin aklına Pell geldi. Onu araması, bitene kadar ona bunlardan bahsetmesi gereksizdi ama, Starkey'nin ona söylemesi gereken bir şey vardı.
Çantasında Pell'in kartını bularak çağrı bıraktı.
Starkey delil transfer talebini doldurarak UATASB'nin Miami bölge ofisine faksladıktan sonra lobiye inerek Pell'i bekledi. Los Angeles merkezden Atascadero'ya arabayla gitmeleri üç saati biraz aşacaktı. Starkey arabayı Pell'in kullanmak isteyeceğini tahmin ediyordu, çünkü hep erkekler kullanmak isterlerdi; ama Pell öyle bir istekte bulunmamıştı. Aksine, "Ben yol boyunca Tennant'la ilgili raporu okuyacağım. Sonra da bir oyun planı yapabiliriz," dedi.

İşte yine oyun planı demişti.
Starkey raporu Pell'e verdikten sonra bir manevra yaparak şehirden çıktı ve Ventura otoyoluna girdi. Pell yorum yapmadan okuyordu ve okuması sonsuza kadar sürecek gibiydi. Star-key bu sessizliğin sinir bozucu olduğunu düşünüyordu.
"Okuman ne kadar sürecek, Pell?"
"Bir kereden fazla okuyorum. Bu iyi bir malzeme, Starkey. Bundan yararlanabiliriz. RDX'i araştırmak işe yaramış."
"Sana bunu hatırlatmak istedim. Burada yanlış adım atmadığımızdan emin olmalıyız."
Pell Starkey'ye baktı.
"Ne yanlış adımı?"
"Bana tavsiyede bulunduğunu sanıyorsun ama, benim tavsiyeye ihtiyacım yok. Buraya geldin, bana ne yapmamı, nasıl yapmamı söylemeye başladın ve benim bunun üzerine atlayacağımı zannettin. İşler böyle yürümez."
"Sadece bir öneriydi. Zaten yapmıştın."
"Bir noktanın açıklığa kavuşturulmasını istiyorum. Sana kahve servisi yapacağımı sanma sakın."

Pell yine Starkey'ye, sonra da sayfalara baktı. "Adamı tutuklayan memurla konuştun mu?" "Evet. Mueller."
"Sana ne anlattığını bana da anlatmanı rica edebilir miyim? Yoksa moka istemek fazla mı olur?"
"Ben seninle kavga etmeye çalışmıyorum. Yalnızca temel kuralları ben belirlemek istiyorum."
Muellerie yapmış olduğu görüşmeyi hemen hemen tüm ayrıntılarıyla aktardı. Pell manzarayı seyrederken o kadar sessizdi ki Starkey onun kendisini dinlediğinden şüpheliydi. Ama Starkey sözlerini bitirdiğinde sayfalara tekrar göz gezdirerek başını salladı.
"Mueller Tennantin dükkânı olmadığını söylerken yanılıyor. Buna göre Tennantin çalıntı arabaları satın alma nedeni onları yok etmek. Üç araba, üç patlama. Araba hırsızı..."

"Robert Castillo."
"Evet, Castillo. Castillo Tennant'ın dördüncü arabayı çalmasını istediğini söylemiş. Elinde arabayı havaya uçuracak RDX olmasaydı ya da nereden temin edeceğini bilmeseydi, bir araba daha istemezdi."
Starkey'nin eli direksiyonu sıkıca kavradı.
"Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm."
Pell omuz silkerek sayfalan kaldırdı.
Kulağa ne kadar da anlamsız geliyordu. Starkey de aynı şekilde mantık yürütmüştü ve düşüncelerini Pell'den önce söylemediğine pişmandı. Şimdi Tennant'ın dükkânı olduğu, ancak, bunu inkâr ettiği sonucuna varanın Pell olduğu düşünülecekti.
"Miami'deki zanlının resminin kopyalannın geleceğini söylemiştin. Geldi mi?"
"Evet. Onun ve ilk ikisinin."
Pell cebinden katlanmış kopyalan çıkartarak açtı. "Görebiliyor musun?"
"Evet."
"Kütüphanede oldukça iyi*bir bileşim elde etmemizi sağlayacak kadar çok sayıda tanık vardı. Adamımızın bir seksen boylarında olduğunu söylemişler. Ama büyük bir ihtimalle boyunu uzatmak için ayakkabısının içine dplgu malzemesi koymuştur. Daha önceki tanıklar adamın bir yetmiş civannda olduğunu söylemişlerdi. Çenesi kare, saçları ve favorileri açık kızılmış. Bu da daha önceki görüntüsüne uymuyor."
Starkey araba kullanırken, bir yandan da üç sayfaya bakıyordu. Pell haklıydı. Üç resmin pek birbirlerine benzer yanı yoktu ve hiçbiri de Lester Ybarra'nın tarif ettiği adama benzemiyordu. Miami'deki resim Pell'in anlattığı gibiydi. İkinci resimde kel, gözlüklü, profesörleri andıran bir adam vardı; federallerin verdiği ilk resimdekiyse, yünümsü rastalı saçlı, güneş gözlüklü, sakallı ve daha şişman bir adamdı.
Starkey resimleri Pell'e verdi.
"Kadın kılığına girsen, şuna benzersin, Pell."

Pell kâğıtları bir kenara koydu.
"Ya sizin adam? Bunlardan birine benziyor mu?"
Starkey Pell'e arka koltuktaki evrak çantasını açmasını söyledi. Pell açtığında başını salladı.
"Bu adam kaç yaşlarında olmalı?"
"Kırk, ama tanığımız güvenilir biri değil."
"Yani adam kendisini daha yaşlı göstermiş olabilir."
"Olabilir. Eğer aynı adamdan söz ediyorsak tabii."
"Bay Red yirmilerin sonunda, otuzların başlarında. Emin olduğumuz tek şey bu. O ve beyaz olduğu. Adam görülmesine izin veriyor, Starkey. Bizimle dalga geçmek için sürekli kılık değiştiriyor. Bizimle dalga geçerek orgazm oluyor."
Bu sözlerin ardından bir süre sessizce yol aldılar. Starkey Tennant'a nasıl yaklaşması gerektiğini düşünüyordu. Başını çevirdiğinde, Pell'in kendisine baktığını gördü.
"Ne var?"
"Silver Lake'teki olayın bantlannın sende olduğunu söylemiştin. Seyretmeye fırsat buldun mu?"

Starkey bakışlarını yola çevirdi. Santa Barbara'yı geçmişlerdi; otoyol kıvrılarak Santa Maria'ya doğru gidiyordu.
"Evet, dün gece seyrettim."
"Herhangi bir şey?"
"Büyütülmeleri gerekiyor."
"Senin için zor olmuş olmalı."
"Ne?"
"Olanlan seyretmek. Zor olmuş olmalı. Benim için zor olurdu."
Pell Starkey'nin bakışlarına karşılık verdikten sonra başını pencereye çevirdi. Starkey Pell'in kendisine acıdığını düşünerek öfkesinin tepesine çıktığını hissetti.
"Pell, bir şey daha var."
"Ne?"
"Ben orada Tennantia konuşurken, bu benim gösterim olacak. Burada şef benim."

Pell ona bakmadan ve ağzını açmadan başını tamam anlamında salladı.
"Ben yalnızca bu yolculukta sana eşlik ediyorum."
Starkey yolun geri kalan iki saatlik kısmını ağzını açıp tek kelime etmeden, Pell'i çağırmış olduğu için kendine kızarak ve arabayı kullanarak geçirdi.
Minimum Güvenlikli Atascadero Islahevi, Paso Robles'in güneyinde, bir zamanlar bölgede bulunan badem ağaçlarının kesilmesiyle elde edilen geniş çiftlik alanında, kahverengi tuğlalarla inşa edilmiş bir köydü. Duvarlar, gözetleme kuleleri yoktu; yalnızca üç metrelik bir demir parmaklık ve canı sıkılan iki muhafızın beklediği, gelen olduğunda kayarak açılan motorlu ön kapı.
Atascadero'da mahkemenin, genel hapishane nüfusuyla birlikte kalmasını uygun görmediği şiddet eğilimi olmayan suçlular kalırdı: Eski polisler, evrak suçu işlemiş beyaz yakalılar ve mahkemelerin onlara verdiği .sekiz ya da dokuz şansı teperek, oraya tatil yapmaya gelmiş ünlüler.
Atascadero'dakilerden hiçbiri bıçaklanmaz, tecavüze uğramazdı. Mahkûmlar üç dönümlük bostanla ilgilenmekle yükümlüydüler. Başlarına gelebilecek en kötü şey güneş çarpması olabilirdi ancşk.
Starkey, "Silahlı olup olmadığımızı kontrol edeceklerdir. Silah lan arabada bırakırsak evrak işleri daha çabuk tamamlanır," dedi, "Sen tabancanı bırakacak mısın?"
"Zaten evrak çantamda. O lanet olası şeyi asla yanımda taşımam."
Pell etrafına baktıktan sonra 10 milimetrelik otomatik şarjörlü Smith'i koltuğun altına koydu.
"Tanrım, Pell o canavara neden ihtiyacın var?" "Hiç kimseye ikinci bir şans verilmez."
Starkey'nin kapıda rozetini gösterdiği muhafızlar onları resepsiyona yönlendirdiler. Arabayı güneşli küçük otoparka

bırakarak irtibat memurunu bulmak üzere içeri girdiler. Larry Olsen adındaki memur onları bekliyordu.
"Dedektif Starkey?"
"Carol Starkey. Bu da UATASB'den Özel Ajan Pell. Görüşmeyi ayarladığınız için teşekkürler."
Olsen kimliklerini istedi ve kayıt defterini imzaladılar. Bacağı ağnyormuş gibi yürüyen, bıkkın görünüşlü bir adamdı. Onları arkadaki çift camlı kapıdan ve bir yürüyüş yolundan geçirerek başka bir binaya götürdü. Starkey olduğu yerden bostanı ve basketbol sahalarını gördü. Yedi mahkûm gömleklerini çıkartmış basketbol oynuyor, gülüp eğleniyorlardı. Kötü oynuyorlar, kolay atışları bile kaçırıyorlardı. Biri dışında hepsi beyazdı.
Olsen, "Tennant'ın halen ilaç kullandığını söylemek zorundayım," dedi. "Bu mahkemenin şart koştuğu bir tedavi. Ank-siyete için Xanax, obsesif-kompülsif bozukluğunu düzenlemek için Anafranil. Bu ilaçları kullanması gerekiyor."
"Avukatının görüşmede hazır bulunmasını istemediği için ilaç kullanması bizim açımızdan sorun yaratabilir mi?"
"Kesinlikle hayır. İlaçlar onun yargılama yeteneğini etkilemiyor. Yalnızca şiddet eğilimini etkiliyor. Bir süre ilaç tedavisine ara verilmişti, ancak, geçenlerde bir sorun 'yaşayınca tedaviye bıraktığımız yerden devam etmek zorunda kaldık."
Pell, "Ne tür bir sorun?" diye sordu.

"Tennant bazı temizlik malzemeleri ve revirden çaldığı iyotla patlayıcı yapmaya kalktı ve başparmağı koptu." Pell başını salladı. "Manyağın teki."
"Bildiğiniz gibi burası güvenlik önlemlerinin asgari düzeyde uygulandığı bir tesis. Mahkûmlara çok fazla özgürlük tanınır."
Dallas Tennant şişman, soluk benizli ve büyük gözlü bir adamdı. Duvara dayanmış formika bir masada oturuyordu ama, Olsen onları görüşme odasına soktuğunda ayağa kalktı. Bandajlı olan sol eli, başparmağı olmadığı için çok dar görünüyordu. Tennant'ın bakışları Starkey'ye kaydı ve orada sabitlendi. Pell'e

nadiren bakıyordu. Sağ elinin işaret ve orta parmaklan ikinci eklemden kopmuş, yara izleri eskimişti. Bu Starkey'nin Muel-ler'in olay raporunda okuduğu yaralanma olayıydı.
Tennant, "Merhaba, Bay Olsen. Bu Dedektif Starkey mi?" dedi.
Olsen onları tanıştınnca Tennant elini uzatmasına rağmen, ne Pell ne de Starkey ellerini uzattı. Suçlularla asla el sıkışmaz-dınız. El sıkışmak sizi onlarla eşit dereceye getirirdi. Onlar hapisteydiler; siz değildiniz. Onlar zayıftı; siz değildiniz. Starkey üniformalı bir polis olduğu günlerde bunun bir güç oyunu olduğunu öğrenmişti. Hapishanedeki aşağılık herifler arkadaşla-nnı, idare edilmesi kolay kişiler olarak görürlerdi.
Olsen klipsli kâğıt altlığını masanın üzerine koyarak keçeli bir kalemin kapağını açtı.
"Tennant, bu formda senin, bu görüşmede bir avukat bulundurma hakkın olduğunun sana bildirilmiş olduğu, ama senin bu hakkını kullanmak istemediğin yazılı. Şu satırı imzalamaksın, ben de tanık olacağım."
Tennant formları imzalarken Starkey masanın köşesinde duran kalın plastik kitabı fark etti. Kapaklan sırtındaki minik asma kilitle bağlanmıştı; üzerinde Mutlu Anılarım yazan kitabın kapağında tropikal bir adada güneşin batışını betimleyen bir fotoğraf vardı. Herhangi bir ucuz eşya mağazasından alabileceğiniz, pahalı olmayan bir fotoğraf albümüydü.
Starkey başını kaldırdığında, Tennant ona bakıyordu. Utangaç bir tavırla Starkey'ye gülümsedi.
"Benim kitabım." Olsen forma hafifçe vurdu. "Şurayı imzalayın, Dedektif."
Starkey kendisini zorlayarak bakışlarını Tennant'tan ayırdı ve formu imzaladı. Olsen de onun imzasının altına kendi imzasını atıp tarihi yazdıktan sonra, görüşmeleri bittiğinde Ten-nant'ı almak üzere bir muhafızın odanın dışında bekleyeceğini söyledi ve çıktı.

Starkey Tennant'a nereye oturacağını söyledi. Kendisi Ten-nant'ın tam karşısında olmak istiyor, Pell'in de adamın yanında durmasını istiyordu. Böylece Tennant ikisine birden bakamayacak, birinden birine bakmak zorunda kalacaktı. Tennant oturduğunda yanında olmasını isteyerek, kitabı çekti.
"Öncelikle, Dallas, buraya senin hakkında bir soruşturma yapmak için gelmediğimizi söylemek istiyorum. Seni suçlamak gibi bir niyetimiz yok. Kişilere yönelik suçlar işlememiş olduğun için, teşebbüs ettiğin suçları görmezden geleceğiz."
Tennant başıyla onayladı.
"Böyle bir şey olmadı. Ben hiç kimseye zarar vermedim." "Güzel. O halde başlayalım."
"Önce size bir şey göstereyim. Size yaran olabileceğini düşünüyorum."
"Önemsiz şeylerle uğraşmayalım, Dallas. Burada olma nedenimize sadık kalalım."
Tennant Starkey'nin itirazını duymazdan gelerek, bakması için kitabını çevirdi.
"Uzun sürmez ve benim için çok önemli. Göstermeyecektim ama, isminizi sonradan hatırladım."
Kitapta bir parça tuvalet kağıdıyla işaretlenmiş yeri açtı.
Gazeteden kesilmiş kupür üç yıldır plastiğin arasında durmaktan ötürü sararmıştı, ancak, kat yerinin altında kalan ve iki sütunu işgal eden başlık hâlâ okunabiliyordu. Starkey tüylerinin ürperdiğini hissetti.
BOMBANIN PATLAMASI SONUCUNDA BİR POLİS MEMURU ÖLDÜ; İKİNCİ MEMURUN DURUMU AĞIR
Bu, treyler parkında Sugar'ın ölmesine, Starkey'nin yaralanmasına neden olan bombalama eylemiyle ilgili L.A. Times 'da çıkmış bir yazıydı. Başlığın üst kısmında, itfaiyeciler ar-kalannda yanmakta olan treylere hortumla su tutarken, biri Sugar'la, diğeri de Starkey'yle ilgilenen iki acil yardım ekibini

gösteren kumlu, siyah-beyaz bir fotoğraf yer almıştı. Starkey bu yazıyı ve ardından çıkan diğer üç yazıyı okumamıştı. Starkey'nin Marion Tyler adındaki arkadaşı yazıları saklamış ve Starkey'nin hastaneden çıkmasından bir hafta sonra yazıları ona getirmişti. Starkey yazıları fırlatıp atmış ve Marion'la bir daha asla konuşmamıştı.
Sesinin titreyerek duygulannı açığa vurmayacağından emin olmak için biraz bekledi.
"Bu kitaptaki bütün yazılar bombalarla mı ilgili?"
Tennant Starkey'nin ölüm anlannı, yıkılmış binalan, hurdaya dönmüş arabaları, kopmuş kolları bacaklan ve parçalanmış cesetleri görebilmesi için sayfalan çevirdi.
"Bunları çocukluğumdan beri biriktiriyorum. Aslında sizinle konuşmayacaktım ama, kim olduğunuzu hatırladım. Öldüğünüz gün haberleri seyrettiğimi ve son derece etkilendiğimi hatırlıyorum. Sizden bir imza alabilmeyi dilemiştim."
Starkey ona yanıt veremeden Pell masanın karşısına uzanarak kitabı kapattı.
"Bugün olmaz, seni adi herif."
Pell kitabı önüne çektikten sonra kollarını kavuşturdu. "Bugün bize RDX'i nereden bulduğunu anlatacaksın." "Kitap benim. Kitabımı alamazsınız. Bay Olsen size zorla iade ettirir."
Pell'in olaya müdahale etmesinden dolayı Starkey çok sinirlenmişti ama, kendisine hakim oldu. Pell'de gözle görülür bir değişiklik olmuştu; arabada mesafeli ve düşünceliyken, burada atlamak için sabırsızlanan bir leopar gibi oturuyordu.
"Kitabınızı imzalamayacağım, Bay Dallas. Bize RDX'i nereden aldığınızı ve bizim bir miktar RDX'i nereden temin edebileceğimizi söylerseniz, belki imzalanm. Ama şimdi olmaz."
"Kitabımı istiyorum. Bay Olsen sizi iade etmeye mecbur eder."
"Ver şu kitabı, Pell."
Starkey Pell'in önündeki kitabı çekerek, masanın karşısına attı. Tennant kitabı önüne çekerek, ellerini üzerine koydu.

"İmzalamayacak mısınız?" "Bize yardım edersen belki."
"Tanımadığım bir adamdan mayın almıştım. Raytheon marka. Model numarasını hatırlamıyorum." "Kaç mayın?"
Mueller'e kasayla satın aldığını söylemiş ve Starkey Raytheon'u aramış olduğu için, her kasada altı mayın bulunduğundan haberdardı.
"Bir kasa. Kasada altı mayın vardı."
Starkey gülümsedi; Tennant da ona gülümsedi.
Pell, "Bu adamın adı neydi?" diye sordu.
"Clint Eastwood. Biliyorum, biliyorum ama adam kendisini öyle tanıtmıştı."
Starkey bir sigara çıkarıp yaktı. "Clint'i nasıl bulabiliriz?" "Bilmiyorum."
"Sen Clint'i nasıl bulmuştun?" "Burada sigara içmemelisiniz."
"Bay Olsen bana özel olarak izin verdi. Clint'i nasıl bulmuştun? Eğer bugün seni buradan çıkarırsak ve sen RDX almak istersen, ona nasıl ulaşırsın?"
"Onunla bir barda tanıştım. Hepsi bu. Tutuklandığımda da aynı şeyi söylemiştim. Adamda bir kasa insan öldürmeye yönelik mayın vardı, ben de satın aldım. Sonra da adam gitti. Ben aslında mayın istemiyordum; yani mayınları bir tarlaya yerleştirip, üzerlerinden ineklerin geçmesini falan seyretmek istemiyordum. Mayınlan içindeki RDX'i kullanmak için almıştım."
Starkey Tennantin çalıntı mayınlardan RDX çıkaracağını söylerken doğruyu söylediğine inanıyordu; yüksek değerli patlayıcılar genellikle o şekilde elde edilirdi: Havan mermilerinden ya da el bombalarından veya diğer askeri malzemelerden. Ayrıca Tennantin kaynağının bir barda tanışılan adsız, ağzı kalabalık heriflerden biri olmadığına da inanıyordu. Tennant gibi

bomba manyakları, kendilerine saygılan olmayan yalnız kişilerdir; karnelerinde "diğerleriyle iyi geçinir," gibi bir not bulunmaz. Starkey kundakçılar gibi, Tennant'ın da cinsel dürtülerini patlayıcılara yönelttiğini biliyordu. Kadınlarla ilişkilerinde başa-nsız ve normal anlamda cinsellik açısından deneyimsiz olacak, kurtuluşu sadomazoşizm ve işkence gibi anormal yöntemlere yer veren geniş bir

pornografi koleksiyonunda bulacaktı. Her şart altında yüz yüze temastan kaçınacaktı. Daha önce çalışmış olduğu hobi mağazalarına veya garaj satışlarına takılacaktı. Motosikletlilerin gittikleri barlara takılmaktan ödü kopacaktı. Starkey yaklaşımını değiştirmeye ve Tennant'a farklı bir açıdan yaklaşmaya karar verdi. Mueller'in olay raporunun bulunduğu dosyadan üç arabanın fotoğrafını ve sorgulama raporlarını çıkardı. Yolda Pell'in okuduğu ve anladığı şeyleri.
"Pekâlâ, Dallas. Buna inanabilirim. Şimdi bana şunu söyle:
Elinde ne kadar RDX kaldı?"
Starkey Tennant'ın tereddüt etmesinden, Mueller'in ona bu soruyu asla sormamış olduğunu anladı.
"Hiç kalmadı. Hepsini kullandım."
"Tabii ki kaldı, Dallas. Yalnızca üç arabayı havaya uçurdun. Bu fotoğraflara baktığımda, RDX'in tümünü kullanmadığını söyleyebilirim. Bu tür şeyleri hesaplayabiliriz, biliyor musun? Hasarla başlayarak, kullanılan malzemenizi miktannı tespit etmek için geriye doğru hesap yaparız. Buna enerji kıyaslaması adı verilir."
Tennant tatlı bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. "Elimdeki RDX o kadardı."
"Arabaları Robert Castillo adında genç bir adamdan almıştın. Bay Castillo senin ondan dördüncü arabayı istediğini söyledi. Eğer elinde sadece üç arabayı uçuracak kadar RDX varsa, neden dördüncü arabayı istedin?"
Tennant dudaklarını yalayarak utangaçça gülümsedi.
"Biraz dinamitim vardı. İçini biraz benzinle ıslatırsanız dinamit de işe yarar. RDX kadar iyi değildir ama, özeldir."

Starkey Tennantin yalan söylediğini, Tennant da yalan söylediğini Starkey'nin bildiğini biliyordu. Bakışlannı kaçırarak omuz silkti.
"Üzgünüm, söylenecek bir şey yok."
"Tabii var. Bize dükkânını nerede bulabileceğimizi söyleyebilirsin."
Starkey Tennantin dükkânını buldukları takdirde, RDX'in kaynağı olan kişiye ya da benzer kaynakları olan diğer kişilere ulaşabilecekleri bir ipucu elde edeceklerinden emindi.
"Dükkânım yoktu. Her şeyi arabamın bagajında saklıyordum."
"Birkaç raptiye ve biraz kablo dışında arabanın bagajında hiçbir şey bulunmadı."
"Bana sürekli olarak bunu sordular, ama anlatabileceğim bir şey yok. Ben çok düzenli biriyimdir. Hatta bana mahkûmiyet süremi azaltmayı ve ayakta tedavi etmeyi önerdiler ama, benim bunlara karşılık anlatabileceğim bir şeyim yoktu. Mümkün olsaydı, sizce anlaşma yapmaz mıydım?"
Pell eğilerek ellerini Tennantin kitabının üstüne koydu.
"Bence sen her gece, buradan çıktığında elinde kalan patlayıcıları kullanacağını düşünerek boşalıyorsun. Ama burada bulunmanın nedeni ruhsal. Kafa doktorları senin aklının yerinde olduğuna karar verene kadar bu tek yönlü bir yoldur ve asla gerçekleşmez. Aklı başında bir adam kendi başparmağını uçurur mu?"
Tennant kızardı. "O bir kazaydı."
"Ben Amerika Birleşik Devletlerini temsil ediyorum. Dedektif Starkey de LAPD'yi temsilen burada. Bizimle biraz işbirliği yaparsan, mahkûmiyet süreni azaltabiliriz. O zaman da araba sileceği, parmak gibi şeyleri havaya uçurmakla yetinmek zorunda kalmaz, bütün bir eli, hatta bütün bir kolu havaya uçurabilirsin."
Starkey Tennant'a bakarak bekledi.
"Ben hiç kimseye zarar vermedim. Beni burada tutmaları adil değil."

"Bunu yüzüne cam sileceği saplanan çocuğa anlat."
Starkey Tennant'ın düşündüğünün farkındaydı. Ona fazla zaman tanımak istemediği için sevimli görünmeye çalışarak lafa kanştı.
"Bu doğru, Dallas. Sen o çocuğa zarar vermek istemedin, hatta kendince onu korumak istedin."
"Ona saklanmasını söylemiştim. Ama bazı insanlar söz dinlemiyorlar. "
"Ben buna inanıyorum, Dallas, ama mesele, dışarıdakiler-den birinin, senin insanlan önemsediğin kadar önemsememesi. O kişi insanlara zarar vermeye çalışıyor."

Tennant başıyla Starkey'yi onayladı.
"Ölen memur yüzünden buradasınız. Memur Riggio." "Riggio'yu nereden biliyorsun?"
"Burada televizyon ve internet var. Mahkûmlardan bazıları zengindir. Bankacılar ve avukatlar. Eğer hapse gireceksen, burası tam yatılacak yer."
Fell homurdandı.
"Memur Riggio RDX'le mf öldü?"
"Bombanın bileşiminde RDX de vardı. Modex Hybrid adlı bir madde."
Tennant arkasına yaslanarak parmaklarını açtı. Kopan parmağın yeri acımış olmalı ki yüzünü buruşturarak elini çekti.
"O bombayı Bay Red mi koymuştu?"
Pell sandalyesinden öyle bir fırladı ki Starkey sıçradı.
"Sen Bay Red'i nereden tanıyorsun?"
Tennant'ın endişeli bakışları Starkey'den Pell'e kaydı.
"Aslında tanımıyorum. İnsanlar dedikodu yaparlar. İnsanlar haberleri ve yalanları paylaşırlar. Bay Red'in gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum."
Pell masanın üzerinden eğilerek, bandajlı elinin üzerinden Tennant'ın bileğini yakaladı.
"Kim, Tennant? Bay Red hakkında konuşan kim?"

Starkey Pell'in bu tutumu yüzünden huzursuz olmaya başlamıştı. Onun kötü adamı, kendisinin de iyi adamı oynamasına izin vermeye gönüllüydü, ancak, onun Tennant'a dokunmasından ve gözlerindeki şiddetten hiç hoşlanmamıştı.
"Pell!"
"Ne diyorlar, Tennant?"
Tennantin gözleri büyüdü ve bileğini kurtarmaya çalıştı. "Hiçbir şey. O bir efsane, muhteşem, özel patlamalar gerçekleştiren biri."
"O insanlan öldürüyor. Seni kaçık pislik." Starkey sandalyesinden fırladı. "Bırak onu, Pell."
Pell'in yüzü öfkeden parlıyordu. Tennant'ı bırakmadı.
"Red'in Modex kullandığını biliyor, Starkey. Bu bilgiyi kesinlikle dışarı sızdırmadık. Nasıl bilebilir?"
Pell Tennantin bandajlı elini olanca gücüyle sıktı. Ten-nantin rengi attı, zorlukla nefes alıyordu.
"Söyle bana, o...pu çocuğu! Bay Red'i nereden biliyorsun? Onun hakkında ne biliyorsun?"
Starkey Pell'i uzaklaştırmaya çalışarak itti ama, beceremedi. Muhafızın duyup içeri dalacağından korkuyordu.
"Lanet olsun, Pell, bırak! Uzaklaş onun yanından!"
Tennant Pell'e etkisiz bir tokat attı ve sandalyesinden sırtüstü yere düştü.
"Claudius'ta ondan bahsetmişlerdi. Oradan biliyorum! Neye benzediğinden, imal ettiği bombalardan ve bunu neden yaptığından bahsetmişlerdi. Claudius'ta görmüştüm."
"Claudius da kim?"
Starkey Pell'i yine itti ve bu defa Pell kıpırdadı. Adamı itmek bir evi itmek kadar zordu.
Pell sık nefes alsa da kontrolünü tekrar sağlamış gibiydi. Starkey onun Tennant'a bakma tarzından, silahı yanında olsa adamın kafasına dayayacağından kesinlikle emin olmuştu.

"Bana Claudius'tan bahset. Bay Red'i nereden bildiğini anlat."
Tennant elini ovuşturarak ve inleyerek yerden kalktı.
"Internet sitesi. Benim gibi... insanlar için bir sohbet odası var. Bombalardan, farklı bombacılardan ve benzeri şeylerden konuşuyoruz. Bay Red'in bile gizlice o odaya girerek, hakkında yazılanları okuduğunu söylüyorlar."
Starkey bakışlannı Tennant'tan Pell'e çevirdi.
"Bay Red'le temas etmiş miydin?"
"Hayır. Bilmiyorum. Sadece bir söylenti, belki de değildir. Eğer o oraya girse bile farklı bir isim kullanıyordun Ben başkalarının söylediğini söylüyorum. Unabomber'ın6 da o sohbet odasına girdiğini söylemişlerdi ama, bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum."

Starkey ayağa kalkması için Tennant'a yardım etti ve sandalyeye oturttu. Bandajın üzerinde kırmızı bir çiçek açmıştı. Yarası kanıyordu.
"İyi misin, Tennant? İyi misin?"
"Canım acıyor. Lanet olsun, canım acıyor. Seni pis herif." "Muhafızı çağırmamı isteKmisin? Doktor ister misin?" Tennant Starkey'ye bakarak, sağlam eliyle kitabını aldı. "İmzalamanızı istiyorum."
Starkey Tennantin kitabını imzaladıktan sonra muhafıza seslenerek, Pell'i odadan çıkarttı. Tennant rahatlamışa benziyordu ama, Starkey onun arkalarından ne söyleyeceğinden pek emin değildi.
Pell bir robot gibi hareket ederek, gerginlikten kasılmış bir halde Starkey'nin önünden yürümüştü. Starkey ona yetişmek için adımlarını sıklaştırmak zorunda kalmış ve iyice çileden çıkmaya başlamıştı. Yüzüne seramik bir maske takmış gibi hissediyordu. O kadar kırılgandı ki; eğer arabaya varmadan önce Pell durursa, maskenin parçalanacağını ve kontrolünü kaybedebileceğini düşünüyordu.
6 Ç.N. FBI tarafından yakalanmadan önce, ABD'de bombalı mektuplar gönderen Ted Kaczynski.

Pell'i öldürmek istiyordu.
Otoparka geldiklerinde Starkey onun peşinden arabanın yolcu tarafına giderek Pell'i itti. Arkasından yakalamıştı ve bu defa Pell hazırlıklı değildi. Tampona takıldı.
"Seni manyak piç, bu da neydi? İçeride ne yaptığının farkında mısın? Başımıza nasıl bir dert açabileceğinin farkında mısın?"
Üniformalı olduğu dönemde kullandığı cop hâlâ onda olsaydı, Pell'i memnuniyetle döverdi.
Pell Starkey'ye gizemli bir bakış attı.
"O bize bir şey verdi, Starkey. Claudius'u."
"Onun bize ne verdiği umurumda bile değil! Orada bir mahkûma dokundun. Ona şiddet uyguladın! Eğer şikâyet ederse, benim işim biter. Kahrolası UATASB hakkında bir fikrim yok ama, sana bir şey söyleyeyim, Pell, LAPD beni bir ahıra yollar! İçeride yaptığın çok yanlıştı. Yanlıştı."
Starkey o kadar kızmıştı ki Pell'in gırtlağını sıkmak istiyordu. Pell'in o anda yaptığı tek şey de orada kazık gibi dikilip durmak ve Starkey'yi iyice delirtmekti.
Pell derin bir nefes alarak ellerini iki yana açtı ve onu içeride öyle davranmaya iten şey uzaklaşıyormuş gibi başını çevirdi.
"Özür dilerim."
"Ah, bu harika, teşekkür ederim. Özür dilermiş."
Starkey başını sallayarak Pell'in yanından uzaklaştı. Bir gece öncenin sarhoşluğunu hâlâ hissediyordu ve ansızın yine oraya gidip, ensesindeki düğümleri gevşetmek için birkaç tek atmak istediğini fark etti. O kadar sinirliydi ki konuşabileceğinden bile emin olamıyordu.
O anda Pell, "Starkey," dedi.
Starkey döndüğü anda Pell'in sendeleyerek arabaya çarptığını gördü. Pell tamponu yakaladı ve tek dizinin üstüne düştü. Starkey Pell'in yanına koştu. "Pell, ne oldu?"

Pell'in yüzü bembeyazdı. Gözlerini kapayarak yorgun bir köpek gibi başını öne sarkıttı. Starkey onun kalp krizi geçirdiğini sandı.
"Ben gidip birisini getireceğim. Sen dayan, tamam mı?" Pell Starkey'nin kolunu yakalayarak sıktı. "Dur."
Pell sımsıkı kapalı olan gözlerini açarak birkaç kere kırptıktan sonra yine kapadı. Starkey'nin kolunu o kadar sıkıyordu ki Starkey'nin canı yanıyordu.
"Ben iyiyim, Starkey. Bazen bu ağrıları yaşıyorum. Migren, hepsi bu. Öyle bir şey."
Starkey'nin kolunu bir türlü bırakmıyordu.
"Bok gibi görünüyorsun, Pell. Birini çağırsam iyi olacak. Lütfen."
"Bana bir dakika izin ver."
Pell gözlerini kapayarak derin nefesler aldı. Starkey onun, o anda otoparkın ortasında düşüp öleceği gibi çılgınca bir fikre kapılmıştı.
"Pell?" N. "İyiyim."
"Bırak beni, Pell, yoksa sana yumruk atmak zorunda kalacağım."

Starkey'nin kolunu tutan eli kerpeten gibiydi ama, Starkey bu sözleri söylediğinde, Pell'in yüzü yumuşadı ve kolunu bıraktı. Yüzüne renk gelmeye başlamıştı.
"Affedersin, canını yakmak istememiştim."
Pell Starkey'ye baktı. Starkey ona çok yakındı. Bu yakınlıktan utanarak uzaklaştı.
"İzin verirsen şurada biraz oturacağım. Bizi göremezler, değil mi?"
Starkey arabanın üzerinden resepsiyon alanını görebilmek için parmaklarının ucunda yükseldi.
"Arabanın camlarının arasından görmezlerse, göremezler. Eğer ne olduğunu gördülerse de öpüştüğümüzü sanmışlardır."

Starkey böyle bir şey söylediği için kendisine hayret etti ve kızardı. Pell farkına varmamış gibiydi.
"Artık iyiyim. Ayağa kalkabilirim." "İyi görünmüyorsun. Biraz daha otur."
"İyiyim."
Pell ayağa kalkıp, arabadan kuvvet alarak dengesini sağladı ve arabaya binerken de kapıdan destek aldı. Starkey arabanın etrafından dolaşıp kendi tarafına giderek direksiyonun başına geçtiğinde Pell'in rengi biraz daha düzelmişti.
"İyi misin?"
"İyi sayılırım. Gidelim."
"Bizi içeride gerçekten mahvettin."
"Bizi mahvetmedim. Tennant bize Claudius'u verdi. Bu daha önce bilmediğimiz bir şeydi."
"Eğer şikâyet ederse, İçişleri'ne beni suçlamamaları gerektiğini açıklamak için bunu bahane edebilirsin."
Pell uzanarak Starkey'nin uyluğuna dokundu. İfadesi Star-key'yi şaşırttı; bakışları pişmanlıkla derinleşmişti.
"Üzgünüm. Eğer şikâyet ederse, kurşunlara kendimi siper ederim. İçerideki sen değildin, Starkey, bendim. Onlara bunu söylerim. Sen arabayı kullanmana bak lütfen, olur mu? Bu bir emir değil; bir rica. Eve kadar uzun bir yolumuz var."
Starkey bir süre daha Pell'e baktıktan sonra arabayı çalıştırıp yola koyulurken, Pell'in sanki hâlâ bacağındaymış gibi, elinin ağırlığını hissediyordu.
6
STARKEY SPRING STREET'İN dışında Pell'i kaldırımda bıraktığında saat yediyi biraz geçmişti. Batıda hâlâ yüksek olan yaz güneşi, bir palmiyenin üzerinde batmak üzereydi. Kısa bir süre sonra gökyüzü mor bir renge bürünecekti.
Starkey bir sigara yaktıktan sonra trafiğe karıştı. Hooker ve Marzik eve gideli çok olmuştu. Kelso bile gitmişti, herhalde şu anda akşam yemeğini yiyordu. In-'n-out-Burger'in önünden geçerken, yemeğin düşüncesi bile midesinin kasılmasına neden oldu. Kahvaltıdan beri ağzına bir lokma bile atmamış ve birkaç tane asit giderici ilaç almak zorunda kalmıştı.
Los Angeles'a dönerken yaşadıkları uzun sessizlikte Star-key Pell'in bu olay için tehlikeli olduğu ve kariyerine mal olabileceği sonucuna varmıştı. Eğer Tennant şikâyet başvurusunda bulunduysa ya da avukatına öttüyse, Starkey'nin işi bitmiş demekti. Olsen şu anda telefonda Kelso'yla konuşuyor; Kelso da İçişleri'nden Starkey hakkında soruşturma açılmasını talep ediyor olabilirdi. Üç saatte çok şey olabilirdi.
Starkey sert bir hareketle sigarasını pencereden fırlattı. Cla-udius denilen şey karşısında işini tehlikeye atmak acı verici bir anlaşmaydı. Starkey'nin kendisini korumasının tek yolu, Pell'i rapor etmek ve resmî bir şikâyette bulunmaktı. Kelso'yu evinden arayarak olanları açıklayabilirdi. Kelso ertesi sabah Starkey'yi

İçişlerine göndererek, orada bir teğmen tarafından sorguya çekilmesini sağlayabilir ve teğmen Olsen'i arayarak Tennant'ı sorgulamasını talep edebilirdi. Öğleden sonra Spring Streetie UATASB'nin saha ofisi arasındaki hatlar tutuşur, Washington Pell'i olaydan alabilir ve Starkey kendi kıçını kurtarmış olurdu. Eğer Tennant şikâyette bulunduysa Starkey de temize çıkardı. Doğru ve kitabına uygun davranmış olurdu. Güvende olurdu.

Ağır akan trafiğe şükrederek ikinci bir sigara yaktı. Etrafında, bir cesetten sızan kan misali, arabalar yavaşça garajlardan çıkıyorlardı. Kelso'ya gitmek kabul edilebilir bir seçenek değildi. Gitmeyi düşünmek bile kendisini bir hain ve adi gibi hissetmesine neden oldu.
Pell'i bir türlü kafasından atamıyordu.
Migrenin yol açtığı baş ağnları hakkında hiçbir bilgisi yoktu ve otoparkta tanık olduğu şey onu, Pell'in Tennantin karşısında kontrolünü kaybetmesinden daha çok korkutmuştu. Pell'in zanlılan feci şekilde pataklamasının, UATASB'ye özgü bir yöntem olduğundan ve yine aynı şekilde davranabileceğinden, dolayısıyla da Starkey'yi daha büyük bir tehlikeye atabileceğinden korkuyordu. Pell'in bir şey gizlediğinden emindi. Onun da, in-sanlann güçlü yanlarını gizlemediklerini; zayıf yanlannı gizlediklerini bilecek kadar sırları vardı. Şimdi de Pell'in sırları olmasından korkuyordu. Starkey'nin tanıdığı bütün bomba müfettişleri, ayrıntılara önem veren kişilerdi; haftalar, hatta aylar süren incelemeler sonucunda, çoğunlukla çok sayıda minnacık parçadan oluşan yapbozlan birleştirdikleri için ağır ve kurallara uygun hareket ederlerdi. Pell bir bomba müfettişi gibi davranmıyordu. Tarzı yırtıcı ve hızlı, Tennant'a davranışı abartılı ve şiddet yüklüydü. Hatta o koca kıçlı silahı bile profile uygun değildi. Zayıf durumda olduğunu hissederek ve buna kızarak eve gitti. Pell'i kaldığı otelden arayarak kıyameti koparmayı düşün-düyse de, bunun işe yaramayacağının farkındaydı. Ya Kelso'yu arayacak ya da konuyu kapayacaktı; bunun dışında hiçbir şeyin yararı olmazdı.
YOK EDİCİ
149
Eve girdiğinde banyo yapmak için küveti sıcak suyla doldurduktan sonra büyük bir bardağa cin doldurup, içkisini de alarak kıyafetlerini çıkarmak için yatak odasına gitti.
Çıplak halde yatağın ayak ucunda durarak suyun sesini dinledi ve cinini yudumladı. Dolabın kapağındaki aynanın farkındaydı. Arkasındaydı ve sanki Starkey'yi bekliyordu. İçkisinden koca bir yudum alarak arkasına dönüp, aynada kendisine baktı. Yara izlerini gördü. Kraterleri, derecikleri ve vadileri, renkleri solmuş dikiş izlerini gördü. Uyluğuna baktı ve Pell'in elinin izinin hâlâ orada olduğunu gördü.
Derin bir iç çekerek arkasını döndü. "Sen lanet olası aklını kaçırmış olmalısın." Uzun yudumlar alarak içkisini bitirdi ve sıcaklığın kendisini tüketmesi için küvete girdi.
S
7
BAHSET."
Aı „, A'de çalışan bir federal. Ulusal Alkol-Tütün ve
fo Ar Bürosu."
BiliyorA»
ne soruyorsun?" dum A"".A'tması olduğunu bildiğimi söylemeye çalışıyor-
9Un Çok gerginsin, Carol." m ,, ? düşüncesizim. Günlük yumuşama hapımı alma-
s|ar?oimahyım."
gantaa[.ey.AAna'ya Pell'den bahsettiği için kendisine kızmıştı,
ni k f j'Cğ yolunda, bugünkü seansta ne konuşmak istediği-
Ama " h Asar'arnı?tl ve konuşmalarda Pell'e yer yoktu.
„g A çıkan ilk laf, lanet olası Pell olmuştu.
bile " U a<Aarn 'Çin kendimi riske atıyorum ve onu tanımıyorum
"DAnU neAen yapıyorsun?" BilmiyorA »
'r AA'fide bulunman gerekirse?" kalleşleri sevmez."
ma saldım etmi?' Carol. Kendin söyledin. Mahkû-
IŞ şu anda onu rapor etmediğin için tehlikedesin.
YOK EDİCİ
151
Onun yaptıklarını onaylamadığın çok açık, buna rağmen ne yapacağın konusunda bir ikilem yaşıyorsun."
Starkey Dana'nın sesini duymaz olmuştu. Pencerenin yanında durmuş, sigara içerek Santa Monica Bulvarı'ndaki trafiği seyrediyordu. Bir grup kadın yaya geçidinde, kendileriyle aralarında altı şeritlik yol bulunan otobüslerinin tampon-tam-pona sabah trafiğinde adım adım yol almasını endişeli gözlerle seyrederek bekliyordu. Kısa boylarından, Orta Amerikalı yapılarından ve ellerindeki plastik alışveriş

torbalarından, kadınların Montana'nın kuzeyindeki seçkin evlere çalışmaya giden temizlikçiler olduklarını tahmin etti. Işık değiştiğinde otobüs homurdanarak ilerlemeye başladı. Kadınlar telaşlanarak, kendilerine kırmızı ışık yandığı halde ilerleyen arabaların arasından karşıya geçmeye çalıştılar. Kornalar çaldı, siyah bir Nissan karşıdan karşıya geçerken arabalara bakmayan iki kadına çarpmamak için direksiyon kırdı. Otobüse yetişme gayretleri arasında arabaları unutmuşlardı. Starkey böyle bir şeyi asla yapmayacağını biliyordu.
"Carol?" V
Starkey artık Pell hakkında konuşmak veya lanet olası otobüsü yakalamaktan başka bir şey düşünmeyen kadınları seyretmek istemiyordu.
Yerine dönerek sigarasını söndürdü. S
"Sana bir şey sormak istiyorum."
"Peki." '
"Bunu yapıp yapmamayı istediğimden emin değilim." "Neyi yapmayı, Carol? Bana sorunu sor."
"Hayır, sana anlatacağım şeyi yapıp yapmamayı. Charlie Riggio'nun başına gelenin, televizyon istasyonlarınca kaydedildiği haber bantlan var. Neyin farkına vardım, biliyor musun? Televizyon istasyonlarında benim de bantlarım var. Sugar'la yaşadığımız olayın. Şimdi o bandı düşünmekten kendimi alamıyorum. Olay yerinde bir bant kaydı yapılmış ve ben onu seyredebilirim."

Dana not defterine bir şey yazdı.
"Eğer seyretmeye karar verirsen ve verdiğinde bunu yapmaya gerçekten hazırsan, iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."
Starkey'nin midesi altüst oldu. Bir yanı Dana'nın onayını almak isterken, diğer yanı da kaçmak istiyordu.
"Bilmiyorum."
Dana not defterini bir kenara bıraktı. Starkey bundan korkması mı, korkmaması mı gerektiğini bilemedi. "Rüyalan ne zamandır görüyorsun, Carol?" "Neredeyse üç yıldır."
"Yani neredeyse üç yıldır rüyanda kendi ölümünü ve Sugar'ın ölümünü görüyorsun. Geçen gün aklıma bu konuyla ilgili bir şey geldi. Doğru olup olmadığını bilmiyorum ama, seninle paylaşmak istiyorum.
Starkey Danaya şüpheyle baktı. "Paylaşmak" kelimesinden nefret etti.
"Algılama illüzyonunun ne olduğunu biliyor musun?"
"Hayır."
"Bir çizimdir. Bakarsın ve bir vazo görürsün. Ama farklı bir duyguyla baktığında, birbirlerine bakan iki kadın görürsün. Resim içine gizlenmiş bir resim gibidir. Hangisini göreceğin, baktığın esnadaki algılamana ve eğilimine bağlıdır. Kişi o resme tekrar tekrar baktığında, belki de o gizli resmi bulmaya çalışıyordur. Görmeyi umarak bakmayı sürdürürler, ama göremezler."
Starkey bunların saçmalık olduğunu düşündü.
"Olaylardan bir anlam çıkarmaya çalıştığım için mi sürekli olarak bu rüyayı gördüğümü söylemeye çalışıyorsun?"
"Bilmiyorum. Sence?"
"Eğer sen bilmiyorsan, benim bilmediğim kesindir. Tıp diploması olan sensin."
"Tamam. Doktor şu anı iyileştirmek için, geçmişi ele almamız gerektiğini düşünüyor."
"Bunu yaparım. Yapmaya çalışırım. Tanrım, o lanet olası günü o kadar çok düşünüyorum ki artık yoruldum." Starkey

elini kaldırdı. "Ve evet, düşünmekle ele almanın aynı şey olmadığını da biliyorum."
"Öyle söylemeyecektim."
"Doğru."
"Bu bir eleştiri değil, Carol. Bir keşif." "Her neyse."
"Şu algılama illüzyonuna geri dönelim. Benim görüşüm, rüyanın ilk resim olduğu. İkinci, yani gizli olan resmi bulamadığın için sürekli olarak o rüyaya geri dönüyorsun. Yalnızca vazoyu görebiliyorsun. Orada olduklanndan kuşkulanarak iki kadını da görmeye çalışıyorsun, ancak, onlan bulamıyorsun.

Bunun sebebinin, gördüklerinin gerçekte yaşanmamış olabileceği aklıma geldi. Rüyanda olduğunu gördün."
Starkey'nin siniri öfkeye dönüşmek üzereydi.
"Tabii ki rüyamda gördüm. Tanrı aşkına, ben öldüm."
Starkey derin bir nefes aldı.
"Ve eğer bulunacak iki kadın varsa, onları bulabilirsin. Belki de yalnızca bir vazo olduğupu keşfedersin. Bulduğun şey senin bunları aşmana yardımcı olabilir."
Starkey'nin bakışları yine Danayı geçerek pencereye kaydı. Ayağa kalkarak pencereye gitti.
"Lütfen yerine otur." \
Starkey bir sigara çıkartarak yaktı. Dana ona bakmıyordu. Starkey hâlâ oradaymış gibi boş koltuğa bakmaya devam ediyordu.
"Carol, lütfen gel ve yerine otur."
Starkey kocaman bir duman perdesi üfledi. Derin bir nefes daha çekerek, havayı biraz daha dumanla doldurdu. "Burada iyiyim."
"Duymak, anlamak istemediğin veya kaçınmak istediğin bir şey olduğunda pencerenin yanına kaçtığının farkında mısın?" Starkey yerine döndü. "Rüya değişti."

"Nasıl?"
Starkey bacak bacak üstüne attı ve yaptığının farkına vararak bacağını indirdi.
"Rüyamda Pell'i gördüm. Sugar'ın kaskını çıkardıklarında, altından Pell piçi çıktı."
Dana başını salladı.
"Ondan hoşlanıyorsun."
"Of, Tann aşkına."
"Hoşlanıyor musun?"
"Bilmiyorum."
"Bir süre önce Pell'in seni korkuttuğunu söylemiştin. Belki de gerçek sebep budur."
"İki yüzün mü?"
"Evet. Gizli resmin."
Starkey işi şakaya vurmaya çalıştı.
"Belki de ben kendisini tehlikeye atmayı seven çatlağın bi-riyimdir. Aksi halde Bomba Timi'nde nasıl çalışırdım?"
"O olaydan bu yana hiç kimseyle görüşmedin mi?"
Starkey kızardığını hissetti. Korkudan midesinin bulandığı-nm anlaşılmasından çok, düşünceli görünmek amacıyla gözlerini kaçırdı.
"Hayır. Hiç kimseyle."
"Bu çekim üzerine harekete geçecek misin?" "Bilmiyorum."
Dana saatine bakana kadar sessizce oturdular. "Bak, zamanımız dolmak üzere. Bir sonraki görüşmemiz için sana düşünmen gereken bir şey veriyorum."
"Sanki yeterince düşüneceğim şey yok!"
Dana gülümseyerek defterini alıp, yazdığı notları değerlen-diriyormuş gibi bacaklarının üstüne koydu.
"Tehlikeyi sevdiğin için Bomba Timi'nde çalıştığınla ilgili bir şaka yaptın. Yeni görüşmeye başladığımızda söylediğin bir şeyi

hatırlıyorum. Ben sana bomba uzmanlığının çok tehlikeli bir meslek olduğunu söylemiştim."
"Evet."
Starkey hatırlayamadı.
"Bana tehlikeli olmadığını söylemiştin. Bombalann tehlikeli olduklarını kesinlikle düşünmediğini, bir bombanın yalnızca çözülmesi gereken bir bulmaca olduğunu, bombaların özenli, kontrollü ve tahmin edilebilir olduklarını söylemiştin. Bence sen bombaların yanında kendini güvende hissediyorsun, Ca-rol. Seni insanlar korkutuyor. Sence Bomba Timi'ni bu kadar sevmenin nedeni bu olabilir mi?"
Starkey saatine baktı.
"Sanırım haklısın. Zamanımız dolmuş."

Dana'nın yanından aynldıktan sonra, Starkey şehri boydan boya kateden yoldan geçerek, Spring Street'e giderken, içindeki kaçınma duygusu giderek artıyordu. Kendi kendine bunun azim olduğunu söyledi ama,vtnerdivenlerden düşen bir sarhoşun azmi kadar olduğunu biliyordu. Sarhoş azimli olsa da olmasa da dibe vuracaktı. Starkey merdivenlerdeydi. Düşüyordu. Öldüğünü görecekti.
KKB'ye vardığında, sık sık uğramak özere döndüğü evden ayrı kalan, görülemeyen ve ağırlığı olmayan bir hayalet gibi sersemlemişti ve şaşkındı.
Hooker ekip odasının karşısındaki kahve makinesinin başında oyalanıyordu. Starkey onu seyrederken, aklına Hooker'da televizyon kanallarının haber bölümlerinin telefon numaraları olduğu aklına geldi. Kendisine, korkudan ödün kopup vazgeçmeden önce telefon numaralarını alarak aramaya başla ve kendinle ilgili o kahrolası bantları bul; bunu hemen yap, dedi.
Kahve makinesine doğru yürüdü. "Jorge, o bantları büyüttün mü?" "Evet. İlgileneceğimi söylemiştim, unuttun mu?"

"Mm. Sadece emin olmak istemiştim."
"Hollywood'da bölümün kullandığı bir post prodüksiyon şirketinde. İki üç güne kadar hazır olacak."
"Tamam. Dinle, Kanal 8'in bantları geldi mi?"
"Evet. Birini eve götürdün, Carol. Hatırlamıyor musun?"
"Tann aşkına, Jorge, eve dünyanın bandını götürdüm. Hangisinin nereden geldiğini nasıl hatırlayabilirim?"
Hooker sabit gözlerle Starkey'ye bakıyordu.
"Hayır. Sanırım hatırlayamazsın."
"Kanal 8'den kiminle görüştün? Bantları almak için?" "Sue Borman. Haber direktörü."
"Bana onun telefon numarasını ver, tamam mı? Ona bir şey sormak istiyorum."
"Belki ben de yardımcı olabilirim. Ne öğrenmek istiyorsun?"
Hiçbir şey kolay olmuyordu. Neden, tabii deyip, kahrolası numarayı veremiyordu?
"Onunla bantlar hakkında konuşmak istiyorum, Jorge. Şimdi lütfen Borman'ın numarasını alabilir miyim?"
Starkey telefon numarasını bulmak için masasına giden Hooker'ın peşine takıldı ve masasına dönerek Kanal 8'i aradı. Ne söyleyeceğini veya nasıl söyleyeceğini düşünmeden mekanik hareketlerle numarayı tuşladı. Düşünmek, kendisine düşünecek zaman vermek istememişti.
Kanal 8 Starkey'nin treyler parkında gördüğünü hatırladığı tek televizyon istasyonuydu. Diğer kanallann da orada olduklarını biliyordu ama, hangileri olduğunu hatırlamadığı için hepsini arayarak sormak istemiyordu. Kanal 8'i istasyonun kimliğini belirten harflerden hatırlıyordu. KROK. Bomba uzmanlarının kullandığı bir terimdi.
"Ben LAPD'den Dedektif Carol Starkey. Sue Borman'la görüşmek istiyordum."
Borman telefona geldiğinde acelesi varmış gibiydi. Starkey işinin yoğun olabileceğini tahmin etti.

"Bantları göndermiştik. Her şey yolunda mı? Oynatırken sorun çıkmadı, değil mi?"
"Hayır, bayan. Bantlarda bir sorun yok. İşbirliğiniz için teşekkür ederiz. Sizi başka bantlar için aramıştım."
"Size gönderdiklerimizin dışında, elimizde başka bant yok. Hepsini size yolladık."
"Bunlar daha eski bantlar. Herhalde arşivinizdedirler. Üç yıl önce Chatsworth'teki bir treyler parkında bir memur ölmüş, bir memur da yaralanmıştı. Hatırlıyor musunuz?"
"Hayır. O da mı bomba olayıydı?"
Starkey gözlerini kapadı.
"Evet. Bomba olayıydı."
"Durun bir dakika. Tek bir kişi değildi; ikisi de ölmüşler ve doktorlar birini olay yerinde geri getirmişlerdi, değil mi?" "Evet, o."
"Ben o zamanlar haber yazarıydım. Galiba haberi ben yazmıştım."
"Üç yıl oldu. Belki bantları saklamamışsınızdır." "Her şeyi saklarız. Dinleyifl, adınız ne demiştiniz?"
"Dedektif Starkey."
"Silver Lake olayı için sizinle görüşmemiştim, değil mi?" "Hayır, o Dedektif Santos'tu." \

"Peki, arşivimizi kontrol etmeliyim. Sonra sizi aranm. Bana olayın tarihini ve telefon numaranızı verin."
Starkey Borman'a tarihi ve telefon numarasını verdi. "Bizdeyse bantları istiyor musunuz?" "Evet, bayan. *
"Bu olayın Silver Lake'teki olayla bir bağlantısı var mı?"
Starkey kadına o banttaki memurlardan biri olduğunu söylemek istemedi.
"Arada bir bağlantı olduğunu düşünmüyoruz, ama yine de kontrol ediyoruz. Sadece takip etmemiz gereken bir konu."
"Eğer bu olaydan bir haber çıkarsa, bilmek istiyorum."

"Eğer varsa, alabilirsiniz."
"Adınız ne demiştiniz?"
"Starkey."
"Sizi arayacağım."
Starkey ahizeyi yerine koyarken titriyordu. Ellerini masanın üzerinde dümdüz koyarak titremelerini durdurmaya çalıştı. Durduramıyordu. Bu adımı attığı için kendisiyle gurur duyacağını, sevineceğini sanmıştı ama, o anda tek hissettiği bulanan midesiydi.
Bir asit giderici alarak bulantısının geçmesini beklerken Pell aradı.
"Konuşabilir misin?" "Evet, konuşabilirim."
"Dün Tennant'la olanlar yüzünden senden özür dilemek istiyorum. Umarım başın derde girmemiştir."
"Eğer kastettiğin buysa, henüz İçişlerine çıkmadım. Ten-nant hâlâ fikrini değiştirip kariyerimi mahvedebilir ama, şu ana kadar güvendeyim."
"Beni rapor ettin mi?"
"Benim tarzım değil, bebek. Boş ver."
"Peki. Şey, dün de dediğim gibi, olay o noktaya vanrsa, suçu ben üstleneceğim."
Starkey Pell'den ziyade kendisini hedef alan bir öfkeyle kızardığını hissetti.
"Üstlenebilirsin, Pell. Sanırım soylu bir davranış sergilemek istiyorsun ama, sen suçu üstlensen de üstlenmesen de ben seni rapor etmediğim için zaten mahvolacağım. Burada yerel düzeyde işler böyle yürür."
"Tamam, dinle. Seni aramamın başka bir nedeni daha vardı. Şu Claudius'la ilgili bize yardım edebilecek birini buldum."
"Ne demek istiyorsun?"
"Tennant'ın anlattıklan doğruysa, Bay Red o odaya giriyorsa, bundan yararlanabileceğimizi düşünüyorum. UATASB'nin

Cal Tech'te bu işleri bilen bir adamı var. Ben adamı ayarladım, eğer sen de hazırsan... "
"Tabii ki haziran."
"Harika. Beni alabilir misin?"
Pell'in otelinin kartı masasının üzerindeydi. Karta baktığında, Pell'in Los Angeles havaalanı yakınlarında Culver City'de kaldığını gördü. Islander Palms adında bir yerde.
"Seni almak için oraya gelmemi mi istiyorsun? Neden burada buluşmuyoruz? Çok ters bir yöndesin."
"Kahrolası kiralık arabayla başım dertte. Beni almak istemezsen, taksiyle gelirim."
"Sakin ol, Pell. Yirmi dakika sonra görüşürüz."
Islander Palms Pico Bulvarının hemen bitiminde, MGM Stüd-yoları'nın birkaç blok batısındaki motelin pencere pervazları deniz yeşili ve dış cephesi çirkindi. Büyük bir tabelanın üzerindeki neon palmiye ağaçları otoparka bakıyordu. Starkey Pell'in böyle bir çöplükte kalmasına şaşırarak, burayı ucuz bir tur kitabından seçmiş olabileceğini düşünmüştü. "Aile tarifesi" diye bağıran yerlerden biriydi.
Starkey otoparka girdiğinde, Pell de lobiden çıktı. Solgun ve yorgun görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar, Starkey'ye sorunun arabadan değil, büyük bir ihtimalle bir gün önce Atascadero'da yaşadığı olayın hâlâ süren etkisinden kaynaklandığını düşündürmüştü.
Pell Starkey'nin motoru durdurmasına fırsat vermeden arabaya bindi.
"Tannm, Pell UATASB kemer mi sıkıyor? LAPD bile benim bundan daha iyi bir yerde kalmamı sağlardı."

"Müdürü arayıp bize daha saygılı davranması gerektiğini söylediğini iletirim. Oraya nasıl gideceğimizi biliyor musun?"
"Ben Los Angeles'ta doğdum. Otoyollar kanıma işlemiş benim."

Şehirden uzaklaşırlarken Pell, Donald Bergen adlı, fizik dalında lisansüstü eğitim yapmakta olan bir adamla buluşacaklarını söyledi. Bergen hükümetin, iletişimde internetten yararlanarak başkanlara yönelik olası suikastçıların, militanların, sübyancıların, teröristlerin ve yasa dışı faaliyetleri planlayan ve gerçekleştiren diğer kişilerin kimliklerinin saptanmasında ve izlenmesinde kullandığı birkaç bilgisayar uzmanından biriydi. Güvenlik güçleri için internet gri bir bölgeydi ve her geçen gün daha da kararıyordu. Internet Amerika Birleşik Devletleri'nin posta hizmetleri; sohbet odaları da özel telefon görüşmeleri olmadığı için, kanun yaptırım güçleri internetle ilgili konularda giderek kısıtlanmaya başlamışlardı.
"Bu adam bir tür casus falan mı?"
"Sadece bir adam. Bana bir iyilik yap ve ona ne iş yaptığını sorma, bizim de ne yaptığımız hakkında fazla konuşma. Böylesi daha iyi olur."
"Dinle, sana şu anda yasa dışı hiçbir şey yapmayacağımı söylüyorum."
"Yasa dışı değil. Bergen gelme nedenimizden ve Claudi-us'tan haberdar. Onun işi bizim Claudius'a girmemizi sağlamak. Ondan sonrası bize kalmış."
Starkey Pell'in söylediklerini düşündü ve başka bir şey söylemedi. Eğer Bergen ve Claudius onun bu olayı çözmesine yardımcı olacaksa, Starkey'nin de istediği buydu zaten.
Yirmi dakika sonra arabalarını ziyaretçilere ayrılan otoparkta buldukları bir yere park ederek Cal Tech'in kampüsüne girdiler. Starkey tüm yaşamını L.A'de geçirmiş olmasına rağmen Cal Tech'e hiç gitmemişti. Güzel bir yerdi; Pasadena'nin düzlüklerine sokulmuş toprak renkli binalar. Normal gibi görünen genç kadın ve erkeklerin yanından geçerlerken, Starkey onla-nn büyük bir ihtimalle birer dahi olduklarını düşündü. Buradaki çocukların arasında polis olmak isteyenlerin sayısı fazla değildi. Starkey biraz daha zeki olsaydı polisliği seçmeyeceğini düşündü.

Bilgisayar Bilimleri binasını bularak bir kat aşağı inip, Ber-gen'in ofisini bulana kadar boş koridorlarda yürüdüler. Kapıyı kısa boylu ve bir vücutçu gibi olağanüstü kaslı bir adam açtı. Kötü kokuyordu.
"Siz Jack Pell misiniz?"
"Evet. Bay Bergen?"
Bergen Starkey'ye dikkatle bakıyordu. "Bu kim?"
Şimdiden sinirlenmeye başlamış olan Starkey ona rozetini gösterdi.
"LAPD'den Dedektif Carol Starkey." Bergen kuşkulu bir tavırla tekrar Pell'e baktı. "Jerry bundan bahsetmemişti. Onun burada ne işi var?" "Biz bir ekibiz, Bergen. Tek bilmen gereken bu. Şimdi kapıyı aç."
Bergen koridorda başka birinin olup olmadığını görebilmek için başını kapıdan dışarı uzattı ve arkalarından kapıyı kilitledi. Starkey esrar kokusu aldı.
"Bana Donnie diyebilirsiniz. Size yardıma hazırım."
Bergen'in kitaplarla, yazılım malzemeleriyle, bilgisayarlarla ve kadın vücutçulann çıplak resimleriyle dolu ofisi karmakarışıktı. Bergen ince bir dizüstü bilgisayarın Çarşısına yerleştirilmiş iki iskemleyi göstererek oturmalarını söyledi. Starkey Pell'in bu kadar yakınına oturmaktan, kollannın birbirlerine değmesinden dolayı rahatsızdı ama, uzaklaşabileceği kadar yer yoktu. Bergen katlanır bir sandalye çekerek Pell'in diğer yanına oturdu ve üçü birden, yeni bir dünyaya açılan pencereye bakar gibi, ufak bilgisayara eğildiler.
"Uzun sürmez. Sizler için yaptığım işlerle kıyaslandığında oldukça kolay oldu. Ama merak ettiğim bir şey var."
Starkey Bergen'in kendisine hiç bakmadan Pell'le konuştuğunu fark etti. Onun büyük bir ihtimalle kadınlann varlığından huzursuz olduğunu düşündü.
Pell, "Nedir o?" dedi.

"Bu tür bir iş yapmam istendiğinde, Jerry vasıtasıyla bir fatura yollarım. Ama Jerry bu defa yollamamamı söyledi."
"Bunu daha sonra konuşuruz, Donnie. Bu konu Dedektif Starkey'yi ilgilendirmiyor."
Bergen'in yüzü canlı bir kırmızı renk aldı.
"Peki. Tabii. Sen ne dersen."
"Bize Claudius'u göster, Donnie."
"Peki. Tabii. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"
"Bize Claudius'u nasıl bulacağımızı söyle."
"Bulundu bile. Bu sabah oradaydım."
Starkey'nin elinden geldiğince uzaklaşmış olduğu Pell'in diğer tarafında oturan Bergen uzanarak bilgisayann bazı düğmelerine bastı.
"Öncelikle bombalar, patlayıcılar, elde mevcut malzemelerle imal edilen mühimmat, toplu imha silahları gibi konularla ilgili web siteleri hakkında bir arama yaptım. Yüzlerce site var."
Starkey bakarken, ekran, MEZAR KAZICI adlı, göz çukurlarından atom bombasının mantar bulutları çıkan bir kafatasının göründüğü bir şeyin ana sayfasıyla doldu. Bergen bunun Minnesotalı bir hobi sahibi tarafından tasarlandığını ve kesinlikle yasal olduğunu söyledi.
"Daha ayrıntılı çok sayıda sitede, insanların birbirlerine notlar iletebileceği ilan tahtaları ya da gerçek zamanlı konuşabil-meleri için sohbet odaları bulunur. Suikast taramalarını nasıl yaptığımızı biliyor musunuz?"
Starkey, "Donnie?" dedi.
Bergen gırtlağını temizleyerek, gözlerini kaçırmadan önce Starkey'ye kaçamak bir bakış attı. "Evet, bayan?"
"Bana bayan deme. Ama senin benimle de konuşmanı istiyorum, tamam mı? Esrar içtiğin için ya da seni endişelendiren şey her neyse, o yüzden seni tutuklamayacağım, tamam mı?"
"Esrar içmiyordum."

"Benimle de konuş. Suikast taramasını nasıl yaptığınızı bilmiyorum. Hatta suikast taramasının ne olduğunu bile bilmiyorum." Pell, "Belki de bu konuya girmemeliyiz," dedi. Bergen yine kızardı. "Özür dilerim."
"Yalnızca bize Claudius'u nasıl bulduğunu ve oraya nasıl gireceğimizi anlat."
Bergen birbirlerine telle bağlanmış parlak mavi renkli bir deste PowerMack'i gösterdi.
"Yapmanız gereken, kelime kombinasyonları için arama yapmak. Mesela kombinasyonunuzun Başkan, Beyaz Saray ve öldürmek olduğunu farz edelim. Kırk tane servis sağlayıcıyı denetleyen, ilan tahtalarında, haber gruplannda ve sohbet odalarında bu kelime kombinasyonunu arayan bir yazılım programım var. Bu kombinasyona rastladığında, yazılım o kişilerin trafik ve elektronik posta adreslerini kopyalar. Yazılımı 'Claudius' ve bazı kelimelerle birlikte arama yapması için görevlendirdim ve bunu bulduk. Bu dünyada demokrasiyi sürdürmek kadar kolay."

Bergen başka bir düğmeyiAtıklayınca yeni bir sayfa açıldı. Bergen'in geniş göğsü iyice kabardı.
"Kaçabilirsiniz, ama saklanamazsınız, o...pu çocukları. Bu Claudius."
Alevler içinde bir yüzdü. Yüz çok büyük bir acı çekiyormuş gibiydi. Starkey Romalı olduğunu düşündü. Sayfanın sol tarafındaki navigasyon çubuğunda farklı konular göze çarpıyordu: NASİL YAPILIR, PROFESYONELLER, ASKERÎ, GALERİ, LİNKLER, EN ÇOK ARANANLAR ve birkaç konu daha.
Starkey ekrana yaklaştı.
"Bunlar da ne?"
"Sayfalar içinde sayfalar. Galeride patlama kurbanlarının fotoğrafları vardı. Oldukça ürkütücü. Nasıl yapılır sayfalarında, bomba imalatıyla ilgili yazılar ve bu aşağılık heriflerin birbirleriyle iletişim kurabilecekleri bir ilan tahtası var. Biraz dolaşalım."
Bergen fareyi kullanarak onları bir cehennem turuna çıkardı. Starkey mevcut malzemelerle yapılan mühimmatın ekrandan

geçmesini seyretti, evde kullanılan temizlik maddelerinin kimyasal bileşimlerinin patlayıcı yerine kullanıldığını belirten yazıları gördü. Galeride mahvolmuş binaların ve arabalann, patlamalar sonucu ölen insanların, mayınlar yüzünden bacaklarını ve ayaklannı kaybeden üçüncü dünya insanlannın, araştırma çalışmalarında paramparça olan hayvanların fotoğraflan yer alıyordu.
Starkey başını çevirmek zorunda kaldı.
"Bu insanlar manyak. Bu kesinlikle iğrenç bir şey."
"Ama yasal. İfade özgürlüğü, bebek. Ve yakından bakarsan, bu sayfalarda yer alan şeylerin hiçbiri için dava açılamaz. Biz bunlara halka açık sayfalar adını veririz. Hiç kimse burada suç işlediğini kabul etmiyor veya yasa dışı malzemeler satmıyor. Bunlar yalnızca birer hobi sahibi. Hıh!"
Pell, "Kendisine Bay Red adını veren birini anyoruz. Burada bahsi geçiyormuş. Hatta onun da sohbet odalarına girdiğini duyduk."
Pell sözlerini bitirmeden Bergen başını sallayarak hâlâ onlardan önde olduğunu belirtmişti. Saatine baktıktan sonra Macintosh masaüstü bilgisayara baktı.
"Eğer dün gece saat on biri dört geçeden beri burada olan oysa, kendisine başka bir ad vermiş. İmzalan kontrol ediyordum."
Yine dizüstü bilgisayara dönüp, fareyi tıklayarak ilan tahtalarını açtı.
"Bir sürü insan onunla ilgili mesaj gönderiyor. Bu kaçıklar onun bir kahraman olduğunu düşünüyorlar. Red'in ve diğer adilerin. Burada Unabomber; Kaliforniya'daki Vergi Dairesi Bombacısı adını verdikleri şu herif; güneyde yargıçları ve avukatları öldürmeye çalışan Dean Harvey adındaki piç; Oklahoma'daki pislikler ve Bay Red hakkında tonlarca bağlantılı mesaj var."
Starkey, "Göster," dedi.
Bergen Bay Red hakkında mesajlardan birini tıklarken, bir yandan da Starkey'ye mesaj değiş tokuşunu izleyebilmesi için, ilan tahtasına gönderilen mesajlar arasında nasıl geçiş yapacağını açıkladı.

Starkey, "Nereden başlayacağım?" dedi.
"Herhangi bir yerden başla. Önemi yok. Dizin sonsuza dek sürüyor."
Starkey rastgele bir mesaj seçerek açtı.
KONU : Gerçek ya da Sonuçlar Hakkında
KİMDEN : BOOMER
MESAJ - İD : >187765.34@zipp<
»... Unabomber'ın yıllardır yakalanmadan bu işi yapması onun üstünlüğünü kanıtlıyor...«
Kaczynski şanslıydı. Onun bombaları basit, ilkel ve utanç vericiydi. Zarafet istiyorsan, Bay Red'e bak.
Boomster
(Çoğunlukla hata yapar, asla yanılmaz)
Starkey başka bir mesajı açtı.
KONU : Gerçek ya da Sonuçlar Hakkında
KİMDEN : JYMB04
MESAJ - İD : >222589.16@nomad<
I s » Zarafet istiyorsan, Bay Red'e bak.«
Hangi zarafet, Boom? Modex gibi bir madde kullanıyor ve hiç kimse kim olduğunu bilmiyor. Unabomber'ın kimliği on yedi yıl boyunca belirlenememişti. Red yalnızca iki yıldır ortalarda. Yakalanmayacak kadar zeki olup olmadığını göreceğiz.
Ama onun siyasi bir yönü olmayan yapısını çekici bulduğumu itiraf etmeliyim. Çingeneler ve teröristler bombacılara kötü isimler takarlar... hıh! Onun tam bir bezdirici olduğunu anladım.
Devam et,
J

Starkey Pell'e baktı.
"Bunlar gibi insanları çiftleştirmemek lazım." Pell güldü.
"Bunun için endişelenme, Starkey. Bence bu tür kişilerin çoğu bir kere bile flört etmemiştir." , Starkey Bergen'e baktı.
"Burada yaptıkları bu mu? Birbirlerine böyle mesajlar bırakmak mı?"

"Evet. O yüzden ilan tahtası diyorlar ya. Ama bu adamlar hafif sıklet. Buraya giren hiç kimsenin suça teşebbüs edeceğini sanmam. Eğer gerçek kaçıkları bulmak isterseniz, sohbet odalarına girmelisiniz. Nereye bakacağını bilen biri, bizim şu anda bulunduğumuz yerde olabilir. Ama sohbet odası farklıdır. Yalnızca kapıyı vurup, ben geldim diyemezsiniz. Davet edilmeniz gerekir."
"Sen nasıl davet edildin?"
Bergen kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.
"Davet edilmeme gerek yoktu; içeri zorla girdim. Ama normal insanların, elektronik postayla gönderilen bir yazılıma ihtiyaçları var. İçeri girmek için bir tür anahtara. Bu insanlar tutuklanabilecekleri şeyleri konuşmak istedikleri için, gizliliğe önem veriyorlar. Dışarıda benim ve benim gibi adamların olduğunu biliyorlar. Fakat sohbet odasında güvende olduklarını düşünüyorlar."
Bergen ekranda yeni bir pencere açıldığında birkaç tuşa daha bastı ve sohbet eden iki kişinin adını gösterdi: ALPHKİ ve 22TIDAL. Bombalardan, patlayıcılardan ya da onlarla uzaktan yakından alakası olan şeylerden bahsetmiyorlardı; popüler televizyon dizilerinden bahsediyorlardı.
Pell, "Kahrolası bir aktristen bahsediyorlar," dedi.
"Sohbet odalarında canlarının istediği her şeyden konuşabilirler. Gerçek zamanlıdır. Onlar da tıpkı bizim gibi konuşuyorlar, yalnız bunu yazarak yapıyorlar. Bu adamlara dünyanın herhangi bir yerinde rastlamak mümkün."
Starkey onların yazışmalarını, pencereden bambaşka bir dünyaya bakıyormuş gibi bir duyguya kapılarak izliyordu.

"Bizi görebiliyorlar mı?"
"Hayır, henüz göremiyorlar. Gizlendik. Kesinlikle görünmeyiz. internette duvarlar yoktur, ben iş başındayken yoktur."
Bergen yine güldü ve Starkey onun da büyük bir olasılıkla, şu anda izledikleri ahmaklar kadar kaçık olduğunu düşündü.
Pell derin bir iç çekerek, Starkey'ye başını salladı.
"Onu anlayabiliyorum, Starkey. Bu insanlar onun egosuna hitap ediyor. Buraya geliyor ve ne kadar harika olduğuna dair o saçma yazıları okuyor. Bu, onun tarzında bir adamın yapacağı bir şey. Ona buradan ulaşabiliriz."
Starkey bu insanlardan herhangi birinin Bay Red olabileceği gerçeğiyle sarsılmıştı.
Bakışlannı Pell'den Bergen'e çevirdi.
"Takma bir isimle buraya mesaj bırakabilir miyiz?"
"Ebette. Mesaj gönderin, sohbet odasına girin. Ne istiyorsanız yapabilirim. Burada olma nedenimiz de bu değil mi zaten?"
Starkey Pell'e bakınca, Pell başıyla onay verdi.
"İstediğimiz bu."
"Sorun olmaz. Haydi işe koyulalım, siz de yolunuza devam edin."
PELL \
HOTLOAD adını seçtiler. Pell bunun salakça olduğunu düşünüyordu ama, orada çalışırlarken, bu adın altında gizli bir cinsel çağrışım olabileceğine ve bunun işlerine yarayabileceğine karar verdi.
Gözünün ucuyla Starkey'ye bakarak, onun çarpıcılığına hayran oldu. Bergen'in ofisi dar ve sıkıntılı, üçünün ancak bir bilgisayarın başına toplanabileceği kadar büyüktü. Bergen o kadar kötü kokuyordu ki Pell sürekli ondan uzaklaşarak Starkey'ye sokulmak zorunda kalıyor, Pell'in her dokunuşunda Starkey de olduğu yerde büzülüp kalıyordu. Bir defasında kalçalan birbirine değdiğinde, Starkey iskemleden düşeceğini sandı.

Pell onun erkeklerden ya da dokunulmaktan hoşlanmadığını düşünerek meraklandıysa da, öyle olmadığı sonucuna vardı. Atascadero'daki o lanet olası kriz anında, Pell'in etkileyici olduğunu düşündüğü bir sıcaklık göstermişti... Tennant konusunda başının etini yemiş olsa bile.
"Dünyadan Pell'e."
Starkey ve Bergen ona bakıyorlardı. Pell işe dikkatini veremediğini, Starkey'yi düşündüğünü fark etti.
"Özür dilerim."

"Tannm, Pell, dikkatini versene. Geceyi burada geçirmek istemiyorum."
Bergen onlara ufak bilgisayan nasıl kullanacaklarını, nasıl açıp kapayacaklannı gösterdikten sonra, devletin sahibi olduğu ve işlettiği adı bilinmeyen bir servis sağlayıcısı aracılığıyla bir internet adresi verdi, internete bağlandıktan sonra da Claudius'a nasıl gireceklerini gösterdi. Bunun ardından da nasıl devam edeceklerini tartıştıktan sonra, Bergen'in önerisiyle kışkırtıcı bir mesaj göndermeye karar verdiler. Hotload takma adıyla, ilan tahtalarına Bay Red hakkında üç mesaj gönderdiler: mesajlardan ikisi Hotload'un, Bay Red'in hayranı olduğunu doğruluyor; diğeri de Bay Red'in yine Los Angeles'ı vurduğu yolunda bir söylentiyi bildiriyordu ve diğerlerine bunun doğru olup olmadığını soruyordu. Bergen amaçlannın, yanıt almak ve ilan tahtalannda yer almalarını sağlamak olduğunu açıkladı.
İşleri bittiğinde Pell Bergen'e birkaç dakika sonra döneceğini söyleyerek Starkey'yi dışarı çıkardı.
Starkey, "Neden dönmen gerekiyor?"
"UATASB'yle ilgili bir iş. Endişelenme."
"Of, git kendini becer, Pell. Tannm!"
"Bu huzursuzluk? Ayrılmaz bir parçan mı?"
Starkey yanıt vermeden kaşlannı çattı. Bir sigara çıkarttı ve yaktı. Pell bu sigara ve içki alışkanlığının eskiden mi geldiğini, yoksa bu Starkey'nin o gün treyler parkında mı doğduğunu merak ediyordu. Kaba konuşma tarzı ve sert tutumu. Bazen şehirde dolaşırken veya o boktan otel odasındaki yatağında yatarken ona bunlan sormayı istiyor ama, yakışık almayacağını düşünüyordu. Treyler parkının insanı değiştirebileceği, içten

zayıfsan dış kabuğunun sertleşeceği gibi şeyleri çok iyi biliyordu. Bunlan düşünmemek için kendisini zorladı.
Starkey yakmaktan dolayı mutsuz olmuş gibi bir el hareketiyle sigarayı salladıktan sonra bakışlarını kaçırdı.
"Spring Street'e dönmek zorundayım. Marzik'le çıkıp adamı görmüş olabilecek birilerini bulmam gerekiyor."
"Bilgisayan alabilirsin. Sonra da cevap gelip gelmediğine bakmak için senin evinde buluşabiliriz."
Starkey ona baktı ve omuz silkti.
"Tabii. Benim evimde buluşabiliriz. Ben arabada bekleyeceğim."
Pell gözden kaybolana kadar Starkey'nin gitmesini seyrettikten sonra Bergen'in ofisine döndü. Kapıyı vurdu. Bergen daha önce de yaptığı gibi koridora bakarak, serbest olduğundan emin olmak istedi. Pell bu tür insanlarla çalışmaktan nefret ediyordu.
Kapı kapandığında Bergen, "Onun önünde yanlış bir şey söylemediğimi umarım," dedi.
Pell cebinden, içinde bin iki yüz dolar bulunan bir zarf çıkartarak Bergen'e uzattı ve onun parayı saymasını izledi.
"Bin iki yüz. Güzel. İlk defa nakit ödeme yapıyorsunuz. Genelde fatura gönderirim ama, Jerry bu sefer göndermememi söyledi."
"Jerry göndermemeni söylediyse, göndermezsin." Bergen sinirli bir tavırla omuz silkti. \ "Evet. Makbuz istiyor musun?" "İkinci bir bilgisayar istiyorum." Bergen ona dikkatle baktı.
"Bir tane daha mı istiyorsun? Biraz önce size verdiğim gibi?" "Evet. Claudius'a girebileceğim şekilde ayarla." "Neden ikinci bir bilgisayar istiyorsun?"
Pell Bergen'e yaklaşarak, kaslı adamı ürkütecek bir şekilde gözünü dikip ona bakti.
"Bana ikinci bir bilgisayar ayarlayabilir misin, ayarlayamaz mısın?"
"Bin iki yüz dolarını daha alırım." "Daha sonra geleceğim. Yalnız."
8
STARKEY PELL'İ moteline bıraktıktan sonra Marzik'le beraber bütün öğleden sonra Silver Lake'teki çamaşırhanenin müşterilerine sorular sormalarına rağmen hiçbir şey elde edememişlerdi. Hiç kimse beyzbol kepli, uzun kollu gömlek giymiş bir adamın telefon ettiğini hatırlamıyordu. Starkey'nin Kelso'ya zanlıya benzer birini bulamadıklarını bildirmekten ödü kopuyordu.
Günün sonunda Lester Ybarra'ya üç robot resmi göstermek için çiçekçiye gittiler.
Lester üç resmi inceledikten sonra başını salladı.
"Üç farklı kişiye benziyorlar."
"Kılık değiştirmiş aynı adam."

"Belki benim gördüğüm adam da kılık değiştirmişti. Ama o bu adamlardan daha yaşlı görünüyordu."
Marzik Starkey'ye bir asit giderici vermesini rica etti.
Starkey o gece eve cin içmemeye kararlı bir halde gitti. Kendisine bir sürahi buzlu çay hazırladı. Televizyon seyretmeye çalışırken çayını yudumladı ve gecenin büyük bir bölümünü Pell'i düşünmekle geçirdi. Soruşturmayı düşünmeye odaklanmak istiyor, ancak, düşünceleri sürekli olarak Pell'e, günün erken saatlerinde yaptıkları konuşmaya, Tennantin şikâyetçi olması halinde Pell'in suçu üstüne alacağını, kendisini kurşunların önüne atacağını söylemesine kayıyordu.

Starkey ışıkları söndürerek yatmaya gitti ama, uyuyamadı. O iki saatlik yürek paralayıcı uykuya bile dalamadı.
En sonunda Sugar'ın şifoniyerin üzerinde duran fotoğrafını alarak salona geçti ve fotoğrafla oturarak gecenin sona ermesini bekledi.
Bir adam zaten Starkey için kendisini kurşunların önüne atmıştı. Bir başka adamın daha aynı şeyi yapmasına tekrar izin vermeyecekti.
Ertesi sabah saat dokuzu on geçe Buck Daggett Spring Street'ten Starkey'yi aradı.
"Ah, Carol, rahatsız etmek istemezdim ama, bir haber var mı diye merak ettim."
Starkey bedenini bir suçluluk dalgasının kapladığını hissetti. Buck'ın yerinde olmanın, insanı mahveden bir olayın dışında kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Treyler parkındaki o olaydan sonra kendisi de aynı şeyleri hissetmişti. Hâlâ da ediyordu.
"Yok, Buck. Üzgünüm." v
"Merak ettim, biliyor musun?"
"Biliyorum. Dinle. Sana bilgi vermek için aramalıydım. Ama o kadar yoğundum ki."
"Parçalann birinin üzerinde bir şey yazılı olduğunu duydum. O nedir?"
"Ne olduğundan emin değiliz. Ya 5 rakamı ya da S harfi ama, evet boruya kazınmıştı."
Starkey Bay Red hakkında ne kadar bilgi vermesi gerektiğinden emin olmadığı için konuyu açmadı. Buck duraladı.
"5 mi S mi? Bu da ne demek oluyor? Bir mesajın bir kısmı falan mı?"
"Bilmiyorum, Buck. Bir gelişme olursa sana haber veririm." Santos elini sallayarak telefonu işaret etti. İkinci hat yanıp sönüyordu.

"Dinle, Buck Br
arayacağım. " lefon geldi. Bir bulur bulmaz A
"Peki, Carol. Ba . x , . .
"Biliyorum S etİm yemek istemiyorum.
StaXyTuck'>?Üf .... ,
mış ve onu başından nden hayal kır,kllSına aradığını anla-na kapılmıştı. Sdvdl91 daha fazla suçluluk duygusu-
John Chen ikinci u ,
"Rockville'deki lata 1 , . , k. , a ,
rj aldık " Jratuvardan senin adına bir delil transte-
"Miami'deki bomk . „
"Evet Gelec "ini k par?alanmı? habersiz gelmenden? s°Aemeliydin' Starkey' Bu wr Aylerin
mem lazımdı ve şimdi k şİanmiy0rum- BuSün mahkemeye git" mek zorunda kaldım Adelu zinciriyle ügili evrak işleriyle ügüen~
c, , ,. At on birde mahkemede olmalıyım."
Starkey saatine bA
jn i., . . an ÖflCe orada olurum. Bakmak istiyorum."
Delil zincirinin boa,: f ka bir kriminoloji uzrT amaS1 İÇİn' Che n vey a herhang ı baş" zorundaydı " >
Par?a'an Starkey'ye zimmetlemek
"Mahkemem var o
ya da yann olabİlİr."' oL Ancak bugün daha geç saatlerde
Chen'in sürekli sızfcu t . , . .. , .
yorcju "an ses tonu, Starkey yı çileden çıkarı" Hemen çıkıyorum j

Kelso'nun kapış ' Yirmi dakika içinde orada olurum."
anda aklınaATennlnfoA1"03 Starkey Ç,kmak ÜZereydİ Ve bİr
tamamen unutmuştu. A Birkaç dakikal,g,na Atascadero'yu "Starkey!"
Kelso hiddetle elindo A .. bir kupayla, ekip odasİ öunyani n en seksi aşigi yaZlh 9i bir ifade
olmaksızın k geldLStarkey0nayÜ2Ündeherhan' da canı
cehenneme dive Akarken' °lsen ŞİkâyetteBulunduysa
olmuştu nasıl olsa. üşündü. Artık endişelenmek için geç

"Şef yardımcısı Morgan bu öğleden sonra toplantı yapılmasını istedi. Saat birde, ofisimde."
Starkey yerin ayağının altından kaydığını hissetti. "Hangi konuda?"
"Ne sanıyorsun, Dedektif? Riggio olayında ne yaptığımızı öğrenmek istiyor. Dick Leyton da gelecek. Onlara soruşturmanın hangi aşamada olduğunu bildireceksin. umanm söyleyecek bir şeyin vardır."
Starkey kapıldığı panik duygusunun hafiflediğini hissetti; İçişleri ne şikâyette bulunan olmadığı belliydi.
Kelso ellerini iki yana açtı.
"Eee? Bana ön bilgi vermeyecek misin?"
Starkey ona Claudius'u anlattı; Tennant'ın orada Bay Red'i nasıl öğrendiğini ve Claudius'un olası bir bilgi kaynağı olacağına inandığını açıkladı.
Kelso dinlerken biraz yatışmıştı.
"Bu da bir şey sanırım. En azından bir şey yapıyor gibi görünüyoruz."
"Bir şey yapıyoruz, Barry."
İçki içmemiş olmasına rağmen, Kelso başının zonklamasına neden olmuştu.
Starkey KKB'den çıktığında hâlâ titriyçr ve Chen'i mahkemeye gitmeden önce yakalayabileceğini umuyordu. Chen'i koluna doladığı spor ceketiyle merdivenlerden inerken yakaladı. Starkey'yi gördüğüne sevinmemişti.
"Mahkemem olduğunu sana söylediğimde, yirmi dakikada burada olacağını söylemiştin."
"Sen beni laboratuvara götür, sonra da git."
Starkey çalışırken yalnız olmayı tercih ediyordu. Chen omzunun üzerinden bakmazsa, erkeklik taslamazsa ve yardım teklifinde bulunmazsa, yaptığı işe konsantre olması kolaylaşacaktı.
Chen biraz homurdandıktan sonra arkasını dönerek basamaktan ikişer ikişer çıktı ve Starkey'yi koridordan geçirerek labo-ratuvara götürdü. İki teknisyen, içinde ceset kalıntılanna benzeyen

parçaların bulunduğu plastik torbalann arasında sandviçlerini yiyorlardı. Havada güçlü bir koruyucu madde kokusu vardı.
Chen, "İki ayrı bombaya ait parçaları göndermişler, Star-key. Senin dediğin gibi yalnızca kütüphanede patlayanın parçalarını değil."
Bu Starkey'yi şaşırttı.
"Ben kütüphanedekinin parçalarını bekliyordum."
"O da geldi ama, orada meydana gelen patlamadan sonra bulduklan parçalardan birini de göndermişler. Raporlara göre tasanmları birbirine çok benziyormuş, ancak, biri gerçek bir bombaymış, diğeri değilmiş."
Starkey Pell'in az bir ücret karşılığında, kötü şartlarla çalıştırılan elemanlar yüzünden bir patlama olduğunu söylediğini ve bunun ayrıntılarının Pell'in vermiş olduğu yedi rapordan birinde yer aldığını hatırladı. Dade County şerifinin o parçayla ilgili raporunu okumuş ve rapordan yararlanabileceğini düşünmüştü.
Bazen örnek elde etmek veya bileşenleri ayrıştırmak amacıyla yıkıcı bir test yapmak gerekirdi. Starkey Miami'li yetkililerin elde ettikleri sonuçların yeterli olacağını ve bunu yapmak zorunda kalmayacağını umuyordu.
Dört adet federal delil formunda Chen'in gösterdiği yerleri imzaladıktan sonra, formları iade etti.
"Tamam. Senin masanda çalışabilir miyim?"
"Ortalığı dağıtmamaya dikkat et. Her şeyin nerede olduğunu bildiğim için, aldığın şeyleri yerine koy. İnsanların eşyaların yerlerini değiştirmelerinden nefret ederim."

"Hiçbir şeyin yerini değiştirmem."
"Russ Daigle'a burada olduğunu söylememi ister misin? Bunları görmek isteyebilir."
"Bombayı kendim incelemeyi tercih ederim, John. İşim bitince ona haber veririm."
Chen en sonunda gittiğinde, Starkey gözlerini kapayarak bir nefes aldı ve gerginliğinin, buzun suya dönüşürkenki o soğuk yavaşlığıyla eriyip gittiğini hissetti. Bu onun işinin en sevdiği

yanlarından biriydi ve daima da sevmişti. Bu onun sırrıydı. Bombaya dokunduğunda, parçalarını avuçlarında hissettiğinde, o parçalar parmaklarına ve etine battıklarında, Starkey bombayla bütünleşiyordu. Redstone'daki ilk eğitimini aldığı günden beri de bu durum değişmemişti. Bomba bir yap-bozdu. Starkey zaman içinde, bombanın daha büyük, diğerlerinin göremedikleri şeyleri görebilen bir parçası haline gelmişti. Dana haklı olabilirdi. Üç yıldan beri ilk kez, bir bombayla yalnız kalmış ve bundan dolayı huzursuz olmamıştı.
Bir çift lastik eldiven aldı.
UATASB iki bombayla birlikte, Dade County Bomba Ti-mi'nin ve uATASB'nin Rockville, Maryland'deki ulusal labora-tuvarının hazırladığı raporları da göndermişti. Starkey raporları bir kenara ayırdı. Malzemeyi çıplak gözle görmek ve bizzat sonuca varmak istiyordu. Maryland ve Miami'deki bomba uzmanlarının raporlarını, kendi bulgularıyla karşılaştırmak için daha sonra okuyacaktı.
Her zaman olduğu gibi, patlayan bomba yanmış ve çarpılmış parçalar halindeydi. Parçaları yirmi sekiz plastik torbaya konulmuş, her torbaya olay, delil numarası ve tanımını içeren bir etiket yapıştınlmıştı.
#3B 12:104/galvaniz boru \ #3B12:028/patlatıcı ucu fişi #3B 12:062-08l/çeşitli borular
Starkey gerek görmediği için torbaları açmadan içindekilere bir göz attı; onun asıl ilgisini çeken bütün haldeki bombaydı. En büyük parça, düzlenerek kusursuz bir dikdörtgen şekli verilmiş borudan kopan on santimetrelik çarpılmış parçaydı. Kenarları bir makinistin aletiyle kesilmiş gibi mükemmeldi. Patlamalar buna neden olabilirdi; nesnelerin biçimlerini, bazen yalnızca patlamadan kaynaklanmayan, aynı zamanda maddenin iç basıncından meydana gelen mantıkla açıklanamayacak, hayret verici ve beklenmedik şekillere dönüştürebilirdi.

Torbaları kutusuna koydu ve kutuyu bir kenara itti. İkinci kutuda, kütüphanede bulunan bombanın dağılmış parçalan yer alıyordu. Starkey kutuları içeriklerine göre bankın üzerine koydu. Torbalardan birinde dikkat çekmek için çalan bir siren, birinde bir zamanlayıcı, bir diğerinde sirenin pilleri vardı. Dade County bomba ekipleri bombayı basınçlı suyla patlattığında siren parçalanmış ve üç adet AA pilin ikisi çatlamıştı. Starkey eğer torba etiketlenmemiş olsaydı, bunun bir siren olduğunu anlayamayacağını düşündü.
Bombanın parçalarını düzenli bir şekilde yaydıktan sonra, torbalan açtı. İki galvaniz silindirin ağızları havaya uçarak, bir çiçek gibi açılmıştı, ancak, geri kalan kısmı bütün haldeydi. Boruları birleştiren yapışkan bant makasla kesilmiş olmasına rağmen hâlâ duruyordu. Dade County'nin metalden parmak izi almakta kullandığı yapışkanın kokusu hâlâ tazeydi. Starkey Dade County adli tıbbının, Bay Red'e ait olmasa da herhangi birinin parmak izlerini bulacağını tahmin ettiğini biliyordu. Satış elemanlan, mağaza çalışanları, satışı yapan kişi. Ama hiçbir şey bulamamışlardı. Bay Red işi şansa bırakmamış ve parçaları temizlemişti.
Starkey fazla uğraşmasına gerek kalmadan parçaları birleştirdi. Etkisiz hale getirildikleri anda biçimleri bozulduğu için, bazı parçalar tam olarak uymasa da, Starkey aşağı yukarı her şeyi yerine oturtabilmişti. Görünüşte, bu bombayla Charlie Riggio'yu öldüren bomba arasındaki tek fark, zamanlayıcı ila-vesiydi. Bombayı yerleştiren Red hazır olduğunda, geri sayımı başlatmak için düğmeye basmıştı. Görünüşünden, zamanlayıcının altmış dakikadan geri saymaya başlayarak, muhtemelen bir saat boyunca çalıştığını tahmin etmişti. Ayrıntılar gözden kaçırılmadıysa, tanıkların ifadelerinden yola çıkılarak, Red'in masanın yanında en son görüldüğü anla, sirenin çalmaya başladığı an arasındaki zaman dilimi polis raporunda belirtilmiş olmalıydı. Bu Starkey'yi ilgilendirmiyordu.
Ellerini parçaların üzerine koyarak, hangi maddeden yapıldıklarını anlamaya çalıştı. Eldivenler maddelerin gerçek yapılarını

hissetmesine büyük oranda engel oluyordu ama, Starkey ellerini çekmedi. Bunlar Bay Red'in dokunduğu maden ve tel parçalarıydı. Hammaddeleri almış, kesmiş, şekil vermiş ve birleştirmişti. Vücudunun sıcaklığı onlan ısıtmıştı. Nefesi duman gibi üzerlerine çökmüştü. Cildinin yağı üzerlerinde görünmez lekeler bırakmıştı. Starkey bir kişinin arabasına, evine nasıl baktığını gözlemleyerek, yaşam tarzını izleyerek, onun hakkında pek çok şey öğrenilebileceğine inanırdı. Bomba da onu imal eden kişinin bir yansımasıydı, yüzleri ve parmak izleri kadar kişiye özeldi. Starkey baktığında borulardan ve tellerden daha fazlasını; onun kişiliğinin döngülerini, kavislerini ve sarmallan-nı görebiliyordu.
Bay Red eserleriyle, kibirlilik denilebilecek kadar gurur duyuyordu. Son derece titizdi, hatta saplantılıydı. Onun karakteri de evi gibi özenli olmalıydı. Bunları diğer insanlardan sakla-sa, çoğunlukla olduğundan başka biri gibi davransa da hemen parlayan, sabırsız biri olmalıydı. Korkak olmalıydı. Öfkesini dışa vurmasının tek yolu, imal ettiği mükemmel bombalar olmalıydı. Bu bombaları kendisiyiA özdeşleştiriyor olmalıydı -engellenemez, güçlü. Planlamak onu rahatlattığı için, alışkanlıkları her şeyin önünde gelen bir yaratık olmalıydı.
Starkey nerede birleştirildiklerine dikkat ederek, kabloları incelemeye başladı. Herhangi bir hobi mağazasından alınabilecek bir ara parçayla birbirlerine eklenmişlerdi. Rondelalar kırmızıydı. Kablolar da kırmızıydı. Bay Red insanlann kendisini görmelerini istiyordu. İnsanlann bilmesini istiyordu. Umutsuzca dikkat çekmek istiyordu.
Starkey ara parçaları büyütecin altına koyarak, klipsleri cımbızla çıkarttı. Kablolann, ara parçanın etrafında, saatin ters yönünde üç kez sarılmış olduğunu gördü. Her bir kablonun. Rig-gio'nun bombasında ara parça bulunmadığı için Starkey bir kıyaslama yapabilecek durumda değildi. Bay Red'in titizliği karşısında başını salladı. Her kablo, üç kez, saatin ters yönünde.
Starkey boruların uçlarındaki ince çizgileri ve soyulmuş beyaz mafsal bandını inceledi. Starkey gerekli olmadığını düşünerek

Riggio'nun bombasindaki bantlan çıkarmamıştı, ancak, şimdi bunun bir hata olduğunu düşünüyordu. Bant bombada bulunması kesinlikle gereksiz bir parçaydı ve dolayısıyla da imal eden kişi hakkında en çok bilgiyi veren parçaydı. Starkey'nin aklına, Bay Red mesaj yazmayı seviyorsa, bunu, bandın temiz ve beyaz yüzeyine yazmış olabileceği geldi.
UATASB'dekilerin soyduğu bant parçalarını incelediyse de herhangi bir şey bulamadı. Boru mafsallarının hava geçirmesine engel olmak üzere tasarlanmış olan bant, çıkartılırken parçalanmıştı. Orada yazılı olan bir şey var idiyse de, Starkey'nin artık onu bulması imkânsızdı.
Starkey geri kalan bantları incelemeye karar vererek, boruları Chen'in masasının kenarındaki mengeneye götürdü. Boruların bozulmaması için, mengenenin ağzına lastik bir tampon koyup, lastik ağızlı özel bir anahtarla uçtaki kapakları açtı. Sıkı değildi ve fazla çaba harcaması gerekmemişti. Mafsal bandında derin ve ince lifler göze çarpıyordu. Büyütecin altına koyarak, bandın ucuna kadar bir iğne yardımıyla liflerin köklerini inceledi. Bu kadar yakından çalışmak gözlerini ağntmıştı. Starkey geri çekilerek ellerinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. Kendisine bakıp, yakın gözlüklerini göstererek gülümseyen siyahi teknisyeni fark etti. Güldü. Yakında o da olacaktı.
Starkey bandı tamamen sökene kadar üzerinde yaklaşık yirmi dakika çalıştı. Herhangi bir yazıya ya da işarete rastlamadı. Mengenedeki boruyu değiştirerek, ikinci bandı incelemeye başladı. Bu bant ilki kadar uzun sürmedi. Starkey on dakika sonra bandı sökerken, iki eklemin de aynı şekilde bantlanmış olduğunu fark etti. Bay Red bandı borunun ucuna yapıştırdıktan sonra, borunun altına ve üzerine yapıştırmadan, altından, üstünden ve etrafından dolaştırmıştı. Saat yönünde. Tıpkı kabloları ara parçaya bağladığı şekilde. Starkey bunun nedenini merak etti.
Gözleri Starkey'yi öldürüyordu ve alnından doğru bir baş ağrısı başlamıştı. Eldivenleri çıkarıp bir sigara aldı ve otoparka gitti. Bomba Timine ait lacivert Suburbanlardan birine dayanarak

sigarasını içti. Tesisin arkasında, bomba uzmanlarının, nişan ve atış talimi yap tıklan kırmızı tuğla barakalara baktı. Burada ilk kez bomba imha silahıyla atış yaptığı günü anımsadı. Silah on iki kalibrelik bir su topundan başka bir şey değildi. Çıkan ses ödünü koparmıştı.
Bay Red bombalarını planlayarak ve dikkatle imal ediyordu. Bandı saat yönünde sarmasının bir nedeni olmalıydı. Anlayamamak onu rahatsız etmişti. Starkey'nin anlayamadığı bir neden varsa, bu Bay

Red'in ondan daha iyi olduğu anlamına gelirdi ve Starkey bunu kesinlikle kabul edemezdi. Sigarasını fırlatarak boruyu tutuyor ve sanyormuş gibi yaptı. Gözlerini kapayarak borunun ucuna kapağı vidalıyormuş gibi yaptı. Gözlerini açtığında, arabalarına giden iki üniformalı polis ona bakarak gülüyorlardı. Starkey onlara aldırmadı. Hayali borusunu üçüncü kez sardığında, nedenini anladı. Red'in bandı saat yönünde sarmasının nedeni, kapağı vidaladığında -o da saat yönündeydi-bant kıvrılmayacak ve toplanmayacaktı. Her şey saat yönünde olursa, kapak daha kolayca vidalanacaktı. Önemsiz bir aynntıy-dı ama, Starkey uzun zamandır hissetmediği bir gurur duygusuna kapıldı. Bay Red'in kafasının nasıl çalıştığını anlamaya başlamıştı ve bu da onu alt edebileceği anlamına geliyordu. Starkey içeri girerek, ucuz işçi çalıştıran yerde patlayan bombaya sarılan mafsal bandını incelemek istediğinde, onun yerine yalnızca uçtaki kapağın bir parçasını bulabildi. Tirfillenmiş banttan ufak bir parça, hangi yönde sarıldığına dair bir ipucu vermezdi. Aşağıya inerek Bomba Timinden Russ Daig-le'ı aradı. Daigle çavuşlara özel bölmede ciğerli sosisli sandviç yiyordu. Starkey'yi görünce gülümsedi.
"Selam, Starkey. Burada ne işin var?"
"Yukarıda Chen'leyim. Dinle, Riggio'nun bombasının uç kapağı bizde, değil mi?"
Daigle ayaklarını indirerek, başını evet anlamında sallarken yutkundu.
"Evet. Biri bozulmamış halde, birinin de bir parçası var. Sana mafsal bandını gösterdiğimi unuttun mu?"

"Bozulmamış olanı almamın bir sakıncası var mı?" "Açmak mı istiyorsun?" "Evet. Banda bakmak istiyorum."
"Ne yapmak istiyorsan yapabilirsin ama zor olacak."
Daigle Starkey'yi Silver Lake'teki bomba parçalarının kilitlenmiş olduğu dolaba götürdü. Chen'in parçalarla işi bittiğinde, bombanın yeniden imal edilmesi için parçalar Daigle'a verilirdi.
"Şunu görüyor musun? Boru hâlâ uç kapağına bağlı ama, basınç nedeniyle şiştiği için açamazsın."
Starkey Daigle in ne demek istediğini anladı ve umutları söndü. Boru yuvarlak değildi; gazdan kaynaklanan basınç yüzünden bozularak, yumurta biçimini almıştı. Kapağı açmak imkânsızdı.
"Yukarı götürüp, onunla oynayabilir miyim?" Daigle omuz silkti. "İstediğin kadar uğraş."
Starkey boruyu yukarı götürerek mengeneye soktu ve yüksek devirli bir testereyle ikiye ayırdı. Çelik bir kürdanla kaldırarak, içteki boruların yarılarını, dıştaki kapakların yarılarından ayırdı ve içteki boruların iki yarısını birleştirerek mengeneye soktu. Kapağı kestiği için Daigle kızabilirdi ama, Starkey banda ulaşabilmek için başka bir yol bulamamıştı.
Bir gözü saatte, hayal kırıklığı giderek artarak, bandın ucunu bulmak neredeyse kırk dakikasını aldı. Sonradan bu kadar uzun sürmesinin nedeninin, bandın, Miami'deki bomba gibi yukarıdan aşağı sarılmış olduğunu sanmasıydı. Hayır. Bu bant aşağıdan yukarı sarılmıştı.
Saatin ters yönünde. Saat yönünde değil.
Starkey tezgâhtan uzaklaştı.
"Tannm."
Rockville'den gönderilen raporu karıştırınca, Janice Brockwell adındaki kriminoloji uzmanı tarafından yazılmış olduğunu gördü. Tekrar saate baktı. Üç saat sonra Washing-ton'dakiler öğle yemeğinden dönmüş, ancak mesailerini bitir-

memiş olacaklardı. Starkey bir telefon bulana kadar laboratu-varı araştırdı ve UATASB'nin Ulusal Laboratuvan'nı arayarak Janice Brockwell'i istedi.
Janice Brockwell telefona geldiğinde Starkey kendisini tanıtarak Miami'deki şaka bombasının olay numarasını verdi.
"Ah, evet. Ben göndermiştim."
"Doğru. Şu anda elimde."
"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"
"İlk yedi bombaya aşina mısın?"
"Bay Red'in bombalarına mı?"
"Evet. Raporları okudum, ancak, mafsal bandı olduğuna dair bir şeye rastladığımı hatırlamıyorum."
Starkey Brockwell'e kütüphaneye konulan bombada ne bulduğunu açıkladı.
"Bandı sökebildin mi?"

Starkey Brockwell'in sesindeki sertliği fark etmişti. Brock-well Starkey'nin kendisini eleştirdiğini sanmıştı.
"Uçtaki kapaklardan birini>söktüğümde, bant da kendiliğinden söküldü. Bu beni düşündürdüğü için, öbürünü de ben söktüm. Sonra da diğer bombaların uç kapaklannı merak ettim."
Starkey yalanının gerginliği hafifletmesini umarak bekledi.
Brockwell'in ses tonu yumuşadı.
"Bu oldukça iyi bir fikir, Starkey. Sanırım bandı önemsememişiz."
"Bana bir iyilik yapıp, kontrol edebilir misin? Aynı olup olmadıklarını merak ediyorum."
"Saat yönünde demiştin, değil mi?"
"Evet, iki bant da saat yönünde sarılmıştı. Diğerleri de öyle mi, merak ediyorum."
"Elimizde kaç tane bütün uç kapağı olduğunu bilmiyorum."
Starkey bir şey söylemedi. Brockwell'e düşünmesi için fırsat verdi.
"Ne diyeceğim, Starkey? Bir bakayım. Seni aranm, olur mu?"

Starkey Brockwell'e telefon numarasını verdikten sonra, bombanın parçalarını kutulanna koyarak, Chen'in tezgâhının altına kilitledi.
Starkey Spring Street'e toplantıya on dakika kala varmıştı. Dönmek için acele etmek zorunda kalması sinirini bozduğu için merdivende durarak yarım sigara içip sakinleşmeye çalıştı. Kendisini topladığında yukarı ekip odasına çıkıp Marzik ve Hooker'ı buldu. Marzik kaşlarını kaldırdı.
"Toplantıdan kaçacağını sanmaya başlamıştık."
"Glendale'deydim."
Miami'deki bombanın ayrıntılarına girebilecek vakti olmadığına karar verdi. Kelso'ya anlatırken duyabilirlerdi. "Morgan burada mı?"
"Kelso'yla içerideler. Dick Leyton da burada." "Siz neden dışandasınız?" "Kelso toplantıya katılmamızı istemedi." "Benimle kafa bulmayın."
"Pis herif. Orada çok kişi olursa, ofisinin daha küçük görüneceğini düşünüyor herhalde."
Starkey Marzik'in tahmininin doğru olabileceğini düşündü. Hâlâ bir dakikası olduğunu gördüğü için Marzik ve Santos'a, yeni bir şey olup olmadığını sordu. Marzik Silver Lake'teki sor-gulamalann hâlâ başarısız olduğunu bildirdi ama, Santos post prodüksiyon şirketiyle konuşmuştu ve iyi haberleri vardı. Santos, "Bütün bantlarda belli aralıklarla, otoparkın etrafındaki bölgenin hemen hemen üç yüz altmış derecelik görüntüleri mevcut. Eğer bizi arayan kişi oradaysa, onu görebileceğiz," dedi.
"Bant ne zaman elimizde olacak?"
"En geç öbür gün. En net görüntü için kaseti onlann makinesinde seyredeceğiz. Ama oldukça iyi göründüğünü söylediler." "Tamam. Bu iyi oldu."
Marzik Starkey'ye yaklaşarak hiç kimsenin kulak kabartmadığından emin olmak için etrafına bakındı.

"Seni bir konuda uyarmak istiyorum."
"Nedense hep beni uyarmak istediğin bir şeyler duyuyorsun."
"Ben sana sadece duyduklarımı anlatıyorum, tamam mı? Morgan bizim soruşturmayı Cinayet-Hırsızlık Masası'na devretmeyi düşünüyor."
"Dalga geçme."
"Mantıklı değil mi? Bir adam öldü. Bu bir cinayet. Cinayeti Cinayet Masası soruşturur. Bak, ben sana duyduğumu söylüyorum, hepsi bu. Bu soruşturmayı kaybetmeyi, senin kadar ben de istemiyorum."
Starkey Santos'un yüzündeki ifadeden, onun da bu durumu ciddiye aldığını anladı.
"Peki, Beth. Teşekkürler."
Starkey saatini tekrar kontrol etti. Zaten bu soruşturmayı federallere kaptıracağından dolayı endişeliydi, şimdi bir de bu çıkmıştı. Diyebileceği hiçbir şey olmadığı için bu konuyu düşünmekten vazgeçmeye karar verdi. Ya Morgana olayın kontrolünün kendisinde olduğunu söyleyerek onu ikna edecekti ya da edemeyecekti. Bir sakinleştirici, bir de asit giderici aldıktan sonra kendisine çekidüzen vererek, saat tam birde Kelso'nun kapısını çaldı.
Kelso A-şefe sevimli gözükmek için Starkey'yi en yaltakçı gü-lümsemesiyle karşıladı. Dick Leyton selam Verirken gülümsedi. "Selam, Carol. Nasılsın?" "İyiyim, Teğmen. Teşekkürler."

Leyton in elini sıkarken, Starkey'nin avuçları terlemişti. Leyton onu desteklediğinin ifadesi olarak Starkey'nin elini uzunca bir süre bırakmadı.
Kelso Starkey'yi Emniyet Müdür Yardımcısı Morgan'la tanıştırdı. Kömür karası takım elbise giymiş, ince uzun, çarpıcı bir adamdı. Ünlerini duymuş olmasına rağmen, memurların çoğu gibi, Starkey de Morgan veya diğer altı emniyet müdür yardımcısıyla tanışmamıştı. Morgan kendi bölümünü aşırı bir sertlikle yöneten, son derece titiz ve zor bir yönetici olmasıyla

tanınmıştı. Los Angeles maratonlarında arka arkaya on iki kez koşmuş ve personelinin de koşmasını emretmişti. Hiçbiri sigara veya içki içmiyordu ve kilolu değildi. Hepsi Morgan gibi mükemmel, kömür karası takım elbiseler giyerler, ofis dışında birbirlerinin eşi askerî güneş gözlükleri takarlardı. Daha düşük rütbedekiler onlara "Siyah Giyen Adamlar" adını takmışlardı.
Morgan duygusuz bir tavırla Starkey'nin elini sıktı. Nezaket cümlelerini atlayarak, Starkey'den kendisine bilgi vermesini istedi.
Leyton, "Carol, neden soruşturmanın çıkış noktası olan bombayı tarif etmekle başlamıyorsun?" dedi.
Starkey Morgana Silver Lake'teki bombanın özellikleri, nasıl patladığı ve bombayı imal eden kişinin yüz metrelik alanın içinde görüldüğünü nereden öğrendikleri hakkında bilgi verdi. Bay Red'le ilgili kısaca bilgi vermek için de bu bilgilerden yararlandı. Onun bombayı radyo kontrolüyle patlattığına ve yüz metrelik alan içinde görüldüğüne inanmalarının nedenini açıklarken, Morgan sözünü kesti.
"Televizyon istasyonları bu konuda size yardımcı olabilirler. Bantlan verebilirler," dedi.
Starkey bantları çoktan aldıklannı ve bantların halen büyütülme aşamasında olduğunu söyledi. Yüzündeki ifade kesinlikle değişmediği için tahmin etmek zor olsa da, Morgan bundan hoşlanmış gibiydi.
Yapılanları, Claudius'la ilgili gelişmeleri, RDX'in kaynağını ve Bay Red'i anlatması beş dakikadan az sürmüştü. Bütün bunlara bakarak, Starkey iyi bir iş çıkarmış olduğunu düşünüyordu.
"Bu bomba oradaki işyerlerinden birini tehdit etmek amacıyla Silver Lake'e yerleştirilmiş olamaz mı?"
"Hayır, efendim. Organize Suçlar Bölümü ve Rampart alışveriş merkezindeki tüm işyerlerinin ve orada çalışanların geçmişini araştırdı. Öyle bir şey çıkmadı. Hiç kimsenin tehdit edilmediğini öğrendik ve şu ana kadar da patlamayı üstlenen olmadı."
"Soruşturmada hangi aşamadasınız?"

"Bileşenlerde. Modex Hybrid seçkin bir patlayıcı, ancak, bileşenlerine sahipseniz, imal etmeniz zor değil. TNT ve amonyum pikrat bulunması zor olmayan maddeler, ancak, RDX zor bulunuyor. Şimdi bizim düşüncemiz, RDX'i kullanarak bombayı imal eden kişi her kimse onu bulmak."
Morgan Starkey'nin söylediklerini düşünür gibiydi.
" 'Her kimse' ne demek? Ben bombayı imal edenin Bay Red olduğunun anlaşıldığını zannediyordum."
"Şey, çalışmalarımızı, bombayı onun imal etmiş olduğunu varsayarak sürdürüyoruz, fakat başka biri tarafından yapılmış olabileceğini de göz ardı etmemek zorundayız."
Dick Leyton koltuğunda kıpırdadı, Kelso kaşlarını çattı.
"Sen neden bahsediyorsun, Starkey?"
Starkey Miami'deki iki uç kapağındaki ve Silver Lake'teki bombanın bulunan uç kapağındaki mafsal bantlarını birbirleriyle karşılaştırdığını açıkladı.
"Bay Red tarafından tasarlanan ve imal edilen bombalar birbirlerinin eşi. Hatta telleri aradaki bağlantı parçalarına bağlaması ve üç kere saat yönünde sarması bile aynı. Her defasında aynı. O bir sanatkâr. Muhtemelen kendisi de sanatçı olduğunu düşünüyordur. Silver Lake'teki bombada bir farklılık var. Küçük, ancak, bu tür insanlar alışkanlıklarına bağlı yaratıklardır."
Dick Leyton düşünceli görünüyordu. >
"Bu önceki yedi bombada dikkate alınmış mıydı?"
"Rockville'i arayıp sordum. Bandın hangi yönde sarıldığını kontrol etmek hiç kimsenin aklına gelmemiş."
Morgan kollarını kavuşturdu.
"Ama sizin geldi?"
Starkey onunla göz göze geldi.

"Her şeyi kontrol etmek zorundasınız, Şef. İşler böyle yürür. Bir taklitçiyle karşı karşıya olduğumuzu söylemek istemiyorum; 'Bay Red' soruşturmasında güvenlik sıkıydı. Benim söylemek istediğim, aradaki farkı gördüğüm. Bu da etraflıca düşünmemizi gerektiriyor."

Starkey keşke bu konuyu hiç açmasaydım diye düşündü. Morgan kaşlarını çatmıştı, Kelso da sinirli görünüyordu. Kendi mezarını kazdığını hissetti. Odadakilerin arasında ilgilenmişe benzeyen tek kişi Dick Leyton'dı.
"Carol, eğer bu bir taklitçinin işiyse, bu senin soruşturmanı nasıl etkiler?"
"Genişletir. Eğer bu bombanın Bay Red tarafından imal edilmediğini varsayarsak, o zaman kim imal etti diye sormak zorundayız? Bay Red'i, onun bombalarını kopya edecek kadar yakından tanıyan kim ve bileşenleri nereden buluyor? Neden bir bomba uzmanını veya başka birini öldürüyor?"
Morgan yüzünde nüfuz edilmesi imkânsız bir maskeyle Starkey'yi sonuna kadar dinlemişti. Starkey sözlerini bitirdiğinde önce saatine, sonra da Kelso'ya baktı.
"Bu olay Cinayet Masası'nı ilgilendiriyor, Barry. Bence soruşturmayı Cinayet-Hırsızlık devralmalı. Onlar bu konularda deneyimliler."
İşte. Marzik'in uyarısına rağmen, Starkey'nin nefesi kesildi. Soruşturmayı Cinayet Masası'na kaptırmak üzereydiler. Kelso memnun değildi. "Şey, bilemiyorum, Şef."
Dick Leyton, "Şef bu bence yanlış olur," dedi. Onun bu açıklaması Starkey'yi şaşırttı.
Leyton şartlar her ne olursa olsun mantıklı davranan, kendinden emin ve sakin bir profesyonel gibi ellerini iki yana açtı.
"Bu adamı yakalamanın tek yolu, bomba soruşturmasından geçiyor. Tıpkı Dedektif Starkey'nin yaptığı gibi, RDX'in pfeşi-ne düşerek. Bunu yapmak bir bomba müfettişine düşer. Bir cinayet müfettişine değil. Starkey iyi bir iş çıkarıyor. Bombalar arasında keşfetmiş olduğu farklılığı kabul etmemiz, ancak kendimizi buna kaptırmamamız gerekiyor. Bay Red gibi seri suçlular evrim geçirirler. Aklından neler geçtiğini biz bilemeyiz."
Starkey kendisini utandıran bir sıcaklık duygusuyla ona baktı.
Morgan düşünceliydi. Yine saatine bakarak başıyla onayladı.

"Pekâlâ. Dışarıda bir polis katili var, Dedektif Starkey."
"Evet, efendim. Biz de onu bulacağız. Bu olayı çözeceğim."
"Umarım. Sorduğunuz sorular yerinde. Yanıtlarını bulmanızın uzun zamanınızı alabileceğinden eminim. Bildiklerimizi göz önünde bulundurursak, uzun soluklu soruşturmaların müthiş bir zaman kaybı olacağını söyleyebilirim. Bütün kanıtlar Bay Red'i işaret ediyor."
"Bant yalnızca farklıydı. Hepsi bu."
Starkey'nin sesi kendisini savunur ve sızlanır gibi çıkmıştı. Ağzından çıkan laflar için kendinden nefret etti. Morgan Kelso'ya baktı.
"Sonuç vermeyecek teorilerin peşinden koşarak zaman kaybetmediğimiz sürece, tamam. Benim size tavsiyem, Dedektif, Teğmen Leyton'ı dinlemeniz. Soruşturmanızı ilerletin. Soruşturmalar köpek balıklanna benzer. İlerlemezlerse batarlar."
Kelso başını sallayarak aynı fikirde olduğunu belirtti.
"İlerleyecek, Şef. Bu o...pu çocuğunu içeri atacağız. Bay Red'i yakalayacağız."
Morgan herkese yaptıkları (başarılı işlerden dolayı teşekkür ettikten sonra yine saatine bakıp, odadan çıktı. Starkey'ye göz kırpan Dick Leyton da Morgan'ın arkasından çıktı. Starkey peşinden koşup onu öpmek istediyse de, Kelso ona engel oldu.
Kelso Morgan ve Leyton gidene kadir bekledikten sonra kapıyı kapattı.
"Carol, bu taklitçi işini unut. Bunu söyleyene kadar iyi gidiyordun. Kulağa çok saçma geliyor."
"Benimki yalnızca bir gözlemdi, Barry. Görmezlikten gelmemi ister miydin?"
"Amatörmüşsün gibi algılandı."

JOHN MICHAEL FOWLES 1969 Chevelle SS 396'yı Metarie, Louisiana'da Dago Red'in kullanılmış arabaları adındaki bir yerden almıştı. SS 396 arkası kalkık, spor, kabartma harflerle GOODYEAR yazılı lastikleri koca kıçlı, tamponları ve yan panelleri paslanmış bir arabaydı. Lanet olası şeyi rengi kırmızı

olduğu için almıştı. Bay Red için Dago Red'den kırmızı bir araba. John bunun bir başkaldırı olduğunu düşünüyordu.
Miami'de kazandığı para ve Clare Fontenot adına düzenlenmiş sahte bir ehliyetle nakit ödeme yapmıştı. Arabadan sonra da yakınlardaki bir alışveriş merkezine giderek yine nakit ödeyerek yeni kıyafetlerle yepyeni bir Apple iBook satın almıştı. Pontchartrain Gölü'nü geçerek, Slidell, Louisiana'ya gitmiş ve İrma's Qwik Stop adlı dükkânda öğle yemeği yemişti. Yediği deniz mahsullü bamyayı beğenmemişti. Karidesler küçüktü ve bütün gün kaynamaktan buruşmuşlardı. Bu John Mic-hael Fowies'in Louisiana'ya ilk gelişiydi. Güzel bir yer olmadığını düşünüyordu. Florida kadar nemliydi ama, orası kadar güzel değildi. İnsanların çoğu şişmandı ve geri zekâlı gibi görünüyorlardı. Aşırı kızartmadan.
İrma's Qwik Stop iki şeritli dar bir yolda, irma's Club Pari-sienne adlı striptiz kulübünün karşısındaydı. John o gece orada saat sekizde adının Peter Willy olduğunu söyleyen adamla

buluşacaktı. Peter Willy, beyaz fosforlu patlayıcıya askerler tarafından takılmış bir lakaptı. Peter Willy elinde dört tane satılık Claymore marka anti personel mayın olduğunu iddia etmişti. Eğer doğruysa John bu mayınları tanesi bin dolardan alacak ve içerdikleri yanm kilo RDX'i ayıracaktı. Bombalarında kullandığı Modex Hybrid için ihtiyacı olan RDX'i bulmak son derece zor olduğu için, Peter Willy'nin elindekiler boktan şeyler de olsa Louisiana'ya gelmeye değerdi.
John diğer bağlantılarının çoğunda olduğu gibi, Peter Willy'yle internetteki sohbet odalarından birinde tanışmıştı. Peter Willy ölüm saçan eski bir korucu ve motosikletli bir çete mensubu olduğunu, şimdilerde Exxon'un açık denizlerdeki petrol platformlannda çalıştığını belirtmişti. İki hafta çalışıyor, iki hafta izin yapıyor ve izinlerini bazen Güney Amerika'da paralı askerlik yaparak geçiriyordu. John bunun palavra olduğunu biliyordu. "Sürüngen" adı verilen bir programdan yararlanarak, Peter Willy ekran adının, George Parsons adlı bir Earthlink üyesine ait olduğunu bulmuş ve Parsons'ın ödemelerini yaptığı Visa kart numarasını ele geçirmişti. Visa kartının numarasını öğrendikten sonra John'un, George Parsons'ın New Orleans Havaalanı'nda çalışan bir uçuş kontrolörü olduğunu saptaması kolay olmuştu. Evli ve üç kızı olan Parsons hiç suça teşebbüs etmemişti ve ölüm saçan çski bir korucu ya da yarı zamanlı bir paralı asker olması bir yana, eski bir asker bile değildi. Bu gece gelebilirdi de, gelmeyebilirdi de. Peter Willy gibi insanlar genelde korkak olurlardı. Nette büyük konuşurlardı ama, gerçek hayatta eylemde bulunmazlardı. John yırtıcı bir hayvanı bir avdan ayıranın bu olduğunu biliyordu.
John köşedeki masada oturan altı kadın kalkana kadar küçük restoranda oturmuş ve buzlu çayını yudumlamıştı. Cildi delik deşik, kıçı bir karavan kadar büyük, saçları boyalı sarışın hesap pusulasını kredi kartı slipinin üzerine koymuştu. Kadınlar çıktıklarında John yavaş adımlarla masalarına gitti. Kimsenin kendisine bakmadığından emin olmak için etrafına bir göz atarak, kredi kartı slipini avuçlayıp cebine attı.

Saat henüz ikiyi biraz geçtiği için John'un öldürecek zamanı vardı ve UATASB'nin, Broward County Kütüphanesi'ne bırakmış olduğu aşk mektubunu ne yaptığını merak ediyordu. O günden beri sürekli olarak yer değiştiriyor ve yeni bir RDX kaynağı bulabilmek için Claudius'a giriyordu. Ancak şimdi UA-TASD ve FBI bültenlerinde kendisiyle ilgili uyarı okumak için sabırsızlanıyordu. Kütüphanedeki önemsiz numarasının onu Top 10'a sokmayacağının farkındaydı ama, ülkedeki tüm saha ofislerinin uyarıldığını tahmin ediyordu. Yazılanları okumak onu feci şekilde tahrik ediyordu.
John bu saçmalığa güldü.
Bazen o kadar tuhaf oluyordu ki kendi kendisini şaşırtıyordu.
John bahşiş bırakmadan (karides boktandı) yemeğin parasını ödedi ve kocaman 396'sına atlayarak, yirmi dolara bir oda tutmuş olduğu Blue Bayou Motel'e doğru yola koyuldu. Odasına gittiğinde yeni iBook'unu telefon hattına bağlayarak America On Line in numarasını çevirdi. Enayilerin gönderdikleri mesajları okumak için Claudius'ta oturum açacaktı. Bazen başka biriymiş gibi davranarak, Bay Red hakkında ipuçları veriyor ve efsaneleşmiş durumunun keyfini çıkarıyordu. Kullandığı adlar; John Michael Fowles, Urban Legend, Rock God'dı. Ama bu gece bu adlardan birini kullanmayacaktı. Visa slipini ve boyalı sarışının adını kullanarak AOL'a girip, internette oturum açtıktan sonra Kip Russel

adıyla sürdürdüğü web sitesinin URL adresini girdi. Rochester, Minnesota'daki sunucu yalnızca bir numarayla biliniyordu ve herhangi bir arama motorunun veri tabanında adı geçmiyordu. Yahoo!, Alta Vista, HotBot veya Internet Explorer'da ya da başka bir yerde. John'un web sitesi yazılım için bir bellek görevi görüyordu.
John Michael Fowles son derece az eşyayla seyahat ederdi. Sık yer değiştirir, izinin bulunabileceği eşyalar ve kimlikler bırakır ve genelde içi para dolu bir çantadan başka bir şey taşımazdı. Banka hesabı, kredi kartı (geçici kullanım için aldıkları veya çaldıkları hariç) veya gayrimenkulü yoktu. Sıklıkla gereksinim duyduğu, ancak asla yanında taşımadığı şeylerden biri de yazılımdı. Yazılım onun için vazgeçilemezdi.

John bombalarını imal etmeden önce bir yazılım hazırlardı. Bilgisayar sistemlerini çökertir, diğer hackerlarla iletişim kurarak bilgi alışverişinde bulunurdu ve patlayıcılara olduğu gibi, o dünyaya da çok düşkündü. Bilgisayarlarda patlayıcılar kadar iyi olmasa da, yeterince iyiydi. Şimdi Rochester'da kendisini bekleyen yazılım sayesinde Peter Willy gibi geri zekâlıların geçmişlerini kontrol edebiliyor, federallerin Bay Red hakkında ne bildiklerini öğrenebiliyordu. Rochester'daki yazılım sayesinde, kredi kartı şirketlerinin ve bankaların, telefon sistemlerinin ve mühimmat hırsızlığı raporlarını gözden geçirmek üzere FBI'ın Bomba Veri Merkezi, UA-TASB'nin Ulusal Arşivi ve Savunma Bakanlığının bazı birimleri de dahil olmak üzere UGİS'in kapılannı açabiliyordu.
John kendi web sitesine girdiğinde, OSCAR adındaki saldırı programını ve PEEWEE adındaki kopya programı indirdi. Yaklaşık on dakika süren indirme işleminin ardından John, Kalama-zoo, Michigan'daki Bank of America'nın telefon numarasını çevirip, OSCAR'ı kullanarak sistemlerini çökertti. PEEWEE de OS-
CAR'a katıldı ve A sisteminin B'sine girdiğinde kendisini, yalnızca Kalamazoo'daki A şubesinin B'sinde var olan serbest varlığa klonladı. Bunun ardından da PEEWEE Kalamazoo'dan UA-TASB'nin Ulusal Arşivini aradı. John'un tahmin ettiği gibi, PE-EWEE kodlanmış bir şifre isteyen kapıda durduruldu. PEEWEE kapıya saldırması için OSCAR'ı gönderdi.ABaştan sona kadar iki dakika on iki saniye süren bu işlemlerin ardından Bay Red adıyla da bilinen John Michael Fowles, devletin bomba ve bombacılarla ilgili bir veri tabanındaki her şeye erişim sağlamıştı.
John her zaman olduğu gibi gülümseyerek, "Ne kadar da kolay oldu!" dedi.
En son bilgi girişinin Los Angeles'tan yapılmış olması John'u şaşırtmıştı. Miami'den olmalıydı ama, değildi.
Meraklanarak birkaç saniye yapılan girişe baktı ve dosyayı açtı. Özete göz gezdirdiğinde Silver Lake'te bir otoparkta, LAPD'ye mensup Charlie Riggio adlı bir bomba uzmanının öldüğünü öğrendi. Ekranda okuduğu özetin son satırı John'a nükleer bir bombanın tüm şiddetiyle çarptı.

... analizlerde Modex Hybrid adlı triner patlayıcı kalıntılarına rastlandı... İlk bulgular, failin "Bay Red" adıyla bilinen anonim bombacı olduğunu akla getiriyor.
John odanın karşı tarafına giderek duvara yaslandı ve boşluğa baktı. Çok sık nefes alıyordu ve sırtı buz kesmişti. Yine iBook'un yanına gitti.
Ekranını doldurana kadar bombanın bileşenleri üzerinde yoğunlaştı.
MODEX HYBRID
Delice bir an için, bombayı imal ettikten sonra, bir şekilde unutmuş olabilir miyim diye düşündü, bu düşüncesine kahkahalarla güldü ve iBook'u olanca şiddetiyle duvara fırlatınca, duvarda üç santimetrelik bir delik açıldı ve bilgisayarın plastik kasası paramparça oldu.
John, "Seni O...PUÇOCUĞU!" diye haykırdı.
John Michael Fowles içi para dolu çantasını kaparak motel odasından fırladı. Peter Willy gelmeyecek olan birini bekleyerek, striptiz barında uzun bir gece geçirecekti. Oburca benzin yiyen koca, kırmızı SS 396 nın motorunu sonuna kadar zorlayarak, şişman ve kalitesiz lastikleri cayırdatarak göl kenarında uçarcasına yol aldı. Bir süre sonra yolun kenarında durup iBo-ok' u suya attı ve manyak gibi havaalanına gitti. Arabasını uzun süreliğine otoparka bıraktı, parmak izlerini yok etmek için ka-pılann içini ve dışını sildi ve nakit ödeme yaparak Los Ange-les'a gidiş bileti aldı.

Hiç kimse Modex Hybrid'i yapmanın nelere mal olacağını ve bomba cemaati içerisinde bu tür şeyleri bulmayı John Mic-hael Fowles'dan daha iyi bilemezdi.
John Michael Fowles in kaynaklan ve işaretleri vardı. Birisinin onun eserini çalmış olması, onun zaferine ortak olmak istediği anlamına geliyordu.
John Michael Fowles bunu hoş görmeyecekti. O o...pu çocuğunu bulmak için oraya gidiyordu.
BOLUM
? ?
İKİ

JOHN MICHAEL FOWLES yirmi altı bin dolar, üç sürücü ehliyeti ve ikisi ehliyetteki isimlerle tutan dört kredi kartıyla uçaktan indi. Ayrıca yirmi sekiz yaşında, gamzeleri insanı yutacak kadar derin, güneşin batışından daha sıcak bir tene sahip hostesin telefon numarasını da almıştı. Manhattan Beach'te yaşıyordu. Adı Penny'ydi.
Los Angeles'ta olmak John'un gülümsemesine neden oldu.
Kuru ve güneşli havayı, palmiye ağaçlarını, avuç içi kadar giysileriyle güzel bebekleri, klas insanları, mükemmel arabala-n, servete duyulan açlığı, ukala sinema yıldızlarını, kahrolası şehrin büyüklüğünü, düz olmasını ve sınırsız yayılımını, La Brea'yı, sosis görünümündeki sosisli sandviç tezgâhlannı, dağa yaslanmış kocaman Hollywood yazısını, depremleri ve yangınların yol açtığı fırtınaları, Sunset'teki hoş kulüpleri, karamel renkli ciltleri, Meksikalıları, Iowa'dan gelenlerin doldurduğu tur otobüslerini, göz alıcı yüzme havuzlarını, okyanusu, Arnold Schwarzenegger'i, kırklarındaki G'leri ve Disneyland'i severdi.
Mahvetmek için mükemmel bir yerdi.
Yaptığı ilk şey, Hertz'den üstü açık bir araba kiralayıp, tişörtünü çıkarmak, güneş gözlüklerini takıp, iyi görünerek Se-pulveda Bulvan'na doğru yola koyulmak oldu. Öfkesi dinmiş, hırsı geçmişti; şimdi, soğukkanlılıkla hesap yapıp, şiddetli bir intikam alma zamanıydı. Bay Red gelmişti.

John köylü kişiliğinden sıyrılarak, zenci oldu. Siyahlar gibi davranan beyazlârı severdi. Çikolatalı drajeler. Dışlan açık, içleri koyu renk. LA. bunun için harika bir yerdi. Burada herkes, olmadığı birine benzemeye çalışırdı.
Venice plajından iki blok ötedeki bir ikinci el eşya mağazasından çok büyük beden giysiler, yeni bir iBook ve gereksinimi olan diğer şeyleri aldıktan sonra Flamingo Arms adlı küçük bir motelde oda tuttu Odaya yabancılann kokusu sinmişti. John başını tıraş etti, sahte altın zincirler taktı ve internete girdi. Bu defa UGİS'in sistemine girme zahmetine katlanmadı. Silver Lake'deki bombalama olayıyla ilgili haberleri aradı ve üç makaleye rastladı. İlk iki yazının içerikleri birbirlerine oldukça yakındı: LAPD'ye mensup Bomba Timi, şüpheli bir paket ihbarı almış, otuz dört yaşındaki, dokuz yıllık memur Charlie Rig-gio paketteki bombanın patlaması sonucunda ölmüştü. Soruşturmayı yürüten Carol Starkey adındaki kadın dedektifin "basit ve üstünkörü imaı edilmiş" bombayı, "çocukça bir kişilik'e atfetmiş'olduğu belirtilmesine rağmen, haber yazılannın hiçbirinde bombayla ilgA ayrmtılar verilmemişti. John bunu okuduğunda güldü. UAÎASB'nin kendisinden şüphelendiğini, dolayısıyla LAPD'nin de şüphelendiğini biliyordu.
"Bu aptal kaltak benimle oyun oynamaya çalışıyor."
John'un dikkatini özellikle, yan sütunda yer alan ve Star-key'le ilgili, etkisiz hale getirmeye çalıştıklan bombanın patlamasına kadar bir imanlar bomba uzmanı olarak çalıştığını, gerçekten öldüğünü ve olay yerinde yeniden yaşama döndürüldüğünü konu eden bir makale çekmişti. John büyülenmişti. Starkey ve birkaç polisin olay yerinde çekilmiş fotoğrafları da basılmıştı ama, resim o kadar küçük ve kötüydü ki. John karanlığın içinde Starkey'ye dikkatle bakarak ekrana dokundu.
"Güzel."
Starkey son paragrafta Riggio'nun ölümünden sorumlu kişi ya da kişileri bulmaya yemin etmişti. John gülümsedi.
"0 o...pu çocuğa önce ben bulursam, bunu yapamazsın.'
Yazılardan çıkarak, sıklıkla ihtiyaç duyduğu ancak, yanma almadığı telefon numaralan, e-posta adresleri ve diğer bilgilere ulaşmak için Rochester'daki kendi web sitesine girdi. Cla-rence Jester

adıyla tanıdığı Venice'te yaşayan adamın telefon numarasını kopyaladı. Esasen küçük bir rehinci dükkânının sahibi olan Jester bir kundakçıydı. Şimdilerde elli yaşlarında olan Jester bir zamanlar ateş yakmaktan ötürü on iki yıl federal hapishanede yatmış, aralıklı olarak psikiyatrik tedavi görmüştü. Hobisi, barınaklardan aldığı köpeklerin üzerine benzin döküp, onlann yanmalarını seyretmekti. John geçmişte onu bomba cemaatinde olan bitenler için mükemmel bir bilgi kaynağı olarak görmüştü.
"Clarence, dostum. Ben LeRoy Abramowicz. Los Ange-les'tayım." "Evet?"
Bir paranoyak olan Clarence, onlara özgü kuşkucu ses tonuyla konuşmuştu.
"Sana uğranm ve biraz iş yaparız diye düşünmüştüm. Olur mu?" "Sanırım."
Gitmek için sabırsızlanan, ancak karnı aç olan John yolda bir burgeri mideye indirerek birkaç dakika sonra Clarence Jes-ter'ın rehinci dükkânına girdi.
Jester kısa boylu, kel ve asabi bir adamdı. Mikroplardan çekindiğini ileri sürerek kimseyle el sıkışmazdı.
"Selam, Clarence. Biraz yürüyelim."
John'u bekleyen Clarence tek kelime bile etmeden dükkânı kapattı.
Dışarı çıktıklarında John a dikkatle baktı.
"Farklı görünüyorsun."
"Siyah oldum. Bunu herkes yapıyor."
"Mm."
John Clarence'ın müşteri kaybetmeyi hapishanede zaman geçirmeye yeğlediğini biliyordu ve işlerini daima dışarıda yaparlardı. Daha önce Jester'dan iki kere amonyum pikrat almıştı.

Kundakçı olmasının dışında Jester patlayıcı, sınırları zorlayan pornografi ve zaman zaman da otomatik saldırı silahları alır ve satardı. John bombasını taklit eden kişinin, Modex Hybrid ka-nşımını yapacağını ve dolayısıyla RDX bulması gerektiğini biliyordu.
"Clarence, biraz RDX anyorum. Bana bu konuda yardımcı olabilir misin?"
"Ha."
"O 'ha' da ne demek oluyor, dostum?"
"Konuşman siyahlara özgü değil. Kulağa bir zenci gibi konuşmaya çabalayan bir beyaz gibi geliyor."
"RDX'ten bahsedelim, Clarence. Bana bu inceliği göster."
"Hiç kimsede RDX yok. Birkaç yılda bir, bir kere RDX'e rastlanm. Hepsi o. Ama istersen TNT ve PETN var. PETN kıçını havaya uçurur."
Clarence konuşurken parmaklannı dudaklanna götürerek fısıldamıştı. Belki de John'un üzerinde bir dinleme cihazı olduğunu düşünmüştü.
"RDX olması şart."
"Sana bu konuda yardımcı olamam."
"Sen edemezsin. Edebilecek başka biri olmalı. Kıçıkırık-kent'te yaşamıyorsun Tanrı aşkına. Burası L.A. Burada her şey bulunur."
Önlerinden yeşil bikini giymiş, kulaklannda kulaklık olan patenti bir kız geçti. Arkasında pantolonundan doğan bir güneş dövmesi, yanında da san renkli tasmalı bir cocker vardı. John Clarence 'in köpeği izlediğini fark etti.
"Sana şöyle açıklayayım, Clarence. Aradığımı bulursam, sana tedarikçi ücreti öderim. Seni açıkta bırakmam."
Köpek bir köşeyi dönerek gözden kayboldu.
"RDX bir çağrışım yaptı."
"Aferin sana."
"Hemen o kadar heyecanlanma. Bulması zor derken, gerçekten bulunmasının zor olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Birkaç yıl önce herifin biri kuzeyde arabalan havaya uçurmaktan

tutuklanmıştı. RDX kullanıyordu. Belki seni onunla görüştü-rebilirim."
John neşesinin yerine gelmeye başladığını hissetti. Bağlantılar, yeni bağlantılar yapılmasını sağlardı.
"Senin müşterilerinden biri miydi?"
"RDX'i benden almadığını söyleyebilirim."
Clarence John'a halen hapishanede olan Dallas Tennant adlı bir adamdan bahsetmeye başladı. John hapishane kısmına geldiğinde kızarak Jester in sözünü kesti.

"Dur bir dakika. Eğer kahrolası herif hapisteyse benim işime nasıl yarayacak?"
"Onunla Claudius'ta konuşabilirsin?"
"Hapishaneden mi?"
"Sanki bu da bir şey. Benim içerideyken yaptıklarıma inanamazsın. Dinle, bu adam nasıl olduysa üç arabayı havaya uçurmaya yetecek kadar RDX bulmuş. Sana yardımcı olamasa bile, belki seni bir başkasına yönlendirebilir."
John'un siniri geçti ve neşesi yine yerine geldi. Ta New Or-leans'tan kalkıp buraya gelngesine değeceğini biliyordu. Dedektif Starkey'nin RDX'in izini bulacak kadar akıllı olup olmadığını merak ediyordu. Ve yollarının kesişip kesişmeyeceğini.
"Bay Tennantin ekran adını biliyor musun?"
"Bilgisayarımda var. Claudius'a nasıl gİreGeğİnİ biliyor musun?"
"Biliyorum."
John sadece korktuğunu görmek için Jester'ın sırtına vurdu. "Teşekkürler, Clarence."
"Bana dokunma. Bundan hoşlanmıyorum." "Özür dilerim."
"Hey, buralarda dolaşan büyük söylentiyi duydun mu?" "Hayır. Ne söylentisi?"
"Bay Red şehre gelmiş. Silver Lake'te bir polisi havaya uçurduğunu söylüyorlar."
John'un ruh hali yine berbat oldu ve Jester'ın sırtına bir kere daha vurdu.
ATASCADERO
SONUNCU MAHKÛM DA kütüphaneden çıkınca, Dallas Tennant masalardaki dergileri ve gazeteleri toplayarak arabasına koydu. Kütüphane büyük değildi, sadece altı masası olmasına rağmen günceldi ve çeşitlilik vardı. Atascadero'daki bazı milyoner mahkûmlar, oradaki insanların okuyabilecekleri bir şeyler bulabilmeleri için cömert bağışlarda bulunmuşlardı. Atascade-ro'nun kütüphanesi Kaliforniya Eyalet Hapishaneleri arasında gıpta edilen bir yer olmuştu.
Kütüphaneyi yöneten Bay Riley adındaki sivil görevli, ofisinin ışıklarını söndürdü. Emekli bir lise tarih öğretmeniydi.
"Burada işin bitti mi, Dallas?"
"Şunları yerlerine koyup, rafların tozunu alacağım. Fazla uzun sürmez."
Bay Riley kapıda duraladı. Buna karşı herhangi bir kural olmamasına rağmen, mahkûm çalışanları başıboş bırakmaktan dolayı kendisini rahatsız hissederdi.
"Şey, belki de kalsam iyi olur."
Dallas dostça gülümsedi. Daha önce Bay Riley'nin oğlunun ve gelininin akşam yemeğine geleceklerini söylediğini duymuştu ve gitmek için sabırsızlandığını biliyordu.
"Ah, sorun değil, Bay Riley. Bugün şu kutuda yeni kitaplar geldi. Yarın kitapları yerlerine yerleştirmek için daha fazla

YOK EDİCİ

zamanım olsun diye, gelenleri bu gece bilgisayara girmek istiyordum. Tahminimden biraz uzun sürebilir."
"Kapı saat dokuzda kapandığı sürece sorun olmaz. Saat dokuzda revirde olmazsan, seni aramaya çıkarlar."
Atascadero'daki mahkûmlar inanılmaz derecede özgürlerdi ama, yine de gözetim altındaydılar. Mesela Dallas geç saatlere kadar kütüphanede çalışabiliyordu, ancak, gece alacağı ilaçlar için revire uğramak zorundaydı. Saat dokuza kadar gözükmediği takdirde, hemşire nöbetçi gardiyana haber verecek ve Dallas'ı aramaya başlayacaklardı.
"Biliyorum, efendim. Saat dokuzda orada olacağım. Lütfen gardiyana ofisinizde olacağımı söyler misiniz? Eğer ofise gider ve beni orada görürse diye."
"Söylerim. İyi akşamlar, Dallas."
"Size de, efendim."
Daha fazla oyalanmak istemeyen Bay Riley her akşam olduğu gibi, o akşam da yaptığı iyi işlerden dolayı Dallas'a teşekkür ederek çıktı.
Dallas Tennant iyi bir çocuktu. Her zaman sessiz ve sakindi. Atascadero'da bile. Kibar,-terbiyeli ve yumuşak huyluydu. Aynı zamanda da zekiydi, o kadar zekiydi ki altı kimyasalı birbirine karıştırıp karmaşık patlayıcılar elde ediyordu.

Atascadero'ya geldiği andan itibaren mutfakta kendisine bir iş ayarlamış olması, Dallas'ın yalnızca kabartma tozu ve kibrit ucu gibi şeyleri değil, aynı zamanda abur cuburları da kolayca temin etmesini sağlamıştı. Ondan sonra, belli başlı temizlik maddeleri karşılığında bu abur cuburları hademe mahkûmlarla değiş tokuş edip, mutfaktan yürüttüğü şeylerle birleştirip küçük ve mükemmel patlayıcılar yapmaya başlamıştı.
Atlattığı küçük kaza ve başparmağından olması bu işi bozmuş ve Dallas'ın kimyasal maddeler bulunan bölgelere girmesi yasaklanmıştı. Ama kütüphanedeki görevi de farklı bir erişim için neredeyse mutfaktaki görevi kadar iyiydi.
Mutfağa girmesinin ve temizlik görevinden alınmasının ironik yanı, Dallas'ın bu patlayıcıları, hapishanede bulunan
maddelerle imal etmemiş olmasıydı. Bu patlayıcıları dışarıdaki başka bir şeyle takas ediyordu.
Dallas bunu düşündüğünde, parmağını kaybetmiş olmasına karşın hâlâ gülümseyebiliyordu.
Kalan dergileri ve kitapları da topladıysa da, yerlerine koymak için acele etmedi. Bay Riley'nin gittiğinden emin olmak için koridora çıktı ve saatine baktı. Yirmi dakika içinde, Dallas'ın bulunması gereken yerde olup olmadığını kontrol etmek için bir gardiyan gelecekti. Dallas Riley'nin ofisine giderek, gelen kitapların kutusunu gardiyanın göreceği şekilde açtı ve Ri-ley'nin dosya dolabının arka tarafında duran yazılım disketini buldu. Atascadero modern bir tesis olmasına ve internet vasıtasıyla Kaliforniya hapishane sistemine bağlı olmasına rağmen, mahkûmların kullandığı bilgisayarlarda internet erişimi yoktu; bu kolaylık yalnızca, güvenli ofis makinelerine ve yöneticilere ait bilgisayarlara özeldi.
Dallas avukatının, aylık hizmet ücretinin kira gelirinden ödenmesini ayarlarken, kendi yazılımını da temin etmesini sağlamıştı.
Yazılımı Riley'nin sürücüsüne yükleyerek, modemi telefon hattına bağladı ve internete girdi. O akşamlık işi bittiğinde, programı silecek ve Bay Riley olan bitenin farkına bile varmayacaktı.
Dallas birkaç dakika içinde evindeydi. Claudius.
Burası Tennant'ın kendisini rahat hissettiği, yargılanmadığı veya dalga geçilmediği, kabileden biriymiş gibi kucaklandığı isimsiz bir dünyaydı. Sahip olduğu yegâne arkadaşları; mesaj bıraktığı, sohbet odalannda gevezelik ettiği, yalnızca lakapla-rıyla tanıdığı diğer isimsiz arkadaşları oradaydılar. Anında kısa mesaj listesinde, bazı arkadaşlarının orada olduklarını gördü: Tennant'ın hep yanlış olduğunu düşündüğü girift kimyasal formüller göndermeyi seven ACDRUSH; Bay Red'e beslediği hayranlık duygularını paylaşan MEYER2; yapılacak birkaç küçük iyileştirmeyle, Oklahoma City'deki patlamanın kırk misli
fazla patlayıcı güç yaratacağını iddia eden on dört sayfalık bir tez yazan RATBOY; Theodore Kaczynski'nin Unabomber olmadığını düşünen DEDTED.
Tennant BOOMER adıyla giriş yaptı.
Gardiyana dikkat etmeye çalışarak, Bay Red'in Los Ange-les'ta görünmesi hakkında oluşturduğu ilan panosuna göz attı. Ekranında bir mesaj penceresi açıldığında ilan panosuna yeni bir şeyler yazmakla meşguldü.
NEO'DAN MESAJ KABUL EDER MİSİNİZ?
Tennant Neo'yu tanımıyordu, ancak, meraklanmıştı. Kabul et düğmesini tıkladı ve anında ileti penceresi açıldı.
Neo : Sen beni tanımıyorsun ama, ben seni tanıyorum.
Tennant gardiyanın gelmek üzere olduğu ve internetteki zamanı kısaldığı için endişelenerek yine koridora baktı. Yanıt vermeye çalıştı.
Boomer: Kimsin?
Neonun cevabı çabucak geldi.
Neo : Senin RDX kullanmana hayran olan biri. Bu konuyu tartışmak istiyordum.
Claudius'un bütün müdavimleri gibi Tennant da polislerin suç unsuru içeren şeyler söyleyen kişileri sıklıkla tuzağa düşürdüklerinin farkındaydı. Güvenli sohbet alanının dışında, asla suç unsuru içeren bir şey göndermemeye dikkat ederdi.
Boomer: iyi geceler.
Neo : Bekle! Benimle tanışmak istersin, Dallas. Sana bu gece,
diğerlerinin rüyalarında görecekleri bir fırsat sunuyorum.
Tennant asıl adının kullanılması nedeniyle bedenini bir korku dalgasının sardığını hissetti.

Boomer : Adımı nereden biliyorsun?
Neo : Çok şey biliyorum.
Boomer : Kendini abartıyorsun.
Neo : Sen beni abartıyorsun, Dallas. Benim hakkımda çok ileti
gönderdin. Sohbet odasına gel.
Tennant tereddüt etti. Şimdi iş değişmişti işte. Eğer Neo'da sohbet odasının şifresi varsa, birisi onun kimliğini onaylamış demekti. Bu şüpheli dünyada olamayacağı kadar güvende olacaktı.
Boomer : Anahtarın var mı?
Neo : Var. Şu anda sohbet odasındayım. Bekliyorum.
Tennant kendi anahtarını kullanarak sohbet odasının penceresini açtı. Odada Neo dışında kimse yoktu.
Boomer : Kimsin?
Neo : Ben Bay Red'im. Senden istediğim bir şey var, Dallas.
Bilgi.
Tennant isme baktı... kuşkuyla... inanamayarak... umutla. Sonra da tuşlara dokundu.
Boomer : Değiş tokuş edecek neyin var?
9

STARKEY o gece evinin kapısından içeri adımını attığı anda, Pell'in eve gelmesini kabul ettiğine pişman oldu. Yerdeki dergileri ve gazeteleri kaldırdı, bir Çin yemeği kutusunu yok etti ve havaya sinmiş koku için endişelendi. Banyoyu ve mutfağı en son ne zaman temizlemiş olduğunu hatırlamaya çalıştıysa da, bir türlü hatırlayamadı. EAvde cin, tonik ve musluk suyu dışında içilecek bir şey yoktu. Televizyonun üzerinde toza adınızı yazabilirdiniz. Çabucak bir duş alıp blucin ve siyah bir tişört giydi. İsteksizce evinin hoş gözükmesi için girişimde bulundu. Evine konuk olarak en son, bundan neredeyse bir yıl önce Dick Leyton gelmişti. Uğramış ve bir içki içmek için kalmıştı.
Kendine gerçekten bir yaşam kurmalısın, Starkey. Belki de Best Buy'da satıyorlardır.
Kelso ne düşünürse düşünsün, Starkey'nin içinde soruşturmayla ilgili iyi bir his vardı. Miami'deki bombaya elleriyle dokunmak ona iyi gelmişti; somuttu, gerçekti ve dokunmadığı takdirde, Silver Lake'deki bomba hakkında öğrenemeyeceği yeni bir şey öğrenmişti. Belki Kelso ve diğerleri anlayamıyorlardı ama, Starkey bir bomba uzmanıydı ve parçaların bir anlamı olduğuna inanırdı; şimdi de elinde yeni bir parça vardı. Claudius'un yararı olup olmayacağını merak ediyordu ve Ho-oker'ın post prodüksiyon şirketiyle ilgili raporuyla umutlanmıştı.

Ayrıca Dallas Tennant'tan öğrenebilecekleri başka şeyler olduğunu da düşünüyordu.
Starkey en rahat çalışabilecekleri yerin orası olduğunu düşünerek dizüstü bilgisayarını yemek masasının üzerine koydu. Pell'in arabasının garaj yoluna girdiğini duyduğu anda fişini prize sokarak bilgisayarı açtı.
Kapıyı açtığında Pell'in elinde pizza kutusu ve beyaz bir torba vardı.
"Yemek saati olduğu için bir şey getirmemin iyi olacağını düşündüm. Pizza ve meze aldım. Umanm bir şey yapmamış-sındır."
"Saçma. Fırında ördek yapıyordum." "Sanınm telefon etmeliydim."
"Dalga geçiyorum, Pell. Benim her günkü yemeğim bir kutu ton balığı ve tortulla cipsinden ibaret. Bu harika olacak."
Evde içecek bir şey olmadığı için iki misli utanarak yemekleri mutfağa götürdü. Temiz tabak olduğundan bile emin değildi.
"Cin tonik içer misin?"
"Belki cinsiz biraz tonik. Bilgisayar nerede?" "Şurada, yemek masasının üstünde. Başlamadan önce yemek ister misin?"
"Çalışırken de yiyebiliriz."
Starkey Pell'in gitmek için belki de sabırsızlandığını düşündü. İki bardağa buz ve tonik doldurdu. Kendi bardağına cin koyma dürtüsüne karşı çıktı.
Bardağı vermek için döndüğünde, Pell Starkey'ye baktı.
"Ne sevdiğinden emin olamadığım için yarısını vejetaryen, yansını da sosisli ve pepperonili yaptırdım."

"İkisi de iyi, teşekkürler. Çok düşüncelisin."
Ağzından çıkan sözler içinden inlemesine neden oldu. İkisi bir arada, birbirlerine hiç uygun düşmeyen, ilk randevularına giden garip bir çifti andınyorlardı. Kendine bunun bir görev olduğunu, randevu olmadığını hatırlattı. Starkey randevulara

gitmezdi. Hâlâ Best Buy'darı kendisine yeni bir yaşam satın alması gerekiyordu.
Tabaklan ve çatal bıçakları çıkarırken, mafsal bandı hakkında öğrendiklerini Pell'e anlatmayı düşündüyse de, vazgeçti. Ja-nice Brockwell'den haber alana kadar bekleyecekti. O zaman bir şey öğrenmiş olup olmadığından emin olacaktı ve bir yanı Pell'in de, öğrenmiş olduğu şeyi Kelso gibi anında göz ardı etmesini istemiyordu.

Mezelerle pizzayı böldüler ve tabaklarıyla bardaklannı alarak yemek odasına gittiler. Tıpkı Bergen'in ofisinde olduğu gibi iki sandalyeyi yan yana koydular ve Starkey Claudius'ta oturum açtı. Pell'in bu kadar yakınında olmasından ötürü belirgin bir rahatsızlık hissederek sandalyesini biraz uzaklaştırdı.
"Önce yesek iyi olur. Tuşlan yağlamayız."
"Tuşlar için endişelenmeyelim. Cevap veren olup olmadığını görmek istiyorum."
Starkey sandalyesini yine Pell'inkine yaklaştırdı ve Claudi-us'un kapısını açtılar.
Bergen'in yanından, Bay Red'e hayranlıklarını ifade eden heyecan dolu iki mesaj göndermişler ve Bay Red'in Los Ange-les'ı vurduğu söylentilerinin doğru olup olmadığını sormuşlardı. Son mesaja gelen birkaç yanıttan birinde, Los Angeles Ti-mes'da çıkan bir makalenin bir kopyası vardı, ancak, mesajlann çoğu Bay Red'in görünümünden, Miami'de gerçekleştirdiği en son patlamadan, onun giderek bir "Şehir Efsanesf'ne dönüşmesinden bahsediyordu. Mesaj gönderenlerden biri Bay Red'i El-vis'le kıyaslamış ve kısa bir süre sonra Amerika'nın dört bir yanındaki Denny's'lerde çalışırken görüleceğini öne sürmüştü.
Starkey fareyle bir mesajdan diğerine geçerek, bütün mesajları okuyor, Pell'in homurdanmasını bekliyor ve bir sonraki mesajı tıklıyordu. Gönderilen cevapların tuhaf içeriklerine odaklandığında, ani bir hareketle Starkey'nin önünden eğilip fareyi alana kadar, Pell'in varlığını daha az fark etmeye başlamıştı.
"Dur bir dakika. Şu son mesajı tekrar okumak istiyorum."

Pell'in eli eline değdiğinde, Starkey bir an için ondan elektrik aldığını sanarak çekilmiş ve utanarak kızarmıştı. "Ne gördün?"
"Oku."
KONU Gerçek ya da Sonuçlar hakkında
KİMDEN AM7TAL
MESAJ-ID >9777721,04@selfnet<
»söylentilerin doğrusu«
Kaynaklarım bana Adamın bir süre önce güney Florida'yı tahrip ettiğini bildirdiler ve bu doğrulandı. Tarih bize, onun yaptığı işler arasında bir süre beklediğini söylüyor.,Objektif gerçek, hiç kimsenin sabahlan Modex sıçmadığı. Biraz satılık Modex'i olan var mı?
Ha ha. 0...pu çocuğu federaller, sadece dalga geçiyorum.
Am7
Starkey mesajı okudu. "Sence bu Bay Red mi?"
"Hayır. Modex satın alma konusunda şaka yapıyor ama, Bay Red kendi kanşımını kendisi yapıyor. Red Modex'i satın almaz, yalnızca bileşenlerini satın alır. Bu herife cevap versek, elimizde Modex olmadığını ama, RDX satın alması için kendisine yardımcı olacağımızı söyleyerek biz de bir şaka yapsak sence nasıl olur?"
"Yem atmış oluruz."
"Ona ve bu şeyleri okuyan herkese."
Pell klavyeyi kendisine doğru çevirerek sandalyesinde kıpırdandı. Dizi Starkey'nin dizine, sağ kolu Starkey'in sol koluna değiyordu. Starkey bu defa kendisini çekmeyerek, dokunuşların sürmesine izin verdi. Pell'e baktı ama o mesajını yazarken

kendinden geçmiş gibiydi. Starkey'nin gözünün önünden görüntüler geçti. Pell'in koluna dokunuyor, bakışları buluşuyor, öpüşüyorlar. Bunları düşünmek bile Starkey'nin kalbinin hızla atmasına neden olmuştu. Elinden tutarak Pell'i yatak odasına götürüyor, Pell onun yara izlerini görüyor. Starkey midesinin bulandığını hissederek sakinleşmeye çalıştı.
Henüz buna hazır değilim. Pizzaya baktı ama, yiyemedi.
Neler olduğunun farkında olmayan Pell, "Nasıl olmuş?" dedi.
KONU : Gerçekler ya da Sonuç Hakkında
KİMDEN : HOTLOAD
MESAJ-ID : >5521721.04@treenek
»Hiç kimse sabahları Modex sıçmıyor. Biraz satılık Modex'i olan var mı?« RDX en iyi müshildir! Uygun fiyata paylaşmaya hazırım. Sana da ha ha!
HOTLOAD
"İyi olmuş."
Starkey Pell'e bakınca onun gözlerini ovuşturduğunu ve şaşı baktığını gördü. "İyi misin?"
"Yakında bana bir yakın gözlüğü, sonra da bir baston lazım olacak."
"İstersen göz damlası var."
"İyiyim."
Mesajı gönderdiler. "Başka bir şey?"
"Galiba bekleyip görmemiz gerekecek." Pell bilgisayarı kapattı.

"Sana ne yapmanı söylediğimi düşünmeni istemiyorum ama, RDX hakkında UGİS'te yeni bir arama yapmanı rica edebilir miyim? Bakalım Tennant'tan başka bir isim bulabilir miyiz?"
"Çoktan yaptım ve bulamadık. Bulduğumuz tek isim Tennant."
"Biz ondan öğrenmek istediğimizi zaten öğrendik."
"Belki Tennant'tan öğrendik ama, Tennant'ın olayını öğrenmedik."
"Bu da ne demek?"
"Mueller'in notlarını yeniden okudum. Tennantin dükkânını ya da geri kalan patlayıcılan bulmak için bir çaba sarf etmediği çok açık. Görüşme notları Mueller'in, Tennantin ev sahi-besiyle veya patronuyla fazla zaman geçirmediğini ortaya koyuyor. Havaya uçan üç arabanın fotoğrafları ve arabaları çalan çocuğun ifadesi mevcut; Mueller'in ihtiyacı olanlar bunlardı. Eğer diğer tanıkları boş verdiyse, hâlâ öğrenebileceğimiz bazı şeyler olabilir."
"İyi düşünmüşsün, Starkey. İşe yarayabilir."
Starkey Pell'e gülümsediğini ve onun da kendisine gülüm-sediğini fark etti. Evde sessizlik hakimdi. Bilgisayar kapandığı için Starkey Pell'le evde yalnız olduğunun iyice farkına varmıştı. Onun da aynı şeyleri hissedip etmediğini merak ediyordu ve aniden bazı sesler duymak istedi; televizyon, radyo, sokaktan geçen bir araba. Ama yalnızlardı ve Starkey ne yapacağını bilemiyordu.
Ani bir hareketle tabakları toplayarak mutfağa götürdü.
"Pizza için teşekkürler. Gelecek sefer benden."
Starkey tabaklan eviyenin içine koyduktan sonra yemek odasına döndü, ancak, oturmadı. Pell bir şey söylemek ister gibiydi ama, Starkey ona şans tanımadı. Ellerini ceplerine soktu.
"Yarın kontrol ederiz. Seni ararım."
Pell en sonunda ayağa kalktı. Starkey kapıya kadar ona eşlik ederek mümkün olduğunca geri çekildi.
"Görüşürüz, Pell. Bu piçi yakalayacağız."

"İyi geceler, Starkey."
Pell kapıdan dışarı adımını atar atmaz Starkey kapıyı kapattı. Kapı kapandığında kendisini daha iyi hissetmedi; salak ve şaşkın hissetti. Yatmaya gittiğinde bile hâlâ aynı şeyleri hissediyordu. Karanlıkta tavana bakarken kendisini neden bu kadar kaybettiğini düşündü. Sahip olduğu tek şey işiydi. Sahip olduğu tek şey bu soruşturmaydı. Son üç yıldır böyle yaşamıştı. Ve sonsuza kadar da böyle sürüp gidecekti.

PELL
Canavarlar Pell motelinde bilgisayarın ekranına bakarken geldiler. Klavyenin üstünde, kıvrılıp bükülen, parçalara aynlmış solucanlar, ateş böceklerinin saldırısına uğramış gibi dönüyorlardı. Gözlerini kapatmasına rağmen hâlâ karanlıkta salındıklannı görebiliyordu. Banyoya giderek buz ve ıslak havlu alıp yatağına uzandı. Yüzünde soğuk havlularla yatarken başı o denli şiddetle ağrıyordu ki nefesi kesildi ve korkudan dehşete kapıldı. Starkey'yi aramak istedi.
Bunu düşündüğü için kendisine küfrederek, aksine ağrıya ve odaya konsantre oldu. Pencerenin dışımdan gelen trafik gürültüsünü; şehrin ağırlığı karşısında akıp giden insan selinin gürültüsünü; frenlerin çıkardığı tiz sesleri, homurdanan motorları, aşın yüklü kamyonların gümbürtüsünü dinledi. Cehennemin kapısında olmaktan farksızdı.
Starkey'yi tanımaya başlamıştı ve bu iyi değildi. Her bir araya gelişlerinde, onun daha derin, daha şaşırtıcı bir yanını görüyor ve bu nedenle hissettiği suçluluk duygusu giderek artıyordu. Pell insanları yorumlamakta çok iyiydi, insanların gizli yüzlerini, gerçek yüzlerini görme konusunda iyiydi. Pell herkesin aslında içinde iki ayrı kişiyi barındırdığını uzun zaman önce öğrenmişti; görmenize izin verdikleri kişiyi ve içlerindeki gizli kişiyi. Pell daima o gizli kişiyi görebilmişti ve Starkey'nin o sert

kabuklu dış yüzeyinin içindeki o gizli kişide, cesur olmaya çalışan küçük kızı görmüştü. Küçük kızın içinde, hayatını ve kariyerini yeniden inşa etmeye çalışan bir savaşçının yüreği vardı. Onun kendisinden hoşlanabileceğini hesaba katmamıştı. Kendisinin ondan hoşlanabileceğini hesaba katmamıştı. Bu içten içe onu yiyip bitiriyordu. Giderek de büyüyordu.
Ama bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu.
Bir süre sonra ağn geçti ve görüşü berraklaştı. Pell saatine baktı. Bir saat olmuştu. Pell avuçlarıyla yüzünü kapattı. Beş dakika, belki on dakika ölmüş olabilirdi ama, bir saat... mümkün değildi. Yataktan kalkarak bilgisayarın yanına gitti. Alevler içindeki baş ekrandan ona bakıyordu. Pell Starkey için hissettiği suçluluk duygusunu bir kenara iterek, Claudius'un kapısını açtı. Bombanın üzerinde Starkey'nin adı vardı. Bay Red onu istiyordu. Bu işi halledebilirdi.
Pell Starkey'nin bilmediği bir ekran adı kullanarak, onunla ilgili yazmaya başladı.
10
STARKEY ertesi sabah her zamanki gibi ofise gelen ilk dedektif olmuştu. Mueller'in sabahın altısında işe gitmeyeceğini tahmin ettiği için, evrak işleriyle zaman öldürdü. Hooker saat yediyi beş geçe geldi. Marzik de ondan yirmi dakika sonra sürünerek kapıdan içeri girdi. Starbucks'tan kahve almıştı. Marzik evrak çantasını yerleştirirken Starkey'ye baktı.
"A-şefle toplantınız nasıl ğitti?"
"Soruşturmada ilerleme kaydetmemizi söyledi. Katkısı bu oldu." Marzik koltuğuna çökerek kahvesini yudumladı. Starkey çikolata kokusu aldı. Moka.
"İçeride kıçını Dick Leyton in kurtardığını duydum." Starkey Marzik'in ne öğrendiğini merak ederek kaşlannı çattı. "Bu da ne demek? Ne duydun?"
Marzik kahvenin soğuması için bardağın kapağını kaldırdı.
"Kelso Giadonna'ya söylemiş. Silver Lake'teki bombanın bir taklitçinin işi olduğunu düşündüğünü söylemiş. Bana ve Ho-oker'a bunu ne zaman anlatmayı planladığını merak ediyorum."
Starkey Kelso'ya konuştuğu için, Marzik'e de onlardan bir şey sakladığını düşündüğü için kızmıştı. Miami'deki bombayı ve bantların sanlma yönlerinin farklı olduğunu keşfettiğini anlattı.
"Düşündüğünüz gibi başlığa taşınacak kadar önemli bir haber değildi. Sizinle bugün konuşacaktım. Dün fırsatım olmamıştı."

"Şey, her neyse. Belki de Pell'i düşünmekle çok meşgul-sündür."
"Bu da nereden çıktı şimdi?"
"Hey, Pell yakışıklı bir herif. Bir federal için yani." "Fark etmemiştim."
"Şu Claudius olayını onun sayesinde öğrendin, değil mi? Demek istediğim, bir adam sana böyle bir iyilik yaparsa, bunun karşılığını vermek zorunda olduğun. Adama oral seks yapıver."
Hooker sendeleyerek ayağa kalktı ve uzaklaştı. Marzik güldü. "Jorge lanet olası bir tutucu." Starkey sinirlenmişti.

"Hayır, Beth. O bir beyefendi. Sen, sen rezil birisin." Marzik sandalyesini Starkey'ye yaklaştırarak sesini alçalttı. "Şimdi ciddi konuşacağım, tamam mı? Ondan hoşlandığın çok belli." "Palavra."
"Ne zaman biri adamdan bahsederse, ölümüne korkuyor-muş gibi oluyorsun. Ve bunun nedeni, onun davayı elimizden alma ihtimali değil."
"Beth! En son ne zaman biri senin gırtlağını sıkmıştı?"
Marzik bilmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdıktan sonra, tekerlekli sandalyesiyle masasına gitti.
Starkey, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle koca kıçının üstünde oturan Marzik'e boş verip biraz daha kahve almaya gitti. Marzik'in sözlerinden dolayı utancı hâlâ geçmemiş ve Starkey'ye göz göze gelemeyecek kadar utanmış olan Hooker ekip odasının uzak bir köşesinde oyalanıyordu.
Starkey masasına dönerek ahizeyi kaldırdı ve Mueller'i aradı. Hâlâ erkendi ama ya Mueller'i arayacak ya da Marzik'i iki kaşının ortasından vuracaktı.
Mueller telefona cevap verdiğinde sesi telaşlı çıkmıştı.
"Hemen çıkmak zorundayım, Starkey. İtin biri bir posta kutusuna el bombası koymuş."

"Birkaç sorum var, Çavuş. Termantia konuştum ve şimdi sizinle birkaç noktayı aydınlatmam gerektiğini düşünüyorum."
"Gerçek bir sanat eseri, öyle değil mi? Birkaç parmağını daha kaybederse, yakında sayıları ayak parmaklanyla saymak zorunda kalacak."
Starkey bunun komik olmadığını düşündü.
"Tennant dükkânı olduğunu hâlâ inkâr ediyor." '
Mueller zamanını boşa harcamasına kızarak Starkey'nin sözünü kesti.
"Bir dakika, bu konuyu konuşmamış mıydık?" "Konuşmuştuk."
"Değişen bir şey yok. Dükkânı varsa bile, orayı bulamadık. Sen aradığından beri bu konuyu düşünüyordum. Sana, adamın büyük bir olasılıkla doğruyu söylediğini söylemek zorundayım. Onun gibi aşağılık biri, mahkûmiyet süresinin indirilmesine karşılık doğruları söylemekten kaçınmaz."
Starkey Tennant gibi aşağılık biri için dükkânının dünyanın en önemli şeyi olduğunu söylemeye kalkışmadı bile.
Onun yerine Tennantin bir dükkânı olduğuna ve eline hâlâ RDX bulunduğuna inanmasını gerektiren nedenler olduğunu söyledi.
"Hangi nedenler?" ,
"Tennant bize de sana anlattıklarını anlattı. RDX'i Raythe-on'un GMX anti personel mayınından elde ettiğini. Altı mayın."
"Evet. Ben de öyle olduğunu hatırlıyorum."
"Peki. Buradaki özellikler kitabından GMX'e baktım. Her GMX'in 816 gram RDX içerdiği yazılı. Bu da Tennantin dört buçuk kilodan biraz fazla RDX elde etmiş olduğu anlamına gelir. Şu anda senin bana gönderdiğin o arabaların fotoğraflan-na bakıyorum. Araçlar oldukça hafif ve hasarın çoğuna yangın neden olmuş gibi görünüyor. RDX'le ilgili bir enerji hesabı yaptım ve bana göre, her arabada elindeki RDX'in üçte birini kullanmış olsaydı, meydana gelecek hasar, bu fotoğraflarda-kinden çok daha fazla olurdu."

Mueller yanıt vermedi.
"Senin sorgulama raporlannda, Tennant'ın Robert Castil-lo'dan dördüncü bir araba çalmasını istediğini okudum. Bu da bende, Tennant'ın elinde hâlâ RDX olduğu izlenimini yarattı."
Mueller en sonunda konuşmaya başladığında, ses tonu kendisini savunur gibiydi.
"Tennant'ın yaşadığı o fare deliğini araştırdık. Evdeki her kutuyu ve odayı aradık. Arabasına üç ay el koyarak, panellerine kadar söktük. Annesinin evini ve garajını aradık. Hatta FBI'dan çiçek tarhını kontrol ettirmek için köpek bile istedim. Yani benim berbat olduğumu ima etmeye çalışma."
Starkey ses tonunun biraz sert çıkmış olduğunu anlamış ve bundan dolayı pişman olmuştu.
"Herhangi bir şey ima etmeye çalışmıyorum, Mueller. Seni aramamın nedeni, raporunda, Tennant'ın ev sahibesi ve patronuyla yapmış olduğun görüşmelerle ilgili pek fazla not olmaması."
"Yazacak bir şey yoktu ki. Yaşlı o...pu bizimle konuşmak istemedi. Bize söylediği tek şey, çiçeklerini ezmememizdi. Biz burada kovboy çizmesi giyiyor olabiliriz, Starkey, ama aptal değiliz. Unutma. O

o...pu çocuğu benim sayemde Atascade-ro'da. Ben olayımı çözdüm. Sen de kendi olayını çözdüğünde beni ara."
Mueller Starkey'nin cevap vermesine fırsat vermeden telefonu kapatınca Starkey de kendi telefonunu hışımla kapattı. "Sakin ol." "Canı cehenneme!"
"Bugün gerçekten çok sinirlisin. Kıçına ne battı?" "Beth! Beni rahat bırak."
Starkey tekrar olayla ilgili evrakları karıştırdı. Tennant'ın ev sahibesi Estelle Reager adında yaşlı bir kadındı. Patronu Rob-bie'nin Hobisi adlı dükkânın sahibi olan Bradley Ferman'dı. Telefon numaralannı bularak ikisini de aradığında, Ferman'ın dükkânının kapanmış olduğunu öğrendi. Estelle Reager Starkey'yle konuşmayı kabul etti.

Starkey çantasını alarak kalktı.
"Haydi, Beth. Kadınla konuşmaya gidiyoruz."
Marzik şoke olmuş gibiydi.
"Bakersfield'e gitmek istemiyorum. Hooker'ı al." "Hooker bantlarla meşgul."
"Ben de meşgulüm. Hâlâ çamaşırhanedekilerle konuşuyorum." "Yayıntılannı topla ve kıçını arabaya koy. Arabayla gideceğiz." Starkey Marzik'i beklemeden çıktı.
Los Angeles in kuzeyinden geçerek, eyaleti Central Valley'nin o harika ve düz ovalarına ayıran Golden State otoyolu, Star-key'nin gözünde, Kaliforniya'nın veya herhangi bir yerin en güzel yoluydu; uzun, geniş ve düz. Hız kontrolünü yüz yirmiye ayarlayıp, beyninizi boşaltıp, beş saatte San Francisco'ya varabilirdiniz. Bakersfield'e gitmek bir buçuk saat bile sürmüyordu.
Marzik yolcu koltuğunda kemerini sıkıca bağlamış, somurtkan bir yeni yetme gibi suratını asmış, kollarını kavuşturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Starkey Spring Street'ten ayrıldıkları anda Marzik'i gelmeye zorladığı için pişman olmuştu. San Fernando Vadisi'nin yukarısındaki Newhall Geçidi'ne varıp sol taraflarında kalan Magic Mountain eğlence parkının harika roller coasterlarının önünden geçene kadâr, ilk yarım saat boyunca ikisi de ağızlarını açmamışlardı.
Marzik huzursuz bir biçimde kıpırdandı. Önce konuşan o oldu.
"Çocuklarım buraya gelmek istiyorlar. Çok pahalı olduğu için onları sürekli olarak vazgeçiriyorum. Tanrım, o reklamları, roller coasterlara binen o insanları seyrediyorlar. Reklamlarda bunun kaça mal olacağından hiç bahsedilmiyor."
Starkey kızgın veya içerlemiş gibi görüneceğini düşünerek Marzik'e baktığında, yorgun ve perişan bir kadın gördü.
"Beth, sana bir şey sormak istiyorum. Benimle Fell hakkında söylediğin şey... o kadar belli oluyor mu?"

Marzik omuz silkti.
"Bilmiyorum. Öylesine söyledim işte." "Peki."
"Yaşamından hiç söz etmiyorsun. Bir yaşamın olmadığını düşünüyorum."

Marzik Starkey'ye baktı.
"Şimdi de ben sana bir şey sorabilir miyim?" Starkey bundan rahatsız olduysa da, Marzik'e istediğini sorabileceğini söyledi.
"En son ne zaman bir adamla beraber oldun?" "Bu korkunç bir soru."
"Sorabileceğimi söyledin. Konuşmak istemiyorsan, sorun değil."
Starkey direksiyonu sıkmaktan eklemlerinin bembeyaz kesildiğini fark etti. Derin bir nefes alarak sakinleşmek için kendisini zorladı. Nasıl konuşacağını bilmese de, kabul etmek istemese de, bu konuyu konuşmayı arzu ettiğinin farkındaydı. Marzik'i kendisiyle gelmeye zorlamasının nedeni belki de buydu.
"Uzun zaman oldu."
"Ne bekliyorsun? Giderek gençleştiğini mi zannediyorsun? Kıçının küçüldüğünü mü zannediyorsun?"
"Bilmiyorum."
"Hiç konuşmadığımız için, ben de senin ne istediğini bilmiyorum. Aynı bölümde iki kadınız ve lanet olası işten başka bir şey konuşmuyoruz. Sana söylüyorum, Carol. Eğer istersen bu lanet olası işi yap,

ama başka bir şeye de ihtiyacın var. Çünkü bizimki boktan bir iş. Senden sürekli bir şeyler götürür, ama sana hiçbir şey vermez. Boktan bir iş."
Starkey gözünün ucuyla Marzik'e baktı. Nemlenen gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Starkey bir anda her şeyin değiştiğini fark etti; Marzik'ten konuşuyorlardı, kendisinden değil.
"Pekâlâ, benim ne istediğimi söyleyeyim. Evlenmek istiyorum. Benden daha uzun boylu biriyle konuşmak istiyorum. Bütün

vaktini kanepede geçirse de, ona bira götürmek zorunda kalsam da, sabahın üçünde osurduğunu duysam da o evde birini istiyorum. Sürekli kraker yiyen iki çocuktan başka o evde bana eşlik edecek birinin olmamasından bıktım usandım. Lanet olsun, evlenmek istediğim o kadar belli oluyor ki beni gören herifler bir kilometre uzağa kaçıyor."
Starkey ne söyleyeceğini bilemiyordu.
"Üzgünüm, Beth. Sen flört etmiyor musun? Birini bulursun."
"Sen bu konuda hiçbir bok bilmiyorsun. O kahrolası işten nefret ediyorum. Berbat yaşamımdan nefret ediyorum. O iki çocuktan nefret ediyorum. Bu şimdiye kadar duyduğun en korkunç şey, öyle değil mi? O iki çocuktan nefret ediyorum ve onları Magic Mountain'a nasıl götürebileceğimi bilmiyorum."
Marzik'in benzini bitti ve sessizliğe gömüldü. Starkey kendisini huzursuz hissederek arabayı sürmeye devam etti. Mar-zik'in bunları anlatmasının bir nedeni olduğunu düşünüyordu ama, ne olduğunu bilmiyordu. Marzik'i hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu.
"Beth, dinle?"
Marzik ona bakmayarak başını salladı. Utandığı belliydi. Starkey de utanmıştı.
"Kız kıza konuşmalarda pek iyi değilimdir. Üzgünüm."
Central Valley'ye girene kadar, ikisi de kendi düşüncelerine dalmışlar ve sessizce yol almışlardı. İlerideki düzlükte Bakersfi-eld göründüğünde Marzik yine konuştu.
"Çocuklarım hakkında ciddi değildim."
"Biliyorum."
Kısa bir süre sonra otoyoldan çıkarak Estelle Reager'ın vermiş olduğu tarife göre yol alıp Bakersfield'ın güneyinde havaalanıyla demiryolu transfer hattının arasında kalan sıva cepheli evi buldular. Bayan Reager üzerinde bir blucin ve ekose bir gömlekle kapıyı açtı. Yaşamının büyük bir bölümünü güneş altında geçirmiş olan bir kadının buruşuk cildine sahipti. Starkey Mueller'in buraya, sırtını dik tutan yaşlı kadının üzerine

binebileceğini düşünen bir kovboy gibi geldiğini düşündü. Bir kere üzerine bindiğinde, kadını alt etmesi zor olmayacaktı.
Starkey kendisini ve Marzik'i tanıştırdı.
Reager onlara dikkatle baktı.
"İki kadın, ha? Galiba o tembel adamlardan hiçbiri buraya kadar araba kullanmak istemedi."
Marzik güldü. Starkey Estelle Reager'ın gözlerinde beliren pırıltıyı görünce, işlerinin kolay olacağını anladı.
Bayan Reager onlara evi gezdirdikten sonra, arka kapıdan yarı saydam yeşil tenteli küçük verandaya çıkardı. Güneş vuran tente her şeyi yeşil bir ışıkla yıkıyordu. Evin yanından geçerek garaja giden yolun arka tarafında küçük ve düzgün bir konukevi göze çarpıyordu.
"Bizi görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Bayan Reager."
"Şey, yardım edebilirsem mutlu olurum. Ama size ne anlatabileceğimi bilmiyorum. Daha önce anlatmadığım hiçbir şey kalmadı."
Marzik verandanın ucuna giderek konukevine baktı. "Tennant orada mı yaşıyordu?"
"Ah, evet. Orada dört yıl yaşadı ve ondan daha iyi bir genç adam olamazdı. Şu anda onun hakkında bildiklerimizi göz önünde bulundurursak, bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama, Dallas daima çok saygılı davranır ve kirayı zamanında öderdi."
"Şu anda boş gibi. Orada yaşayan biri var mı?"

"Geçen sene genç bir erkek kiracım vardı ama, bir öğretmenle evlendi ve daha büyük bir yere ihtiyaçları oldu. Bu fiyat aralığında iyi kiracı bulmak zordur. Size ne öğrenmeyi umduğunuzu sorabilir miyim?"
Starkey Bayan Reager'a, Tennant'ın hâlâ bomba yapmakta kullandığı malzemeleri gizlediği bir dükkânı olduğuna inandıklarını açıkladı.
"Burada o tür bir şey bulamazsınız. Polisler her tarafı tepeden tırnağa aradılar. Bahçemin her yerindeydiler. Yardımcı

olmak beni daima mutlu eder, ama onlar pek de nazik davranmamışlardı."
Starkey Mueller hakkındaki tahminlerinde yanılmamış olduğunun farkındaydı.
"Tennantin eşyalarına bakmak isterseniz, bakabilirsiniz." Marzik dönerek Starkey'yle göz göze geldi.
"Tennantin eşyaları hâlâ sizde mi?"
"Şey, hapse girdiği için eşyalarına göz kulak olmamı istemişti."
Starkey garaja ve Bayan Reager'a baktı.
"Polisler o eşyaları da kontrol etmişler miydi?"
"Ah, evet. Bakmak isterseniz eşyalar garajda."
Bayan Reager, Tennantin hapiste olduğu ilk yıl kirasını aksatmadan ödemeyi sürdürdüğünü, ancak, en sonunda bir mektup yazarak, kirayı ödeyemeyeceği için kendisini bağışlamasını istediğini ve eşyalarını alıkoyup koymak isteyip istemediğini sorduğunu anlattı. Pek fazla eşyası yoktu. Sadece birkaç kutu.
Starkey yaşlı kadından izm isteyerek, Marzik'le birlikte garaja gitti.
"Eğer Bayan Reager garaja girebileceğimizi söylüyorsa, garaj ona ait olduğu için başımız derde girmez. Ama eğer Ten-nantin kutularını karıştırır ve herhangi bıY şey bulursak, işte o zaman sorun çıkar."
"Sence arama emri gerekir mi?"
"Elbette gerekir."
Bir arama emri gerekecekti ama, Los Angeles polisinin faaliyet alanının dışında, Bakersfield'daydılar. Yapılacak en kolay şey, Mueller'i arayıp, telefonla arama emri çıkarılmasını talep etmesini istemek olacaktı.
Starkey Bayan Reager in yanına döndü.
"Bayan Reager, bir hususu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Garajınızdaki eşyalar, polislerin daha önce bakmış olduğu eşyalar mı?"

"Şey, polisler geldiğinde, eşyalar konukevindeydi. Baktıkla-nnı zannediyorum."
"Pekâlâ. Şimdi, Tennant'ın sizden bu eşyalan saklamanızı istediğini söylediniz. Onları siz mi kutuladınız?"
"Evet. Fazla eşyası yoktu. Sadece bazı giysiler ve bazı şu yetişkinlere özel filmler. Onları kutulamadım. Bulduğumda attım. Mobilyalar bana aitti. O günlerde evi möbleli olarak kiraya veriyordum."
Starkey kutuları aramakla ellerine bir şey geçmeyeceği sonucuna vardı. Asıl umudu, tutuklanmasından önce, Tennant'ın bomba malzemelerini saklamış olabilecek kişilerin kimliklerini saptayabilmekti.
"Arkadaşlarından veya tanıdıklarından herhangi birini tanıyor muydunuz?"
"Eğer sorduğunuz buysa, buraya hiç kimse gelmezdi. Şey, sözümü geri alıyorum. Birkaç kez genç bir adam gelmişti ama, bu Dallas'ın tutuklanmasından uzun zaman önceydi. Beraber çalışıyorlardı galiba. Hobi mağazasında."
"Ne kadar önce?"
"Ah, çok uzun zaman. En az bir yıl. Biliyor musunuz, bence o filmleri seyrediyorlardı?"
Marzik üç zanlının robot resimlerini çıkarttı.
"Bunlardan herhangi biri o adama benziyor mu?"
"Ah, Tanrım. Aradan o kadar uzun zaman geçti ki üstelik dikkat de etmemiştim. Sanmıyorum."
Starkey kadının haklı olabileceğini düşünerek vazgeçti.
Marzik, "Hobi mağazası, Tennant'ın tek işi miydi?"

"Evet."
"Kız arkadaşı var mıydı?"
"Hayır. Bildiğim kadarıyla yoktu."
"Ya ailesi?"
"Şey, yalnızca annesi olduğunu ve kadının öldüğünü biliyorum. Tennant son derece üzgün bir halde bana gelip, annesinin öldüğünü söylemişti. Kahve içmiştik ve zavallı çocuk ağlamıştı."

Starkey Tennantin annesini düşünmüyordu. Kutularla ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu.
"Tennant hapse girdikten sonra bile, size bir yıl boyunca kira ödemeye devam etti, öyle mi?"
"Doğru. Tahliye olacağına inanıyordu ve buraya dönmek istiyordu, biliyor musunuz? Evi başka birine kiraya vermemi istemiyordu."
Marzik kaşlarını kaldırdı.
"Anladım. Şu anda kiracınız var mı?"
"Hayır. En son oturan genç adamdan sonra konuğum olmadı."
Starkey'yle bakıştılar ve Marzik başını salladı. İkisi de aynı şeyi düşünüyorlar, Tennantin kullanmadığı bir evden neden vazgeçmek istemediğini merak ediyorlardı. Eğer Tennant artık kira ödemiyorsa ve resmen kiracı değilse, ev sahibesinin izniyle etrafı arayabilirlerdi.
"Bayan Reager, içeri bakmamız için bize izin veriyor musunuz?"
"Neden olmasın?"
Büyük bir salon, küçük bir mutfak, banyo ve yatak odasından oluşan konukevi küf kokuyordu ve sıcaktı. Basit bir yemek masası ve iskemleleri dışındaki mobilyalar uzun zaman önce kaldırılmıştı. Muşamba yer kaplamaları solmuştu ve pisti. Star-key en son ne zaman muşamba gördüğünü hatırlayamadı. Bayan Reager açık olan kapının eşiğindeA durmuş, Starkey ve Marzik odaları dolaşır, gizli bölmeler için döşemeleri ve süpürgelikleri kontrol ederlerken, kocasının bu binayı ofis olarak kullandığını anlatıyordu.
Bayan Reager onları çılgınca bir neşeyle izliyordu.
"Sizce gizli bir yeri mi vardı?"
"Böyle yerler olduğu bilinir."
"O polisler de aynı yerleri araştırmışlardı. Bodruma da bakmak istemişlerdi ama, bodrumumuz yok. Aynca tavan arası da yok."
On dakika boyunca her yeri dürtükleyip çekiştirdikten sonra bulabilecekleri bir şey olmadığı kanısına vardılar. Starkey hayal kırıklığına uğramıştı. Bakersfield'a kadar dünyanın yolunu

gelmenin zaman kaybı olduğunu ve RDX arayışının sonuna geldiğini düşünüyordu.
Marzik, "Bayan Reager, burası oldukça güzel bir ev. Sizce iki çocuğumu burada sizinle yaşamaya gönderebilir miyim? Pencerelere demir parmaklıklar takarız."
Yaşlı kadın güldü.
Starkey, "Başka bir şey düşünebilir misin?" dedi.
Marzik başını salladı. Her şeyi düşünmüşlerdi.
Tennantin kirayı ödemeye devam etmesinde, Starkey'yı rahatsız eden bir şey vardı, ama ne olduğuna bir türlü karar veremiyordu. Yardımları için Bayan Reager'a teşekkür ettikten sonra, Starkey ve Marzik kapıdan çıkarlarken, Starkey'ye dank etti. Kapıda durdu.
Marzik, "Ne var?" dedi.
"Şu hobi dükkânında çalışan bir adam. Fazla para kazanamaz. Sence hapisteyken kirasını nasıl ödeyebiliyordu?"
Evin etrafından dolaşarak arka kapıya gittiler. Bayan Re-ager göründüğünde, ona da aynı soruyu sordular.
"Şey, bilmiyorum. Bütün bu karmaşa yaşanmadan bir yıl önce annesi ölmüştü. Belki Dallas'ın biraz parası vardı."
Starkey ve Marzik arabalarına döndüler. Starkey arabayı çalıştınp, klimayı açtı. Mueller'in Tennantin ebeveynlerinin ölmüş olduklarını söylediğini hatırladı ama, onlarla ilgili başka not düşülmemişti.
"Bir fiyaskoydu."

"Bilmiyorum. Aklımı kurcalayan bir şey var, Beth." "Eyvah. Herkes geri çekilsin."
"Hayır, dinle. Annesi öldüğünde Tennant'a miras kalmış olabilir. Mueller'in veraset için soruşturma yapmamış olduğuna on dolarına bahse girerim."
Veraset soruşturmasının yapılması bir ya da iki gün sürerdi, ancak, şehir savcısının bunu Bakersfield bölge savcısının ofisiyle ayarlaması gerekecekti. Herhangi bir şeye rastlandığı takdirde, arama emrini Bakersfield halledecekti.
YOK EDİCİ

Starkey dönüşte, soruşturmasını canlı tutacak bir şey bulduğu için kendisini daha iyi hissediyordu. A-şef soruşturmada ilerleme kaydetmesini istemişti; Kelso sorarsa Starkey ona ilerleme kaydettiğini söyleyebilirdi. Eğer o ve Pell Claudius'tan ikinci bir ipucu elde edebilirlerse iyi olurdu ama, şu anda o ipu-cuna ihtiyaçları yoktu.
Spring Street'e vardıklarında Starkey Pell'i aramaya karar verdi. Kendisini bunun, bu gece Claudius'a girmek için bir zaman belirleme amacı taşıdığına inandırmaya çalıştıysa sonunda, aslında evvelki gece önceki davranışlarından ötürü ondan özür dilemek istediğini fark etti. Biraz düşününce, hayır, özür dilemek istemediğini, sadece Pell'e insan olduğunu kanıtlamak için kendisine ikinci bir şans verilmesini istediğini anladı. Hayatta bir şans daha. Çoğunlukla ondan bahsetmiş olsalar da, Marzik'le konuşmanın yararı olmuş olabilirdi.
Starkey kapıdan girer girmez masasında duran zarfı gördü. İşaret kulesi misali orada duruyor, Starkey'nin bakışlarını ondan alamamasına neden oluyor, onu kendisine çekiyordu. Göndericinin adresinde kocaman harflerle KROK TV yazılıydı.
Starkey midesinin düğümlendiğini hissetti. Zarfın şişkinliğinden, içinde kaset olduğunu tahmin etti. Kaseti istedikten sonra, tamamen zihninden atmıştı. Kaseti düşünmeyi reddetmişti. Ama şimdi buradaydı. \
Starkey zarfı yırtarak açıp, içindeki kaseti çıkardı. Etikete bir tarih yazılmıştı. Başka bir şey yoktu; sadece üç yıl önce Starkey'nin öldüğü günün tarihi vardı. Yüksek sesle hırıltılı nefesler alıyordu, cildi buz kesmişti, giderek de soğuyordu.
"Carol?"
Marzik'e bakması sonsuza kadar sürdü.
Marzik yüzünde acayip bir ifadeyle yanında duruyordu. Tarihi görmüş ve anlamış olmalıydı.
"Düşündüğüm şey mi?"
Starkey konuşmuş olmalıydı ama kendi sesini duyamamıştı. "Bunu ne yapacaksın?"

Marzik'in sesi milyonlarca kilometre öteden geliyordu.
"Seyredeceğim."
Marzik koluna dokundu.
"Yanında birinin olmasını ister misin?"
Starkey gözlerini kasetten ayıramıyordu.
"Hayır."
Spring Street'ten eve dönerken, kaset adeta Starkey'nin arabasındaki canlı bir varlık gibiydi. Öldükten sonra geri dönen bir ceset gibi yolcu koltuğunda oturuyordu. Starkey uzun zamandır boş kalan ciğerlerini doldurmak istercesine o kadar derin nefes alıyordu ki arabadaki bütün havayı tüketerek boğulma tehdidiyle karşı karşıya kalmıştı. Trafik yüzünden mecburen durduğunda, kasete baktı. Sanki kaset de ona bakıyordu. Star-key kasetin üzerine evrak çantasını koydu.
Doğruca eve gitmedi. Bir kafeye uğrayarak büyük ve sade bir kahve alıp, sokağa bakan ufak tezgâha yaslanarak kahvesini içti. Ensesi ve omuzlan kazık gibi olmuş, başına ağrı girmişti. Baş ağnsı o kadar şiddetliydi ki gözleri eziliyormuş gibi hissediyordu. Barrigan'ın Yerindeki berbat bankları ve duble cinin gözlerindeki baskıyı nasıl azaltacağını düşündü ama, bunu yapmayı reddetti. Kendi kendine, hayır, dedi; bu kaseti seyrederken ayık olmalıydı. O an yaşanan olayları ve Sugar Boud-reaux'yla geçirdiği o son saniyeleri ayık kafayla seyretmeliydi. Ne kadar acı verirse versin, ne kadar zor olursa olsun. O gün ayıktı. Şimdi de ayık olacaktı.
Starkey bunun, koşarak eve gidip, kasetteki görüntülere dalması gereken bir yanş olmadığına, normal bir yaşam sürüyormuş gibi davranması gerektiğine karar verdi. Kendi hızını kendisi belirleyecekti.

Mekanik duyguları olan mekanik bir kadın gibi hareket edecekti. O bir müfettişti; bu da onun kendi hakkındaki soruşturmasıydı. O bir dedektifti; işini yap, ofiste bırak, evine git ve hayatını yaşa.

Starkey Ralph 'in marketine uğradı. Evde yiyecek bir şey olmadığı için stok yapmaya karar vermişti. Alışveriş arabasını raflann arasında aşağı yukarı iterek, hayatında ağzına koymadığı, muhtemelen de koymayacağı şeylerle doldurdu. Konserve somon. Kremalı mısır. Brüksel lahanası. Kasa için sıra beklerken iştahı kaçmıştı ama, artık bu tuhaf şeyleri almış olduğu için yapabileceği bir şey yoktu. Tanrı aşkına kremalı mısırı ne yapacaktı ki?
Starkey kapıdan dışarı adımını atar atmaz üzerindeki baskısı giderek artan bir içki içme dürtüsüne kapıldı. Kendi kendine bunun bir alışkanlık, öğrenilmiş bir davranış olduğu yolunda telkinde bulundu. Eve gelirsin, bir içki içersin. Starkey birkaç tane içiyordu.
"Daha sonra," dedi.
Evrak çantasıyla üç torba gıda malzemesini mutfağa götürdü. Telesekreterinde iki mesaj olduğunu fark etmişti. İlki Pell'dendi. Neden aramadığını sormuş ve çağrı numarasını bırakmıştı. Pell'i aklından attı; şu anda onunla birlikte olamazdı. İkinci mesajı Marzik bırakmışta
"Ah, Carol, benim. Dinle, iyi olup olmadığını öğrenmek için aramıştım. Şey. Tamam. Eee, görüşürüz."
Starkey mesajı iki kere dinledi ve derimden etkilendi. O ve Marzik hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı, hatta birbirlerinden pek hoşlanmamışlardı. Daha sonra onu arayarak teşekkür edebileceğini düşündü. Daha sonra.
Kaseti mutfak masasına bırakarak, malzemeleri yerleştirmeye koyuldu. Bir bardağa su koyarak, içerken kasete baktı ve suyunu bitirdikten sonra bardağı yıkayıp tezgâha koydu. Geri kalan yiyecek maddelerini de yerleştirdikten sonra, kaseti alarak salona gitti ve videoya yerleştirdi. Marzik'in yanında olmayı teklif ettiğini anımsadı. Teklifi yeniden düşününce, bunun kaseti seyretmemek için yeni bir taktik olduğu sonucuna vardı.
"Oynatma" düğmesine bastı. Ekranda renkli çubuklar göründü.

Starkey televizyonun karşısına geçip, yere oturarak bağdaş kurdu. İş kıyafetleri hâlâ üzerindeydi; ceketini ve ayakkabılarını çıkarmamıştı. KROK'un olay yerine ne zaman geldiğini, çekim yapmaya ne zaman başladıklarını hatırlamıyordu, kasetin uzunluğunu bilmiyordu. Baştan sona kadar hepsini veya yalnızca son anları çekmiş olabilirlerdi. Kameramanın minibüsün üzerinde olduğunu anımsadı. Hepsi bu. Kamera minibüsün üzerindeydi ve her şeyi çekmişti.
Kaset başladı.
Starkey Sugar'ın zırhlı giysisinin kayışlarını çekiyordu. Kendisi giyinmiş, ancak, henüz kaskını takmamıştı. Buck Daggett ve şimdi emekliye ayrılmış olan şef-çavuş Win Bryant kamyonun arkasına gelerek onlara yardım ediyorlardı. Starkey o günden beri zırhlı giysi giymemişti ama, şimdi bile ağırlığını, yoğunluğunu ve sıcaklığını hissedebiliyordu. Lanet olası şeyi üstünüze geçirir geçirmez, kendi beden ısınızı aleyhinize döndürür, sizi pişirirdi. Uzun boylu, atletik yapılı Starkey altmış kilo, kıyafet kırk beş kiloydu. Sıkıntılıydı. Starkey'nin aklına gelen ilk şey şuydu: Neden o kadar suratsız görünüyorum? İfadesi hüzünlüydü, neredeyse kaşlarını çatmış gibi; poker suratı. Su-gar o doğal, film yıldızı gülümsemesiyle gülümsüyordu. Yatmaya başladıktan kısa bir süre sonra Starkey Sugar'a bombalar üzerinde çalışırken kesinlikle korku duymadığını itiraf etmişti. Maçolara özgü bir palavrayı itiraf etmek cesaretini toplamasını gerektirmişti ama, doğruydu. Böyle hissettiği için kendisinde bir tuhaflık olduğunu düşünüyordu. Sugar da Starkey'nin aksine, bir ihbar aldıklarında, zırhlı giysinin içinde altına kaçırmamak için bir sakinleştirici aldığını itiraf etmişti. Starkey bandı izlerken Sugar'ın ne kadar rahat göründüğünü, aksine korkmuş gibi görünenin kendisi olduğunu düşündü. Gördüğünüz şeyin aslında gördüğünüz şey olmaması komikti.
Konuşuyorlardı. Bantta sesler kaydedilmiş olmasına rağmen, Starkey'nin duyduğu tek şey, mikrofonun etrafındaki ortama ait seslerdi. Sugar ve Starkey'nin birbirleriyle yaptıkları konuşmalar, mikrofonun yakalayamayacağı kadar uzaktaydı. Sugar komik bir şey söylemiş olmalı ki Starkey gülümsediğini gördü.

Daggett ve Bryant kasklannı takmalarına yardım ettikten sonra, Sugar'a Real Time'ı vermişlerdi. Sugar Starkey'nin kas-kına, o da Sugar'ın kaskına vurmuş ve uzayda yürüyen bir çift astronot gibi ağır adımlarla treylere doğru yürümüşlerdi.
Geniş açıyla alınan görüntü, Starkey'nin treylerin tamamını, üzerine sarkan ağaçları ve treylerin çevresinde ince ve dolaşık bir duvar meydana getiren çalıları görmesine olanak sağlıyordu. Sugar rahat çalışabilmeleri için çıplak bir nokta bırakmak amacıyla çalıların bir kısmını önceden kesmişti. Şimdi izlerken, ikisinin de bombaya yaklaşmak için çalılann farklı bölümlerini gösterdiğini fark etmişti. Planları, Sugar'ın Real Ti-me'la görüntü alabilmesi için Starkey'nin çalıları bir kenara çekmesiydi. Starkey olayları şaşırtıcı olduğunu düşündüğü bir tarafsızlık duygusuyla seyrettiğini fark etti. Sugar'ın hayatta kalabilmesi için yarım dakikadan az bir vakti vardı.
Starkey giysinin ağırlığından da istifade ederek, dalları bir kenara itebilmek için ilk çalıyaAyaslandı. Daha iyi pozisyon alabilmek için çalıdan uzaklaştığını ve tekrar yaklaştığını gördü. Hemen kuzeyde kalan Newhall'da, L.A. standartlarına göre oldukça önemsiz sayılabilecek 3.2'lik deprem nedeniyle kamera zıpladığında, Sugar Real Time'la Starkey'ye sürünerek önünden geçiyordu. Görüntü sekti ve Starkey kameramanın homurdandığını duydu.
"Hey, bu da ne?.. "
Patlayan bombanın gürültüsü kameramanın sözlerini bastırdı. Televizyonda tıpkı bir silahın sesi gibi, tiz bir krak sesi duyulmuştu.
Her şey çok çabuk olmuştu. Starkey'nin tek gördüğü, bir ışığın yanıp söndüğü ve Real Time'm havada tembelce döndüğüydü. Starkey ve Sugar yere düşmüşlerdi. Kameranın arkasından bağrışmalar ve çılgınca haykırışlar duyuluyordu.
"Bunu çekmelisin! Mahvetme! Çekmeye devam et!"

Görüntü küçük ve uzaktı. Başka birini seyretmek gibiydi.
Daggett Starkey'nin, Bryant da Sugar'ın yanına koştu ve Daggett Starkey'yi çekerek patlama bölgesinden uzaklaştırdı. Bomba okulunda onlara öğretilen ilk şey, ilk patlamanın ardından ikinci bir patlamanın olabileceği ve dolayısıyla, yaralıyı o bölgeden uzaklaştırmaktı. Starkey uzaklaştırıldığının kesinlikle farkında değildi. O anda ölmüştü.
Bant dokuz dakika daha, sağlık ekiplerinin koşuşturması, zırhlı giysileri sıyırmaları ve onları yaşama döndürme çabalarıyla sürdü. Starkey rüyalannda, üzerini dantel gibi örten, dalların ve yaprakların oluşturduğu bir tentenin altında olduğunu görüyordu. Ama aslında üzerinde hiçbir şey yoktu. Rüyalarında Sugar'a uzanabilecek ve dokunabilecek kadar yakındı. Ama aslında birbirlerinden on metre uzakta, kırık bebekler gibi yerde yatıyorlardı. Aralarında onları deli gibi hayata döndürmeye çalışan, küfreden acil yardım sağlık teknisyenlerinin ördüğü bir duvar vardı. O anda bir güzellik yoktu. Bant bir anda görüntüye giren ambulansla son buldu.
Starkey kendisinin ve Sugar'ın yerde yattıkları bölüme kadar bandı başa sararak "durdurma" düğmesine bastı. Ekranda Sugar'ın yattığı yere dokundu.
"Zavallı bebeğim. Zavallı, zavallı bebeğim."
Bir süre sonra kaseti başa sarıp videodan çıkarttı ve televizyonu kapadı.
Telefonu o gece iki kere çalmıştı. İki defasında da arayan kişi mesaj bırakmıştı. Kontrol etme zahmetine katlanmadı.
İçki içmeden yatağa gitti, derin bir uyku çekti ve rüya görmedi.
MANIFEST DESTINY7
"SİZ KİMSİNİZ?"
"Avukat Alexander Waverly. Dallas Tennant'la ilgili olarak aramıştım."
Gardiyan Kaliforniya Eyalet Barosu tarafından verilen kimlik kartını ve sürücü ehliyetini inceledikten sonra, kayıt defterine giriş yaparak kimliği ve ehliyeti iade etti.
"Doğru. Siz Tennant'ın yeni avukatısınız."
"Evet, efendim. Görüşmenin ayarlanması için aramıştım."
"Daha önce Atascadero'daki mahkûmlar arasında müvekkiliniz olmuş muydu, Bay Waverly?"
"Hayır. Bu tesise ilk kez geliyorum. Benim asıl uzmanlık alanım, tıbbi hatalar ve psikiyatrik bozukluklar."
Gardiyan gülümsedi.

"Biz bu 'tesise hapishane diyoruz. Ama bana sorarsanız daha ziyade bir şehir kulübü gibi. Tennant'la neden deli olduğunu mu konuşacaksınız?"
"Şey, ona benzer bir konu ama, sanırım bunu sizinle konuşmamalıyım, ne dersiniz?"
7 Ç.N. 19. yüzyılda Amerika Birleşik Devletleri'nin, Amerika kıtasında (Pasifik ve ötesi) genişlemesinin kaçınılmaz ve haklı olduğunu savunan inanış.

"Hayır, sanırım konuşmamalısınız. Peki, yapmanız gereken şurayı ve kayıt defterini imzalamak. Evrak çantanızı kontrol ettikten sonra şu metal dedektörden geçin, tamam mı?"
"Pekâlâ."
"Üzerinizde silah veya madeni bir obje var mı?" "Bugün yok." "Cep telefonu?"
"Evet. Cep telefonumu yanıma alamaz mıyım?"
"Hayır, efendim. Çağn cihazı olabilir ama, cep telefonu olmaz. Telefonu şuraya asmak zorundayız. Kayıt cihazınız var mı?"
"Evet. Küçük bir kaydedicim var. Yanıma alabilirim, değil mi? Not alma konusunda berbatımdır."
"Kaydedici sorun olmaz. Yalnızca bakmam gerekecek, efendim."
"Şey, peki ama ya telefonum? Ya beni arayan olursa ve ben de telefon etmek zorunda kalırsam? Ortağım mahkemede."
"Bize haber verirsiniz, biz de size bir telefon veririz. Sorun olmaz."
Avukat talimatlar doğrultusunda, parmak izi bırakmamak için kendi kalemini kullanmaya, bankoya ya da kayıt defterine dokunmamaya dikkat ederek kendisine gösterilen yeri imzaladı. Gardiyan evrak çantasını ve kayıt cihazını incelerken ona bakmadı. Aksine diğer tarafta bekleyen gardiyana gülümseyerek metal dedektörden geçti. Evrak çantasını ve kayıt cihazını alarak cep telefonunu verdi ve gardiyanın peşinden çift kanatlı kapılardan geçip, uzun bir kaldırımdan yürüyerek başka bir binaya gittiler. Güvenlik kamerasının kendini kaydettiğini b'li-yord'u. Video bant incelenecek, resmi çoğaltılacaktı ama, yeni büründüğü kimliğine inancı tamdı. Gerçek kimliğini asla teşhis edemeyeceklerdi.
John Michael Fowles Dallas Tennant'ın beklemekte olduğu küçük bir görüşme odasına götürüldü. Masada oturan Tennant yaralı elini utanmış gibi sağlam elinin içine almıştı. Utangaç utangaç gülümsedikten sonra, kendisini unuttu ve sağlam elini kalın bir albümün üstüne koydu.

Gardiyan, "Otuz dakikanız var, Bay Waverly. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, ben koridorun sonundaki masada olacağım. Başınızı uzatıp seslenmeniz yeter," dedi.
"İyi. Teşekkür ederim."
John kapı kapanana kadar bekledi ve evrak çantasını masanın üzerine koydu. Ellerini iki yana açarak Tennant'a kocaman gülümsedi.
"İşte! Bay Red hizmetinizde."
Tennant yavaşça ayağa kalktı.
"Bu... bu bir onur. Evet, bu bir onur. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok."
"Biliyorum. Bu dünya harika bir yer, değil mi, Dallas?"
John Tennantin uzattığı elini sıkmadı. Tennantin kişisel temizliğinin yetersiz olduğunu düşünmüştü.
"Ben el sıkışmam, dostum. Aletinle oynadığını, burnunu kanştırdığını tahmin edebiliyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun?"
Tennant John'un el sıkışmayacağını kavrayınca masanın üzerinde duran kalın kitabı ona doğru itti. Beceriksiz, kaçamak hareketleri John'da onu pataklama isteği uyandırıyordu.
"Sana kitabımı göstermek istiyorum. İçinde sen de varsın, biliyor musun?"
Kitap John'un umurunda değildi. Ceketini çıkartıp katlayarak sandalyenin arkasına koydu ve kemerinin tokasını açtı. Sandalyeyi ayağının ucuyla itti. n
"Kitaba bakarız, ama önce bana RDX'ten bahsetmelisin."
Tennant John'a, mamasını tasına koymasını bekleyen bir köpeğin sahibine baktığı gibi bakıyordu.
"Getirdin mi? Konuştuğumuz şeyi getirdin mi?"
"Orada ağzının sulan akarak durma, Dallas? Ne sanıyorsun, aletimi göstermek istediğim için giysilerimi mi çıkartacağımı?"

"Hayır. Hayır, özür dilerim."
"Bay Red sözünde durur. Bunu unutma. Senden de sözünde durmanı bekliyorum, Dallas. Bu benim ve gelecekteki ilişkimiz için son derece önemli. Şimdi, kendini kaybedip Bay Red'in buraya geldiğini herkese anlatarak övünmeyeceksin... övünecek misin?"
"Hayır. Oh, hayır, asla."

"Bunu yapma, Dallas. Yoksa ödeyeceğin bedel çok ağır olur. Seni uyarıyorum, tamam mı? Birbirimize karşı açık davranmamızı istiyorum."
"Anlıyorum. Eğer anlatırsam, beni tekrar görmeye gelemezsin."
"Doğru."
John, Dallas Tennant'ın karşılaşmalarını birine anlatmadan bu haftayı çıkaramayacağından emin olduğu için gülümsedi. Bunu özellikle planlamıştı.
"Biliyor musun, polisler buradaydı ve yine gelebilirler? Onlara bir şey anlattığımı öğrenmeni veya düşünmeni istemem. Ama buraya gelmelerini engelleyemem."
"Sorun yok, Dallas. Bu konuda endişelenme."
"RDX için gelmişlerdi. Onlara hiçbir şey anlatmadım."
"Güzel."
"Biri kadındı. Adı Carol Starkey. Kitabımda o da var. Bomba uzmanıydı."
Tennant John'un albümüne bakmasını çok istediği için yine kitabı itti.
"Yalnız değildi. Pell ya da Teli adında bir UATASB ajanını da yanında getirmişti."
"Jack Pell."
Tennant şaşırmış gibiydi. "Onu tanıyor musun?" "Öyle de diyebiliriz."
"Adi bir herifti. Elimi yakaladı. Canımı acıttı."
"Tamam, onları unutalım. Burada bizim kendi işimiz var. Senin ve benim."
John pantolonunu ve boxenni indirerek kasıklanndaki iki pias-tik torbayı çıkardı. Bir tanesinde gri bir macun, diğerindeyse ince bir sarı toz vardı. John torbalan Dallas'ın kitabının üstüne koydu.
"Bunlar onları sebze bahçesinde uyandırır."
"Nedir bunlar?"
"Şimdilik sadece torba içindeki bazı kimyasal maddeler. Bunları sana tarif ettiğim gibi biraz amonyumla karıştırırsan, bizim bu işte amonyum pikrat adını verdiğimiz son derece güçlü bir patlayıcı elde edersin."

Tennant karıştırdığını hayal eder gibi iki torbayı yan yana tuttu. John onu dikkatle izliyor, Tennantin elindekinin ne olduğunu bilip bilmediğine dair bazı ipuçlan anyordu. Tennantin amonyum pikratı duymuş olduğunu, ancak, bu konuda bir deneyimi olmadığını anlamıştı ve buna güveniyordu.
"Bu Patlayıcı D dedikleri şey değil mi?"
"Evet. Güzel, güvenilir ve feci güçlü. Daha önce D'yle çalışmış miydin?"
Dallas kimyasallara bir kez daha baktıktan sonra torbalarını masanın üstüne koydu.
"Hayır. Nasıl patlatırım?"
Tennantin cehaletinden memnun olan John gülümsedi.
"Kibrit çakmak kolay, Dallas. İnan bana, düş kırıklığına uğramayacaksın."
"Nereden bulduğumu söylemeyeceğim. Söz veririm. Söylemeyeceğim."
"Bu konuda bir endişem yok, Dallas. Biraz bile olsa. Şimdi bana kimde RDX olduğunu söyle, ben de sana bunları nasıl karıştıracağını anlatayım."
"Bunu asla unutmayacağım, Bay Red. Sana elimden geldiğince yardımcı olacağım. Ciâdiyim."
"Olacağını biliyorum, Dallas. Şimdi bana RDX'i nereden bulabileceğimi söylersen, sana şu ufak torbalardaki yaşam ve ölüm gücünü vereceğim."
Dallas Tennant torbaları pantoloniînun içine sokarak, RDX'i kimden temin edeceğini söyledi.
John daha sonra, hapishaneden çıkarken kayıt defterini imzaladı ve arabasına binip güvenlik kapısından geçerek, hızla otoyola doğru yola koyuldu. Tennant'tan o maddeleri iki günden önce kanştırmayacağına dair söz almıştı, ancak, onun ziyaretini herkese anlatacağından emin olduğu kadar, sözünü tutmayacağından da emindi. Dallas'ın malzemeyi en kısa sürede karıştıracağını biliyordu;

Tennant gibi bir ahmak kendisine hakim olamazdı. John bundan da kesinlikle emin olduğu için, Tennant'a kimyasalların içerik ve etkileri konusunda yalan söylemişti. Ne Patlayıcı D'ydi ne de güvenilir.
Tennantin çenesini tutmasını sağlamanın tek yolu buydu.
11
STARKEY ertesi sabah her zamanki saatte uyandı, ama o sabah, sık sık hissettiği endişe duygusunu hissetmemişti. Bir fincan hazır kahve yaptı ve mutfakta oturarak sigara içerken bir yandan da bantlarla ilgili duygularını tartmaya çalıştı. Kendisini farklı hissettiğini biliyordu ama, nasıl hissettiğinden emin değildi. Keşfedilecek sürprizler, ifşaatlar, gizli gerçekler olmamıştı. Suçluluk duygusunu pekiştirecek, kendisinden ve Sugar'dan kaynaklanan bir hataya ya da bu duyguyu ortadan kaldıracak destansı bir harekete rastlamamıştı. En sonunda ne olduğunu kavradı. Üç yıl boyunca, yaşadığı her gün, treyler parkı onu bir boyunduruk gibi sıkmış, düşüncelerinde ilk yeri işgal etmişti. Şimdiyse treyler parkı biraz uzaklaşmıştı.
Duş yaptıktan sonra, bir gün önceki kıyafetlerini giyip dışarı çıktı ve arabasını, farları evinin yanındaki beyaz gardenyaları aydınlatacak şekilde bıraktı. Üç çiçek kesti.
Westwood'daki Los Angeles Ulusal Mezarlığı kapılarını sabah saat altıdan önce açmazdı, ancak, Starkey güvenlik görevlisini bularak, rozetini gösterdi ve içeri girmesi gerektiğini söyledi. Kararsız ve kendinden emin olmayan yaşlı bir adamdı. Starkey adam insafa gelene kadar soğuk polis bakışlarını adamdan ayırmadı.
Starkey ölüleri ziyaret eden tiplerden değildi. Fenerinin ışığı, sahibini bulmaya çalışan bir köpek gibi, birbirlerinin eşi

olan mezar taşlarında dolaştı ama, Starkey Sugar'ın mezarını bulmakta zorlandı. İki kere önünden geçip, geri gelerek meza-n buldu ve çiçekleri Sugar'ın adının altına koydu. Sugar Loui-siana'da gardenyalar arasında büyümüştü.
Ona her şeyi arkasında bırakarak yoluna devam etmeyi arzu ettiğini söylemek istemesine rağmen, aslında ne söyleyebileceğini bilemiyordu. Söyleyeceklerini, Sugar'dan çok kendisine söyleyeceğinin farkındaydı. Yaşam böyleydi.
En sonunda Starkey derin bir soluk aldı.
"Biz bir şeydik, Shug."
Starkey mezarlıktan çıkıp güne başlamak üzere arabasıyla uzaklaşırken, yaşlı bekçi odasından sessizce onu izlemişti.
Starkey Spring Street'teki ilk saatini, olay notlarının bulunduğu defterini düzenleyip Marzik ve Hooker'la ele alacağı konuların listesini yaparak geçirdi. Hooker Marzik'ten önce geldi ve ofiste yaylım ateşi açacağından korkarmış gibi Starkey'ye tereddütle yaklaştı. Starkey Hdeker'ın yüzündeki ifadeyi görünce, Marzik'in ona banttan bahsettiğini anlamıştı. Hayal kırıklığına uğramıştı ama, Marzik böyleydi.
"Günaydın, Carol. Nasılsın?" ,
"İyiyim, Jorge, teşekkürler."
"İyi misin?"
"Kaseti seyrettim. İyiyim." Hooker endişeli bir tavırla başını salladı. "Şey, yapabileceğim bir şey olursa." Starkey ayağa kalkarak Hooker'ı yanağından öptü. "Sen tatlı bir adamsın, Jorge. Teşekkür ederim. Hooker kocaman beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Şimdi gözümün önünden yok ol da, işimi yapayım." Hooker bir kahkaha atarak masasına gitti. Starkey'nin telefonu çaldığında hâlâ gülüyordu.

"Dedektif Starkey."
"Ben Bakersfield'dan Warren Mueller."
Starkey şaşırmıştı ve bunu ona belirtti. Neden aradığını sordu.
"Sizinkiler, şehir savcısı vasıtasıyla Tennant'ın annesi Do-rothea Tennant'la ilgili bir veraset araştırması yaptırmışlar. Yaşlı kadın öldüğünde, burada mülkiyeti kendisine ait küçük bir ikiz evi varmış. Tennant veraset mahkemesinde bu konuyu hiç açmamış olmalı."
Starkey müthiş bir enerjiyle dolduğunu hissetti. Mueller konuşurken, Marzik de gelmişti. Starkey bir eliyle ahizeyi eliyle kapatarak, ona haberi vermek için diğer elini salladı.

"Bakersfield. İsabet kaydettik, Beth. Tennant'ın bir evi varmış."
Marzik yumruğunu sıktı.
Mueller, "Ne oldu? Seni duyamadım," dedi.
"Buradakilere aktarıyordum. Mueller, dinle, Bomba Ti-mi'nizi oraya göndermek zorundasın. Evde patlayıcı maddeler olabilir... "
Mueller Starkey'nin sözünü kesti.
"Geri çekil, Dedektif. Biz sizden iki adım öndeyiz. Yalnızca evi olduğunu ortaya çıkarmakla kalmadın, ayrıca dükkânını da buldun. Malzemelerini orada saklıyormuş, Starkey. Bomba timimiz şu anda orada araştırma yapıyor."
Hooker ve Marzik ellerini açmışlar, neler olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Starkey Mueller'e beklemesini söyledi ve öğrendiklerini aktardıktan sonra tekrar Mueller'e döndü.
"Tamam, Çavuş. Seni dinliyorum. Ne öğrendiniz?"
"Annesinin sahibi olduğu küçük bir ikiz ev. Biri boş, diğerinde oturanlar var."
"Tanrım. Dükkânı yandaki evde miymiş?"
"Hayır. Öyle değil. Evin arkasında kilitli bir kapalı garaj var. Malzemelerini orada saklıyormuş."
"RDX buldunuz mu?"
"Hayır, ama TNT ve on kilo kadar kara barut bulduk."

"Tennant'la RDX kaynağı arasında bağlantı kurulabilecek bir delil bulunabileceğini umarım. Bunun Silver Lake soruşturması üzerinde doğrudan bir etkisi olabilir, Mueller. Elinde belge, yazışma, fotoğraf ya da bize ipucu verebilecek herhangi bir şey varsa, onların güvende olmasını istiyorum. İncelemek üzere oraya geleceğim."
"Tamam, ama dahası da var. Evde oturanlar, bir ay önce etrafta sinsice dolaşan birini gördüklerini belirttiler."
"Bekle. Birisi dükkâna mı girmiş?"
"Binaya girdiğini ya da çıktığını görmemişler. Gördükleri tek şey etrafı araştıran bir herifmiş. Evde oturan yaşlı adam seslenmiş, ancak herif çitin üzerinden atlayarak kaçmış. Tanıklar adamın bir şey taşıdığını düşündüklerini ifade ettiler."
"Sence RDX olabilir mi?"
"Şey, eğer dükkânda RDX var idiyse, onu almış olabilir." "Elinde adamın tarifi var mı?"
"Beyaz, erkek, kırk ila kırk beş yaşları arasında. Bir seksen, beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü."
Starkey Marzik ve Hooked a bilgi vermek için eliyle ahizeyi kapadı. Beyzbol şapkalı adam onların elleriyle birbirlerine çakmalarına neden oldu.
"Çavuş, Silver Lake'de de benzer bir şüpheli var. Robot resimlerini size fakslasak, o insanlara gösterip, ne söyleyeceklerini öğrenebilir misin?"
"Elbette."
"Bana faks numaranı ver."
Starkey faks numarasını Marzik'e uzattıktan sonra, tekrar Mueller'e döndü.
"Bir şey daha. Eve zorla girildiğine dair herhangi bir belirti var mı? Adam eve zorla mı girmiş?"
"Kastettiğin şeyi anladım. Hayır. Tennant garajın kapısını birkaç tane sağlam Yale asma kilitle kilitlemiş. Kilitleri cıvata keskisiyle kesmek zorunda kaldık. Zorlanmamışlardı. Eğer bu adam RDX almak için girip çıktıysa, anahtarla girmiş olmalı."

Starkey'nin aklına soracak başka bir şey gelmiyordu.
"Mueller, telefon etmek mecburiyetinde olmadığını biliyorum. Bu klasını gösteriyor."
"Şey, haklısın, Starkey. İnatçı olabilirim, ama aynı zamanda da centilmenimdir."
"Öylesin. İyi iş çıkardınız, Çavuş. Bulduklarınız bize burada faydalı olacak."
Mueller güldü.
"Şuna ne dersin? Sanırım sen ve ben bu dünya üzerindeki gelmiş geçmiş en iyi iki polisiz."
Starkey telefonu kapatırken gülümsüyordu.
Marzik, "Evvet!" dedi. "Dedektif falan mıyız biz, neyiz?"

Starkey Hooker'dan, büyütülen bantları seyretmelerini ayarlamasını istedi. Beyzbol kepli adamın benzer tarifi, 911'e gelen çağrıyı yapan adamın bombacı olma ihtimalini güçlendirdiği için, Starkey kasetleri bir an önce seyretmek istiyordu. İçinde uzun kollu gömlek giyen adamı bantta göreceğine dair güçlü bir his vardı. Eğer Hooker'ın dediği gibi üç yüz altmış derecelik açı doğruysa, adam orada, bombanın patlatıldığı yüz mefre çapındaki alanın içinde olmalıydı.
Hooker gerekli düzenlemeleri yaparken, Starkey Kelso'ya bilgi verdi ve Jack Pell'i aradı. Bu haberi onunla paylaşmak için duyduğu güçlü istek, kendisini de şaşırtmıştı. Ona kendi çağrı numarasını bıraktı.
Post prodüksiyon stüdyosu Melrose'un bir blok güneyinde, kullanılmış giysiler satan mağazalarla ve Japon turistlerle dolu bir bölgedeydi. Starkey ve Hooker birlikte gittiler ve lobide, Miles Bennell adında zayıf ve genç bir adam tarafından karşılandılar.
Starkey, "Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi.
Bennell omuzlannı silkti.
"Sizler bir suç olayını çözmeye çalışıyorsunuz. Bu tuvalet kâğıdı reklamı için metin yazmaktan daha önemli olmalı." "Bazı günler öyle."

Starkey kaseti Lester'ın ve Buck Daggett'ın de seyretmelerini istediğini düşünüyordu. Çıkarlarken Bennell'a bandın bir kopyasını alıp alamayacaklarını sordu.
"Yani evdeki videoda seyretmek için mi?"
"Evet."
Bennell sıkıntılı görünüyordu.
"Şey, bir kopya yapabilirim ama, çözünürlüğü azalır. Bandı burada seyretme nedeniniz bu. Bu işi nasıl yaptığımız hakkında bir fikriniz var mı?"
"Ben kendi videomu bile programlayamam."
"Bir televizyon görüntüsü, piksel adı verilen küçük noktalardan oluşur. Banttaki görüntüleri büyüttüğümüzde, görüntüler bulanıklaşır, çünkü; bir dizi bilgi içeren pikseller de büyür ve bilgi seyrelir. Biz o pikseli alarak, daha çok sayıda piksele ayınrız ve eksik içeriği bulmak için bilgisayardan yararlanırız. Bu biraz yüksek netliğe sahip bir televizyonu tersine çevirmeye benzer."
"Yani bilgisayar boş yerleri renklendiriyor mu?"
"Pek sayılmaz. Bilgisayar* Aaçıklık ve koyuluklar arasındaki farkı ölçerek, gölge çizgilerinin nerede bulunduğunu belirler ve açık renkleri koyultur, koyu renkleri de açar."
Starkey Bennell in anlattıklarından hiçbir şey anlamamıştı ve umurunda da değildi. Onu ilgilendiren tek şey işe yarayıp yaramayacağıydı.
Bir koridordan ve tanıdık televizyon dizilerinin seslerinin duyulduğu diğer kurgu odalarının önünden geçerek, bir dizi televizyon monitörüne bakan bir konsolun bulunduğu karanlık bir odaya girdiler.
"Bant kaç dakika?" "On sekiz." Starkey şaşırmıştı.
"Altı saatlik banttan geri on sekiz dakika mı kaldı?" Bennell konsola oturdu ve yeşil ışıklı düğmelerden birine bastı. Ortadaki monitörde renkli çubuklar belirdi.

"Eğer görüntüdekiler yalnızca Bomba Timinden iki kişiyse, keseriz. Bandın büyük bir bölümünde onlar vardı. Seyirciler ancak kamera açıları değiştiğinde ya da helikopterler pozis-yonlannı değiştirdiğinde görünüyorlar."
Starkey kasetleri seyrederken bunu fark ettiğini hatırladı.
"Tamam. Ne göreceğiz?"
"Kısa küpler. Bir açı kalabalığın görüntüsünü veya binaların arkasında saklananları veya benzer şeyleri yakaladığında, onları kestik ve büyüttük. Açılarda şansımız vardı. Jorge bütün çapı görmek istediğinizi söylemişti."
"Doğru."
"Farklı helikopterlerin arasında, sanınm bunu yakaladık. Beyz-bol şapkalı ve güneş gözlüklü bir adam arıyorsunuz, değil mi? "Evet ve uzun kollu gömlekli."
Starkey Bennell'ın görmesi için robot resimleri konsolun üstüne koydu.
"Hey, bu benim ev arkadaşıma benziyor."

"Ev arkadaşın son zamanlarda Miami'ye gitti mi?"
"Hayır. Yataktan hiç çıkmaz."
Bennell konsolu ayarlamaya devam etti.
"Size, şapkalı birkaç adam olduğunu söyleyebilirim. Nasıl göründüklerine bir bakalım. İstediğiniz şekilde hızlı veya yavaş geçebilirim. Görüntüyü dondurabiliriz. Dondurduğumuzda netliği biraz azalacaktır ama, bunu da halledebilirim."
Bennell başka bir düğmeye bastı ve kaset başladı. Görüntünün gerçeküstü kalitesi, Starkey'nin gördüğü objelerin metalik gözüktüklerini düşünmesine neden oldu. Maviler parlak mavi; griler neredeyse parıltılı; gölgeler de ay yüzeyindeki gölgeler kadar netti.
Santos, "Maxfield Parrish'in tablolarına benziyor," dedi. Bennell sınttı.
"Doğru, ahbap. Gözlerinizin görüntülere alışması için kamera geçişlerinde birkaç saniyelik boşluklar bıraktım. Gördüğünüz gibi şurada bir polisten başka hiç... "

"Adı Riggio'ydu."
"Özür dilerim, Memur Riggio. Şimdi bakın, kamera hareket etmek üzere."
Açı bir anda değişerek Sunset Bulvan'nın kuzeyindeki Guatemala marketinin önündeki polis kordonunun arkasında toplanmış kalabalığı gösterdi. Starkey mesafeleri adımlarken koyduğu işaretleri hatırladı. Ekranda gördüğü kişiler o mesafenin içinde kaldıkları için, içlerinden herhangi biri bombacı olabilirdi.
Teknisyen görüntüyü dondurarak, parlaklığını artırmak için bir joysticke dokundu.
Santos şekli gösterdi.
"İşte. Şapkalı adam."
Starkey kalabalığın bu bölümünde sekiz kişi olduğunu saydı. Görüntü kalitesi hâlâ bulanık olmasına rağmen, evindeki televizyonda yarı sarhoş halde seyrettiği görüntülerden daha netti. Santos'un gösterdiği adam siperliği öne çevrilmiş kırmızı veya kahverengi bir beyzbol şapkası giymişti. Lester Ybarra adamın, Dodgers şapkası gibi mavi bir şapka giydiğini söylemişti ama, Starkey tanıklar için bunun önemsiz olduğunu bilecek kadar deneyimliydi. Bir rengi yanlış hatırlamak kolaydı. Açı yüzünden adamın gözünde güneş gözlüğü olup olmadığını ya da uzun kollu gömlek giydiğini görmek imkânsızdı.
Starkey, "Kamera bu insanların üzerinde uzun süre kalmış mı?" diye sordu.
Bennell notlarının bulunduğu defteri kontrol etti. "On altı saniye süreyle görüntüdeler."
"Devam edelim ve ne olduğunu görelim. Eğer görüntülerde varsa, adamın kollarını görmek istiyorum."
Bennell ona görüntülerin ilerletilmesinde kullanılan geniş düğmeyi gösterdi.
"Şunu çevirerek, görüntüyü istediğiniz hızda ilerletebilirsiniz. Saat yönünde çevirirseniz ileri alır. Tersine çevirdiğinizde de geri."

Starkey ilk denemesinde biraz fazla çevirince, bant flulaşarak ilerledi. Teknisyen görüntüyü ayarlayarak Starkey'nin düğmeyi kullanmasına izin verdi. İkinci deneme daha iyi oldu. On iki saniye görüntüde kalan şapkalı adam, arkasındaki adama bakmak için dönünce, kısa kollu gömlek giymiş olduğu ortaya çıktı.
Yaklaşık bir saat boyunca bandı ileri geri alarak ve çap içinde kalan herkesi ayırarak incelediler. En sonunda Santos'un tuvalete gitmesi gerekti. Starkey de bir sigara molası alıp otoparkta sigarasını içerken çağrı cihazı titreşti. Fell olduğunu görünce içini bir heyecan dalgası sardı. Santos kapıdan başını uzattı.
"Devam etmeye hazırız, Carol."
"Bir dakika sonra geliyorum."
Arabasının ön koltuğuna oturarak Pell'i aradı ve Mueller'in, Tennantin dükkânını bulmuş olduğunu söyledi. Anlatacakları bittiğinde, "Pell, dinle, geçen defa pizzayı sen ısmarlamıştın. Bu gece yemekle ben ilgileneceğim," diyene kadar telefonda uzun bir sessizlik oldu.
Starkey onun hayır diyeceğini ya da bir gece önce söylediklerini hatırlatacağını düşünürken, giderek artan sessizliği en sonunda Pell bozdu.

"Kaçta orada olmamı istersin?" "Saat yedi nasıl?"
Görüşmeleri bittiğinde Starkey kendisine, ne halt ettiğini sordu. Yemek yapmak veya Pell'le falan birlikte olmak gibi bir niyeti yoktu; ağzından çıkan sözler, kendisini olduğu kadar Pell'i de şaşırtmış olmalıydı.
Starkey sigarasını söndürerek kurgu odasına döndü. On sekiz dakikalık büyütülmüş bandı izlemeleri neredeyse iki saat sürdü. Küpleri incelerlerken Starkey diğer işaretlerin krokisini yaptı ve işleri bittiğinde, olay yerinin üç yüz altmış derecelik görüntüsünün çekilmiş ve radyo vericisinin maksimum menzilinde kalan herkesin oldukça iyi görüntülerinin alınmış olduğunu görerek tatmin oldu.
YOK EDİCİ
24 5
Bir yandan da beyzbol şapkalı adam bulunamadığı için hayal kınklığına uğramıştı.
Bant bölgenin büyük bir kısmını gözler önüne seren geniş bir çekimle sona ermişti. Riggio patlama anından hemen önce bombanın üzerinde çalışıyordu. Buck Daggett Suburban'ın yanındaydı. Otopark geniş ve boş görünüyordu. Starkey kolla-nnı kavuşturarak bu araştırmanın kendilerini hiçbir yere götürmediğini düşündü.
Santos'un süngüsü düşmüştü.
"Adamın burada olacağından emindim. Olmalıydı."
"Orada, Jorge. Orada bir yerde. Şapkasını çıkartıp, kollarını kıvırdıysa, bu insanlardan herhangi birine benzeyebilir ve biz farkına varamayabiliriz. Ama bir yerde olmalı."
Bennell da Santos kadar hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Filmi büyütmek için harcadığı onca çabadan sonra, o da davayı çözecek taraflardan biri olmak istemişti.
"Bu binalardan birinin arka tarafında olabilir. Şu arabalardan birinin arkasında, kaldırımda oturuyor olabilir ve onu kesinlikle göremeyiz."
Starkey omuzlarını silkti ama öyle olmadığını biliyordu. Radyo kontrolü üreticisinin temsilcisi, vericinin alıcıyı "görmek" zorunda olduğunu söylemişti ve bunuift için de net bir görüşe sahip olmalıydı.
Bennell, "Yine de bandın bir kopyasını istiyor musunuz?" diye sordu.
"İyi olur. Belki daha sonra tekrar izleriz." "Evdeki videoda bufıun kadar net olmayacaktır." "Şu anda netliğin pek bir faydası olmadı." Bennell her biri için birer kopya yaptı.
Starkey ve Santos sessizce Spring Street'e döndüler. Uç saat önceki coşkuları azalmış olmasına rağmen, tamamen yok olmamıştı. Bay Red bir yerde olmalıydı. Ama sorun nerede olduğuydu...
STARKEY'NİN AYNASI
JOHN MICHAEL FOWLES Araplar dışında Beverly Hills Kütüp-hanesi'ni seviyordu. Kendilerine Araplar, İranlılar, Persler (Bu da İranlılara verilen başka bir addı.), Iraklılar, Suudiler, çölün zencileri, kumul siyahileri, gölge Arapları, Kuveytliler gibi her ne ad verirlerse versinler, bir çingene daima bir çingeneydi. John En Çok Aranan Kişiler listesine son derece kolayca girdikleri için deve jokeylerinden nefret ediyordu. Bir Arap osur-: sa, federallerin Top 10 listesine giriyordu. John gibi gerçek bir Amerikalı oraya girmek için kıçını yırtmak zorunda kalıyordu. Beverly Hills Araplarla kaynıyordu.
John gözlerini kapatarak, gerginliğini kontrol altına alabilmek için gevşedi. Arapların Guccili çekirgeler gibi kitap rafla-nnın arasına üşüşmediklerini varsaymaya çalıştı. Dünyanın en tehlikeli adamı olarak gün ışığında serbestçe dolaşmak kclay değildi. Başa çıkmak zorundaydınız.
John artık geri kalan RDX'i nerede bulacağını biliyordu ve bir iki gün sürecek olmasına rağmen yakında elinde olacaktı. İnsanın ürpermesine neden olan o salak Tennant bu konuda yardımcı olmuştu doğrusu. John Dallas Tennant gibi onun dünyasında yaşayan asosyal, parmaksız ve uyumsuz tiplerden nefret ederdi. Bu adamlar ciddi patlayıcıseverlerin adını kötüye çıkarırlardı.
yok edici
247
John RDX hakkında öğrenmesi gerekenleri öğrendikten sonra Carol Starkey'den bahsedilmesinin keyfini çıkarmıştı. Tennant'ın onu inatçı ve azimli olarak tanımlaması çok hoşuna gitmişti. Tennant ondan o kadar çok söz etmişti ki John Star-key hakkında sorular sormaya başlamış, hatta Tennant'ın albümüne koyduğu Starkey'yle ilgili makaleleri bile okumuştu. Ten-nant'la işi bittikten sonra Los Angeles'a dönerek kütüphaneye gitmişti. Birkaç saatini Starkey'yle ilgili eski gazete haberlerini okuyarak, resimlerini arayarak, haberlerde belirtildiği kadar iyi bir bomba uzmanı olup olmadığını merak ederek geçirmişti.
Şu deprem olayı şanssızlıktı.

John bunu okuduğunda yüksek sesle gülünce birkaç İranlı ona baktı. John, Tanrım, diye düşündü, eğer Tanrı varsa, şakacının teki olmalı.
Lanet olası deprem.
Yalnızca Kaliforniya'da.
Starkey'nin bombanın patlaması sonucunda ölmesi ve yaşama döndürülmesi John'u büyüledi. Bu deneyime şaşırdı ve düşünmekten kendini alamadı. Patlamanın bu denli yakınında olmak, enerjiyle yıkanmak, çılgın bir öpücü gibi tüm bedeninde oluşturduğu baskıyı hissetmek, o şekilde havalanmak ve öpülmek.
Carol Starkey'yle ruh ikizi olabileceğini düşündü.
Kütüphaneden çıktıktan sonra, en yeni American Express Gold kartı ve sahte kimliği sayesinde gecesine sekiz yüz dolar ödediği Bel Air Hotel'deki romantik bungalovuna gitti. Claudi-us'a girdi. Son günlerde kendisi ve RDX hakkında gönderilen mesajların sayısında hatırı sayılır bir artış olduğunu fark etmişti. Mesajları gönderen kişilerden bazıları Jester'ın da kendisine aktarmış olduğu gibi, Silver Lake'deki olayın arkasında Bay Red'in olduğu söylentisini de yayıyorlardı. John bundan hoşlanmadı. John Tennant'ın Starkey ve Pell'e Claudius'tan bahsetmiş olduğunu öğrendiği için olan bitenlerin farkındaydı: Starkey Riggio'yu onun öldürdüğünü düşünerek yem atıyordu. Ama taklitçinin tuzağına düşmüştü. Starkey'nin kendisini düşünmesi John'u hem rahatsız ediyor hem de neşelendiriyordu.

Starkey'nin kendisini düşündüğü, onu yakalamaya çalıştığı fikrinin tadını çıkardı.
John yeni gelen mesajları okudu ve artık bu mesajların kendisiyle alakalı olmadığını gördü. Çoğu Starkey hakkındaydı ve ba-zılan eski bir bomba uzmanı ve bomba manyaklannın poster kızı olan Starkey'nin şimdi soruşturmayı yürüttüğünü yazmışlardı.
John son mesaja gelene kadar, gönderi dizinlerini taradı:
KONU : Uzlaşma
KİMDEN : KIA
MESAJHD : 136781.37@lippr
Unabomber'ı yakaladılar. Hicks'i, Harvey'yi ve diğerlerini yakaladılar. Eğer Red'i enseleyebilecek biri varsa, o da Starkey'dir. Onu ortadan kaldırmaya çalıştığını ve çuvalladığını duydum.
Ha! Bir atışın daha var.
Hoşça kal, Bay Red.
John Kia'ya Starkey'yi Bay Red'in öldürmeye teşebbüs et- • tiğini düşündüren nedenin ne olduğunu merak etti. Bu insanlar her sabah söylenti mi sıçıyorlardı? John suratını asarak bilgisayarını kapattı. Bunlar akıllarını kaçırmışlardı. Starkey yıldızlaşmaya ve kendisi... öbür adam olmaya başlamıştı. Sakinleştikten sonra iBook'unu yeniden açtı ve Minneso-ta'daki web sitesinin numarasını çevirdi. İstediği yazılımı bulunca, yerel telefon şirketinin sistemine sızarak Carol Starkey'nin adresini indirdi.
• • •
Banyonuzdaki buharın dışan çıkması için tavandan yere kadar yapılan panjurlu dar pencerenin buzlu camları koyu yeşildi. Muhtemelen ellilerden beri de oradaydı. Panjurun mandalını kamayla yerinden oynattıktan sonra panjuru kenara çekerek penceredeki ilk cam parçasını çıkarmıştı. İlk parça en zor çıkan

parçaydı; düşmemesi için camı izolebantla tutturduktan sonra, bir tornavida ve parmaklarının uçlarını kullanarak camı yerinden sökmüştü. Cam çıktıktan sonra elini içeri uzatarak ispanyoleti bulmuş ve pencereyi açmıştı. Onun ardından da diğer camlar kolayca çıkmıştı.
John Michael Fowles yaklaşık altmış santimetre uzunluğunda bir açıklık elde edebileceği kadar camı sökerek Carol Star-key'nin evine girmişti.
Nefes aldı. Starkey'nin kokusunu alabiliyordu. Sabun ve sigara. Bir süre ona özel bu mekânda olmanın keyfine vardı. Onun evinde, onun yuvasındaydı. İşte buradaydı, onun kokularını kokluyor, soluduğu havayı soluyordu; bu onun içinde olmak gibi bir şeydi.
John önce köpek, konuk gibi önceden tahmin etmediği herhangi bir şey olmadığından emin olmak için hızlı adımlarla evi dolaştı. Klimanın çalışması onu rahatsız etti; yaklaşan bir arabanın veya kilide sokulan anahtarın sesini duyamayabilirdi. Acele etmesi lazımdı.

Telaşla çıkması gerekebileceğini düşünerek arka kapının kilidini açıp banyoya döndü. Panjuru yerine çekip mandalını taktı ve camları yerlerine koydu. İşi bittiğinde durup derin bir nefes aldı. Banyo tezgâhının üzeri şişeler ve kavanozlarla karman çormandi: Alba Botanica losyon, bir cam kavanozda pamuklar, sabun topları, bir sepet dolusu tozlanmış kozalak, mavi bir tampon kutusu, LAPD kupasında sıkılmış bir tüp diş macunu ve diş fırçası. Lavabonun üzerindeki ayna çizilmiş ve lekelenmiş; fayansların aralanndaki derzler küflenmişti. John Carol Starkey'nin ev ekonomisini pek önemsemediği kanısına vardı. Hayal kırıklığına uğramıştı.
John Starkey'nin aynasında kendine baktı. Maymun gibi gülümseyerek dişlerini inceledi ve diş fırçasını düşündü. Fırçayı ağzına sokunca macunun tadını aldı. Naneli. Dişlerini, diş etlerini ve dilini fırçaladıktan sonra fırçayı kupaya koydu.
Salonda dolaştı ve Starkey'nin arabasını görebilmek için bir an pencereden dışan baktı. Kimseler yoktu. Kanepeye oturarak avuçlarını kumaşlarda dolaştırdı. Starkey'nin de aynı şeyi

yaptığını, ellerinin birlikte hareket ettiğini hayal etti. Salon da banyodan daha temiz değildi. John kişisel temizliğine özellikle dikkat eder ve temiz olmamanın, insanların karakterlerinin zayıflığını yansıttığına inanırdı.
Mutfak masasında Starkey'nin bilgisayarını buldu. Modemi telefon hattına bağlıydı. O anda istediği şey bilgisayardı ama, bilgisayarı es geçerek mutfaktan yatak odasına gitti. Yatak odası karanlık ve evin diğer bölümlerine oranla daha serindi. Düzeltilmemiş, yorganın ve çarşafların birbirlerine dolaşarak bir yuva gibi ortaya toplandığı yatağın ayak ucunda durdu. Bu kadın bir domuz gibi yaşıyordu. John bunun delilik olacağını biliyordu. Delice olduğunu ve Starkey o anda eve gelirse onu öldürmek zorunda kalacağını ya da ağır bir bedel ödeyeceğini biliyordu ama, Tanrım, onun SEVİŞTİĞİ YATAKTI bu. John giysilerini çıkarttı. Vücudunu çarşaflara, yüzünü Starkey'nin yastığına sürdü. Kar meleği gibi kollannı ve bacaklarını açtı. Sertleşmişti ama şu anda buna ayıracak vakti yoktu. Yataktan inerek yığını tekrar bulduğu hale getirdi, giyindi ve mutfağa döndü.
Hem PC, hem de Macintosh için hazırlıklı gelmişti ama, Starkey PC kullandığı için de düş kırıklığına uğramıştı doğrusu. Son derece sıradan bir evdi ve Starkey hakkında kötü bir' izlenim yaratıyordu. Alışılagelmiş ikonlarla karşılaşacağını tahmin ederek dizüs-tü bilgisayarını açtı ve tek bir ikon gördüğünde şaşırdı. Ne olduğunu kavrayınca kahkaha attı; Starkey bilgisayarlardan hiçbir bok anlamıyordu. Tennant onlara Claudius'tan bahsedince, Pell federallerden birine programı yükletmiş olmalıydı. Herhalde lanet olası şeyin nasıl çalıştığını bile bilmiyordu.
Ondan sonrası birkaç dakikasını aldı. John zip sürücüsünü dizüstüne bağlayıp Starkey'nin dosyalannı kopyalamak için gerekli yazılımı kurdu; işini bitirdiğinde, yaptıklarının ipuçlarını ortadan kaldırmak için yazılımı sildi. Otele döndüğünde Star-key'nin Claudius'ta kullandığı ekran adını görmek için dosyalarını açacaktı.
Şu anda onun evindeydi. Lakabını öğrendiğindiyse onun beynine girecekti.
12
STARKEY Hooker'ı Spring Street'e bıraktıktan sonra evine doğru yola koyuldu. Ralph in marketine uğrayarak kızarmış tavuk, patates püresi ve biraz diyet meşrubat aldı. Kasa sırasında beklerken Pell'in meşrubat da içmeyebileceği aklına gelince bir litre süt, bir şişe merlot aldı, bunlara bir somun da Fransız ekmeği ekledi. En son akşam yemeğinde ne zaman konuk ağırlamış olduğunu hatırlamıyordu. Dick Leyton bir yıl önce uğradığında, sadece içki içmişti.
Şehir merkezinde trafik berbat bir durumdaydı. Starkey kendisini salak gibi hissederek trafik keşmekeşinin içinde debeleniyordu. Pell'i yemeğe davet etmeyi planlamamış veya düşünmemişti. Sözcükler ağzından bir anda çıkıvermişti ve şu anda da zaafını belli ettiği için kendinden utanıyordu. On altı yaşındayken James Marsters adında pek de iyi tanımadığı bir çocuk onu okul partisine davet etmişti. Dans günü geldiğinde, Starkey ablasından ödünç aldığı elbiseyi giymiş, çok şişman ve çirkin olduğunu ve James Marsters'ın çığlık atarak kaçacağını düşünmüştü. İki kere kusmuş ve bütün gün tek bir lokma bile yiyememişti. Şimdi de aynı şeyleri hissediyordu. Starkey bir hareket algılayıcısına bağlı bir kasa dinamiti gözünü kırpmadan etkisiz hale getirebilirdi ama, bu tür şeyleri etkisiz hale getirmek farklı bir potansiyel gerektiriyordu.

Starkey eve geç kalmıştı. Pell ondan önce gelerek, arabasını evin önünde park etmişti. Arabasını garaj yoluna çektiğinde, Pell de onu karşılamak üzere arabasından inmişti. Starkey onun yüzündeki ifadeyi görünce asit giderici almak istedi. Pell sanki orada olmak istediğinden emin değilmiş gibi görünüyordu.
Starkey torbalarla arabasından indi. "Selam."
"Sana yardım edeyim."
Starkey ona iki torbadan birini uzattı ve eve girerlerken, Bakersfield'la ilgili haberi verdi. Tennantin dükkânında görülen adamın, 911'i arayan adam olabileceğini söylediğinde, Pell ilgilenmiş gibiydi ama, adamın kırk yaşlarında olduğunu söyleyince Pell omuz silkti.
"Bizim adamımız o değil."
"Bizim adamımız olmadığını nereden biliyorsun?" "Bay Red daha genç. Burası Los Angeles; herkes beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takıyor."
"Belki de bizim adamımız Bay Red değildir." Pell'in yüzü gerildi. "Adamımız Bay Red." "Ya değilse?"
"O. "
Starkey Pell'in sanki içeriden bilgi alıyormuş gibi bu kadar kesin konuşmasına kızmıştı. Ona mafsal bandından bahsetmeden önce bir kez daha düşündü ve Janice Brockwell'den haber alana kadar beklemeye karar verdi.
"Bak, belki de bu konuyu konuşmamalıyız. Sanırım burada güzel bir şeyler var ve sen bunu mahvediyorsun."
"Öyleyse konuşmayalım."
İki torbayı eviyenin yanma, tezgâhın üstüne koydular. Star-key derin bir nefes alarak kimlik soracakmış gibi ters ters Pell'e baktı. Bu geceyi kazasız bitirmenin tek yolunun açık konuşmaktan geçtiğinin farkındaydı.
yok edici
2 53
"Bu bir randevu."
Kendisini aptal gibi hissediyordu. Burada, Starkey'nin mut-fağındaydılar ve sanki itirafta bulunurmuş gibi ağzından saçma sapan laflar dökülüyordu.
Pell o kadar rahatsız görünüyordu ki Starkey sürünerek fırının içine girmek istedi. Pell Starkey'nin gözlerine ve torbalara baktı.
"Bundan emin değilim, Carol."
Şimdi de utanmıştı; kendisini pataklamak istiyordu.
"Gitmek istersen, bunu anlanm. Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Şu anda kendimi gerçekten salak gibi hissettiğimi söylemeliyim. Yani sen de benim, benim düşündüğüm kadar salak olduğumu düşünüyorsan, gidebilirsin."
"Gitmek istemiyorum."
"Bu yalnızca bir randevu, Tanrı aşkına. Hepsi o." İşleri bundan daha fazla berbat edemeyeceğini düşünen Starkey'nin bakışları Pell'den yerlere kaydı. Pell torbalan aldı.
"Neden bunları yerleştirip* yemek yemiyoruz?"
Starkey orada öylece dikilip dururken, Pell birkaç dakika çalıştı. En sonunda o da işe koyularak torbalardan birkaç şey çıkarttı; sütü buzdolabına koyup bulaşık Amakinesinden temiz tabaklarla çatal bıçakları çıkardı. Ne randevuydu ama! Hiç kimse konuşmuyordu.
Starkey kızarmış tavuğu ve patates püresini bir kenara koydu ve bunlan ne yapması gerektiğini düşündü. Alüminyum kâğıtta ve plastik kutularda pek de zavallı görünüyorlardı.
"Belki de bunları ısıtmalıyız."
Pell avucunu tavuğun bulunduğu kartonun üzerine koydu. "Yeterince sıcak."
Starkey tabak ve tavuğu kesmek için bir bıçak ararken, salata için de bir şeyler çıkarması gerektiğini düşünüyordu. Keyfi tamamen kaçmıştı ve Pell bunun farkındaydı. Üstelik Starkey iyice sakarlaşmıştı.

"Neden sana yardım etmiyorum? Oldukça iyi bir aşçıyımdır." "Ben hiçbir bok pişiremem."
"Şey, bunlar zaten pişmiş olduğu için berbat etme şansın yok. Yapmamız gereken tabaklara koymak."
Starkey güldü. Gülerken vücudu sarsıldı ve ağlayabileceğin-den korktu ama, kendisini bırakmayı reddetti. Sen daima sıkı bir kızdın. Pell yemekleri bırakıp Starkey'nin yanına geldi, ancak, Starkey elini

kaldırarak onu durdurdu. Kapıların açılmakta olduğunun farkındaydı. Belki Charlie Riggio'nun başına gelenlerden dolayı; belki de treyler parkındaki olayı seyrettiği için; belki de yalnızca aradan üç yıl geçtiği ve artık hazır olduğu içindi. O anda bunun önemi olmadığını düşündü. Yoktu.
"Ben bu konularda hiç iyi değilimdir, Pell. Bir şeyler hissetmek için kendimi koyvermeye çalışıyorum ama, hiç kolay olmuyor." Pell tavuğa bakıyordu.
"Lanet olsun, neden bir şey söylemiyorsun? Burada dikilip duruyorum ve sen beni seyrediyorsun."
Pell Starkey'ye yaklaşarak onu kollarının arasına aldı. Star-key gerildi ama, Pell ona sarılmaktan başka bir şey yapmadı. Starkey buna izin verdi. Giderek gevşeyip kollarını Pell'in boynuna dolayınca, Pell içini çekti. Birbirlerini, birbirlerine veriyor gibiydiler. Bir yanı daha ileri gitmek istiyordu, ama henüz buna hazır değildi.
"Yapamam, Jack."
"Şşt. Böyle iyi."
Daha sonra yemekleri salona götürerek önemsiz şeylerden konuştular. Starkey Pell'e UATASB'yi ve ilgilendiği olayları sordu, ama Pell sık sık konuyu değiştirdi veya soruya soruyla yanıt verdi.
Daha da sonra tabaklar kaldırılıp temizlendiğinde, Pell Star-key'den uzaklaştı ve "Galiba gitmeliyim," dedi.
Starkey başıyla ona katılarak kapıya kadar geçirdi. "O kadar da korkunç geçmediğini umarım." "Hayır. Tekrarlayabiliriz."

Starkey güldü.
"Tanrım, sen cezaya doymuyorsun galiba."
Pell söylemek istediklerini söyleyip söylememek için kendisiyle mücadele eder gibi kapıda durdu. Birlikte geçirdikleri zamanlarda sürekli olarak mücadele halindeydi ve Starkey bunun nedenini merak ediyordu.
"Senden hoşlanıyorum, Starkey."
Starkey gülümsediğini fark etti.
"Öyle mi?"
"Bu benim için de kolay olmadı. Birçok nedenden ötürü." Starkey bu sözlerden cesaret aldı.
"Ben de senden hoşlanıyorum, Pell. Geldiğin için teşekkür ederim. Biraz tuhaf geçtiği için üzgünüm."
Pell kapıdan ayrılarak gitti. Starkey onun arabasının giderek uzaklaşan sesini dinlerken, biraz tuhaflığın insanlar için iyi olabileceğini düşündü.
Mutfağı toplaması bitince, Starkey soyunup yatağa girmeye niyetlenerek yatak odasına gitti. Yatağın berbat durumda olduğuna karar verdi ve yastık kılıflarıyla çarşafları toplayıp çamaşır makinesine atarak, yenilerini koydu. Bütün ev korkunç bir haldeydi ve tepeden tırnağa temizlenmesi şarttı.
. Duş aldıktan sonra ofisine bırakılan mesajları kontrol edince Warren Mueller'in aradığını öğrendi. Tek mesaj onunkiydi.
"Selam, Starkey. Ben Warren Mueller. Bana faksladığın o boktan fotoğrafı Tennant'ın evindeki ihtiyara gösterdim. Kesin bir şey diyemedi ama, adamların birbirlerine biraz benzediklerini söyledi. Kırk yaşlarında, beyaz ve şapkalı. Bir ressam gönderip robot resim çizdirteceğim. Bakalım resmi biraz geliştirebilir miyiz? Bir şey bulursak, sana fakslayacağım. Kendine iyi bak.
Starkey mesajı sildikten sonra, resimlerinin boktan olabileceğini, ancak, bakan herkesin Bay Red'i değil, genellikle aynı adamı gördüklerini düşünerek telefonu kapattı.

Claudius'u da kontrol edebileceğine karar verdi. Salona dönerek bilgisayan açtı ve giriş yaptı. İlan tahtalarına girdi ve AM7'nin RDX hakkındaki mesajlarına, orduda geçirdiği dönemlerden kalan uzun ve dolambaçlı bir hikâyeyle cevap vermiş olduğunu gördü. Hiç kimse RDX satmayı, almayı önerme-diği, hatta nasıl bulunacağına dair en ufak bir ipucu vermediği halde başka cevaplar da gelmişti.
Starkey'yle ilgili çok sayıda mesaj vardı.
Ekranında bir mesaj penceresi açıldığında Starkey okuyordu. BAY RED'DEN MESAJ KABUL EDER MİSİNİZ?
Starkey'nin sırtı korkuyla ürperdi. Sonra da bunun bir şaka olduğunu ya da anlayamadığı bir internet tuhaflığı olduğunu düşünerek gülümsedi.

Pencere orada duruyordu.
BAY RED'DEN MESAJ KABUL EDER MİSİNİZ?
Starkey pencereyi açtı.
BAY RED : Beni arıyormuşsunuz?
Starkey bunun bir şaka olduğundan emindi.
HOTLOAD :,Kimsiniz?
BAY RED : Boy Red.
HOTLOAD : Çok komik.
BAY RED : Hayır, tehlikeli.
Starkey evrak çantasını almaya gitti. Pell'in otel numarasını bularak telefon etti. Cevap alamadığı için çağrı cihazını aradı.
yok edici
257
BAY RED : Yardım istemek için birini mi arıyorsun, Carol Starkey?
Ekrandaki sözcüklere bakarak saati kontrol ettiğinde, Pell olmadığı sonucuna vardı; Pell'in bilgisayarı yoktu. Bergen olmalıydı. Bir sapık olabilirdi, üstelik de Pell dışında HOTLO-AD'u bilen tek kişi oydu.
HOTLOAD : Bergen, seni pislik, sen misin? BAY RED : Benden kuşkulanıyorsun.
HOTLOAD : Kim olduğunu kesinlikle biliyorum, ADİ HERİF.
Bunu Pell'e anlatacağım. Eğer UATASB kıçına tekmeyi vurmazsa şanslısın.
BAY RED : HAHAHAHAHA! Evet, Bay Pell'e anlat. Beni kovdurt.
HOTLOAD : Yarın gülemeyeceksin ama, sapık herif.
Starkey öfkelenerek mesaja baktı.
BAY RED : HİÇ KİMSENİN kim olduğunu bilmiyorsun, Carol Starkey. Ben Bergen değilim. Ben Bay Red'im.
Starkey'nin telefonu çaldı. Pell arıyordu.
"Bergen'le bir sorunumuz olduğunu düşünüyorum. Claudi-us'tayım. Bir pencere açıldı ve birisi benim Hotload olduğumu biliyordu. Bay Red olduğunu söylüyor."
"Aldırma, Starkey. Bergen olmalı. Yarın onunla konuşurum."
BAY RED : Carol Starkey, neredesin?
Starkey telefonu kapattığında mesaj, ekranında bekliyordu. Mesaja baktı, ancak, cevap vermek için herhangi bir girişimde bulunmadı.
258
robert craıs
BAY RED : Pekâlâ, Carol Starkey. Cevap vermiyorsun. Ben de gidiyorum. Seni Bay Red'in gözünden dünyayla baş başa bırakıyorum.
BAY RED : Charlie Riggio'yu ben öldürmedim.
BAY RED : Kimin öldürdüğünü biliyorum.
BAY RED : Benim adım intikam.
ŞEHİR IŞIKLARI
John Michael Fowles Claudius'tan çıktı, internete bağlandığı cep telefonu bağlantısını kesti, iBook'u bir kenara itti ve arkasına yaslandı. Günün sıcağından sonra, sakin sokakta otururken ay ışığı iyi gelmişti. Arabası Starkey'nin evinin hemen bir blok ilerisindeki sık yapraklı karaağacın koyu gölgeleri altında park edilmişti. Bulunduğu yerden Starkey'nin evini görebiliyordu. Pencerelerinden sızan ışıkları görebiliyordu. Gözetledi.
KURŞUN
DALLAS TENNANT kâğıt bardağa koymuş olduğu amonyumu kahveymiş gibi üfledi ve bir yudum alır gibi yaptı. Keskin duman burnuna dolunca gözleri yandı.
"İyi geceler, Bay Riley."
"İyi geceler, Dallas. Yarın görüşürüz."
Bay Riley hâlâ masasının başında, o günkü evrak işlerini tamamlamakla meşguldü. Dallas kupasını ona doğru kaldırdı.
"Kahveyi hücreme götürmemin bir sakıncası var mı?"
"Ah, yok tabii. Demlikte daha kahve var mı?"
Dallas üzülmüş gibi görünerek bardağı gösterdi.

"Bu sonuncusuydu, Bay Riley, üzgünüm. Demliği yıkadım. Gitmeden önce kahve yapmamı ister misiniz? Bunu ister misiniz?"
Riley ona elini sallayarak işine döndü.
"Önemli değil. Birazdan çıkacağım. Afiyet olsun, Dallas."
Dallas Riley'ye tekrar iyi geceler dileyerek dışarı çıktı. İlaçlarını almak üzere revire uğramadan önce amonyumu bir süreliğine malzeme dolabına sakladı ve dönüşte patlayıcıyı imal etmek için sabırsızlanarak hızlı adımlarla odasına döndü. Evet, Bay Red'e birkaç gün bekleyeceğine söz vermişti ama, elinde amonyum ve patlatma sistemi olsaydı, Patlayıcı D'yi, o gider gitmez karıştırırdı. Bay Riley öğle yemeğine gittiğinde, internete girerek Amsterdam ve Tayland'daki web sitelerinden indirdiği pornografik resimlerin çıktılarını almıştı. Atlarla

cinsel ilişkide bulunan fahişelerin fotoğraftan karşılığında amonyum, Asyalı kadınların birbirlerinin vajinalanna yumruklarını soktukları fotoğraflar karşılığında da patlatıcı olarak kullanabileceği kibrit ucu ve sigara alıyordu. Bu malzemeler eline geçtiğinde, günün geri kalan bölümünü yeni oyuncağını karıştırmak için sabırsızlanarak geçirmişti ve hücresine dönerken zamanla yanşıyordu.
Dallas koridordan gelen olmadığından emin olmak için kapıda birkaç dakika bekledikten sonra iki plastik torba ve bir bardak dolusu amonyumla yatağının ayak ucuna oturmuştu. Bay Red'in talimatlan basitti: Torbadaki amonyumu toza ekle, toz çözülene kadar iyice karıştır, sonra da bu kanşımı içinde macun olan torbaya dök. Bay Red iki madde birbirleriyle karıştırdığında, ikinci torbanın ısınacağı konusunda Tennant'ı uyarmıştı ama, kanşım bir çeşit plastiğe benzer yapışkan bir macun haline geldiğinde patlayıcı hazır olacaktı.
Dallas önce amonyumu ilk torbaya dökerek, torbanın ağzını kapadı ve tozun erimesi için yoğurdu. Hazırladıktan sonra gecenin geri kalan kısmını, patlayıcıyı kafeteryanın arkasındaki madeni çöp bidonlanndan birinde patlatacağını hayal ederek geçirmeyi planlamıştı. Bidonun parçalandığını, avluda gök gürültüsü gibi yankılanacak olan sesi düşünmek bile tahrik olmasına neden oldu.
Toz eridikten sonra Dallas eriyiği ikinci torbaya boşaltmaya hazırlanırken, gardiyanın ayak seslerini duydu.
"Tennant? İlaçlarını aldın mı?"
Dallas torbaları bacaklarının altına iterek ayakkabılarının bağlannı çözüyormuş gibi eğildi. Gardiyan parmaklıkların arasından ona bakıyordu.
"Elbette aldım, Bay Winslow. Arzu ederseniz revirdekilere sorabilirsiniz. Buraya gelmeden önce uğramıştım."
"Önemli değil, Tennant. Onları daha sonra görürüm. Sadece unutmadığından emin olmak istemiştim."
"Evet, efendim. Teşekkür ederim."
Gardiyan giderken bir an durarak kaşlarını çattı.
"Sen iyi misin, Tennant?"

"Evet, efendim. Neden?" "Orada eğilip kamburunu çıkarmışsın." "Tuvalete gitmem gerekiyor."
Gardiyan düşündü ve başını salladı.
"Pekâlâ, altına yapma, Dallas. Işıklar sönmeden önce bir saatin var."
Dallas ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledikten sonra, yeniden işe koyulmadan önce kapıyı açarak koridora baktı. İkinci torbayı açarak bacaklarının arasında dengeledi ve eriyiği ekledi. Torbanın ağzını kapatarak içeriğini yoğurdu. Torba Bay Red'in de söylediği gibi ısındı.
Bay Red içeriğin parlak bir mor renk alacağını söylememişti.
Tennant hem heyecanlı hem de endişeliydi. Günün daha erken saatlerinde, pornografiyi indirmesi bittikten sonra patlayıcılarla ilgili bazı web siteleri için bir arama yapmış ve amonyum pikrat hakkında yazılanlan okumuştu. Amonyum pikratın saklanması ve kullanılması kolay, güçlü, güvenilir ve güvenli bir patlayıcı olduğunu öğrenmişti. Ama iki yazıda da amonyum pikratın beyaz, kristalimsi bir toz olduğu yazılıydı; mor bir macun olduğu değil.
Tennant torbayı ovuşturmayı bıraktı. İçindeki macuna baktı. Macun gaz kabarcıklarıyla doluyormuş gibi, mayalı ekmek hamurunun kabardığı gibi kabanyordu.
Tennant torbayı açarak kokladı. Korkünç kokuyordu.

Dallas Tennantin aklından şimşek hızıyla iki düşünce geçti. Birincisi; Bay Red yanılamazdı, eğer bunun amonyum pikrat olduğunu söylediyse, gerçekten amonyum pikrattı. Ya da bazı patlayıcılar için patlatıcıya gerek yoktu. Dallas bir zamanlar bazı maddelerin birbirleriyle kanştırılmalannın patlamalanna yettiğini okumuştu. O tür tepkimelere verilen bir ad vardı, ancak, Dallas bir türlü hatır lay amıyordu.
Mor madde patlayarak Dallas'ın kollarını kopartır ve Atas-cadero'yu alarmların çalmaya başlayacağı, sulama sisteminin devreye gireceği kadar şiddetle sallarken, o hâlâ kelimenin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.
Hatırlayamadığı sözcük, "hipergolik"ti.
13
STARKEY Marzik'in kendisine nasıl baktığını görmezden gelmeye çalıştı. Çamaşırhanedekileri sorgulamasını bitirmiş, ancak, 9 11'i arayan kişiyi gören başka birini bulamamıştı ve ofise dönüp bu konuyla ilgili bir rapor yazması gerekiyordu. Ama o raporunu yazmak yerine arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yan gözle Starkey'ye bakıyordu. Büyük bir olasılıkla neden baktığını soracağını umarak Starkey'yi seyretmişti, fakat Starkey ona aldırmamıştı.
Marzik en sonunda dayanamayarak, yerinden kalkmadan tekerlekli sandalyesiyle Starkey'ye yaklaştı.
"Sana niye baktığımı tahmin ediyorsun, sanınm."
"Fark etmemiştim."
"Yalancı. Bugün yüzündeki Mona Lisa gülümsemesine hayranlıkla bakıyordum."
"Sen neden bahsediyorsun?"
"Hemen şuradaki, bıyık altından gülümsemen. Dişini sıkıp, kendine federal bir kebap bulduğunu ima eden şu gülümseme." "Sen zaten hep güzel olan şeyleri alıp, müstehcenleştirirsin." Marzik edepsiz bir ifadeyle sırıttı. "YANILMAMIŞIM/"
Ekip odasındaki dedektiflerin hepsi dönüp onlara baktı. Starkey yerin dibine geçmişti.
yok edici
263
"Yanılıyorsun. Öyle bir şey olmadı."
"Bir şey olmuş olmalı. Seni tanığımdan beri bu kadar yumuşak huylu olduğunu görmemiştim." Starkey kaşlannı çattı.
"Değişim önceden başladı. Denemelisin."
Marzik güldü ve sandalyesini iterek masasına döndü.
"Yüzündeki o sırıtmaya neden olan her neyse, denemek isterim. İki kere denerim."
Marzik pişmiş kelle gibi sırıtmaya devam ederken Star-key'nin telefonu çaldı. Rockville, Maryland'deki UATASB la-boratuvanndan Janice Brockwell anyordu.
"Selam, Dedektif. Konuştuğumuz şu konu için aradım."
"Evet, bayan."
"Bay Red'e atfedilen yedi bombalama olayında kullanılan tahmini yirmi sekiz uç kapağından, elimizde sadece kullanılabilir durumda altı uç kapağı var. Altısını kırdım ve mafsal bandının her defasında saat yönünde sarılmış olduğunu saptadım."
"Hepsi aynı yönde mi sarılmıştı?"
"Saat yönünde. Evet. Altı kapağın, üç ayrı şehirde kullanılan beş farklı bombaya ait olduğunu söyleyeyim. Bunun önemli olduğunu düşünüyorum, Dedektif. Bunun da Bay Red'e özgü bir yöntem olduğunu ulusal arşivimize dhhil edecek ve saha ofislerimizi alarma geçireceğiz. Dosyanıza eklemeniz için raporumu size normal postayla göndereceğim."
Starkey'nin avuçları soğumuş, kalbi hızla atıyordu. Eğer Bay Red mafsal bandını her seferinde aynı yönde sarıyorduysa, neden Silver Lake'teki bombanın bandı aksi yönde sarılmıştı?
Starkey Marzik ve Hooker'a seslenmek istiyordu.
Brockwell, "İyi ki fark ettiniz, Dedektif Starkey. Yardımınız için teşekkürler," dedi.
Starkey ahizeyi yerine koyarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Heyecanlanmış olmasına rağmen dikkatli olmak ve aşırı tepki vermemek istiyordu. Bandın hangi yönde sarıldığı
264
robert craıs
gibi önemsiz bir ayrıntı hiçbir anlama gelmeyebilirdi ama, şimdi her şey anlamına geliyordu. Bir fark vardı ve bu da Silver Lake'deki bombanın farklı olduğunu açıklıyordu.

Starkey enerji tazelemek için hızlı adımlarla kahve makinesine gittikten sonra masasına döndü. Bay Red zekiydi. Bombalarının bulunacağını, analizlerin paylaşılacağını biliyordu. Federal, eyalet ve yerel bomba müfettişlerinin bunlan inceleyeceğini ve onun profilini çıkaracaklannı biliyordu. Kendisini ele geçirmeye çalışan kadın ve erkeklerden daha zeki olduğunu düşünmek, onun için heyecanın bir parçasıydı. Bombaların üzerine isimleri kazımasının, bomba uzmanlarını avlamasının, Miami'de sahte bomba koymasının nedeni de buydu. Kendine özgü işaretlerde ufak bir değişiklik yaparak, Carol Starkey gibi müfettişlerin kafalarım karıştırmaktan hoşlanıyordu.
Eğer bomba farklıysa, neden diye sormak zorundaydınız? Ve bunun en kesin cevabı da, en korkunç cevaptı. Çünkü bombayı başka birisi imal etmişti.
Starkey etraflıca düşünmek istiyordu. Konuyu Kelso'ya açmadan önce kesinlikle emin olmak istiyordu.
"Hey, Beth?" Marzik baktı.
"Birkaç dakika çıkmak zorundayım. Bana çağrıdan ulaşabilirsiniz."
"Tamam."
Starkey birkaç blok ilerideki Philippe'in Yeri'ne yürüyerek sigara içti. O bombaları biliyordu, bombacıları biliyordu. Polisle alay etme pahasına da olsa, Bay Red'in profilini değiştirmeyeceği sonucuna vardı. Tanınmak onun için çok önemliydi; kiminle uğraştıkları konusunda kuşkuya düşmelerini istemiyordu; onların kendisini tanımalarını istiyordu. İmzası, polisin kiminle uğraştığından kesinlikle emin olmasını istediğini haykırıyordu. Bay Red zaferinin kesin olmasını istiyordu.
Philippe'in Yerinde bir kahve ısmarlayarak uzun masalardan birinde tek başına oturdu ve bir sigara daha yaktı. Restoranda
yok edici

sigara içmek yasaktı ama, tek tük müşterilerden sesini çıkaran olmadı.
Charlie Riggio'yu ben öldürmedim.
Miami'deki kütüphanede patlayan bombanın ve diğer bombalama olaylarının ardından, federallerin elinde zanlıya ait, her biri Bay Red'i yirmi yaşlarında tarif eden çok sayıda tanım birikmişti. Yine de Lester Ybarra ve Tennantin ikiz evindeki yaşlı adam, kırk yaşlarında birinin tarifini vermişlerdi. Eğer bu bombayı imal eden Bay Red değilse; demek ki bir başkası, bombanın Bay Red'in işiymiş gibi gözükmesini isteyen biri imal etmişti. Starkey en sonunda kendi kendine kelimeyi mınl-dandi: Taklitçi. Taklitçiler seri katiller ve seri tecavüz suçlulan arasında en sık görülen tiplerdi. İşlenen benzer suçlarla ilgili haberlerin sıkça duyulması, bu tür suçları işlemeye eğilimi olan kişilerin, bir insanı öldürmeye veya kadınlara hissettikleri önlenemeyen bir öfke neticesinde, bir kadına tecavüz etme konusunda duydukları delice arzuyu, benzer bir suçu taklit ederek suçun asıl nedenini gizleyebileceklerini vq bir kereye mahsus olmak üzere işleyecekleri bu suçtan yakalarını kurtaracaklannı düşünmelerini sağlayabilirdi. Suçlu neredeyse daima, işlenen diğer suçların arkasına sığınmanın, öç, para ya da bir rakibin saf dışı bırakılması gibi amaçlarla işlediği bu suçun ardıpda yatan gerçek nedeni gölgeleyeceğine inanırdı. Ayrıntılar kesinlikle açıklanmadığı için, hemen hemen bütün taklit olaylannda, taklitçilerin suçun bütün ayrıntılanndan haberi olmazdı. Taklitçinin tek bildiği, gazetelerde okuduğu ve her zaman yanlış olan şeylerdi.
Buna rağmen bu taklitçi, bomba inceleme raporlarında bir kez bile yer almamış olan bir aynntı dışında, Bay Red'in bom-balannın tüm ayrıntılannı biliyordu: Bay Red'in mafsal bandını hangi yönde sardığı dışında.
Starkey düşüncelerinin saptığı yönden rahatsız olarak, sigarasından tembel kıvrımlarla yükselen dumanı seyretti. Bay Red'in bombalarında kullandığı malzemeleri ve bu malzemeleri nasıl birleştireceğini bilenlerin sayısı çok sınırlıydı.

Polisler.
Bomba polisleri. Starkey içini çekti.
Bunu düşünmek zordu. Charlie Riggio'yu öldüren kişi, o yüz metrelik alandaydı. Riggio'nun olay yerine geldiğini görmüş, zırhlı giysisini giymesini izlemiş, Riggio bombaya yaklaşırken beklemişti. Kimi öldüreceğini biliyordu. Bomba müfettişi olarak görev yaptığı bu iki buçuk yılda çözmüş olduğu yirmi sekiz olayın hiçbiri, Bay Red'in bombasının aynntılarına erişimi olan ya da o zekâya sahip birine karşı gerçekleştirilmemişti.

Starkey sigarasını kahvesinin içine atınca, sigara tiz bir tıslamayla söndü.
Cep telefonunu çıkartarak otelinden Jack Pell'i aradı.
"Pell? Seni görmem lazım."
"Ben de seni arayacaktım. Bu sabah Bergen'le konuştum."
Barrigan'ın Yerinde buluşmaya karar verdiler. Starkey Pell'i kendisini de şaşırtan bir aceleyle görmek istiyordu. Bir gece önce geç saatlerde ve bu sabahın erken saatlerinde ona âşık olmaya başladığı olasılığı aklına gelmişti, ancak, bundan emin değildi ve dikkatli olmak istiyordu. Yaşadığı son üç yıl onda, bir an evvel doldurulma ihtiyacı duyan bir boşluk yaratmıştı. Bu özlemi aşkla kanştırmaması ve bu ihtiyacın, bir dostluğu ve nezaketi, aslında olmayan bir şeye dönüştürmesine izin vermemesi için kendisini uyardı.
Barrigan'daki sabah kalabalığı her zamanki Wilshire dedektifleri, Rampart masasının serserileri ve bann sonunda konuşlanmış Gizli Servis ajanlarından oluşmuştu. Sabahın saat onunda bile mekân polislerle doluydu. Starkey kapıdan girdiğinde Pell'in daha önce oturmuş oldukları masada oturduğunu görünce kızardığını hissetti.
"Teşekkürler. Seninle gerçekten bu konu hakkında görüşmem gerekiyordu."
Pell onu gördüğüne gerçekten sevinerek gülümsedi. Mutlu görünüyordu. Starkey bu mutluğun, onu görmekten kaynaklandığını umdu.
yok edici

"Jack, olayı senin devralmanın zamanı geldi." Pell birinin şaka yaptığını sandığınız, ama bundan emin olamadığınızda gülümsediğiniz şekilde güldü. "Sen neden bahsediyorsun?" Söylemesi kolay değildi.
"Charlie Riggio cinayetinin soruşturmasını senin -UA-TASB'nin- üstlenmenden bahsediyorum. Devam edemem, Jack. Etkili olamam. Artık Silver Lake'te Charlie'nin başına gelenlerde, LAPD'den birinin parmağının olduğuna inanmaya başladım."
Pell dinleyen olup olmadığını anlamak için bara bakındı.
"Sence Bay Red sizinkilerden biri mi?"
"Bunun arkasında Bay Red'in olduğunu düşünmüyorum. Kelso'nun Parker'daki şefine veya İçişleri'ne gidebilirim ama, elimde daha fazla kanıt olmadan bunu yapmaya hazır değilim."
Pell eğilerek Starkey'nin elini tuttu. Starkey cesaretlendiğini hissetti. Hoşlandığınız birinden güç alabilmeniz ne kadar komikti.
"Dur bir dakika. Bekle. Bu sabah Bergen hakkında bazı kişilerle görüştüm. Bergen dünvgece beni aradığın saatte, diğer müşterilerle birlikteymiş. Dün gece sana yazan kişi Bay Red'di, Carol. Piçi yakaladık. Bunu onu içeri atmak için kullanabiliriz."
Pell o kadar heyecanlanmıştı ki Starkey onun iskemlesinden düşeceğini zannetti. \
"Olamaz. Benim adımı biliyor. Hotload'un Carol Starkey olduğunu biliyor. Nereden bilebilir?"
Pell alçak sesle yanıt verdi.
"Bilmiyorum."
"Bana Riggio'yu öldürmediğini söyledi. Kimin yaptığını bildiğini söyledi."
Pell Starkey'ye dikkatle baktı.
"Bu mudur? Sana Riggio'yu öldürmediğini söylüyor, sen de ona inanıyorsun?"
"Silver Lake'teki bomba onun değildi." "Bunu da mı o söyledi?"

robert craıs
"Maryland, Rockville'deki UATASB laboratuvan söyledi."
Starkey ona Janice Brockwell'in aradığını ve Silver La-ke'deki bombanın Bay Red'e ait olduğu iddia edilen tüm bombalardan farklı olduğunu anlattı.
Pell rahatsız olarak, Starkey sözlerini tamamlayana kadar gözlerini Gizli Servis ajanlarından ayırmadı.
"Alt tarafı bir bant."
Pell'in ses tonunda sabırsızlandığını ima eden bir şey vardı. Starkey'nin sesiyse daha sert çıkmıştı.
"Yanlış, Jack. Bu adli bir delil ve bu bomba farklı. Bomba analiz raporlanndan hiçbirinde yer almadığı için, hiç kimsenin bilemeyeceği bir farkı var. Diğer bütün bileşenler bir polis raporundan aynen alınmış. Adam Bay Red olduğunu düşünmemiz için bombanın üzerine Riggio'nun adını kazımış."
Pell yine etrafına bakındı. Başını çevirmesiyle, Starkey kafasını kanştıran bir yalnızlık ve korku duygusuna kapıldı.

"O Bay Red. İnan bana, Starkey, o bombanın sahibi Bay Red. Burada üzerinde çalıştığımız her şey onun eseri. O o...pu çocuğunu ortaya çıkarıyoruz. Konudan sapma. Gözlerini toptan ayırma."
"Miami kütüphanesindekiler, yirmi yaşlannda bir adamın tanımını verdiler. Sizdeki tanımlar da yirmilerinde iki adarn hakkındaydı. Ama burada, Los Angeles'ta elimizde kırk yaşla-nnda bir adamın tarifi var."
"Bay Red dış görünüşünü değiştiriyor."
"Lanet olsun, Pell. Bu konuda yardımına ihtiyacım var."
"Her soruşturma çelişkili kanıtlar sunar. Bu şekilde sonuçlanmayan bir soruşturmaya rastlamadım. Birkaç ufak parça yakaladın ve şimdi bütün soruşturmayı saptırmak istiyorsun. Bu adam Bay Red, Carol. Kafanın içinde olması gereken kişi o. Yakalaman gereken kişi Bay Red."
"Bana yardım etmeyeceksin, değil mi?"
"Sana yardım etmek istiyorum ama, yanlış yöndesin. Bunu Vapan Bay Red. Lütfen bana inan."
yok edici

"Bay Rede o kadar saplanıp kalmışsın ki diğer gerçekleri göz ardı ediyorsun."
"Bay Red, Starkey. Onun için buradayım. Onun peşindeyim. Bay Red'in."
Starkey'nin içinde uyanan sıcak duygulardan eser kalmamıştı. Sonradan, Pell'in de benim kadar sıkıntılı olduğunu gör-seydim, bunun yardımı olabilirdi ama, olmadı, diye düşündü,
Bu konuda tek başınaydı. Kendine bunun bir sorun yaratmayacağını söyledi; zaten üç yıldır yalnızdı.
"Yanılıyorsun, Pell."
Starkey bardan çıkıp Spring Street'e döndü.
"Hook, dava dosyası sende mi?"
Hooker evrak işlerinden yorulan gözleriyle Starkey'ye baktı. "Gittiğini sanıyordum."
"Döndüm. Dava dosyasına bakmalıyım." "Marzik'te. Galiba masasıpın üstünde."
Starkey Marzik'in masasında bulduğu dosyayı kendi masasına götürdü. Sayfalardan birinde, Riggio'nun öldüğü gün Sil-ver Lake'deki otoparkta bulunan tüm polis memurlarının listesi vardı. Listeye bakarken, bunun gerçeküstü bir şey olduğunu hissetti. O insanlar arkadaşlar ve meslektaşlardı.
"Buldun mu?"
Hooker Starkey'ye bakıyordu. Hooker'ın sesinden ürken Starkey dosyayı kapatırken utandığını gizlemeye çalıştı. "Evet, teşekkürler." "Marzik'teymiş, değil mi?" " Masasındaydı. Teşekkürler."
Dosyada ihbar geldiği anda ofiste olan ve patlamadan sonra olay yerinde inceleme yapan bütün Bomba Timi mensuplarının adları yer alıyordu. Buck, Charlie, Dick Leyton ve Bomba Timinin gündüz vardiyasındaki diğer beş polis. On dört

kişilik ekipten sekiz kişi. Kendisi, Hooker, Marzik ve Kelso. Üniformalı polisler ve Rampart'tan gelen dedektifler. Listede yer almayan ve dolayısıyla Starkey'nin emin olamadığı husus, bu insanların saat kaçta geldikleri veya olay yerinde bulunabilecek diğer kişilerdi.
Starkey sayfayı çıkartarak fotokopisini çekti ve tekrar Mar-zik'in masasındaki dosyaya koydu.
Glendale'e yaptığı yolculuk ağır çekim gibiydi. Yolda sürekli olarak, hem Riggio hem de Pell'le ilgili hareketlerini ve so-nuçlannı sorguladı durdu. O bir cinayet dedektifi değildi; ama herhangi bir cinayet soruşturmasının birinci kuralını bilirdi: Katil ve kurban arasında bir bağ ara. Charlie Riggio'nun yaşamındaki herhangi bir şeyin, kendisini katile ulaştıracağını umuyordu. Pell konusunda kendisini kötü hissetti. Onu aramak istiyordu; onun kendisini aramasını istiyordu. Pell'in kendisi için bazı şeyler hissettiğinden, ancak onun Starkey'nin de aynı şeyleri hissettiğine inanmadığından emindi.
Starkey arabasını polislere ait otoparka çekti ama, arabasından inmedi. Bomba Timi'nin modern, tuğla binasını seyretti. Hava sıcak ve açıktı. Otopark, kocaman koyu renkli Subur-banlar, siyah üniformalarıyla gülen bomba uzmanları; her şey farklıydı. Bir anda kendisini Dana'nın anlattığı algılama yap-bozunun içinde bulmuştu. Biri polis memurlarının yüzünü yansıtan bir görüntü; diğeri zanlıların ve katillerin yüzünü yansıtan bir görüntü. Starkey yeniden binaya bakarak, bunları düşündüğü için aklını kaçırmış olup olmadığını merak etti ama, bandın ne anlama geldiği konusunda ya haklıydı ya da yanılıyordu. Yanılmış olmayı diledi. Arabasında oturarak sigara içti, içinde kendisini

neşeli ve evinde, bir yere ait hissettiği binaya baktı ve yanıldığı takdirde, bunu kendisine kanıtlamak zorunda olduğu sonucuna vardı.
"N'aber ufaklık?" Starkey sıçradı. "Beni korkuttun."
yok edici
27 1
"Burada oturduğunu gördüm ve senin de beni gördüğünü düşündüm. İçeri gireceksen, benimle gelebilirsin."
Dick Leyton her zamanki sevecen, yardımsever ağabey gü-lümsemesiyle gülümsüyordu. Başka ne yapabileceğini bilemediği için arabadan inerek onunla birlikte yürüdü.
"Charlie'nin masası boşaltıldı mı?"
"Buck gelip, ailesi için eşyalarını kutuya koydu. Charlie'nin iki kız kardeşi vardı. Biliyor muydun?"
Starkey ne Riggio'nun kız kardeşlerinden bahsetmek ne de hastanedeyken her gece kendisini görmeye gelen Dick Ley-ton'la yürümek istiyordu.
"Ah, hayır. Hayır. Dick, dinle, Charlie'nin eşyalan hâlâ burada mı?"
Leyton bilmiyordu ve Starkey'ye neden ilgilendiğini sordu. Starkey Leyton in yalan söylediğini fark ettiğini zannederek utandı, ancak, Leyton fark etmemişti.
"Kız kardeşlerinden haberim yoktu. Bu tür bir olay üzerinde çalışırken, yalnızca olayı görürsün, kişiyi değil. Onu biraz daha yakından tanıyabilmek için eşyaîanna göz atmak istiyordum."
Leyton yanıt vermedi. Birlikte ekip odasına gittiler ve Russ Daigle masasının altında, içinde Riggio'nun eşyalarının durduğu kutuyu'gösterdi. Riggio'nun dolabı da boşaltılmış, sweatshirtleri, bazı giysileri ve tuvalet malzemeleri torbaya konulmuş ve kutunun içinde emniyete alınmıştı. Charlie'nin kız kardeşlerini bekliyordu.
Starkey kutuyu alarak yalnız kalabileceği bir odaya gitti. Buck Riggio'nun eşyalarının tamamını titizlikle toplamıştı: Esnek bir bantla birbirlerine bağlandıktan sonra, muhtemelen zaten içinde durdukları, üzerinde LAPD Bomba Timi yazılı bir kupaya konulmuş tükenmez ve kurşunkalemler; sürat tekneleriyle ilgili iki dergi, James Patterson'un bir romanının karton kapağının içinde bir deste enstantane fotoğraf. Starkey birinde Riggio'nun bir motosikletin üzerinde olduğu, diğerindeyse beyaz denizci üniformasıyla, üç tanesinde de bir geyik kafasını
272
robert craıs
gösterirken çekilen fotoğrafları inceledi. Starkey Riggio'nun avcı olduğunu, her yıl birlikte ava çıktığı Özel Silahlar ve Taktik-ler'deki iki arkadaşından daha iyi bir nişancı olmasıyla övündüğünü hatırladı. Bunların arasında, Charlie Riggio'nun ölümüne yol açan bir neden olup olmadığını merak etti. Riggio'nun büyük bir olasılıkla öldüğü gün giydiği günlük kıyafetleri özenle katlanarak, diğer eşyaları korumalan için üzerlerine konmuştu. Motorola cep telefonu başına bir şey gelmemesi için katlanmış siyah bir tişörtün kıvrımlarının arasına yerleştirilmişti. Starkey cüzdanını bulabilmek için giysileri aradı ama bulamadı. Herhalde öldüğünde üniformasının cebindeydi. Ya hâlâ Adli Tıp'taydı ya da en yakın akrabalarına teslim edilecekti. Starkey kutunun içindekileri on dakikadan kısa bir sürede inceledi. Charlie'nin son birkaç aylık yaşamıyla ilgili bazı ipuçları bulabileceği bir masa takvimi veya günlük benzeri bir şey bulmayı umuyordu, ama bulamamıştı. Riggio'nun kişisel yapısını işine ne kadar az yansıttığına şaşırmıştı.
Kutuyu ekip odasına götürerek, şimdi boş olan masasının altına yerleştirdi.
Russ Daigle yorgun bir yüzle Starkey'ye başını salladı. "Oldukça üzücü, değil mi?"
"Her zaman öyle, Russ. Ailesi cenaze tarihini belirledi mi?"
"Şey, biliyorsun, adli tabip henüz cenazeyi teslim etmedi."
Bilmiyordu. Kendisini soruşturmaya o denli kaptırmıştı ki aklına bile gelmemişti.
Daigle arkasına dönerek kaldığı yerden evrak işlerine devam etti. Siyah masaya eğildiği için geniş omuzlan kamburlaş-mıştı. Kır saçları kısa kesilmişti, ensesi buruşuk ve kıllıydı. En yaşlı şef-çavuşlardan biriydi ve diğerlerinden uzun zamandır ekipteydi. Bir yıl önce, Metro'nun seçkin üniformalılar bölümünden Tim Whithers adında bir memur transfer edilmişti. Whithers sert, burnu havada, defalarca ikaz edilmiş olmasına rağmen Russ'a ısrarla "Baba" diye hitap eden genç bir adamdı. Russ Daigle bir sabah otoparkta ona bir yumruk atana kadar da
yok edici
273

Baba demeyi sürdürmüştü. Kulağının altına tek bir yumruk. Nakavt olan Whithers Metro'ya dönmüştü.
"Hey, Russ?"
Daigle Starkey'ye baktı.
"Olay meydana geldiğinde Silver Lake'de miydin?"
"Evdeydim. Öyle bir şey olduğunda, olay yerinde olmak istersin. Bir şey yapabileceğini düşünürsün. Sen de aynı şeyi hisseder misin?"
"Evet. Ben de aynı şeyi hissederim."
"İyi misin, Carol? Zihnini meşgul eden bir şey var gibi?"
Starkey bir anda katillerin arasında kapana kısılmış gibi bir duyguya kapılarak panikledi ve Daigle'a yanıt vermeden oradan uzaklaştı ve bu yüzden kendisinden nefret etti. Russ Daigle mutlu bir evliliği olan, dört yetişkin evlat ve dokuz torun sahibi bir adamdı. Masasının üzerinde aile üyelerinin oluşturduğu bir fotoğraf ormanı vardı. Onun Charlie Riggio'yu öldürmüş olabileceğini düşünmek abesti.
"Carol?"
Starkey arkasına bakmadı.
S
14
STARKEY Glendale'den çıktıktan sonra nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Bu kötüydü. Bir soruşturmayı yürütmek bir bomba üzerinde çalışmaktan farksızdı. Dikkatinizin asla azalmaması şarttı. Belirli bir hedefiniz olmalı ve ter içip kan işeseniz de, o hedefe doğru yol almalıydınız.
Bu normal bir soruşturma olsaydı Starkey, Riggio'nun arkadaşları ve ilişkileri hakkında bilgi edinmek amacıyla meslektaşlarını sorgulayacaktı, ancak, şimdi bunu yapamazdı. Özel Silahlar ve Taktikler'deki iki arkadaşıyla temasa geçmeyi düşündü, ancak, bunun Bomba Timi'nin kulağına gitmesinden korkuyordu.
Leyton Riggio'nun iki kız kardeşi olduğunu söylemişti. Star-key işe oradan başlamaya karar verdi. Her olay dosyasında kurbanla ilgili bir sayfa bulunurdu. Adı, adresi, fiziksel tanımı, bu tür şeyler. Riggio'nun öldüğü gece Starkey bu bilgileri toplama görevini Hooker'a vermiş, o da görevini her zamanki gibi kusursuz bir şekilde yerine getirmişti. O sayfaya bakınca, Riggio'nun Angela Wellow ve Marie Riggio adındaki iki kız kardeşin arasında ortanca çocuk olduğunu gördü. Abla olan Angela Wellow Charlie'nin Canoga Park'taki dairesinden pek de uzakta olmayan Northridge'de yaşıyordu. Diğer kardeşse, Los Angeles in güneyindeki Tor-rance'da oturuyordu.
yok edici
275
Starkey Angela Wellow'u arayarak kendisini tanıttı ve başsağlığı dileklerini iletti.
Angela'nın sesi tiz, ancak, yorgundu. "Charlie'yle mi çalışıyordunuz?"
Starkey çalışmış olduğunu, ancak artık Kriminal Komplolar Biriminde bomba müfettişi olarak çalıştığını izah etti. "Bayan Wellow, bazı..."
"Angela deyin, lütfen. Bayan lafını çocuklardan yeterince duyuyorum. Charlie'nin arkadaşıysanız, bana bayan diye hitap etmenizi istemem."
"Charlie'nin evine yakın bir yerde oturuyorsun, değil mi, Angela?"
"Evet. Buraya çok yakın."
"Birimdekilerden seninle konuşan oldu mu?"
"Hayır. Benimle konuşmadılar. Birisi ebeveynlerimi aramış, ardından annemle babam da beni aradılar. Scottsdale'de yaşıyorlar. Kız kardeşimi de ben aradım."
"Seni aramamın nedeni, Charlie'nin evine çok yakın bir yerde yaşaman. Charlie'nin farklı iki olay için ihtiyacımız olan raporları evine götürdüğünü düşünüyoruz. Şimdi onları geri almak zorundayız. Charlie'nin evinde buluşabilir miyiz? Bakalım dosyaları bulabilecek miyim?"
"Dosyalar Charlie'de miymiş?" x
"Eski olaylarla ilgili raporlar. Silver Lake'le alakası yok. Ama şimdi o dosyalar da lazım oldu."
Angela'nın sesi sinirli çıkmıştı.
"Charlie'nin evine gittim. Her gün oraya gidip eşyalarını toplamaya çalıştım. Of, Tanrı aşkına."
Starkey yalan söylediği için kendisini berbat hissetmesine rağmen, sert ve tarafsız bir sesle, "Duygularını anlayabiliyorum, An-gela," dedi, "ama o dosyalara gerçekten ihtiyacımız var."
"Bunu ne zaman yapman gerekiyor?"

"Şu anda müsaidim. Ne kadar erken olursa, bizim açımızdan o kadar iyi olur."

Bir saat sonra buluşmayı kararlaştırdılar.
San Fernando Vadisi'nde yoğunlaşan trafik yüzünden Star-key Northridge'e ancak buluşma saatinde varabildi. Rig-gio'nun evi, Cal State'in kampüsünün üç blok güneyinde, kalabalık bir caddedeydi. Şık üstüko cephesiyle mağaramsı dev bina muhtemelen 1994'deki depremden sonra yeniden inşa edilmişti. Starkey arabasını kırmızı bölgede park ederek, An-gela'yla buluşacağı cam güvenlik kapılarına gitti. Ellerinde kitap çantalanyla dışan çıkmakta olan iki genç kadın girmesi için Starkey'ye kapıyı tuttular. Starkey onlara biriyle buluşacağını söyledi ve onların kampüse doğru gittiklerini görünce Starkey gülümsedi. Burası Charlie Riggio'nun yaşayabileceği bir yerdi. İçeride muhtemelen yüzme havuzu, jakuzi ve bilardo masasının bulunduğu bir oyun odası, her gece barbekü partisi ve çok sayıda genç vardı.
Şimdi de bir annenin telaşlı bakışlarına sahip genç bir kadın cam kapıyı açıp dışan bakmıştı. Kucağında dört yaşından büyük olmayan bir çocuk vardı.
"Siz Dedektif Starkey misiniz?"
"Bayan Wellow, özür dilerim, Angela?"
"Evet."
Angela Wellow arabasını binanın altında park edip oradan içeri girmiş olmalıydı. Starkey ona rozetini gösterdi ve ortadaki bahçeden geçip merdivenlerden ikinci kata çıktılar. Küçük çocuğun adı Todd'du.
"Umarım uzun sürmez. Büyük oğlum saat üçte okuldan geliyor."

"Sürmeyecek, Angela. Bu zahmete katlandığın için teşekkür ederim."
Riggio'nun iki yatak odalı, kemerli yüksek tavanlı ve pahalı bir büyük ekranlı televizyonu olan loft dairesi güzeldi. Duvara monte edilmiş bir geyik kafası Starkey'ye bakıyordu. Bunun fotoğraflarda gördüğü geyik olup olmadığını merak etti. Kanepe büyük kutularla doluydu ve mutfakta da başka kutular vardı. Ölen birinin eşyalarını toplamak üzücü bir iş olmalıydı.

Angela'nın yere bıraktığı çocuk yakın ve güvenilir bir dos-tuymuş gibi televizyona koştu.
"Dosya neye benziyor? Görmüş olabilirim."
Starkey korkarak yalan söyledi.
"Üç halkalı ciltler. Muhtemelen siyahtırlar."
Angela içlerinde neler olduğunu hatırlamaya çalışır gibi kutulara baktı.
"Şey, sanmıyorum. Bunlarda çoğunlukla giysiler ve mutfak eş-yalan var. Charlie her şeyi saklamazdı. Yatak odası yukarıda. Diğer yatak odasında da şu ağırlık çalışması yapılan aletlerden var."
"Bakmamın sakıncası var mı?"
"Hayır, ama gerçekten fazla vaktim yok."
Starkey Riggio'nun yatak odasında yalnız olacağını umuyordu ama, Angela oğlanı kucaklamış ve yukan çıkmıştı. "Buradan, Dedektif." "Charlie'yle yakın mıydınız?"
"En küçüğümüz Marie'yle daha yakındılar ama, ailemiz iyidir. Onu iyi tanır mıydınız?" >-v
"İstediğim kadar tanımazdım. Böyle bir şey olduğunda, keşke daha çok zaman ayırsaydım dersiniz."
Angela en üst basamağa gelene kadar konuşmadı.
"İyi bir adamdı. Aptal bir mizah anlayışı vardı ama, iyi bir kardeşti."
Yatak çarşafları çıkartılmıştı. Yerde yine, bazıları boş, diğerleri kısmen dolu kutular duruyordu. Bir duvarda şifoniyer vardı ve aynanın çerçevesine kanşık halde fotoğraflar sıkıştınlmış-tı. Resimlerin çoğu Starkey'nin, Charlie'nin anne ve babası olduğunu düşündüğü yaşlı bir çifte aitti.
"Bu kız kardeşiniz mi?"
"Evet, Marie. Bunlar da annemizle babamız. Fotoğrafları henüz indirmedik. O kadar zor ki."
Küçük çocuk kutulardan birini baş aşağı çevirerek üstüne oturdu. Angela da yatağa oturarak çocuğa baktı.

"Bu kutulara bakabilirsiniz. Bunların da çoğunda giysiler var, ama yanılmıyorsam bazı kâğıtlar, kitaplar ve benzer şeyler de vardı."
Starkey kutulan gözden geçirirken, Angela'nın görmemesi için vücudunu siper etti. Riggio'nun kız kardeşinin bir metre arkasında olması yüzünden, kutularda bir şey olsa da bulamayacaktı. Starkey'nin bakmak istediği kalın bir fotoğraf albümü, bir not defteri ve odanın bir köşesine herhangi bir şey bulabileceği bir Macintosh bilgisayar vardı. Bakacağı çok şey vardı, Starkey buradaydı ama, ölen adamın, sırtını seyreden kardeşine yalanlar söyleyerek araştırmasını yapacaktı. Bir soruşturma yapmak için ne zavallı, ne beceriksiz bir yoldu.
Angela, "Siz de Charlie gibi bomba uzmanı mıydınız?" dedi.
"Bir zamanlar evet. Ama artık bomba müfettişiyim."
"Size bu konuyla ilgili bir şey sorabilir miyim?"
Starkey sorabileceğini söyledi.
"Charlie'nin cenazesini vermiyorlar. Onu görmemize bile izin vermediler. Beynimin içinde sürekli olarak o resimleri görüyorum, biliyor musunuz? Neden cenazeyi almamıza izin vermediklerine dair."
Starkey kadının rahatsızlığından dolayı kendisini biraz garip hissediyordu.
"Charlie'yi parçalamışlar mıdır?"
"Öyle yapmıyorlar. Charlie'yi parçalara ayırdıkları için en-dişelenmemelisin."
Angela başını salladıktan sonra, gözlerini kaçırdı.
"Bunları düşünüyorsunuz, biliyor musunuz? Size hiçbir şey anlatmıyorlar ve bunları gözünüzün önünde canlandırmaya başlıyorsunuz."
Starkey konuyu değiştirdi.
"Charlie işinden bahseder miydi?"
Angela gülerek gözlerini sildi.
"Of, Tanrım, bahsetmediği zaman yoktu ki. Bir türlü susturamazdınız. Her telefonu ya atom bombası ya da eşek şakasıydı.
yok edici

Birinin berber dükkânının önüne bıraktığı şüpheli paketi anlatmayı severdi. Charlie kutunun içine bakmış ve bir insan kafası olduğunu görmüş, yalnızca bir kafa. Şefi kutunun içinde ne olduğunu sorunca da, Charlie ona berber üstten biraz almış sanki, diye cevap vermiş."
Starkey gülümsedi. Hiç duymadığı bu hikâyeyi muhtemelen Riggio'nun uydurmuş olduğunu düşündü.
"Charlie Bomba Timi'nde çalışmayı seviyordu. Oradaki insanları seviyordu. Aile gibi olduklarını söylüyordu."
Starkey o duyguyu anımsayarak ve oradaki işini kaybettiğinde yaşamış olduğu acıyı anımsayarak başıyla Angela'yı onayladı. Ve şimdi bu aile üyelerinden birinin cinayet işlediğinden kuşkulanıyordu.
Starkey kutulan inceledikten sonra şifoniyere ve gardıroba baktı ama, işe yarayacak bir şey bulamadı. Yalnız çalıştığı takdirde Riggio'nun ölüm nedeniyle alakalı bir şey bulabileceğine olan inancını kaybetmişti. Belki de aslında bulunacak bir şey yoktu ve hiç de olmamıştı.
"Şey, raporlar konusunda yanılmış olabilirim. Charlie galiba o raporları eve getirmemiş."
"Üzgünüm."
Starkey'nin aklına söyleyebileceği başka bir şey gelmiyordu ve gitmeye hazırdı. Oğlu geleceği için acilen eve gitmesi gerektiğini söyleyen Angela, yatağın üzerinde oturmuş oyalanıyordu.
"Dedektif, size bir şey daha sorabilir miyim?"
"Elbette."
"Siz Charlie'nin kız arkadaşı mıydınız?"
"Hayır. Charlie'nin bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum."
Starkey aynadaki fotoğraflara baktı: Riggio ve ebeveynleri. Riggio, kız kardeşleri ve yeğenleri.
"Bir kız arkadaşı vardı ama, bizimle tanıştırmamıştı. Yakışıklı bir İtalyan genci. Evlenip milyon tane çocuk yapmalıydı. Annemle babam ne zaman evleneceksin, ne zaman durulacak-

sın, bizi bu kızla ne zaman tanıştıracaksın diye Charlie'nin başının etini yiyorlardı?"
"Charlie ne diyordu?"
Angela utanmış gibiydi.

"Şey, anlattığı bazı şeylerden, kadının evli olduğu izlenimini edinmiştim."
"Oh."
Angela başını salladı. "Evet. Oh."
"Özür dilerim. Öyle demek istemedim."
"Hayır, anlıyorum. Ama böyle şeyler olabiliyor, değil mi? Bunun Charlie için zor olduğunu düşünüyorum. Genç, yakışıklı ve samimi bir adam. Sanırım kadın Charlie'nin birlikte çalıştığı biriyle evliydi."
Angela bir tepki vermesini bekliyormuş gibi Starkey'yle göz göze geldiyse de, çabucak başını çevirdi. "Sanırım bunlan anlatmamam gerekiyordu ama, eğer kız arkadaşı siz değilseniz, tanıyabileceğinizi düşündüm. Onunla konuşmak isterim. Kocası falan hakkında sorun çıkaracak değilim. Sadece Charlie hakkında konuşabileceğimizi düşünüyorum. İyi olurdu."
Starkey Riggio'nun göstermek istemediği fotoğrafların yer aldığı bir fotoğraf albümü olup olmadığını merak etti. Ne de olsa başka biriyle evli bir kadının fotoğraflarını aynanın kenarına koyamazdı.
Angela birden saatine bakarak yataktan fırladı. "Of, lanet olsun. Artık gerçekten geç kaldım. Özür dilerim ama gitmeliyim. Oğlum birazdan evde olur." "Önemli değil. Anlıyorum."
Starkey Angela'nın arkasından merdivenlerden alt kata inerken, aklı Riggio'nun albümüne bakmanın bir yolunu nasıl bulabileceğiyle meşguldü.
Kapıya geldiklerinde Todd annesinin kollarında kıvranmaya başlamıştı. Yorulmuştu ve uykusu geldiği için huysuzlanıyordu.
yok edici
28 1
Starkey anahtarlarını çıkarırken Angela'nın kapıda zorlandığını gördü.
"İşte. Ben kapıyı tutuyorum. Bu oğlan ele avuca sığmıyor."
"Balığı elinde tutmaya çalışmak gibi bir şey."
Starkey Angela'nın geçmesi için kapıyı tuttu. Kapıyı kilitler-miş gibi yaptı, ancak, kilitlemedi. Kapattıktan sonra kilitlenmiş olup olmadığını görmek ister gibi kulpunu yokladı. Angela'nın kollan hâlâ kıvranıp duran çocukla doluydu. Starkey anahtarı Angela'nın çantasına attı.
"Yardım etmeye çalıştığın için tekrar teşekkürler, Angela. Seni buraya getirdiğim ve dosyaları bulamadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Halbuki Charlie'nin dosyaları eve getirdiğinden emindim."
"Bulursam aranm."
Angela Starkey'nin cam kapılara gidip dışarı çıktığını gördü. Starkey arabasına giderek direksiyonun başına geçti ama motoru çalıştırmadı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Kendi kendine, yapmak üzere olduğun şey delilik, dedi. Üstelik yasalara da aykırıydı. Bölge savctsa izinsiz içeri girdiği için hakkında soruşturma başlatabilirdi.
Angela Wellow beş dakika sonra, Beyaz Honda Accord'uy-la apartmanın yanındaki servis yolunda görünerek güneye döndü ve gözden kayboldu. Starkey sigarasını pencereden dışarı atıp, tam dağ bisikletiyle ve kitap çantasıyla boğuşan genç bir adam kapıdan çıkarken apartmana doğru yürüdü. Starkey adama kapıyı tuttu.
"Derse geç kalma."
"Ben hep geç kalırım. Geç doğmuşum."
Starkey sakin adımlarla ikinci kata çıkarak, gizlice Charlie Riggio'nun dairesine girdi. Basamaklan ikişer ikişer çıkarak doğruca albümün bulunduğu kutunun yanına gitti. Şimdi Char-lie'nin telefon faturalarına ve kredi kartı sliplerine yasak ilişkiyi düşünerek göz atmak istiyordu, ancak, neyin hangi kutuda olduğunu bilmiyor ve bulabilmenin fazla vaktini almasından

korkuyordu. Starkey'nin yüzünde acı bir gülümseme belirdi: o korkusuz bir bomba uzmanıydı ama, korkak bir hırsızdı. Albümü bulunca bakmaya cesaret edemedi. Çok kalındı ve içinde çok fazla fotoğraf vardı.
Albümü alıp yemek masasına oturdu ve kendine olasılıkla-nn tahmin edilemeyecek kadar çok olduğunu, Angela Wel-low'un yanılmış olabileceğini ve yarın Charlie'nin ölümünün arkasındaki kişinin Bay Red'in dışında biri olduğuna inanan tek kişinin kendisi olacağını ve tekrar bir numaralı kareye dönebileceğini hatırlatarak sayfaları yavaşça çevirmeye başladı.

Sayfadan sayfaya geçtikçe Charlie Riggio'nun yaşamının haritası gözler önüne serilmeye başladı. Charlie lisede futbol oynarken, Charlie arkadaşlanyla, Charlie polis karılanna hiç benzemeyen genç ve güzel kızlarla, Charlie avda, Charlie polis akademisinde, Charlie ailesiyle. Bunlar mutlu fotoğraflardı; bir insanın, gülümsemesini sağladığı için sakladığı türden fotoğraflar.
Albümün sonlarına doğru, Bomba Timi'nin bir sene evvelki kırmızıbiber partisinde çekilmiş bir fotoğraf buldu. Sonra Noel partisinde çekildiğini sandığı bir resim ve iki sayfa sonra da Kelso'nun 4 Temmuz'da verdiği barbekü partisinde çekilmiş bir fotoğraf.
Starkey fotoğrafları albümden çıkartıp yan yana masanın üzerine koyarken, fotoğraflarda, onun tahmin ettiği şeyi ima eden bir şey olup olamayacağını düşünüyordu. Kendine olamayacağını; yanıldığını, bir anlam çıkarmaya çalıştığını söyledi ama, Angela Wellow'un anlattıkları tepesinde bir balta gibi sallanıyordu.
... Charlie'nin birlikte çalıştığı biriyle evliydi.
Fotoğraflar hep aynıydı; bir kadın ve bir erkek, kollarını birbirlerine dolamışlar, biraz fazla yakın, biraz fazla tanıdık, biraz fazla dostça.
Charlie Riggio ve Suzie Leyton. Dick Leyton'm karısı.
yok edici

Starkey bir bardağa bol miktarda cin ve tonik koyarak büyük bir bölümünü içti. Kızgındı ve ihanete uğradığını hissediyordu. Leyton onun uğraşamayacağı kadar önemli bir zanlıydı. Bunu düşünmek onu yıpratıyordu. Starkey olayı, Leyton'ı soruşturmanın bir parçasıymış gibi ele almak zorunda olduğuna karar verdi. Başka yolu yoktu.
Kendi albümlerini karıştırırken, LAPD Yaz Gençlik Kampı etkinliklerinde çektiği Leyton in fotoğrafını buldu. Sivil giysilerle ve güneş gözlüğüyle yakından çekilmiş, Leyton in net bir fotoğrafıydı. Kinko's'a gidip, ayrıntıları en belirgin halde görene kadar kontrastı ayarlayarak birkaç fotokopi çekti ve eve dönerek Warren Mueller'i aradı. Ofisinde olacağını tahmin etmiyordu ama, yine de denedi. Mueller'in ilk çalışta telefona yanıt vermesi Starkey'yi şaşırttı.
"Senden bir ricam var, Çavuş. Elimde, Tennantin evinde yaşayan yaşlı adama göstermeni istediğim bir fotoğraf var."
"Şapkalı adamın mı?"
"Olabilir. Mesele şu. Senden başka hiç kimsenin bu fotoğrafı görmesini istemiyorum. 3u konu seninle benim aramda kalmalı."
Mueller duraksadı.
"Duyduklarım pek hoşuma gitmedi."
"Tennantin RDX'ini bulmamızla ilgili.>Sana daha fazlasını anlatmak istemiyorum, senin de sormanı istemiyorum."
"Bütün bunlar resimdekinin kim olduğunu merak etmeme neden oldu."
"Bak, Mueller, bu eğer senin için zor olacaksa, gelip kendim yapabilirim."
"Dur, dur bir dakika."
"Yaralıyorsam son derece incinecek biri ve yanılıyor olabilirim." "Resimdeki şu adam Los Angeles Emniyetinde, değil mi?" Starkey konuşamayacak kadar dağılmıştı.
"Tamam. Tamam. İlgilenirim. Sen orada ne yaptığını biliyor musun, Starkey? Bunu kaldırabilecek misin?"

"İyiyim."
"Pekâlâ. Fotoğrafı faksla. Makinenin yanında bekleyeceğim. Bu kimliği mahkemede kullanacaksan, altılık bir deste yaptırmalıyım."
Zanlıların fotoğrafları tanıklara tek başına gösterilmezdi; mahkeme kurallarına göre bu iş yol gösterici olmalıydı. Dedektiflerin, tanığın doğru kişiyi teşhis etmesini umarak çeşitli fotoğraflar göstermesi gerekirdi.
"İyi olur. Şimdi bir şey daha var. Senin tanığından doğrulama alabilirsek, bu konuyla ilgili olarak Tennant'la konuşmak istiyorum. Yarın."
Mueller tereddüt ederek gırtlağını temizledi.

"Lanet olsun, Starkey, sanırım haberin yok. Tennant öldü. Bugün dükkânıyla ilgili bir görüşme ayarlamak için Atascade-ro'yu aramıştım, biliyor musun? Geri zekâlı kollarını havaya uçurup kan kaybından ölmüş."
Starkey ne söyleyeceğini bilemedi.
"Kollannı mı uçurmuş? Kollan mı kopmuş?"
Bunun gerçekleşmesi muazzam bir enerji gerektirirdi.
"Evet. Konuştuğum adam gerçekten berbat bir halde olduğunu söyledi."
"Ne kullanmış, Mueller? Tanrım, temizlik ürünlerinden böyle bir patlayıcı yapılabilir mi?"
"Şerifin departmanı patlayıcıyı tahlil ediyor. Sanınm bir iki güne kadar öğreniriz. Her ne olursa olsun, artık Tennant'tan bir şey öğrenmeyi unut. O artık bir anı oldu."
Starkey yanıt vermekte gecikti.
"Fotoğrafı şimdi fakslayacağım. Net gelmezse beni ara da, tekrar deneyelim."
Mueller'e ev telefonunun numarasını verdi.
"Sana borcum var, Çavuş. Teşekkürler."
"Tahsil ederim. Bahse girebilirsin."
"Mueller, sen benim tanıdığım en sevimli adamsın."
yok edici
28 5
"Beni giderek daha çok beğeniyorsun, değil mi?"
"Evet. Tıpkı kıçımda çıkan bir sivilce gibi!"
Starkey Mueller'e bir dakika verdikten sonra Leyton in fotoğrafını faksladı. Mueller'in arayacağını zannediyordu ama, bir dakika geçmesine rağmen ses çıkmayınca, fotoğrafın sorunsuz gittiğini anladı. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Fotoğrafı Lester Ybar-ra'ya gösterebilirdi, ancak, Lester bunu Marzik'e söylerse, Starkey açıklama yapmak zorunda kalırdı. Patlama anında Leyton in Silver Lake'te olup olmadığını öğrenmek için de birçok insana soru sorması gerekecekti. Starkey olay yerine vardığında, Leyton'ın orada olduğunu biliyordu ama, birisi bombayı patlattığında da orada mıydı acaba?
Starkey salondaki masasında sessizce beklerken, gözleri sürekli olarak bilgisayara kayıyordu. Dün gece kapattığından beri tekrar açmamıştı. Şimdi Starkey'yi gözetliyor gibiydi.
Charlie Riggio'yu ben öldürmedim. Kimin öldürdüğünü biliyorum.
Starkey bir sigara daha ya'kıp mutfağa giderek içkisini tazeledi. Ayıklığı sadece iki gün sürmüştü. Yemek odasına döndü ve bilgisayannı açıp Claudius'a girdi.
Bay Red üstüne atlamadı. Sohbet odAsı boştu. İçkisini yu-dumlayıp sigarasını içerek mesajları okudu. Yeni fhesajlar vardı, ancak, bunlar hastalıklı kişiliklerin dünyevî gevezeliklerinden öteye gitmemişti. Claudius'un alevler içindeki kafasını, duvarındaki bir tablo misali ekranda bıraktı ve bilgisayarını kapamadı. İkinci sigarasını içti. Evin içinde dolaştı, bir kez arka, iki kez de ön kapıya gitti. Hurma gibi Pell'i günün birinde sevebileceğini düşündü. Hurmanın neye benzediğini bilmiyordu ama, bu onu, ağacı arzulamaktan alıkoyamazdı. Dışarıda gökyüzü doğu yönünde mor bir renge büründü ve saat ilerledi.
Starkey yaklaşık iki saat, mor renk siyaha dönene kadar oyalandı ve sonunda ödülü elde etti.

BAY RED'DEN MESAİ KABUL EDER MİSİNİZ?
Starkey pencereyi açtı.
BAY RED : Ben Bergen miyim?
Starkey cümleyi okuduktan sonra cevabını yazdı. HOTLOAD : Hayır. Sen Bay Red'sin.
BAY RED : TEŞEKKÜR EDERİM!!! Sonunda aynı sayfada buluştuk. HOTLOAD : Bu senin için önemli mi? Aynı sayfada olmamız?
Red'in tereddüt etmesi Starkey'nin acı acı gülümsemesine neden oldu.
BAY RED : Yalnız mısın?
HOTLOAD : Oda polis kaynıyor, bebek. Bu seyircili bir spor.
BAY RED : Öyleyse çıplak olmalısın.
HOTLOAD : Eğer belden aşağı konuşacaksak, ben gidiyorum.
BAY RED : Hayır, gitmiyorsun, Carol Starkey. Soruların var.

Vardı. Sigarasından derin bir nefes çekerek sorusunu yazdı.
HOTLOAD Riggio'yu kim öldürdü? BAY RED Ben öldürmedim mi?
HOTLOAD Öldürmediğini söylemiştin. BAY RED Söylersem sürprizi mahvederim.
HOTLOAD Zaten biliyorum. Yalnızca cevabının uyup uymadığını öğrenmek istiyorum.
BAY RED Eğer biliyorsan, tutuklardın. Şüpheleniyorsun ama
bilmiyorsun. Eğer bu odada sadece ikimiz olsaydık söylerdim... ama bir oda dolusu polisin önünde olmaz.
yok edici

Starkey itiraf etmesi için Red'in konuyu nasıl döndürüp dolaştırdığına güldü.
HOTLOAD : Gittiler. Artık yalnızız.
Red yine tereddüt etti ve Starkey gerçekten söyleyeceğini düşünerek birazcık umutlandı.
BAY RED Yalnız mıyız? Gerçekten yalnız mıyız?
HOTLOAD Ben yalan söylemem.
BAY RED Öyleyse sana bir sır vereceğim. İkimizin arasında
kalacak.
HOTLOAD Ne?
Starkey bekledi, ancak, yanıt gelmedi. Uzun bir cevap yazdığını düşündü ama, en sonunda o kadar uzadı ki Starkey Red'in kendisinden özür dilemesini beklediğini kavradı. Red'in insanlarla oynama ve kontrcri ,etme ihtiyacı ders kitaplarına konu olabilirdi.
HOTLOAD : O büyük sır nedir, Kızıl Çocuk? Burada saatle para
ödüyorum. BAY RED : Riggio'yla alakalı değil. HOTLOAD : Ne o halde? BAY RED : Seni korkutur. HOTLOAD : NE?????
Red yine duraladı ama, bu defa yanıt geldi.
BAY RED
: Pell göründüğü gibi biri değil. Seni kullanıyor, Carol Starkey. Bizi birbirimize karşı kullanıyor.

Bu açıklama Starkey'ye bir kalas gibi çarptı. Durup dururken gelmiş, Starkey'nin kafasına inmişti.
HOTLOAD : Ne demeye çalışıyorsun?
Red yanıt vermedi.
HOTLOAD : Pell göründüğü gibi değil de ne demek?
Yanıt gelmedi.
HOTLOAD : Pell'i nereden tanıyorsun?
Hiçbir şey.
HOTLOAD : Bana cevap ver!
Cevap gelmedi. Pencere orada açık duruyor, değişmiyordu. Red'in Pell'le ilgili açıklaması Starkey'yi korkutmuştu. İçgüdüsel olarak Pell'i aramayı düşündü ama, kendisini fırtınayla okyanusun arasına sıkışmış bir gemi gibi hissediyordu. Bir yanda Bay Red, diğer yanda Pell.
Starkey'nin Bomba Timinde hizmet verdiği günlerde, UA-TASB, LAPD bünyesindeki KKB'de bir irtibat ajanı bulunduruyordu. Starkey Alabama'daki bomba eğitiminden döndüğünde, Sugar onu irtibat ajanı Regal Phillips'le tanıştırmıştı. Phillips dostça gülümseyen aşın kilolu bir adamdı ve Starkey'nin ilk yılının sonlanna doğru emekli olmuştu; o sene ara sıra birlikte çalışmışlardı ama, Sugar yaşlı adamı seviyordu ve Starkey bu duyguların karşılıklı olduğunu hissediyordu. Starkey hastanedeyken Phillips onu iki kere ziyaret etmiş ve iki ziyaret de, Sugar'ın ekipteki üstün başan hikâyelerini anlattıktan sonra Phillips'in ağlamasıyla son bulmuştu.
yok edici

O en son ziyaret, Starkey'nin Phillips'i son kez gördüğü üç yıl önce gerçekleştirilmişti. Starkey Sugar olmadan onu görmek kendisine acı vereceği için hastaneden çıktıktan sonra Phillips'i aramamıştı. Aradan o kadar uzun zaman geçtikten sonra şimdi Phillips'in telefonunun çaldığını duymaktan utanmıştı.
Regal telefona cevap verdiğinde, Starkey, "Reege, Carol Starkey," dedi.
"Tanrım, nasılsın kızım? Artık siyahlarla konuşmadığını düşünmeye başlamıştım."

Biraz şaşkınlık belirtisi dışında, sesi tıpkı eski Reege gibi çıkıyordu.
"Oldukça iyiyim. Şimdi KKB'de çalışıyorum."
"Duymuştum. Orada hâlâ arkadaşlanm var. Seni izliyorum."
Bunu söylerken hafifçe gülmüştü. Sesinde o kadar büyük bir sevgi vardı ki Starkey kendisinden utandı.
"Reege, eee, dinle. Seninle irtibatı kaybettiğim için gerçekten çok üzgünüm. Benim içinAok zor olacaktı."
"Üzülme, Carol. O gün treyler parkındaki insanların çoğu için bazı şeyler değişti."
"Charlie Riggio'yu tanır miydin?"
"Haberlerde gördüm. Olayla sen mi ilgileniyorsun?" "Evet. Reege bunu sormak bana çok tuhaf geliyor."
"Sor."
"Eee, bu olayda, hakkında bazı şüphelerim olan bir UA-TASB ajanıyla birlikte çalışıyorum. Onu benim için araştırabi-lir misin diyecektim? Ne demek istediğimi anlıyor musun?"
"Hayır, Carol. Bunu yapabileceğimi sanmam."
"Kim olduğunu öğrenmek istiyorum, Reege. Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmek istiyorum."
"Adı nedir?"
"Jack Pell."

Phillips Starkey'ye bunun bir iki gün sürebileceğini ve en kısa sürede arayacağını söyledi. Starkey ona teşekkür edip telefonu kapadıktan sonra, ışıklan kıstı. Uyumadı. Yatağa bile gitmedi. Loş ışıkta kanepede oturup bu kadar az güvendiği adamın, kendisi için nasıl bu kadar çok anlam taşıdığını merak ederek sabah olmasını bekledi.
PELL
O sabahın erken saatlerinde Pell Barrigan'ın Yerinden çıkıp Kaliforniya'nın nükleer güneşine ayak bastı. Işığın parlaklığı, iki gözünün arasına balta yemiş gibi hissetmesine yol açtı. Güneş gözlüğü bile fayda etmiyordu.
Arabasında oturarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Starkey'nin yüzündeki acılı ifade, Pell'in kendisini bir köpek gibi hissetmesine neden olmuştu. Starkey'nin haklı olduğunu biliyordu: Bay Red kendisinde öyle bir saplantı halini almıştı ki başka hiçbir şey düşünemiyordu. Üstelik elinde Starkey'nin adı yazılı olan bir de bomba parçası vardı. Ona her şeyi, tüm gerçekleri anlatmak istemişti. Kendisi de kapalı bir insan olduğu için ona içini açmak istemiş ve onun kendisini anlayabilecek tek insan olduğunu düşünmüş, ancak, emin olamamıştı. Onun için giderek derinleşen duygularından bahsetmek istemişti; ama yalnızca Bay Red vardı. Pell artık Red'in nerede bittiğini ve kendisinin nerede başladığını bilemiyordu.
Başı zonklamaya başladı. "Tanrım. Yine mi?"
Yumuşak gri gölgeler kumanda tablosunun üstünde, ön camda ve arabanın kaputunda dans ediyorlardı.
Son günlerde daha sık olmaya başlamıştı. Giderek de daha kötü bir hal alıyordu.
15
STARKEY şafak sökmeden önce evden çıktı. Sessiz odaların boşluğu, Pell ve Dick Leyton hakkındaki çelişkili düşünceleri, boktan hayatı canına yetmişti. Kendisine aklını olaya vermesini söylemiş ve yola koyulmuştu.
Patlama anında Dick Leyton'in nerede olduğunu öğrenmeliydi ve Hooker'ın olay defterine Leyton'ın olay mahalline geliş saatini kaydetmiş olabileceğini tahmin ediyordu. Duş almakla vakit kaybetmemişti. Üstünü değiştirmiş, bir sigara yakıp arabasına atlamıştı.
Spring Street mezarlığı andırıyordu. Otoparktaki tek araba onunkiydi. Kaçaklar Bölümü bile işe başlamamıştı.
Starkey boş ver deyip ofise sigarasıyla gitti. Suçu temizlikçilere atabilirdi.
Olayla ilgili notların alındığı defter Marzik'in masasında, hatırladığı yerdeydi ama, Hooker Leyton'ın geliş saatini yazmamış, yalnızca orada olduğunu yazmıştı. Starkey Hooker'ın masasının altından video bantların bulunduğu kutuyu aldı. Ben-nell'ın onlar için büyüttüğü bandı ve en geniş açılı çekimlerin olduğunu hatırladığı haber bandını alarak, yukarıdaki video odasına gitti. O kahrolası bantları o kadar

çok izlemişti ki artık ezberlemişti. Ancak, hepsinde de beyzbol şapkalı adamı aramış, polislere hiç bakmamıştı.

Bennell'in da kendilerini uyarmış olduğu üzere büyütülen bandın Video cihazındaki görüntüsü boktan olmasına rağmen, Starkey kordon altına alınan alan içinde Dick Leyton'ı bulmaya çalışarak yeniden izledi. Polo tişört giymiş olduğu için Ley-ton'ın evden geldiğini düşündüğünü anımsadı.
Bandı seyretti, sonra bir kere daha seyretti ama değişen bir şey olmamıştı: Riggio'nun kutuya yaklaşması, patlama, kaskı-nı çıkartmak için Buck'ın ortağının yanına koşması. Klip çok kısa ve bulanık olduğu için, Starkey patlamadan önceki anlarda Leyton'ı aramaktan vazgeçip patlama anında olay yerindeyse, adamının nasıl olduğunu görmek için nasıl olsa koşacağını düşünerek patlama sonrasına konsantre oldu. Bandı patlama anına getirdi ve tekrar seyretti. Bang! Patlamanın sonrasında Buck ve Riggio görüntüde on iki saniye boyunca yalnızlardı. Sonra çerçevenin alt tarafında, acil yardım ekiplerini getiren ambulans görüntüye girdi, ambulanstan inen iki sağlık teknisyeni görüntüde Buck'ın yerini aldı. Dört saniye sonra tek başına bir üniformalı polis koşarak çerçevenin solundan, iki üniformalı da sağ tarafından görüntüye girdi. Soldaki polis Buck'ı oturtmaya veya oradan uzaklaştırmaya çalışıyor ve Buck onu itiyordu. Alt taraftan üç polis daha göründü ve sivil giyimli iki kişiyi engellemek için bir kez arkalarına döndüler. Sağ taraftan başka sivil giyimli adamlar geldiler. Şimdi görüntüye arkasından yaya olarak takip edenlerle beraber ikinci ambulans da girmişti. Şekillerden ikisi sanki polo tişört giymişlerdi ama, Starkey kim olduklarını çıkartamadı. Ve bant bitti.
"Lanet olsun!"
Bantta Starkey'yi rahatsız eden bir şey vardı, ama ne olduğundan emin değildi. Bir şey görüyor ama, ne olduğunu anla-yamıyordu. Yanıt banttaydı. Starkey kamerayı daha uzun süre çalıştırmadığı için haber kanalına küfrederek KKB'ye döndü.
Buck'a sormaya karar verdi. Diğer dedektifler .gelmeden önce çıkarak Glendale'e gitti. Buck'ın o gün çalışıp çalışmadığını bilmediği için saat yediye kadar kafeteryada oturarak Bomba Timi'nin resepsiyonisti Louise Mendoza'nın gelmesini

bekledi. Çalışma programını bilen Mendoza genellikle bomba uzmanlanndan önce gelirdi.
Starkey saat yediye beş kala telefon etti.
"Louise, ben Carol Starkey. Buck bugün çalışıyor mu?"
"Arkada barakada. Bağlamamı ister misin?"
"Sadece orada olup olmadığını öğrenmek istemiştim. Onu görmeye gidiyorum."
"Haber veririm."
"Louise, bir şey daha var. Dick orada mı?" "Evet, ama onunla da görüşmek istiyorsan, seni ona bağlayayım. Bu sabah Parker'a gidecek." "Önemi yok. Bekleyebilir."
Starkey on dakika sonra Glendale'in otoparkına girdi. Bomba Timi'nin otoparkın en arka tarafında nişan ve atış talimi yaptığı, robotlarla çalıştığı tuğla barakaya giderek Buck ve Russ Daigle'ı buldu. Robot Andrus'un başında durmuş, kaşla-nnı çatmış kahve içiyorlardı. İki adam da Starkey'yi görünce gülümsedi.
"Lanet olası şey sağa çekiyor. Lanet olası şeyin dümdüz gitmesi için uğraşıyorsun, ama o sürekli olarak sağa gitmekte inat ediyor. Ne olduğu hakkında bir tahminin var mı?"
"Cumhuriyetçi de ondan!"
Sadık bir Cumhuriyetçi olan Daigle gürültülü bir kahkaha attı. "Buck, seninle biraz konuşabilir miyim?"
Buck kapıda duran Starkey'nin yanına gitti ve ikisi birlikte dışarı çıktılar.
Starkey Buck'a büyütülen bantlar için geldiğini, bantlann hazır olduğunu söyledi. Konuşma için bahanesi buydu.
"Eğer istersen seyrederim ama, diğer bantlarda bir şey göremedim. Tannm midem Charlie'yi öyle görmeyi tekrar kaldırır mı, bilmem?"
Starkey konuyu Leyton'a getirmeye çalışıyordu.
"Acele etme. Bir şey görüp görmediğini Dick'e de sorabilirim. Kalabalığın arasında gözüne çarpan biri olabilir."

Daggett başını sallayarak onayladı. "Sorabilirsin. Kordonun arkasında."
Starkey'nin midesi bulanıyordu. Kendisine profesyonelce davranması gerektiğini hatırlattı. Bu yüzden buradaydı. Bu yüzden polis olmuştu.
"Dick olay yerine ne zaman gelmişti?"
"Bilmiyorum. Belki Charlie ölmeden yirmi dakika önce, galiba o sıralardaydı."
"Onunla konuşacağım."
Starkey bacaklanna upuzun cambaz ayaklığı takılmış ve onu başının döneceği bir yüksekliğe kaldırmış gibi hissederek otoparka döndü. Arabasına binerken zorlandı ve bir peygamber devesinin bacaklarını toplaması kadar uzun bir sürede bacaklarını ancak kıvırabildi. Artık hiçbir şey yerine oturmuyordu. Ley-ton in ofisi oradaydı. Charlie Riggio'nun eşyalarının bulunduğu kutu hâlâ Daigle in masasının altındaydı. Starkey'nin aklına Charlie'nin cep telefonu geldi. Eğer Charlie ve Susan Leyton sevgiliydilerse, Starkey Charlie'nin onu sık sık aramış olabileceğini tahmin ediyordu. Gün içinde Dick'in işte olduğu saatlerde onu gizlice aramış olabilirdi; telefon faturasında bu görüşmelerin kaydı olurdu. Bu düşüncenin kendisini rahatsız etmemesine şaşırmıştı. Belki bu da olayda atılan bir diğer adımdı. Sanki kanıt toplayarak bunları Kelso'ya sunmak ve Pell'e yanıldığını ispat etmenin dışında her şey önemini kaybetmişti.
Kendi cep telefonundan Angela Wellow'u aradı. Bu defa ona gerçekleri söyledi.
• • •
Starkey evin sessizliğinde, yırtık pırtık bir kanepede Angela'yla oturuyordu. Riggio'nun albümü aralarında duruyordu; Todd yerde yüzükoyun yatmış uyuyordu. Angela Starkey'nin açıklamalarının dışında bir açıklama bulabilirmiş gibi tekrar tekrar albüme bakmıştı. Avucunu kalçasına sürdü.

"Bilmiyorum. Birisi böyle bir şey söylediğinde ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bana Charlie'nin öldürüldüğünü mü söylüyorsun?"
"O olasılığı araştınyorum. Charlie'nin telefon faturalarına onun için ihtiyacım var, Angela. Kimleri aradığını öğrenmek zorundayım."
Angela Starkey'ye ters ters bakıyordu. Starkey bu bakışın arkasından neyin geleceğini biliyordu. Starkey Charlie'nin evine hileyle girdiğini açıklayıp albümü iade ettiğinde, Angela ağzını açıp tek kelime bile etmemişti. Şimdi etmek üzereydi.
"Neden dün bana yalan söyledin? Neden doğruyu söylemedin?"
"Aklıma başka bir şey gelmemişti. Özür dilerim." "Tannm."
Angela kim olduğundan emin değilmiş gibi küçük oğlunun yanma giderek dikkatle baktı.
"Annemle babama ne diyeceğim?"
Starkey bu soruyu duymamdan geldi. Olan bitenin ayrıntılarından bahsetmek istemiyordu.'Önemsiz konularla zaman kaybetmek istemiyordu. Kendisini kısıtlayan bu konuyu açıklığa kavuşturmak ve Kelso'ya bildirmek istiyordu.
"Telefon faturalarına ihtiyacım var, Angela. Lütfen gidip telefon faturalanna bakabilir miyiz?"
Angela, "Todd? Todd, uyan hayatım. Gidiyoruz."
Angela oğlunu omzuna kaldırdıktan sonra öfke saçan gözlerle Starkey'ye baktı.
"Benimle oraya kadar gelebilirsin, ama Charlie'nin evine tekrar girmeni istemiyorum."
Angela Wellow elinde bir avuç dolusu beyaz zarfla binanın kapısında görünene kadar, Starkey Charlie Riggio'nun apartmanının dışında neredeyse bir saat bekledi.

"Bulmam çok uzun sürdü. Özür dilerim."
"Önemli değil. Bu yaptığını takdir ediyorum, Angela."
"Hayır, etmiyorsun. Ne veya niye yaptığını bilmiyorum ama, sen beni, benim yaptığımı takdir edecek kadar tanımıyorsun."
Angela Starkey'yi orada zarflarla bırakarak, tek bir kelime daha etmeden çekip gitti.
Starkey bir sigara yakarak dumanını öyle bir üfledi ki camlar açık olduğu halde arabanın içinde dumandan göz gözü görmüyordu. Sigaranın tadını ve sigara içmenin kendisinde uyandırdığı duyguyu seviyordu. Sigara hakkında bütün o sızlanmaları anlayamıyordu. Kanser olsa ne çıkardı?

Charlie Riggio'nun telefon faturalarını açtığında gördüğü şey o kadar barizdi ki adeta bağırıyordu. Leyton in ev numarasını bilmiyordu ama, bilmesine gerek de yoktu. Charlie aylardan beri 323 alan kodlu numarayı her gün iki ya da üç kez aramıştı, hatta bazı günler altı ya da yediyi bulmuştu. Starkey faturalan bir kenara koyarak sigarasını bitirdikten sonra cep telefonunu çıkardı. Numarayı tekrar kontrol ederek, aradı.
Tanıdık bir kadın sesiydi.
"Alo?"
"Alo, Susan?"
Starkey kendisini bitkin hissediyordu. "Özür dilerim. Kim?" Starkey duraladı. "Susan?"
"Üzgünüm, yanlış numarayı aradınız."
Starkey doğru numarayı aradığından emin olmak için numarayı tekrar kontrol etti. Doğru numarayı aramıştı. "Ben Carol Starkey. Susan Leyton'ı aramıştım." "Ah, selam, Dedektif. Yanlış aramışsın. Ben Natalie Daggett."
16
NATALIE DAGGETT, "Hâlâ orada mısın?" dedi.
Starkey numaralara tekrar baktı. Bu numaraydı; aylardır, her gün bu numara aranmıştı.
"Buradayım. Affedersin, Natalie. Başka birini bekliyordum. Vites değiştirmem biraz uzun sürüyor."
Natalie güldü.
"Benim de başıma gelir. O bunaklık anlarını daima yaşanm." "Bir iki saat daha evde olacak mısın?"
"Buck evde değil. îşe gitti."
"Biliyorum. Seni görmek için uğrayacağım. Uzun sürmez." "Beni neden görmek istiyorsun?"
"Uzun sürmez, Natalie. Birkaç dakika sonra görüşürüz." "Konu nedir?"
"Buck'la ilgili. Onun için bir sürpriz hazırlıyorum. Char-lie'nin başına gelenlerden dolayı. Bir tür hoş geldin partisi." "Susan'ı aramanın nedeni de o muydu?" "Evet, Dick onu aramamı önermişti." "Ah. Ah, tabii. Sanınm." "Birkaç dakika sonra görüşürüz."
Starkey telefonunu kapatarak kenara koydu. Dick değil, Buck Daggett. Katili görebilmek amacıyla bantları defalarca

seyretmiş ve açık alanda saklanmış, ortağının bombanın yanına gitmesini bekleyen göz önündeki katili izlemişti. Aklına yine Dana ve algılama illüzyonu geldi. Hepsi nasıl baktığına bağlıydı. Bantlarda kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu şimdi anlıyordu. Buck ikinci bir bomba ihtimaline karşı bölgeyi bo-şaltmamıştı. Zırhlı giysisini açmadan önce, tıpkı Carol'ı treyler parkında uzaklaştırdığı gibi, ortağını patlama yerinden uzaklaştırması gerekirdi; kendi ölümünü seyrettiği bantta kendisini uzaklaştırdığını görmüştü, ancak, Buck Riggio'yu çekmemişti. Bütün bomba teknisyenleri ikinci bir bomba ihtimaline karşı bölgeyi boşaltmaları konusunda eğitim almışlardı ama, Buck ikinci bir bomba olmadığını biliyordu. Hep oradaydı, ekrandan kendisine bakmış ama, Starkey görememişti.
Starkey Monterey Park'a uzun yolu ağır almıştı. Acele etmemişti; Natalie'nin, kocasının, sevgilisini öldürdüğünden haberdar olmadığından emindi. Buck onu cezalandırmak pahasına bu cinayeti titizlikle planlamıştı.
Starkey Daggett'ların araba yoluna girdiğinde, Buck'ın Toyota 4-Runner'ının evde olmadığını görünce oldukça rahatlamıştı. Kapıya gitmeden önce, Venice'de şu parmağı kopan küçük kızın babasıyla karşılaştığındaki gibi en iyi polis ifadesini takındı.
Kapıyı çaldı.
Natalie kapıyı açtığında bitkin görünüyordu. Starkey onun uyku uyuyamadığını düşündü.
"Selam, Natalie. Beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkürler."
Starkey Natalie'nin arkasından küçük yemek odasına gitti ve masaya oturdular. Çim biçme makinesi hâlâ bahçede duruyordu. Natalie Starkey'ye yine içecek bir şey ikram etmedi.
"Aklından nasıl bir sürpriz geçiyor."
Starkey cebinden telefon faturalarını çıkartarak masanın üstüne koydu. Natalie anlamadan faturalara baktı.
"Natalie, üzgünüm ama, buraya gelme nedenim parti değil. Charlie'nin eşyalarının arasında sana sormam gereken bir şey buldum."
yok edici

Starkey Charlie'nin adı geçtiğinde, Natalie'nin yüzünde beliren korku ifadesini fark etti.
"Buck'la ilgili olduğunu sanıyordum."
Starkey Natalie'nin görebilmesi için faturalan ona doğru çevirerek masanın karşı tarafına itti.
"Bunlar Charlie'nin cep telefonunun faturaları. Şurada numaranı görebiliyor musun? Şimdi, ben cevabı zaten biliyorum, ama bir de senden duymam gerekiyor, Natalie. Sen ve Char-lie gizli bir ilişki mi yaşıyordunuz?"
Natalie dokunmadan kâğıtlara bakıyordu. Burnu kızarır ve gözlerinden yaşlar akarken hiç sesini çıkarmadan oturdu.
"Yaşıyor muydunuz, Natalie? Sen ve Charlie birbirinize âşık mıydınız?"
Natalie başını sallayarak onayladı. On iki yaşında bir kız çocuğu gibi görünmesi, Starkey'nin yüreğini utanç ve acıyla doldurdu. "Ne zamandan beri ilişkiniz vardı?" "Geçen seneden beri." "Lütfen yüksek sesle konuşa" "Geçen seneden beri." "Buck biliyor muydu?"
"Tabii ki bilmiyordu. Bu onu son derece incitirdi." Starkey telefon faturalarını alarak, ceketinin cebine koydu. "Peki. Bunu sormak zorunda kaldığım için üzgünüm, ama sormalıydım."
"Buck'a söyleyecek misin?"
Starkey kadına baktı ve yalan söyledi.
"Hayır, Natalie. Bu Buck'a söyleyebileceğim bir şey değil. Bu konuda endişelenmen gereksiz."
"Charlie'yle birlikte olarak bir hata yaptım. Evet, bir hata. Herkesin hata yapmaya hakkı vardır."
Starkey Natalie'yi evde o ruh hali içinde bırakıp yakıcı sıcağa çıktı ve arabasına bindi.

BUCK
Buck Daggett Starkey'nin Glendale'de bu kadar çok zaman geçirmesinden hoşlanmıyordu. Şu Riggio piçi hakkında sorular sorması onu sinirlendiriyordu. Özellikle de artık ölü olmasına rağmen, Starkey'nin Riggio'yu tanıma isteğini dile getirmesine iyice kızmıştı. Bu da ne demek oluyordu? Starkey treyler par-kındaki o kahrolası günden beri Riggio'ya veya bir başkasına metelik vermemişti. Bir ayyaşa dönüşmüş, modası geçmişti ve şimdi Bayan Aşırı Duygusal'ı mı oynamaya çalışıyordu? Buck Bay Red'le Starkey arasında bağlantı sağladığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Soruşturmayı mümkün olduğunca Riggio'dan uzak tutmaya çalışmış ama, iğrenç talihi yüzünden yalnızca Starkey'nin adındaki S harfinin yazılı olduğu parça bulununca, herkes bunun Charles'ın S'si olduğunu düşünmüştü. Yine de federaller işe karışıp herkes Bay Red'in peşine düşünce her şeyin yolunda gideceğini zannetmiş, ancak, Starkey denilen kaltak olayın aslında farklı olduğunu anlamıştı. Ya da en azından öyle olduğundan şüphelenmişti.
Natalie aradığında Buck Daggett hâlâ robot Andrus'un başında zaman öldürüyordu. Aptal sürtük Buck'ın şerefine düzenleyecekleri sürpriz parti için Starkey'nin uğradığını yetiştirmekten kendini alamamıştı. Onu neşelendirmek için. Ha! Buck telefonu kapattı ve kusmadan önce kendisini tuvalete zor attı. Sonra da kendi gözleriyle görmek için acilen eve gitti.
Starkey evden uzaklaşırken, komşusunun bahçesinde çöme1,-miş olan Buck onu izliyordu. Ne kadannı bildiğinden emin değildi ama, kendisinden şüphelendiğinden emindi ve bu yeterliydi. Starkey'yi öldürmeye karar verdi.
17
STARKEY arabasından Mueller'i arayarak ofisinde yakalamaya çalıştı ama, çıkmıştı. Telesekreterine, fotoğrafını faksladığı kişinin zanlı olmadığını, kendisine başka bir fotoğraf fakslayacağını bildiren bir mesaj bıraktı. Ardından da Beth Marzik'i aradı.
"Beth, altılık bir paket hazırlayıp beni çiçekçide beklemeni istiyorum. Lester'ı ara ve orada olmasını sağla. Teslimata çıktıysa da, çağırmalarını söyle.'"
"Yemeğe çıkmaya hazırlanıyordum."
"Lanet olsun, Beth. Yemek bekleyebilir. Lester'ın tarif ettiği gibi, kırk yaşlarındaki Anglo ve Latinotarın fotoğraflarından bir karışım yapmanı istiyorum. Hiç kimseye bir şey söyleme. Fotoğrafları hazırla ve Lester'larda beni bekle."
"Dinle, söylememek olmaz. Altılık paketi kimin için hazırlayacağım. Bir zanlı mı var?"
"Evet."

Starkey Marzik'in kim olduğunu sormasına fırsat vermeden telefonu kapadı. Zaman artık etkendi. Natalie'nin Buck'ı arayıp geldiğini söylemeyeceğine ya da Charlie Riggio'ya ilgi duyduğunu itiraf etmeyeceğine güvenemiyordu. Starkey Buck'ın kaçacağından korkmuyordu; onu korkutan, mahkemede aleyhine kullanılabilecek delilleri ortadan kaldırma ihtimaliydi.

Starkey şimdi daha süratli gidiyordu ve Silver Lake yoluna sapmadan önce, Buck Daggett'ın fotoğraflarından birini almak için kendi evine uğradı. Dick Leyton'ın fotoğrafı gibi, Buck'ınki de sivil giyimli bir fotoğraftı. Çiçekçiye vardığında Marzik ve Lester kaldırımda konuşuyorlardı. Marzik Lester'ın yanından ayrılarak arabasından inerken Starkey'nin yanına gitti. Altılık paket ambalaj kâğıdından yapılmış bir zarftaydı.
"Burada neler olduğunu bana anlatmak ister misin? Çocuğun babası her türlü kıyameti kopanyor."
"Bana kâğıdı ver."
Altılık paket, bir fotoğraf albümünde olduğu gibi, altı fotoğrafın yerleştirilebileceği bir sayfaydı. Dedektiflik büroları, fotoğrafları yaş, ırk ve tiplerine göre dosyalardı ve pakette, çoğunlukla polis memurlarının dosyalarında bulunan fotoğrafları kullanılırdı. Starkey altı fotoğraftan birini çıkartarak yerine Buck Daggett'ın fotoğrafını koydu.
Marzik Starkey'nin kolunu yakaladı.
"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."
"Şaka yapmıyorum, Beth."
Starkey sayfayı Lester'a götürdü. Karar vermeden önce her resme dikkatle bakması gerektiğini izah etti ve orada fotoğrafı bulunanlardan birinin, Lester'ın telefon ettiğini gördüğü adam olup olmadığını sordu. Marzik Lester'a o kadar dikkatli bakıyordu ki Lester ne olduğunu sordu.
"Hiçbir şey, dostum. Sen yalnızca fotoğraflara bak."
"Bu adamlardan hiçbiri şapkalı değil."
"Yüzlerine bak, Lester. Telefonda gördüğün adamı düşün. Bunlardan herhangi biri o olabilir mi?"
"Sanırım buydu."
Lester Buck Daggett'ı gösteriyordu. Marzik uzaklaştı. "O iyi mi?"
"İyi, Lester. Teşekkürler."

"Doğru fotoğrafı mı seçtim?"
"Cevapların hiçbiri doğru değil, Lester. Bazıları diğerlerinden de yanlış."
Starkey ona katıldığında Marzik kaldınma bakıyordu. "Artık anlatacak mısın?"
Starkey anlattıktan sonra Kelso'yu arayarak oraya gelmek üzere olduklarını bildirdi. Hooker'ın da kendilerine katılıp katılamayacağını sordu. Kelso Starkey'nin neden onlan hep birlikte görmek istediğini öğrenmek istedi.
"Olayla ilgili yeni kanıtlar mevcut, Barry. Nasıl devam edeceğimiz konusunda tavsiyelerine ihtiyacım var."
Kelso'nun tavsiyesini isteme numarası işe yaradı. Kelso Santos'la birlikte bekleyeceklerini söyledi. Starkey telefonu kapattığında Marzik hâlâ arabasına yaslanmış, bekliyordu.
"Kulağa çok aptalca gelebilir, Carol, ama tek arabayla gidebilir miyiz? Tek başıma geri dönmek istemiyorum."
"Aptalca değil."
Spring Street'e vardıklarında Starkey arabayı garaja sokmakla zaman kaybetmedi. Öndeki kırmızı bölgede bırakıp asansörle yukarı çıktılar.
Starkey'nin hatırlayabildiği kadarıyla,AKelso'nun bilgisayarı ilk kez kapalıydı. Sanki Starkey aradığından beri o haldeymiş gibi, iki elinin parmaklarını birleştirmiş, masasında oturmuş bekliyordu. Santos kanepede, okul müdürünün karşısına çıkmış bir çocuk gibi oturuyordu. Carol onun yorgun göründüğünü düşündü. Muhtemelen hepsi yorgun görünüyorlardı.
Kelso, "Nedir, Carol?" dedi.
"Bay Red değil, Barry. Kesinlikle Bay Red değil." Kelso konuşurken ellerini kaldırmış, başını sallıyordu.
"Bunu konuşmamış mıydık? İmzalar aynı... " Marzik araya girdi, "Barry, sadece dinle."
Santos şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Kelso Marzik'e ters ters baktı ve ellerini açtı.

"Dinliyorum." Starkey devam etti.
"Barry, imzalar aynı değil. Çok benziyor ama, aynı değil. Bana inanmıyorsan, Rockville'i ara ve UATASB'ye kendin sor." Santos, "Ona ne anlatacaklar?" dedi.
"Silver Lake'deki bombanın farklı olduğunu. Silver Lake'te patlayan bombayı imal eden kişinin UATASB'ye ait bir bomba analizinden faydalandığını, ancak, o bombanın, diğer bombalardan farklı olmasının nedeninin, o raporlara yazılmamış bir öğe olduğunu iddia edecekler."
Starkey sonuna kadar Buck Daggett'ın adını hiç telaffuz etmeyerek, her defasında bir adım atmıştı. Bombalar arasındaki farkı, benzerlikleri ve bombayı imal eden kişinin, Bay Red'in favorisi olan Modex Hybrid'i elde edebilmek için bir RDX kaynağı bulması gerektiğini anlattı.
"RDX bulunması en zor olan bileşenlerden biridir, Barry. Bu bölgede RDX'e sahip olduğu bilinen tek kişi Dallas Ten-nant'tı. RDX bulmak istersen, ona başvururdun. 9 11 raporunda belirtilen kişiyle tanımları tutan bir kişi bundan bir ay önce, orada görülmüş. Adamın Tennantin RDX'ini almak için oraya gittiğini düşünüyorum. Bu adamın Tennantin dükkânını nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Beth ve benim gibi yaptığımız bir veraset araştırması sonunda mı öğrendiğini, yoksa Ten-nant'la bir çeşit anlaşma mı yaptığını bilmiyorum. Artık bunu Tennant'a soramayız, çünkü o öldü."
"Hangi adam?"
Starkey yanıt vermeden devam etti. İddiasını destekleyici kanıtlar olmadan Buck Daggett'ı suçladığı takdirde, toplantının bir bağırma yarışmasına döneceğini biliyordu.
Starkey elinde tuttuğu altılık paketi henüz Kelso'ya vermemişti.
"Bu altılık paketi Lester Ybarra'ya gösterdik. Lester bu adamlardan birinin, telefon eden kişi olduğunu teşhis etti. Doğrulanması için Bakersfield'daki tanığa da buna benzer bir altılık göstermek zorundayız."
yok edici

Sayfayı Kelso'ya uzattı ve Buck Daggett'ın fotoğrafını işaret etti.
"Lester bu adamı teşhis etti." Kelso baktı ve başını salladı. "Yanılmış. Hepsi bu."
Starkey Riggio'nun telefon faturalannı altılık paketin üstüne koydu.
"Bunlar Charlie Riggio'nun cep telefonu faturaları. İşaretlediğim numaralara bak. Bu Buck Daggett'ın ev numarası. Rig-gio ve Natalie'nin ilişkisi vardı. Natalie Daggett bana bunu itiraf edeli henüz bir saat bile olmadı. Buck'ın bu ilişkiyi öğrendiğine ve bu nedenle Charlie'yi öldürdüğüne inanıyorum."
Hooker yüksek sesle içini çekti. "Of, Tannm."
Kelso'nun çeneleri kasılmıştı. Pencereye giderek dışarı baktı ve dönüp kollannı kavuşturarak masasına yaslandı. "Bunu başka kim biliyor, Carol." "Yalnızca bu odadakiler."*v
"Natalie'ye Buck'ın cinayet işlediğinden şüphelendiğini söyledin mi?" "Hayır."
Kelso içini çekerek masasının arkasına geçti.
"Peki, bu işi erteleyemeyiz. Eğer Buck'ın olanlar hakkında bir açıklaması varsa, açıklayabilir ve bu pislik temizlenir."
Marzik homurdanınca Kelso'nun gözleri öfkeyle parladı.
"Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun, Dedektif? Ben bu adamı on yıldır tanıyorum. Bu s... bir olay değil."
Starkey o ana kadar Barry'nin küfrettiğine hiç tanık olmamıştı.
Jorge, "Hayır, efendim. Değil," dedi.
Kelso Santos'a bakarak derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı.

"Şef yardımcısı Morgan'a haber vermeliyim. Starkey, yanımda olmanı istiyorum. Morgan bizi görmek isteyebilir ve soruları olacağından adım gibi eminim. Los Angeles Emniyeti nden bir polis memurunun böyle bir şeye kanşması korkunç bir şey. Dick Leyton'a da bilgi vermeliyiz. Ona neler olduğunu haber vermeden, baskın yapıp adamlanndan birini tutuklayamayız. Morgan ve Leyton'la konuşur konuşmaz bu işi bitireceğiz."
Starkey aniden Barry Kelso'dan hoşlandığını fark etti. Bir şey söylemek istedi.
"Teğmen, özür dilerim."
Kelso yüzünü ovuşturdu.

"Carol, özür dilemeni gerektiren bir şey yok. Sana iyi bir iş çıkarttığını ve özür dilemenin gereksiz olduğunu söylemek istiyorum."
"Evet, efendim. Anlıyorum."
CEZA
BUCK GLENDALE'E DÖNMEDİ. Erken çıktığını ve dönmeyeceğini söylemek üzere Dick Leyton'ı aradı. Aramasının esas nedeni, Leyton'ın ne bildiğini koklamaktı. Leyton Buck'ın suçlu olduğunu düşünüyorsa, Buck bulabildiği en iyi avukatı tutacak ve kendisini başından güvence altına alacaktı. Ama Leyton sakindi ve dostça davranınca, Buck Starkey'nin kuşkulannı kendine sakladığından emin olmuştu.
V
Elinde hâlâ üç buçuk kilo kadar Modex Hybrid ve Bay Red'in taklit bombasından kalan bileşenler vardı. Starkey'nin henüz harekete geçecek kadar delil toplayamadığına ikna olmuş ve umutlanmıştı. Yeterince hızlı davranır ve olayda ilerleme kaydetmeden Starkey'yi engelleyebilirse, bu işten yakasını kurtarabilirdi.
Leyton'la konuştuktan sonra, Natalie'yi evden uzaklaştırabilmek için bir yapılacak işler listesi hazırlamış ve eve gitmişti. Natalie'nin sıkıntılı görünmesinin, büyük bir olasılıkla Star-key'nin ziyaretinden ve sorularından kaynaklandığını tahmin etmişti ama, Buck farkına varmamış gibi davrandı. Listeyi verip Natalie'yi başından savdıktan sonra, sakinleşmek ve tekrar düşünmek için kendisini zorladı. Çaresizdi ve korkuyordu; çaresiz ve korkan kişilerin hata yapabileceklerini biliyordu. Kendisini toplayıp Starkey'yi öldürmenin tek çıkış yolu olduğuna karar verince, "Öyleyse işe koyulalım," dedi.

Buck Modex Hybrid'i ve geri kalan bileşenleri, garajındaki soğutucuda saklıyordu. Yer açmak için 4-Runner'ını geri alarak, dışarıdan geçenlerin kendisini görememeleri için üst kapıyı kapattı. Havalandırma için arka bahçeye açılan yan kapıyı aralayarak, vantilatörü çalıştırdı. Modex toksik buhar çıkartırdı.
Buck'ın hiç beklemediği bir anda arka bahçeden gelen ses, neredeyse altına kaçırmasına neden oluyordu.
"Hey hey hey, n'aber? Evde kimse var mı?"
Buck tezgâhının üstüne bir havlu atarak kapıya gitti. Sesinden zenci olduğunu düşünmüştü ama, çocuk beyazdı.
"Ne istiyorsun?"
"Biraz para kazanmak, dostum. Bahçenin, şey... biraz düzensiz olduğunu gördüm de. Bahçe hizmeti sunayım dedim."
"Kendim biçerim, teşekkürler. Şimdi işimin başına dönmeliyim."
"Bu iş listenin başında değilmiş gibi sanki; ne dediğimi an-lıyorsan tabii. Suç işlemek yerine, yaşamak için para kazanmak isteyen bir kardeşine yardım etmeyecek misin?"
Buck'ın kafası zonklamaya başlamıştı. Çocuğa dikkatle bakınca, onun aslında bir çocuk olmadığını fark etti. Yirmili yaş-lann sonlarında olmalıydı.
"Kendine bir iyilik yap ve buradan defol, seni pislik. Meşgui olduğumu söyledim."
Çocuk bir adım gerilediyse de, korkmuşa benzemiyordu.
"Heyyy, galiba işten çıkanlma kâğıtlan dağıtıyorsun."
"Sen manyak mısın?"
"Yo, Bay Daggett, yalnızca iyi vakit geçirmeye çalışıyordum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."
Buck adının söylendiğini hemen fark etti. "Adımı nereden biliyorsun?"
"Sokağın karşısındaki Çinli söyledi. Önce onun bahçesini biçmek istedim, ama adam bana buraya gelmemi söyledi. Bahçen hep boktan görünüyor muş."

"Onun da canı cehenneme! Şimdi izninle işime döneceğim."
Buck Çinliden nefret ederek çocuğun uzaklaşmasını izledikten sonra garajına döndü. Çocuğun geri geldiğini ve dizlerinin üzerine düşmesine neden olan sert şeyi göremedi. Görebilseydi bile önemi olmayacaktı, iş işten geçmişti.

Buck bilincini tam anlamıyla kaybetmemişti. Bir şeyin kendisine çarptığının ve düştükten sonra iki kere daha çarptığının farkındaydı. Çocuğun yanına geldiğini görmüş, ancak, kendisini korumak için ellerini kaldıramamıştı. Çocuk onu tezgâha kelepçelemiş ve gözden kaybolmuştu.
Buck konuşmaya çalıştıysa da, ağzı da kollarıyla bacaklarından daha iyi durumda değildi. Buck felç olduğundan korkarak ağlamaya başladı.
Bir süre sonra dönen çocuk Buck'ı sarstı.
"Ayıldın mı?"
Çocuk gözlerinin içine bakarak Buck'a tokat attı. Çocuğun yüzü bir dağ gelinciği gibi sıskaydı. Buck çocuğun kafa derisinin renginin soluk olduğunu ilk kez fark etti; kafasını kazıyalı çok olmamıştı.
"Ayıldın mı? Haydi, seni öldürecek kadar sert vurmadım. Topla kendini."
"Hiç param yok."
"Senin paranı istemiyorum, geri zekâlı herif. Paranı isteseydim şanslı olurdun."
Buck'ın kulaklan çınlıyor, kulaklarında yankılanan tiz ses hiç azalmıyordu. Bir keresinde lisede beyzbol oynarken oyunculardan biriyle çarpışmış ve beyin sarsıntısı geçirmişti. O zaman da aynı şeyi hissettiğini hatırladı.
"Öyleyse ne istiyorsun? Kamyonu istiyorsan, anahtarları cebimde. Al."
"Alacağım şey Modex'in geri kalanı. İstediğim şeyse, sana bir ders vermek."

Buck sağlıklı düşünemiyordu. Zenci repçilere benzeyen bu çocuğun Modex'ten veya Modex'in ne olduğundan haberdar olmasına şaşırmıştı.
"Anlamıyorum."
Çocuk eğilerek Buck'ın yüzünü elleriyle kavradı.
"Sen benim kahrolası sanat eserimi çaldın, rezil herif. Bertmişsin gibi davranmaya çalıştın. Yargılamada hatayı... heceleyebilir misin?"
"Neden bahsettiğini anlayamıyorum." "Belki bu anlamana yardımcı olur."
Çocuk tezgâhın diğer ucuna gitti. Döndüğünde elinde bir boru vardı. Teller açık uca gidiyordu; diğer uç kapalıydı. Mo-dex'in keskin kokusunu alabilmesi için boruyu Buck'ın burnunun altında sallayınca Buck korktu.
"Şimdi kim olduğumu anladın mı?"
Buck anlamış ve o kadar korkmuştu ki o anda yayılan sıcaklıktan altına kaçırdığını fark etmişti.
"Lütfen beni öldürme. Lütfen. Lanet olası Modex'i al ve git. Lütfen beni öldürme. Ama karımı beceren o o...pu çocuğunu öldürmek için, senmişim gibi hareket etmek zorunda kaldım ve... "
Bay Red eliyle Buck'ın ağzını kapattı.
"Yavaş. Sakin ol. Gevşe."
Buck başını salladı.
"Şimdi iyi misin?"
Buck yine başını salladı.
"Peki. Şimdi dinle."
Bay Red bombayı oyuncu bir köpek yavrusu gibi tutup, bağdaş kurarak betona oturdu. "Dinliyor musun?"
"Evet."
"Seninle dalga geçmiyorum, herkesin o herifi benim öldürdüğümü düşünmesini istediğin için sana gerçekten çok kızgınım, ama sana bir şans vereceğim."

Buck bekledi ama, Bey Red de onun sormasını bekliyordu. "Ne? Şansım nedir?"
"Bana Carol Starkey'nin ne bildiğini anlat."
John sokakta bıraktığı çalıntı arabasına gitti. Çinli herif ortalarda görünmüyordu. Buck'ı tezgâhının başında sağ, ancak, oldukça bilinçsiz bir halde bırakmıştı. Daggett'ın yüzüne biraz su çarpmış ve kendisine getirmek için tokatlamıştı. Buck'ın ayılmakta olduğunu görünce de oradan ayrılmıştı. Direksiyona geçerek arabasını çalıştırdı ve başını salladı. ABD'nin Bokşehri'nin ortasında, boktan bir gündü. İnsanlar nasıl böyle yaşayabiliyorlardı? John yüze kadar sayarak arabasını yolda yavaşça sürdü. Yüze vardığında, Buck'ın tamamen ayılmış olacağını biliyordu.

O anda gri bir düğmeye bastı.
SPRING STREET
Marzik' le Santos evlerine telefon ettiler, bantos kansına, Mar-zik de annesine geç geleceğini söyledi. Ştarkey Marzik'in tepkisinden, annesinin buna pek sevinmediğini anladı. Bu telefonlardan sonra üç dedektif masalarına oturarak, kendi düşüncelerinin içinde kayboldular. Jorge bir ara taze kahve isteyen olup olmadığını sordu ama, Marzik'ten de Starkey'den de cevap alamadı. O da kahve yapmaktan vazgeçti.
Beklemekten ilk sıkılan Marzik oldu ve sıkıldığını belirtti.
"Neden bu kadar uzun sürdü? Parker Center'ın onayına gerek yok. Gidip yakalayalım şu adi herifi."
Santos Marzik'e bakıp kaşlannı çattı.
"Kelso Morgan'ın imzalamasını istiyor. Buna tedbirli olmak denir."
"Kelso ödleğin teki."

"Belki Morgan yerinde değildir. Belki Teğmen Leyton'ı bulamamıştır. "
"Of, boş ver bunları."
Starkey sigara içmek için merdiven boşluğuna gitmeye karar verdiği anda, Reege Phillips aradı. Ses tonunun ölçülü ve dikkatli olması Starkey'nin gerilmesine neden oldu. Marzik ve Hooker in duymalannı istemiyordu.
Starkey, "Şu anda konuşabilir miyim, bilmiyorum, Reege? Bekleyebilir mi?"
"Sanmıyorum, Carol. Başında bir dert var."
"Şey, ben seni hemen arayabilir miyim?"
"Telefon mu değiştirmek istiyorsun?"
"Evet. Bende numaran var."
"Peki. Buradayım."
Starkey telefonu kapatarak Marzik'le Santos'a sigara içmeye gideceğini söyledi. Merdiven boşluğuna gittiğinde, cep telefonundan Phillips'i aradı. Tuşlara basarken midesinin bulandı-ğını hissetti.
"Başında bir dert var demekle neyi kastediyorsun?" "Jack Pell UATASB ajanı değil. Eskiden öyleymiş ama, artık değil."
"Bu doğru olamaz. Pell'in elinde Rockville'deki bomba inceleme raporları vardı. Cal Tech'te bizim için çalışan bir casusu var."
"Sadece dinle. Pell Adalet Bakanlığı'nm Organize Suçlar Birimine bağlı Şiddet İçeren Suçlar Grubunda çalışan bir UATASB ajanıymış. Yirmi ay önce Newark, New Jersey'de bir depoda, Küba'dan bir Çinliye gelen malları bulmaya çalışıyormuş. Sana verdiği raporları okumuş muydun?"
"Evet."
"Newark'i düşün."
"Bay Red'in ilk bombası."
"Bomba patladığında Pell depodaymış. Patlama gözlerinde retina yırtılması denilen bir şeye neden olmuş. Zamanında mü-
yok edici

dahale edildiği takdirde, lazerle düzeltilebiliyormuş. Ama Pell gecikmiş ve iş işten geçmiş." "İş işten geçmiş ne demek?"
"Pell kör oluyor. Adamın anlattığına göre, retina optik sinirlerden aynlıyormuş ve artık yapabilecekleri bir şey yokmuş. Dolayısıyla da büro onu emekliye ayırmış. Şimdi, sen bana onun hâlâ görevdeymiş gibi davrandığını söylüyorsun. Elinde sahte bir ajan var, Carol. Kendisini gözlerinden eden piçi yakalamaya çalışıyor. Pell'in birine zarar vermeden önce yakalanması için saha ofisini ara."
Starkey her yerinin uyuştuğunu hissederek duvara yaslandı.
"Carol? Orada mısın?"
"İlgilenirim, Reege. Teşekkür ederim."
"Ofisi benim aramamı ister misin?"
"Hayır. Hayır, ben ararım. Dinle, şimdi gitmeliyim, Reege. İşimiz var."
"O adama dikkat et, Carol. O o...pu çocuğunu öldürmeye kararlı. Ne yapacağını hiç kimse bilemez. Seni bile öldürebilir."

Starkey görüşmesi bitince sigarasını söndürerek ekip odasına döndü. Kötü görünüyor olmalıydı.
Marzik, "Neyin var?" diye sordu.
"Hiçbir şey." \
En sonunda kapı açıldı ve Kelso göründü. Starkey bir terslik olduğunu fark etmişti ama, Marzik homurdanarak yolun yarısını tutmuştu bile.
"Kahrolası zaman geldi."
"Beth, bekle."
Kelso onlara baktı. Konuşmadı; uzun bir süre hareket etmedi. Santos, "Ne oldu, Teğmen?" diye sordu.
Kelso gırtlağını temizledi. Çenesi tükürmek istermiş gibi oynuyordu.
"Dedektifler, San Gabriel polisine Buck'ın evinde bir patlama olduğu bildirilmiş. Buck'ın olay yerinde öldüğü açıklandı."
18
DAGGETT'IN evine vardıklarında San Gabriel İtfaiyesi yangını söndürmüştü. Garajdan ve evin arka tarafından hâlâ dumanlar yükseliyordu; Şerifin bomba müfettişleri olay yeri inceleme çalışmalarına başlamışlardı. Starkey de onlarla birlikte inceleme yapmak istemişti ama, Şerifin Bomba Timi, ceset kaldırılana kadar onun olay yerine girmesine izin vermemişti. Arkaya yalnızca Kelso'nun girmesine izin verilmişti. Dick Leyton da onlardan birkaç dakika önce gelmişti.
Starkey, Marzik ve Santos bahçenin ön tarafında sıkı bir yumak gibi duruyorlar, Santos içinde biriken olumsuz enerjiyi atabilmek için durmadan konuşuyordu.
"Sizce kendini mi öldürdü? Yakalanacaklarını anladıklarında bu olur, biliyor musunuz?"
"Bilmiyorum."
"Çok polis memurunun başına gelmiştir. Yakayı ele vereceklerini anladıkları anda, bang, kendilerini öldürürler."
Kendisini yeterince kötü hisseden Starkey yanlarından uzaklaştı.
"Acaba karısını da öldürdü mü?"
Marzik elini Santos'un omzuna koydu.
"Jorge, kapa şu lanet olası çeneni!"
yok edici
3 1 5
Starkey'nin de aklına önce intihar gelmişti ama, Daggett bir not bırakmadıysa bundan emin olmaları imkânsızdı. Bırak-madıysa molozlar kaldırılacak, parçalar toplanacak ve diğer bombalarda olduğu gibi, bu bomba da yeniden imal edilecekti. Patlama momenti belirlenerek, kaza mı yoksa planlı mı olduğu saptanacaktı. Starkey bunun tahminlere dayalı bir çalışma olacağının farkındaydı..
Sokakta beklerken Starkey'nin düşünceleri Pell'e kaydı. Ona çağn bırakmayı düşündü, ancak, çağrısına cevap verdiğinde ona ne diyeceğini bilemiyordu. Onu aklından attı. Akıldan atma konusunda giderek ilerleme kaydediyordu.
Bir süre sonra Kelso Buck'ın 4-Runner'ının yanından geçerek, gelmeleri için el salladı.
"Kaç ceset var?"
"Yalnızca Buck. Görünüşe bakılırsa Natalie evde değilmiş. Olaydan önce mi sonra mı gittiğini bilmiyorum ama, arabası burada değil."
Starkey biraz olsa da Agerginliğinin hafiflediğini hissetti. Buck ve Natalie'nin birlikte öldüklerini sanıyordu. Kelso Starkey'ye baktı.
"Şimdilik düşüncemiz, olayın intihar olduğu. Buna hazır olmanı istiyorum, Carol. Henüz emin olmayız ama, intihara benziyor."
Marzik, "Neden?" dedi.
"Çalışma tezgâhının üzerine duvara bir şey yazmış. Sprey boya hâlâ yapış yapış. İntihar notu olup olmadığından emin değiliz ama, olabilir."
Starkey derin bir nefes aldı.
"Benden bahsetmiş mi?"
"Hayır. Yalnızca 'gerçek acı veriyor,' demiş. Tek yazdığı bu."
San Gabriel Adli Tıp müfettişleri mavi renkli plastik ceset torbasının konulduğu sedyeyi minibüslerine götürüyorlardı. Torba ıslaktı ve şekli bozuktu.
3 1 6

Kelso araba yoluna doğru yürümeye başladı.
"Haydi. Artık dönemeyiz. İçerinin berbat bir halde olduğu konusunda sizi uyarmam gerekiyor. Vücudu fena halde parçalanmış. Aynca buranın, bizim sorumluluğumuzda olmayan bir olay yeri olduğunu da hatırlatmalıyım. Şerifin müfettişleri şu anda Dick Leyton'la konuşuyorlar. Bizimle de konuşmak isteyeceklerdir. Uzaklaşmayım "
Santos üzgün görünüyordu. "Carol haklıymış." Marzik ona bakıp kaşlarını çattı. "Elbette haklıydı seni geri zekâlı."
"Galiba... her şeyi bildiğimiz halde Starkey'nin yanılmış olmasını diliyordum."
Marzik durarak bir el işareti yaptı.
"Boş ver. Ben o kanlan görmek istemiyorum. Burada kalacağım."
Araba yolundaki itfaiyecilerin ve San Gabriel Bomba Ti-mi'nin yanından geçerek arka tarafa gittiler. Normal şartlarda, başka bir olay yerinde Starkey insanlarla konuşurdu ama, onları görmezden gelmişti. Dick Leyton arkada, Starkey'nin Şerifin müfettişleri olduğunu tahmin ettiği iki San Gabriel'liyle konuşuyordu. Kelso ve Santos, Starkey'yi yalnız bırakarak onlara katıldılar. Starkey memnun olmuştu. O şeylere bakmak, düşündüğü şeyleri düşünmek ve kimseyle konuşmak zorunda kalmak istemiyordu. İntihar saçmalığını duyması vicdan azabı çekmesine yol açmıştı.
Araba yolu ve bina ıslaktı. İtfaiyeciler gruplar halinde Buck'ın 4-Runner'ının yanında ve garajın ilerisinde hortumlarını topluyorlardı. Starkey onlara yol vermek için geri çekilirken ayakkabılarına su dolduğunu hissetti. Alüminyum garaj kapısı itfaiyeciler tarafından çerçevesinden sökülmüştü. Alüminyum panellerin dışarı doğru kıvrılmasından, Starkey patlama anında kapının indiğini anlamıştı. İtfaiyeciler alevlere su sıkmak için kapıyı yükseltmek istemişler; yapamayınca da büyük
yok edici

bir olasılıkla kapıyı çıkartabilmek amacıyla menteşelerini sök-müşlerdi. Garajda Şerifin bomba müfettişleri tıpkı, Starkey ve ekibinin Silver Lake'te yaptığı gibi molozlan titizlikle araştınyor ve fotoğraf çekiyorlardı. Garajın havası nemliydi ve yanan tahtalardan ötürü içeri ağır bir koku sinmişti. Buck'ın tezgâhının üzerinde, duvara sprey boyayla bir yazı yazılmıştı.
GERÇEK ACI VERİYOR
Yazı kırmızıydı.
"Siz Los Angeles'tan gelenlerden biri misiniz?" Starkey kadına rozetini gösterdi. "Evet. KKB. Bakmamın sakıncası var mı?" "Herhangi bir şeye dokunmadan önce bize haber verin, olur mu?"
Starkey başıyla onayladı.
Buck'ın tezgâhından sıçrayan yarım ay şeklinde sivri kıymıklar etrafa saçılmıştı. Garajın iç duvarlanndan oklu kirpinin dikenlerini andıran tahta şarapneller sarkıyordu. Tezgâhın büyük bir bölümü yangından dolayı kömür haline gelmiş, ancak, patlama sonucunda parçalanmamıştı. Ka>şı duvara çarpan bir şey kırmızı bir leke bırakmıştı. Starkey yazıya konsantre oldu. GERÇEK ACI VERİYOR. Herhangi bir anlamı olabilirdi de, olmayabilirdi de. Hangi gerçek? Ortaya çıkmak üzere olan gerçek mi? Karısının başka bir adama âşık olduğu gerçeği mi? Pell'in Starkey'ye yalan söylediği ve onu kullandığı gerçeği mi?
Starkey, "Bu manzara için ne diyorsunuz?" dedi.
"Karar vermek için çok erken."
"Çok erken olduğunu biliyorum ama, ben cesedi görmedim. Siz gördüğünüz için bir tahmininiz olabilir."
Müfettiş görüşünü açıklamak için işine ara vermedi. Bütün müfettişler gibi işini bir an önce bitirerek, çekip gitmek istiyordu.

"Cesedinin parçalanma şekline bakarak, tezgâhta, bombanın hemen üstünde olduğunu söyleyebilirim. Saplanan parçalar dışında bacaklannda bir şey yok. Hasarın çoğu göğüs ve karın kısmında. Bağırsaklannın neredeyse dışarı çıkmış olması, patladığı anda bombanın karnının karşısında olduğunu akla getiriyor. Eğer intihar ettiyse, bence, ölmek için bombayı karnına koymayı yeğlemiş. Eğer kazaysa, muhtemelen patlatıcının kablolarını bağlarken alev aldı. Benim tahminlerim bunlar."

Starkey Buck Daggett'ın pilleri taktıktan sonra telleri şarja bağlayacak kadar aptal olduğunu gözünde canlandırmaya çalıştı, ancak başaramadı. Ayrıca Buck'ın birisini öldürmek amacıyla bomba yaptığını da canlandıramadı.
Starkey olayın nasıl gerçekleştiğini düşünebilmek maksadıyla garajdan çıkarak tekrar araba yoluna gitti. Basınç boşalımını hissetmeye çalıştı. Garajın kapısı çarpılmış, yan kapı havaya uçmuş ve Buck Daggett ciddi biçimde yaralanmış olmasına rağmen, aslında organik hasar fazla değildi. Enerji boşalımının yaklaşık iki el bombasınınkine eşit olduğunu tahmin ediyordu. Yeterince büyük ama, Charlie Riggio'yu öldüren bombanın ya da Tennant'ın arabaları havaya uçururken kullandığı patlayıcılarınki kadar büyük değil.
Kelso Starkey'ye seslendi.
"Starkey, buraya gel."
"Bir dakika."
Yan kapı basınç değişikliği nedeniyle havaya uçmuş ve menteşelerinden kurtulmuştu, bu da kapının kapalı olduğu anlamına gelirdi. Starkey komşularının ne yaptığını görmelerini istemediği için Buck'ın garaj kapısını kapatmak isteyeceğini düşündü ama, yan kapıyı kapatması mantıklı değildi. Buck'ın Modex veya RDX'le çalıştığını ve birinden oldukça fena bir gaz çıktığını tahmin ediyordu.
Starkey içeri girerek müfettişin yanına gitti.
"Bomba Timiniz patlamamış bir patlayıcı buldu mu?"
yok edici

"Hayır. Yalnızca burada bulunanlar. Adli tıp müfettişinin içeri girmesine izin vermeden önce köpeğe de arattılar. Köpeği kaçırdınız. O köpekler görülmeye değerdirler."
"Ya elleri?"
"Yaralar mı demek istiyorsunuz?"
"Evet."
"Bütün haldeydiler. Bazı kesikler ve doku kayıpları tespit ettik ama, elleri kopmamıştı. Ne düşündüğünüzü biliyorum. Elleri kopmuş olmalıydı, ancak, eğer bombanın üzerine eğilmiş va-ziyetteydiyse, patlama anında ne yaptığına bağlı."
Starkey anlayamıyordu. Eğer Buck intihar ettiyse, çabuk ölmek için bombayı vücuduna sıkıca bastırırdı. O zaman da elleri kopardı. Eğer şarjdaki patlatıcıyı yerleştirirken patlayıcı kazara infilak ettiyse, elleri yine kopardı.
"Starkey."
Kelso ve diğerlerine katılırken Starkey'nin içinde bir huzursuzluk vardı. Kırmızı boyayı ve Bay Red'in, kendisini taklit edenin kim olduğunu bildiğini söylediğini aklından çıkaramıyordu. Bay Red bunu nereden bilebifıfdi? Tennant'tan?
Connelly ve Gerald adındaki adamlar Şerifin cinayet dedektifleriydi. Connelly iri yarı, ağırbaşlı bir adamdı; Gerald'sa çok uzun süredir aynı işi yapanların boşAbakışlarına sahipti. Starkey onun yanında olmaktan hoşlanmadı.
Tanıştıktan sonra Kelso Starkey'ye, Connelly ve Gerald'ın kendisine bazı sorular sormak istediklerini söyledi. Birbirlerine kartvizitlerini verdiler ve Connelly birkaç güne kadar Starkey'yi arayacağını söyledi.
Gerald, "Belki şu anda da bize yardımcı olabilirsiniz," dedi.
"Olabilirsem."
"Çavuş Dagett'ı bugün görmüş müydünüz?" "Bugün görmedim. Dün görmüştüm."
"Yüzünde veya başında yara ya da bere gibi bir şey var mıydı?" Starkey kendisine bakan Kelso'yla göz göze geldi.

"Öyle bir şey görmedim. Bugün için bir şey diyemem ama, dün görmemiştim."
Gerald alnının sol tarafına dokunarak "Daggett'ın alnının şurasında su toplamış ve çürümüş bir şiş var," dedi.
"Bilmiyorum."

Starkey bundan hoşlanmamıştı. Önce Tennant havaya uçmuş, şimdi de Daggett kendisini havaya uçurmuştu. Bay Red taklitçisinin kim olduğunu bildiğini iddia etmişti ve Tennant'tan öğrenmediyse, bunu nereden öğrenmiş olabilirdi?
Starkey tekrar garaja baktı.
"Çok büyük bir patlama değilmiş."
Gerald iğrenç bir köpek balığı gibi sırıttı.
"Cesedi görmediniz. Herifi parçalamış."
Starkey Gerald'ı boş verip Kelso'yla konuşmaya başladı.
"İçerideki bomba müfettişinden bilgi aldım, Barry. Daggett bombaya yakın olduğu için yaralanmış, şiddetli bir patlama olduğunu sanmıyorum. Tennantin elinde ne kadar RDX olduğunu tam olarak bilmem mümkün değil, ancak, bundan daha fazla olduğunu düşünüyorum."
Kelso yan gözle Starkey'ye bakıyordu.
"Bir miktar patlayıcının kayıp olduğunu mu söylüyorsun?" "Bilmiyorum."
Starkey sigara içmek için sokağa çıktı. Her şey aslında son olmayan bir sona ulaşmıştı. Sürekli olarak Buck'ın başındaki şişi ve ellerini düşünüyordu. Ellerinin kopmuş olması lazımdı. Tennantin kendisini havaya uçurmak için ne kullandığını ve nereden temin ettiğini merak ediyordu. Bir insanın kollarının kopması müthiş bir enerji gerektirirdi. Starkey yanıtı olmayan önemsiz soruları sevmezdi. Bu bir bombayı yeni baştan yaptıktan sonra tellerin hiçbir yere gitmediğini görmekten farksızdı. Olmadıklarını farz edemezdin. Teller daima bir yere giderdi. Bombalarla uğraşırken, teller daima kötü yerlere giderdi. Pell'i düşündü.
yok edici

Marzik başını sallayarak Starkey'nin yanına geldi. "Kötü müydü?"
"Çok kötü değildi. Daha beterlerini de gördük."
"Oldukça berbat olmalı. Ağlıyorsun."
Starkey başını çevirdi.
Marzik utanarak gırtlağını temizledi.
"Bütün o karışıklığı görmek istemiyordum. Bir sonraki yaşamıma bile yetecek kadar karışıklığa şahit oldum ben. Bana bir sigara versene."
Starkey Marzik'e şaşkınlıkla baktı.
"Sen sigara içmezsin ki."
"Altı yıldır içmiyordum. Şimdi bana şu zımbırtılardan verecek misin, yoksa senden parayla mı almam gerekiyor?" Starkey Marzik'e paketi uzattı.
Natalie'yi görmeden, sokağın ucundaki polis kordonunun ötesinden gelen çığlıklarını duydular. Memurlan itiyor, evine yaklaşmaya çalışıyordu. Dick*Leyton evin önünden Natalie'ye doğru koşarken, büyük bir olasılıkla komşusu olan yaşlı bir kadın da Natalie'ye sarılmıştı. Starkey daha sonra San Gabriel'li dedektiflerin ona patlayıcılarla, Buck'ın intihar etmekten bahsedip bahsetmediğiyle ilgili sorular soracaklarını biliyordu. Starkey bu soruları bizzat sormak zorunda kalmayacağından ötürü rahatlamıştı ve bu rahatlık kendisini suçlu hissetmesine neden oldu.
Marzik başını salladı.
"Bu iş daha berbat bir hal alabilir miydi acaba?"
Starkey alabileceğini biliyordu. Sigarasını ayağıyla ezdi.
"Beth, sen Kelso'yla dön, olur mu? Arabayı ben alacağım."
"Nereye gideceksin?"
Starkey hızla yürümeye başladı.

Pell'le ilgili bütün o tuhaf, küçük şeyler şimdi anlam kazanmıştı; boktan otel, UGİS araştırmasını Starkey'ye yaptırması, delil transferi, Tennant'la konuşurken kendisini kaybetmesi. Star-key arabayla Pell'in kaldığı motele giderken, kendisini onun yerine koyarak bombaları etkisiz hale getirdiği zamanlardaki tutumunu düşündü. Ona daima bir tür aynlık gibi gelmişti. Sanki başka bir boyuta geçmiş ve güvendeymişçesine, vücudunu duygudan yoksun et-ve-kemikten yapılmış bir robot gibi kullanması. O anlara dönmek istediyse de başaramadı. Artık kendisini de duygularından ayırması pek kolay olmuyordu.

Arabayı motelin dışında park ederek cep telefonundan Pell'i aradı. On defa çaldıktan sonra telefona cevap veren santraldeki yorgun sesli adam mesaj bırakmak isteyip istemediğini sordu. Starkey telefonu kapatarak içeri girdi ve nereye gittiğini bilen adımlarla lobinin önünden geçti. Pell'in oda numarasını biliyordu. Odayı bulduktan sonra kat görevlisini aramaya başladı. Yüzüne, başarılı olmadığına inandığı sevimlilik maskesini taktı.
"Selam, ben 112 numaralı odada kalan Bayan Pell. İki anahtarı da kocam almış ve kendisi burada değil. Odayı açabilir misiniz?"
"Adınız nedir?"
"Pell. P-e-1-1. 112 numaralı oda."
Genç bir Latin olan kat görevlisi listesine baktı.
"Tabii, açarım."
Görevli kapıyı açtıktan sonra Starkey'nin girmesi için kenara çekildi. Bay Red'in sözcükleri Starkey'nin beyninin içinde yankılanıyordu.
O seni kullanıyor, Carol Starkey. Bizi birbirimize karşı kullanıyor.
Bilgisayar duvara dayalı titrek bir masanın üstünde duruyordu. Kendi bilgisayarının eşi. Aynı. Starkey bilgisayarı açtı. Ekranda aynı ikonlar vardı. Claudius'a açılan aynı kapı.
yok edici

Starkey yatağa doğru döndü. Karman çormandı ve ter kokuyordu. Aklına bir düşünce geldi: O yatakta yatmış olabilirdim. Sözcükler esintideki bir fısıltı misali kayboldu.
Odayı araştırdı. Aslında ne araması gerektiğini ya da ne bulacağını bilmiyordu ama, yine de banyoyu, sandığı, masayı ve Pell'in valizini aradı ve herhangi bir şey bulamadı. Odanın ortasında durarak beklemeye veya gitmeye karar vermeye çalıştı. Kapıya giderken, dolaba döndü ve oradaki giysilerin ceplerini aradı. Deri ceketinin iç cebinde kilitli bir plastik torba buldu. Bombaya ait bir parça. Torbanın kilidini açarak parçayı avucuna dökünce harfleri gördü:
TARKEY
Kan dolaşımı durmuş gibi elleri ve kolları karıncalandı. Kendilerini yanlış yönlendirmek amacıyla bu harfleri Buck Dag-gett'ın kazımış olması önemli değildi: Pell bombayı Bay Red'in yapmış olduğunu düşünmüştü. Barrigan'da otururlarken biliyordu. O gece Starkey'nin evinde ona sanldığında, onun hedef olduğunu biliyordu. Ve bunu ondan saklamıştı. Onu kullanmıştı.
"Burada ne işin var?"
Pell kapıda duruyordu. Yüzü solgundu ve çökmüştü. İkinci felcini bekleyen yüz yaşındaki bir adamrctndırıyordu. Starkey onun da kendisi gibi bir kurban olduğunu şimdi anlıyor ve bir yanı onu sakinleştirmek istiyordu. Aptal olduğunu düşündü.
"Seni aşağılık."
Pell'e tokat atmadı. Yumruğunu kullandı. Attığı sert yumruk Pell'in ağzını kanattı.
Starkey siyah metal parçasını gösterdi.
"Bunu nereden buldun? Adli Tıp'tan mı? Buraya geldiğin o ilk kahrolası gün mü?"
Pell hareket etmiyordu. Hatta yumruğu bile hissetmemiş gibiydi.
"Üzgünüm, Carol."

"Ben neydim, Jack? Yem mi? Başından beri onun benim peşimde olduğuna inandığın halde beni ikaz etmedin." Bilgisayarı işaret etti. "O lanet olası şeyde, üzerime gelmesi için Bay Red'i kışkırtmaya çalışıyordun ve beni ikaz etmedin!"
Pell başını salladı. Sessiz kalması Starkey'yi iyice çileden çıkartıyordu.
"BAY RED DEĞİLDİ! Riggio'yu Buck Daggett öldürdü ve şimdi de Buck öldü!" "Bay Red'di!"
Starkey bir yumruk daha attı.
"ŞUNU SÖYLEMEKTEN VAZGEÇ!"
Koridora gelen kat görevlisi yuvalanndan fırlayan gözlerle onlara bakıyordu. Starkey sakinleşmek için kendisini zorladı.
"Buck Charlie'yi karısıyla ilişkisi olduğu için öldürdü. Ba-kersfield'da bir tanık Buck'ın Tennant'ın dükkânına girdiğini görmüş. Buck bombayı yapacak malzemeyi oradan temin ediyordu. Buck o malzemelerle garajında öldüğünde, biz onu tutuklamaya gidiyorduk. BAY RED DEĞİLDİ."

Pell Starkey'nin önünden geçerek yatağın kenarına oturdu.
"Buraya bunun için mi geldin? Bana bunlan söylemek için mi?"
"Hayır. Senin artık fiilen görevde olmadığını ve nedenini biliyorum. Gözlerin için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm, Jack ama, sen zaten körsün. İnsanları öldürdüğümüzü bile göremiyorsun."
"Sen neden bahsediyorsun?"
"Dallas Tennant. Buck Daggett. Eğer kendilerini öldürme-dilerse, biri onları öldürdü. Ya Bay Red'i buraya biz çektiysek ve onları o öldürdüyse?"
"Buradaysa onu yakalayabiliriz."
Starkey Pell adına üzüldü.
"Sen değil, Jack. O bölümü geçtik. Barry'ye anlatacağım. O da UATASB saha ofisini arayacak. Ne yapmak istediğin sana kalmış. Neler olacağını bilmeni istedim."
Pell Starkey'ye yaklaşmak istedi ama, Starkey başını salladı.
yok edici

"Yapma."
"Sana yapmamanı söylemeyecektim."
"Ne yapacağın önemli değil. Ne yaptığın önemli. Çok uzun zaman hiçbir şey hissetmemek için savaş verdim, sana kalbimi açtım ve sen beni kullandın. Üç yıl sonra, en sonunda bir adım atabildim ve bir yalandı."
"Bu doğru değil."
"Öyle söyleme. Bana karşı bir şeyler hissetmişsen de bunun önemi yok. Bana hissettiğini söyleme, çünkü bu işleri daha da zorlaştırır.
Pell kabul ederek başını salladı.
Bunları ona söylemek Starkey'nin tahmininden de zor olmuştu. Kendisiyle tartışacağını, kendisini savunacağını beklemişti, ancak, Pell bunları yapmadığı için daha da zor olmuştu. Pell incinmiş ve kafası karışmış gibi görünüyordu.
"Hepimizin gizli bir kalbi, derinlerde, gizli benliğimizi sakladığımız bir kalbimiz olduğuna inanırım. Bence gizli kalbimiz, gözlerimizin göremediği şeyleri görür. Belki benim kalbim de, senin de benim kadar incinmiş. olduğunu görmüştür. Bizler birbirlerine benzer ruhlarız. Belki yeniden bir şeyler hissetmek için kendimi bırakmamın nedeni budur. Keşke benim kalbim, senin bana yalan söylediğini görebilseydi."
Starkey sözlerini bitirip Pell'e baktığında, gözlerinden aşağı yaşların süzüldüğünü gördü. Ona arkasını dönmek zorunda kaldı. Bütün bunlar gereğinden zor olmuştu.
"Buraya bunu söylemeye geldim. Elveda, Jack."
Starkey üzerinde adı yazılı parçayı masaya koyarak odadan çıktı.
Starkey eve gider gitmez Claudius'a girdi. Sohbet odasının kullanım sayacı odada dört kişinin olduğunu gösteriyordu ve Bay Red orada değildi. Starkey odadakilerin ne yazdıklarını okuma zahmetine katlanmadı. Yalnızca iki kelime yazdı.

HOTLOAD : Konuş benimle.
Diğerlerinden yanıt geldi, fakat Red'den mesaj yoktu.
HOTLOAD : Orada olduğunu biliyorum. KONUŞ BENİMLE!
Pencere açıldı. Red Starkey'yi bekliyordu.
BAY RED'DEN MESAJ KABUL EDER MİSİNİZ?
Starkey fareyle tıklayarak mesaj penceresini açtı. Konuşmalar ikisinin arasında olmalıydı. Özel olmalıydı.
BAY RED : Merhaba, Carol Starkey. Seni bekliyordum.
Starkey sakinleşmek için gözlerini kapadı. Hazır olana kadar bekledi.
HOTLOAD BAY RED HOTLOAD BAY RED HOTLOAD BAY RED
Onu sen mi öldürdün?
Zamanında çok insan öldürdüm. Spesifik ol. Kimden bahsettiğimi biliyorsun, s... n herifi! Daggett. Oooo. Açık saçık konuşman hoşuma gidiyor. ONU SEN Mİ ÖLDÜRDÜN?
Şimdi de bağırıyor. Ben de sana bağırırsam, bu hoşuna gitmez, bebek. Benim sesim PATLAYICIDIR.

Starkey mutfağa giderek kendisine içki hazırladı ve iki asit giderici aldı. Sakin olmalı ve konuşmayı kendisi yönlendirmeliydi. Bilgisayarın başına döndü.
HOTLOAD : Onu sen mi öldürdün?
yok edici
327
BAY RED
HOTLOAD BAY RED
HOTLOAD BAY RED
: Gerçeği mi öğrenmek istiyorsun, Carol Starkey? Yoksa
sana duymak istediklerini mi söylememi istiyorsun? : Gerçekleri.
: Gerçek gerçektir. Gerçek şeyler ham maddedir. Bu soruna cevap verirsem, sen de benim bir soruma cevap vermelisin. Kabul ediyor musun?
: Evet.
: Gerçek acı veriyor.
Starkey Bay Red'in cevabını verdiğini biliyordu. Buck Dag-gett'ın duvanna bunu o yazmıştı. Gerçek acı veriyor. Sakin bir tavırla yazmaya devam etti.
HOTLOAD : Canına okuyacağım senin! BAY RED : Rüyamda yapıyorsun zaten. HOTLOAD : Bunu neden yaptın?
BAY RED : O benim adımı kirletti, CS. Riggio'yu onun öldürdüğünü
keşfedecek kadâr, zekisin, değil mi? HOTLOAD : Buck'ın ne yaptığını biliyorum.
BAY RED : Bunu biliyor musun? Onu bulduğumda yeni bir bomba
yapıyordu. Riggio'ya yaptığını sana da yapacaktı. HOTLOAD : Bunu bilemezdin.
BAY RED : İtiraf etti. Onu bayıltmadan birkaç dakika önce. İmal ettiği bombanın üzerine yatırdım ve patlattım.
Starkey'nin göz yaşlarından dolayı ekran bulanıklaştı. Biraz daha içki içtikten sonra gözlerini kuruladı.
HOTLOAD Bu benim suçum mu?
BAY RED Burada hafif bir... suçluluk kokusu mu alıyorum?
HOTLOAD Benim ve Pell'in yüzünden oldu. Seni oraya biz mi çektik?
BAY RED Sen sorunu sordun, şimdi sıra bende.
328
robert craıs
Starkey kendini topladı.
HOTLOAD : Peki.
BAY RED : Artık Pell'in iddia ettiği kişi olmadığını öğrenmişsindir.
Onun benim ilk kurbanlarımdan biri olduğunu biliyorsun.
Onun yasa dışı bir tutum içinde olduğunu biliyorsun. HOTLOAD : Biliyorum.
BAY RED : Seni kullandığını da biliyorsun.
Starkey'nin kendini toplaması bir an sürdü.
HOTLOAD : Soruna gel.
Bay Red Starkey'yi bekletiyordu. Starkey Red'in soruyu tekrar sormasını istediğini biliyordu. Soruyu tekrarlamaktansa hayatının sonuna kadar orada oturmaya karar verdi. Yönlendirilmekten bıkıp usanmıştı.
Bay Red dayanamadı.
BAY RED : Sevdiğin adam tarafından kullanılmak nasıl bir duygu?
Starkey soruyu okuduğunda hiçbir şey hissetmedi. Red'in yanıt beklediğini biliyordu ama, ona bu doyumu yaşatmayacaktı.
HOTLOAD : Seni tutuklayacağım. BAY RED : Gülüyorum. Hahaha! HOTLOAD : Şimdi gül, daha sonra ağlayacaksın. BAY RED : Burada işim bitti, Carol Starkey. Senden hoşlandım. Hoşça kal.
Starkey o gece başka mesaj gelmeyeceğini biliyordu. Bilgisayarını kapatarak, sessiz evinde oturdu ve sigara içti. Telesek-reterine giderek Pell'in bıraktığı mesajları, sesini tekrar tekrar dinledi. Canı acıyordu.
19

STARKEY gecenin büyük bir bölümünü içki ve zincirleme sigara içerek geçirdikten sonra ev duman içinde kalmış ve gri bir renge bürünmüştü. İki kere uyuyakalmış, ikisinde de rüyasında Sugar'ı ve treyler parkındaki o günü görerek uyanmıştı. Her defasında birkaç dakika süren uyku ıstırap vermişti. Birinde, treylerin yanında kırmızı boyalı sözcükler görerek uyanmıştı: GERÇEK ACI VERİYOR. Vetju uykusunun sonu olmuştu.
Sabah ilk iş olarak Kelso'yla konuşmaya karar verdi. Yapacağı başka bir iş yoktu. Soruşturma yeniden Bay Red'e kaymıştı ve onu yakalayabilmek için hızla harekete geçmeleri gerekiyordu. Starkey nasıl yakalayacaklarını biliyordu.
O sabah saat beşi on geçe Warren Mueller'e çağrı bıraktı. Saatin kaç olduğuna dikkat edemeyecek kadar sarhoştu. On iki dakika sonra telefonu çaldığında halsiz bir ses Starkey'yle konuştu.
"Lanet olsun, Mueller. Geç saate kadar aramayacağını tahmin ediyordum. Galiba çağrı cihazını yatağa alıp uyuyorsun."
"Starkey? Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"
"Dinle, Tennant'ın kendisini havaya uçurduğu patlayıcıları nereden bulduğunu biliyorum. Bay Red'den aldı. Red onu görmek için hapishaneye girdi."
Mueller'in gırtlağını temizlediğini duydu.
"Bunu nereden biliyorsun?"

"Kendisi söyledi." "Tennant mı?"
"Hayır, Warren. Bay Red. Yapman gereken iki şey var. Öncelikle, son birkaç günde içeri girenleri görmek için, güvenlik kamerasının çektiği görüntüleri seyretmelisin. Bir şey daha var ve bu önemli. Tennant'ın albümünü biliyor musun?"
"Neden bahsettiğini anlamadım."
"Tennant'ı görmek için oraya hiç gitmedin, değil mi?" "Onu neden görecektim?"
"Tennant'ın bir albümü vardı, Mueller. Bomba olaylarıyla ilgili kupürler ve ıvır zıvır. Kendisini görmek için hapishaneye giden herkesi o albüme bakmaya zorluyordu. Albümü al. Parmak izi aldırt ve tüm izleri karşılaştır. Red'in o albümü görüp de dokunmamış olmasına imkân yok."
Starkey Mueller'e albümü ayrıntılarıyla tarif etti. Sonra da duş aldı, giyindi ve bilgisayannı yanına aldı. Kelso'ya Claudi-us'u anlatırken, bilgisayara ihtiyacı olacaktı. Evden çıkmadan önce yaptığı son şey, çantasına içki şişesiyle açılmamış bir paket asit giderici atmak oldu.
Starkey Spring Street'e varış saatini Kelso'nun ofiste olacağı zamana göre ayarladı. Ofise ondan önce gidip Marzik ve Hooker'la sohbet etmek zorunda kalmak istemiyordu. Arabasını Marzik'inkinin yanına bırakıp, bilgisayarı alarak ofise gitti.
Hooker masasındaydı.
"Selam, Hook. Kelso içeride mi?"
"Evet."
"Marzik nerede?" "Kadınlar tuvaletinde."
Starkey Jorge'yi seviyordu. O Amerika'da, kadınlar tuvaleti diyen son erkekti.
Starkey tuvalete gittiğinde Marzik'i sigara içerken buldu. Marzik gelenin Starkey olduğunu fark edene kadar elleriyle dumanları dağıtmaya çalıştı ve ona suçlu bir bakış attı.
"Senin yüzünden!"

"Neden merdiven boşluğunda içmiyorsun?"
"Hiç kimsenin bilmesini istemiyorum. Altı yıldır bu kahrolası şeyi ağzıma koymuyordum."
"Sigaranı söndür ve benimle gel. Kelso'yu görmeliyim ve seninle Hooker in da benimle gelmesini istiyorum."
"Tanrım, daha yeni yakmıştım."
"Beth, Tanrı aşkına, lütfen!"
Starkey Marzik'i severken bile ondan nefret ediyordu.
Starkey Marzik'le Hooker'ın toplanmalarını beklemedi; üçünün, arka arkaya dizilmiş ördekler gibi sıra sıra Kelso'nun ofisine girmelerini istemiyordu. Kapıyı vurduktan sonra, elinde bilgisayarıyla içeri daldı.

Kelso Starkey'nin bilgisayarı olmadığını ve bilgisayarlardan hiçbir şey anlamadığını bildiği için şaşkın gözlerle ona baktı.
"Barry, seninle konuşmam lazım."
"Daha sonra sen, ben ve Şef Morgan toplantı yapacağız. Morgan basın toplantısından önce brifing almak istiyor. Ayrıca seni tebrik etmek istiyor, Carol. Bana bunu kendisi söyledi. Senden başka herkes Bay Red olduğunu düşünüyordu ve bu olayı sen çözdün. Bence senf D-3'lüğe terfi ettirecektir."
Starkey bilgisayarı masanın üstüne bıraktı. Hem Marzik, hem de Hooker arkasından içeri girmişlerdi.
"Pekâlâ, Barry, öyle yapabiliriz. Ama önce sana anlatmak istediğim şeyler var ve Beth'le Jorge'nin de düymalarını istiyorum. Buck kendini öldürmedi. Kaza değildi. Onu Bay Red öldürdü."
Kelso Marzik ve Santos'a baktıktan sonra Starkey'ye bakarak kaşlarını çattı.
"Kafam karışmış olabilir. Bu işte Bay Red'in parmağı olmadığını söyleyen sen değil miydin?"
"Charlie Riggio'yu Bay Red öldürmedi. Onu Buck öldürdü. Buck cinayeti tıpkı bizim kanıtladığımız gibi, Bay Red'in üzerine yıkmak için onun yöntemlerini taklit etti."
"Öyleyse neden bahsediyorsun?"
"Bay Red birisinin kendisini taklit etmesinden hoşlanmamıştı. O kişiyi bulmak için buraya geldi. Ve buldu."

Santos, "Carol, bunu nereden biliyorsun?" dedi. Starkey bilgisayarı işaret etti.
"Bana Claudius'ta bunu itiraf etti. Bay Red ve ben neredeyse bir haftadır kişisel temastaydık."
Starkey soruşturmanın gizli tuttuğu gidişatını ve Claudius üzerinden Bay Red'le nasıl temasa geçtiğini anlatırken, Kel-so'nun yüzü anlaşılmaz bir ifade aldı. Kelso onun sözünü bir kere kesmişti: Jack Pell'den bahsederken.
"Pell'in UATASB temsilcisi olmadığını ne zamandan beri biliyordun?"
"Dünden beri. Dün gece onunla bu konuyu konuştum." "Bundan emin misin? Bu adamın yetkisi olmadan hareket ettiğinden emin misin?"
"Evet."
Kelso'nun çenesi kasıldı. Derin nefes alırken burun delikleri açıldı. Starkey Marzik ve Hooker'a bakınca, ikisi de yere baktılar.
Starkey, "Üzgünüm, Barry. Oyunu böyle oynamam doğru değildi, özür dilerim. Ama Bay Red konusunda hâlâ bir şansımız var. Buck'ın elinde Modex vardı. Daha da olduğundan ve Red'in kalan Modex'i aldığından eminim."
"Bunu sana Red mi söyledi?"
"Biz sohbet etmiyorduk. Birbirimize sır vermiyorduk; o benimle alay ediyor, dalga geçiyordu. Böyle bir şeydi, buna ne denir, bilmiyorum, ilişki mi? Pell'le internete girmemizin nedeni onu kabuğundan çıkarmaktı. Onunla tekrar temas edebileceğimden eminim. Bunu deneyebiliriz, Barry. O o...pu çocuğunu yakalayabiliriz."
Kelso başını salladı ama, bu onay veren bir baş sallama değildi. Starkey bunu Kelso'nun yüzünden okuyabiliyordu. Kızgındı ve muhtemelen düşündüğü şey yüzünden başını sallıyordu.
"Aptallara benziyoruz."
Starkey nefes aldı.
"Sen aptala benzemiyorsun, Barry. Ben benziyorum."

"Orada yanılıyorsun, Dedektif. Morgan'ı arayacağım. Dışarıda beklemeni istiyorum. Hiçbir yere gitme. Hiçbir şey yapma. Marzik, Santos, bu sizin için de geçerli."
İkisi de başlarını salladılar.
"İkinizden biri bunu biliyor muydu?"
Starkey, "Hayır," dedi.
"Lanet olsun, sana sormadım."
Marzik, "Hayır, efendim," dedi.
"Dışarıda bekleyin."
Starkey çıkarken Kelso onu durdurdu.

"Bir şey daha var. Şey sırasında, ne desem bilemiyorum, sohbetiniz? O katille konuşurken bu soruşturmayla ilgili herhangi bir şey söyledin ya da ipucu verdin mi?"
"Hayır, Barry, vermedim."
"Starkey! Bana bir daha asla ilk adımla hitap etme."
Starkey dışan çıkınca Marzik ve Santos'tan özür diledi. San-tos asık bir suratla başını salladı ve sessizliğe gömüldü. Marzik öfkeden morarmıştı ve bunu saklamaya gerek görmüyordu.
"Eğer bu benim terfiime mal olursa, senin o sarhoş kıçını tekmelerim. O piçi becerdiğini biliyordum."
Starkey tartışma zahmetine katlanmadı. Masasına oturup beklemeye başladı.
Kelso'nun kapısı neredeyse kırk beş dakika kapalı kaldı. Açıldığında Starkey, Marzik ve Santos ayağa kalktılar ama, Kelso bir bakışıyla Marzik ve Santos'u dondurdu.
"Siz değil. Starkey, içeri."
Starkey içeri girdiğinde Kelso kapıyı kapadı. Starkey onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti.
"Sen bittin. Şu andan geçerli olmak üzere görevden uzak-laştmldın. Profesyonelliğe aykırı davranmakla ve bu soruşturmayı tehlikeye atmakla suçlanacaksın. İçişleri'yle konuştum. Onlar seninle doğrudan temas edecekler ve onların yönetimsel emirlerine tabi olacaksın. Soruşturma sonunda suç işlediğin

sabit görülürse, kanunların emrettiği tüm yaptırımlar uygulanacak. Sana bugün bir avukat bulmanı öneririm." Starkey'nin her yanı uyuşmuştu.
"Barry, işimin bittiğinin farkındayım ama, Bay Red hâlâ orada, dışarıda. Elinde hâlâ Modex var. Vazgeçemeyiz; bu şekilde sonlandıramayız."
"Sonu gelen tek şey sensin, Starkey. Senin işin bitti. Bizler görevimizi yapmaya devam edeceğiz."
"Lanet olsun, ben soruşturmayım, ona ulaşabilecek olan benim, Barry. Beni kovmak istiyorsan, tamam, ama bu o...pu çocuğunu yakaladıktan sonra kov."
Kelso Starkey'nin söylediklerini düşünerek yavaşça kollarını kavuşturdu.
"Soruşturma sen misin? Bu, bu bölümde çalışan dedektiflerden şu ana kadar duyduğum en kendini beğenmiş, en ben merkezli ifade."
"Barry, öyle demek istemedim. Öyle demek istemediğimi sen de biliyorsun."
"Ben, senin soruşturmayı benim ofisimden bağımsız olarak kendi üzerine aldığını biliyorum. Hepimizin bulması gereken katile, tek başına gizlice yem attığını biliyorum- çünkü kendin söyledin. Belki bana gelseydin, bunu yine yapardık ama, biz bundan haberdar değildik. Ve şimdi, anlattıklarına göre, Buck Daggett o adam tarafından öldürülmüş. Buck'ın hayatına mal olmuş olabileceğini öğrenmek nasıl bir duygu, Carol?"
Starkey gözyaşlarına engel olabilmek için gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Gerçek acı veriyor. Evet, öyleydi.
"Hakikaten senin tahmin ettiğin gibi bir duygu. Lütfen yapma, Barry. Lütfen kalmama ve o herifi yakalamama izin ver. Bunu yapmak zorundayım."
"Kovuldun."
Starkey bilgisayarı almak için bir hamle yaptı. Bay Red'e ulaşmak için o bilgisayara ihtiyacı olacaktı.
"O kalacak."
Starkey bilgisayarı Kelso'nun masasında bırakarak çıktı.
20
MARZİK masasındaydi; Santos ekip odasında değildi. Starkey Marzik'e olanları anlatmayı düşündü, ama boş verdi. Daha sonra herkes sakinleştiğinde telefon edebileceğine karar verdi. "Hoşça kal, Beth."
Marzik yanıt vermedi. Starkey onun kendisine bakmadığını tahmin edebiliyordu.
Starkey arabasını çalıştırarak otoparktan çıktı ve nereye gideceğine dair hiçbir fikri olmadan şehre doğru yola koyuldu. Kelso'nun kendisini cezalandıracağını, işten uzaklaştınlıp maaşının kesileceğini tahmin ediyordu ama, onu soruşturmadan atacağı hiç aklına gelmemişti. Soruşturmanın bir parçası olmuş, soruşturmaya kendisini adamıştı. Elindeki her şeyi o soruşturmaya yatırmıştı. Bay Red'e yatırmıştı. Bunu düşününce gözyaşlarına boğuldu ama, öfkeyle bastırmaya çalıştı. Pell de herhalde aynf şeyleri kendisine söylüyordu.

Starkey koltuğunun altında duran içki şişesini çıkararak, bacaklarının arasına koydu. Bir sigara yakarak camdan dışarı bir gayzer dumanı gönderdi. Şişe gerçekti. İçkiyi istiyordu. Bacaklarının arasındaki şişeyi sıkarak, Of, Tanrı aşkına! diye düşündü. Şişeyi tekrar koltuğun altına tıktı.
Griffith Park'a gitti. Park turist kaynıyordu. Hava sıcaktı; havada asılı kalan yoğun sis bulutu binalann görünmesini engelliyordu.

Starkey turistlerin sis perdesinin arasından şehri görmek için çabalamalarını seyretti. Herhalde üç beş kilometreden sonrasını göremiyorlardı. Akciğer kanserine bakmaya benziyordu. Star-key, İşte, işte biraz daha, diye düşündü ve bir sigara yaktı.
Kendi kendine buna bir son vermesi gerektiğini söyledi. Geri zekâlı gibi davranıyordu. Bunun nedeninin Buck Daggett olduğunun farkındaydı. Buck ne yapmış olursa olsun, onun ölmesinde rolü olmuş olabileceğini düşünerek içi içini yiyordu. Pell yüzünden içi içini yiyordu; çünkü o çürümüş pislik, Starkey için itiraf etmek istediğinden de fazla bir anlam ifade ediyordu.
Starkey büfeden bir diyet kola aldı ve tepeye tırmanırken çağn cihazı titreşti. Alan kodundan, Mueller'in numarası olduğunu anladı. Tepeye vardığında Mueller'i aradı.
"Ben Starkey."
"FBI'ın kapak kızı olacaksın."
"Albüm mü?"
"Ah, bebeğim. Bu bir başarı değilse, nedir? On parmaktan sekizi. İki başparmak. Aşağılık herifin içeri Tennantin avukatı kimliğiyle girdiğini biliyor muydun? Bu saçmalığa inanabiliyor musun?"
"Warren, güvenlik kamerası kaydı var mı?"
"Evet, o da elimizde. Saha ofisi bu işin her yönünü araştı-nyor, Starkey. Buradaki federaller orgazm oldular. Herifin kimliğini tespit ettik. Şunu dinle, John Michael Fowles, yirmi sekiz yaşında. Hiçbir suç kaydı yok. Federallerde parmak izlerinin olma nedeni, on sekiz yaşındayken donanmaya başvurması, ancak, hizmete uygun olmadığı gerekçesiyle donanmadan atılmış. Herif barakalan ateşe veriyormuş."
Starkey yarışa başlamak isteyen bir at gibi sık nefes alıyordu.
"Warren, dinle. KKB'yi aramanı ve bu bilgileri onlara da vermeni istiyorum, tamam mı? Ben soruşturmadan alındım."
"Sen neden bahsediyorsun?"
"Kovuldum. Hata bende. Sana anlatacaktım ama, şimdi anlatamam. Lütfen onları arar mısın? Bu bilgilere ihtiyaçları olacak."
yok edici

"Starkey, dinle. Ne yapmış olursan ol, o herifler akıllarını kaçırmış olmalılar. Sen birinci sınıf bir polissin." "Onları arayacak mısın?"
Starkey yer ayaklannın altından kayıyor, denize doğru sürükleniyor ve onu arkasında bırakıyormuş gibi hissediyordu. "Evet. Evet, tabii. Arayacağım." "Seninle daha sonra konuşuruz." "Starkey?" "Ne var?"
"Kendine iyi bak, olur mu?" "Hoşça kal, Çavuş."
Starkey telefonunu kapatarak sisi daha iyi görebilmek için teleskopa on sent atan turistleri seyretmeye başladı. John Mic-hael Fowles. Gözünün önünde, John Michael'ın bilgisayarının üstüne eğilmiş, Hotload'un Claudius'a girmesini beklediği canlandı. Buck Daggett'tan kalan Modex'le bombasını yaptığını gördü. Başka bir bomba uzmanını hedef aldığını ve birisini paramparça edecek düğmeye bastığını gördü. Bilgisayar başında onunla olmak istedi. Başladığı işi bitirmek istedi, ama Kelso onun yolunu kesmişti.
Hayır.
Bir yolu daha vardı. > Telefonunu açarak Pell'i aradı.
PELL
Pell motelden ayrıldı. Bir ajanın yasalara aykırı olarak soruşturma yaptığını UATASB'nin yerel ofisine bildirdikleri an, vakit geçirmeden soruşturma başlatacaklardı. Starkey'nin kaldığı motelin adını vereceğinden emin olduğu için motelden ayrıldı. Ne yapacağını veya nereye gideceğini bilmiyordu ama, Bay Red'in takibinin sonuna geldiğini biliyordu. Şimdi yaptığı öğrenildiğine

göre, ülkedeki tüm saha ofislerine ve Amerika'nın dört bir yanındaki bomba birimlerine haber verilecekti. İşi bitmişti.
Acele etmemeye karar verdi. Retinası kısa bir süre sonra tam olarak ve onarılamayacak şekilde yırtılacaktı. Starkey ve Los Angeles'lı polislerin Bay Red'i yakalayabileceklerini umarak bir iki gün daha orada kalabileceğini düşündü. Canı cehenneme. İkincilere ödül vermiyorlardı.
Bay Red'i elinden kaçırması onda bir kaybetme duygusu uyandırmamıştı ve bu onu şaşırtıyordu. Neredeyse iki yıldır, kişisel takibi onu yiyip bitiren bir tutku halini almıştı. Starkey'yi kaybettiği için üzülüyordu. Ona verdiği acı yüzünden pişmanlık duyuyordu.
Pell başka bir otele giriş yaptıktan sonra, Santa Monica'da deniz kenannda bir lokanta bulana kadar arabasıyla amaçsızca dolaştı. Oraya okyanusu görmeye gitmişti. Hâlâ görebiliyor-ken, mümkün olduğunca çok şey görmesi gerektiğini düşünmüştü ama, lokantaya girdiğinde, dışarıya bakan bir masaya oturmamıştı bile. Tezgâhta oturmuş, Los Angeles'ta kalabileceğini düşünüyordu. En azından Starkey'yle barışana kadar. Belki ondan özür dileyebilirdi. İşe yaramasa da belki Starkey ondan daha az nefret ederdi.
Çağrı cihazı titreştiğinde Starkey'nin numarasını tanıdı ve teslim olmasını söylemek için kendisini aramış olabileceğini düşündü. Bunu yapabileceğine karar verdi.
Starkey'nin çağrısına yanıt verdi. "Beni tutuklamak için mi aradın?" Starkey'nin yanıtı Pell'i şaşırttı.
"Hayır. Sana bu piçi yakalamak için son bir fırsat veriyorum."
Starkey kendisini fare deliğini andıran bir lokantada buldu. Pell'i gördüğü anda kalbi sıkıştıysa da bu duyguyu bir kenara attı.
"Sen de biliyorsundur. Kanunun yanlış tarafında olan bir tek sen değilsin."

"Bjj da ne demek?"
Starkey olardan anlattı. Kısa kesti. Onurda olmaktan rahatsızdı.
"Anlaşma şöyle, Pell ve kabul etmek zorundasın. Eğer bu herifi yakalayabilirsek, herifi öldürmeyeceğiz, tutuklayacağız. Olay senin kişisel kan davan olmaktan çıktı artık. Kabul mü?"
"Evet."
"Eğer Red'e tuzak kuracaksak, Kelso'ya gideceğiz. Ben senin gibi Allah'ın cezası bir kovboy değilim. Bunun hemen olmasını istiyorum ve işe yarayacağından emin olmak istiyorum."
"İşini geri almak istiyorsun."
"Evet, Pell. İşimi geri almak istiyorum. Beni kovabilirler ama, ben oradan bir polis memuru olarak çıkmak istiyorum. Buck Daggett'ın ölümüne neden olan düşüncesiz bir ukala olarak değil."
Pell pencereden dışarı bakıyordu. Starkey onun dışarıda gördüğü şeyleri hafızasına kazımaya çalıştığının farkındaydı.
"Seninle gelirsem, nezarethaneye atılabilirim."
"Gelmen gerekmiyor. İster gel, ister gelme. Ben sadece sana nasıl oynayacağımızı anlatıyorum."
Pell yine başını salladı. Starkey bunun onun için zor olacağını biliyordu. Oyunun dışında bırakıldığını hissedecekti.
"O halde bana neden ihtiyacın var?" A
"Bay Red beni bekliyor. Onda şu... takıntı var. Bundan yararlanabiliriz. Ama Claudius'a girmek için senin bilgisayarına ihtiyacım var. Kelso benimkine el koydu."
Pell yine uzaklara bakıyordu.
"Ne yaptığımı sana söylemeliydim. Söylemediğim için özür dilerim."
"Dur. Duymak istemiyorum."
"Uzun zamandır hayatımda tek bir şeyle yaşıyordum. İşleri belli bir şekilde yapmaya bir şekilde alışıyorsun."
"İki yıldır yaptığın bu mu, Pell? Bu herifin peşinden şehir şehir dolaşmak mı?"

Pell bundan utanmış gibi omuzlarını silkti.
"Rozetim ve kimlik numaram var. Prosedürü biliyorum ve arkadaşlarım var. Birçok kişi rozetten kuşkulanmıyor bile. Polisler asla kuşkulanmaz."

"Bak, umurumda değil ve bunu konuşmak istemiyorum. Yapmak istiyor musun, istemiyor musun?"
Pell Starkey'ye baktı.
"Evet, istiyorum."
"Öyleyse gidelim."
Starkey masadan kalkarken Pell kolunu tutarak onu durdurdu.
"Carol?"
"Ne? Bana böyle dokunma, Pell. Bundan hoşlanmıyorum." "Ben sana âşık oldum."
Starkey Pell'e hızla öyle bir yumruk geçirdi ki kendisi bile ne yaptığının farkında değildi. Yan masalardakiler onlara baktı. "Bunu söyleme!" Pell yüzüne dokundu. "Tanrım, Starkey, bununla üç etti!" "Bunu söyleme!" Pell kendisini dışan attı. "Bilgisayar arabamda."
Starkey'nin evine gittiler.
Pell'e bakmak zordu. Aynı odada onunla birlikte olmak zordu ama, Starkey güçlü olması için kendisine telkinlerde bulundu. Onlar bu yola birlikte çıkmışlardı. Bu oyunu oynamanın başka bir yolu yoktu ve Starkey rahatsız edici şekilde, onlan bu duruma getiren duyguların farkındaydı.
Bilgisayan yemek masasının üstüne koydular ve Starkey daha önce de olduğu gibi Claudius'a girdi. Daha önce Bay Red'le hiç bu kadar erken saatte irtibat kurmamıştı ama, oturup
yok edici

bekleyemeyecekti. Alevler içinde kafa ona baktığında, boş olan sohbet odasına girdi.
Pell, "Ona ne diyeceksin?" dedi.
"Bunu."
HOTLOAD : John Michael Fowles.
"John Michael Fowles da kim?"
"Bay Red. Warren Mueller, Tennant'ın albümünde parmak izlerini bulmuş. Red oraya gittiği takdirde, Tennant'ın o kahrolası albüme bakması için onu zorlayacağından emindim."
Pell ekrana baktı. Starkey onun ismi içinden okuyup hücrelerine kaydedermiş gibi dudaklarının kıpırdadığını gördü.
Starkey günün bu kadar erken saatinde Bay Red'in kendisini bekleyeceğini tahmin etmiyordu. Herhangi bir saatte de girebilirdi, hemen de girebilirdi; ne olursa olsun uzun süre beklemek durumuödaydılar. Bir sigara yaktı ve Pell'e mutfaktan almak istediği bir şey varsa gidip alabileceğini söyledi. İkisi de
bilgisayann başından kalkmak istemiyorlardı.
Fowles günde en az bir kere Claudius'a giriyordu.
BAY RED'DEN MESAJ KABUL EDER MİSİNİZ? "
r
Starkey gülümsedi. Pell öne doğru eğilince, Starkey onun bilgisayarın içine düşeceğini düşündü.
"Hızlı."
"Bekliyormuş." Starkey pencereyi açtı.
BAY RED : Mükemmel, Dedektif Starkey. Harikasın. HOTLOAD : Senin övgülerin benim kızarmama neden oluyor. BAY RED : Adımı nereden öğrendin?

HOTLOAD : Ah, bir soru. Gerçeği mi öğrenmek istiyorsun, yoksa
sana duymak istediğini mi söyleyeyim? BAY RED : Beni güldürüyorsun, Carol Starkey. Bravo.
Starkey cevap vermedi. ı Pell, "Neden ona cevap vermiyorsun?" diye sordu. "Biraz bekletelim. Onun oynadığı bir oyun bu." En sonunda yeni bir mesaj geldi.
BAY RED Gerçekler hammaddedir. Karşılığında ne istiyorsun?
HOTLOAD Soruma cevap vereceksin. Kabul mü? BAY RED Makul. Nerede olduğum veya benzeri sorulara cevap
vermeyeceğim. Diğerleri olabilir.
HOTLOAD Kabul. BAY RED Kabul.
HOTLOAD Tennant'ın albümü. Onu görmeye gittiğinde, albüme bakacağını tahmin etmiştim.
Fowles yine sessizleşti. Cevap verene kadar birkaç dakika
geçti.

BAY RED : S_tîrl
HOTLOAD : Sen onu ancak rüyanda görürsün.
"Tanrım, Starkey, siz ikiniz ne kadar samimisiniz?" "Kapa çeneni!"
BAY RED : O albüme neden baktığımı biliyor musun, Carol Starkey? HOTLOAD : Kendinle ilgili yazıları okumak için mi? BAY RED : Seninle ilgili yazıları okumak için.
Pell yine kıpırdandı. Starkey düşünerek ekrana baktıktan sonra yazmaya başladı.
yok edici

HOTLOAD : Şimdi, sorum.
BAY RED : Evet.
Starkey tereddüt etti. İçki şişesini düşünürken parmaklan titredi. Yeni bir sigara yaktı. Pell titremeyi görmüştü. "İyi misin?" Starkey yanıt vermedi.
HOTLOAD : Bir kez daha soruyorum: Sana yem atmasaydım, Los Angeles'a yine de gelecek miydin? BAY RED : Gerçekler mi, duymak istediğin mi? HOTLOAD : Soruma cevap ver.
Fowles yine durdu. "Ne yapıyor?"
"Düşünüyor. Bir şey istiyorA JNasıl elde edebileceğini çözmeye çalışıyor."
"Ne istiyor?"
"Dikkatini buraya ver, Pell. Beni istiyor."
BAY RED : Bu soruna özel olarak cevap vermek istiyorum. Bana telefon numaranı ver.
HOTLOAD Sen çatlaksın galiba.
BAY RED BEN BAY RED'İMI ELBETTE ÇATLAĞIM!
HOTLOAD Sinirlenme, John. BAY RED Bana John deme. Ben Bay Red'im.
HOTLOAD Yine de sana numaramı vermeyeceğim. O kadar ileri gitmek istemiyorum. BAY RED : Seninle sonuna kadar gitmeyi birkaç kereden fazla hayal ettim, Carol Starkey.

HOTLOAD Temel kuralları unutma, John. Fazla açılmaya başladın.
Ben şimdi gidiyorum, sen de gidip bir soğuk duş al. BAY RED Bu hayallerde seninle ilgili... gerçekler vardı.
HOTLOAD Gerçek acı verir. BAY RED Gerçek seni özgür de kılabilir.
Starkey bir şey yazmadan arkasına yaslandı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Onu yakalamak için tek bir şansları olacağının farkındaydı; eğer Red onun aklından geçenleri tahmin ederse, bu şanslarını da Bay Red'i de kaybederlerdi.
Pell, "Zayıfı oyna," dedi.
Starkey omzunun üstünden bakınca, Pell'in kendisine dikkatle baktığını gördü.
"O bir erkek. Eğer onu elde etmek istiyorsan, ona ihtiyaç duyduğunu belli et. Seninle ilgilenmesine izin ver."
"Bu bana uymaz."
"Öyleymiş gibi davran."
Starkey klavyeye döndü.
HOTLOAD BAY RED HOTLOAD
BAY RED HOTLOAD BAY RED
HOTLOAD
BAY RED
: Korkuyorum.
: Gerçeklerden mi?
: En Çok Aranan On Kişi listesine girmek istiyorsun. Oraya girebilmek için benden faydalanmandan korkuyorum.
: O listeye girmekten başka istediğim şeyler de var. : Ne gibi?
: Sesini duymak istiyorum, Carol Starkey. Seninle sohbet etmek istiyorum. Böyle değil. Yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Sesinin yükselip alçaldığını duymak istiyorum. : Bunun ne kadar tuhaf bir durum olduğunun farkında

mısın? Ben polisim. Sen de Bay Red'sin. : İkimiz de Tennant'ın albümündeydik.
yok edici

Starkey yanıt vermedi.
BAY RED
: Biz birbirimize benziyoruz.
Starkey yine duraksadı. Ne istediğini biliyordu ama, bunu Red'e öneremezdi. Onun önermesi gerekiyordu. Bu fikir ondan gelmeliydi, yoksa asla kabul etmezdi.
HOTLOAD BAY RED HOTLOAD
BAY RED
HOTLOAD BAY RED
HOTLOAD BAY RED
HOTLOAD BAY RED
HOTLOAD
: Sana telefon numaramı vermeyeceğim. : Öyleyse ben sana numaramı vereyim. : Buna gülerim işte. Eğer bana numaranı verirsen,
nerede olduğunu tespit ederim. : Belki de etmeni istiyorumdur. Belki de, eee, gelmeni istiyorumdur. : Kabalaşma.
: Kaba ama, salak değil. Şöyle yapalım: bugün saat tam üçte tekrar Claudius'a gir. Ben orada olacağım. Sana bir telefon numarası vereceğim. Eğer telefonum on beş saniye içinde çalmazsa, çıkacağım ve benden bir daha asla haber alamayacaksın. Ararsan tam beş dakika konuşacağız. Sorularını cevaplayacağım. BAş dakikadan fazla değil ama. Daha uzun konuşmayı ben de isterim ama, ikimiz de o zaman ne yapacağını biliyoruz.
: Evet, yerini tespit ettireceğim.
: Belki. Ama belki de seni daha iyi şeyler yapmaya ikna
edebilirim. : Buna asla güvenme.
: Kabul. Seni alt edeceğimi biliyorsun. Beni
yakalayamayacaksın. : Göreceğiz.
"Başardın, Starkey."

"Belki."
Kelso'ya gidebilmek için gerekli şeyi elde etmişti ama, her şey Bay Red'e bağlıydı. Bay Red'in şu anda Claudius'tan çıkmasından ve bir daha dönmemesinden korkuyordu. Saat üçte orada olmayacaktı. Bunu yapmaması gerektiğinin farkındaydı ama, kendisine engel olamadı. Eğer onu bu noktaya getirebilirse, Bay Red'i elde edebileceğini biliyordu. O zaman ortadan kaybolmayacak, gitmeyecekti. Starkey'ye dönecek, Starkey de onu yakalayacaktı.
O kadar özel bir şeydi; Pell'in önünde yazmaktan utandı.
HOTLOAD : Beni hayal ederken, ne düşünüyorsun?
Bay Red o kadar uzun süre düşündü ki Starkey onun gittiğinden korkmaya başladı. Yanıt geldiğinde, Starkey sorduğuna soracağına pişman oldu.
BAY RED : Ölümü!
Starkey cevap vermedi. Claudius'tan çıkarak bilgisayarı kapadı.
Pell ona bakıyordu.
"Bana öyle bakmayı kes. Yapacak bir sürü işimiz var."
BAY RED

JOHN MICHAEL FOWLES arabasını Starkey'nin evinden iki blok ileride park etmişti. Bilgisayarını kapadı ve gülümsedi.
"Lanet olsun, iyiyim! O kadar iyiyim ki; birisi kıçının iki yanağına da 'Bay Karşıkonulmaz' dövmesi yaptırabilir."
Bilgisayarı kenara koyup, Modex kavanozunu okşadı. Onunla, o kavanozun içindeki kocaman bir diş macunu topağını andıran gri patlayıcıyla olmayı seviyordu. Balık beslemekten iyiydi. Üstelik beslemen de gerekmiyordu.

Starkey ve Pell evden çıkana kadar bekledikten sonra yeni bombasını yapmak üzere oteline döndü. Bu defa farklı bir bomba yapacaktı. Yalnızca Carol Starkey'ye özel bir bomba. Fazla vakti yoktu.
21
STARKEY John Michael Fowles'in yerini belli etmesi ve onu yakalayabilmesi için bir manevra yapmasını bekliyordu. Bunun için de karadan geçen bir hat üzerinden konuştukları takdirde telefon tuzaklan yerleştirilmesi ve Bay Red'in vereceği numaranın bir cep telefonuna ait olma ihtimaline karşı da, cep telefonu operatörlerinin yer saptamak için hazır beklemeleri gerekecekti. Bay Red'in pozisyonu saptandıktan sonra onun bulunduğu daireye girecek birlikler gelecekti. Hedefleri Bay Red adıyla bilinen John Michael Fowles olduğu için Starkey, onun üzerinde patlayıcı olmasından korkuyordu ve bu da Bomba Birimi'nden bir ekibin yardıma çağnlmasını gerektirecekti. Bütün bunlar da Starkey'nin Kelso'nun yardımına ihtiyacı olacağı anlamına geliyordu.
Starkey Dick Leyton'ı aradı.
Leyton telefona yanıt verdiğinde, sesi mesafeli ancak endişeliydi. Starkey onun ses tonundan haberleri almış olduğunu anladı.
"Dick, yardımına ihtiyacım var."
"Yardım edebilecek durumda olup olmadığımı bilmiyorum. Barry'yle konuştum. Ne halt ettiğini sanıyordun, Carol?"
"Barry sana Bay Red'le temas halinde olduğumu söyledi mi?"
"Elbette söyledi. Bu yüzden başın cidden dertte. Yalnızca uzaklaştırmayla kurtulabileceğini sanmıyorum."
yok edici
349
"Dick, başımın dertte olduğunu biliyorum. Lütfen dinle beni. Bay Red'le hâlâ temas halindeyim. Biraz önce internette onun-laydım."
"Lanet olsun, Carol, işleri yalnızca kendi adına daha da zor-laştınyorsun. Senin... "
Starkey Leyton in sözünü kesti.
"Barry'nin beni kovduğunu biliyorum. Artık ekibin bir üyesi olmadığımı biliyorum, ama bu adamı yakalayabilirim, Dick. Barry'nin hoşuna gitse de, gitmese de bu iti enselemek için bundan yararlanabiliriz. Ona tuzak kurdum, Dick. Herife tuzak kurdum."
Leyton bir şey söylemedi. Starkey onun düşündüğünü bildiği için üstelemeye devam etti.
"Saat tam üçte yine internette olacak. Bana onu arayabileceğim bir telefon numarası verecek. Onu arayacağım, Dick. Yüz yüze bir görüşme ayarlayabileceğime inanıyorum. Ayarla-yamasam bile telefon görüşmesinden yerini tespit edebiliriz. Beni Barry'yle görüştür, Dick. Lütfen."
Leyton sorular sorarak, StEvrkey yanıtlayarak on dakika konuştular. İkisi de Leyton in Morgan'ı aramak zorunda olduğunu biliyordu. Kelso'dan önce A-şefi ikna etmek zorundaydılar. Star-key aniden Fowles'la bugün konuşmayı kabul ettiği için pişmanlık duydu; ertesi güne kadar ertelemediğiA için kendisine kızdı ama artık bunun için çok geç kalmıştı. Leyton en sonunda kabul ettiğini söyledi ve Starkey'nin kendisiyle saat ikide Spring Street'te buluşmasını istedi.
Starkey telefonu kapatınca Pell'e baktı.
"Duydun."
"Hazırız."
"Morgan onay verirse, UATASB ve FBI'ın devreye gireceğini tahmin ediyorum. Onlar da hazır bulunacaklardır."
"Büyük olasılıkla. O çocuklar olayın dışında kalmayı sevmezler." "Belki sen gelmesen iyi olur."
"Bu kadar yolu pes etmek için almadım, Starkey."
350
robert craıs
"Pekâlâ, gidelim. Bir şey yemek ister misin?" "Yiyebileceğimi sanmıyorum." "Asit giderici ister misin?" Pell güldü.
Starkey arabasını alması için Pell'i lokantaya bıraktı ve ikisi kendi yollarına gittiler.
Starkey saat ikiye beş kala arabasını Spring Street'in önündeki kırmızı bölgeye bırakarak, ikinci bilgisayarla yukarı çıktı. Leyton oradaydı ve Morgan'la iki Siyah Giyen Adamı da. Pell henüz gelmemişti. Starkey onun gelme konusunda fikrini değiştirmiş olmasını umuyordu. Kelso da,

Starkey'nin federal ajan olduklarını tahmin ettiği iki tiple dışarıdaydı. Siyahlı adamlardan biriyle konuşan Marzik Starkey'yi görmezden geldi.
Odada bulunanların hepsi yaptıkları işleri bırakıp Starkey'ye
baktı.
Dick, "Carol, neden Barry'nin ofisine gitmiyoruz?" dedi. Starkey arkalarından Kelso'nun ofisine girdiğinde, Morgan onu nazik bir baş hareketiyle selamladı.
"Görünüşe bakılırsa başınız dertte, Dedektif." "Evet, efendim."
"Pekâlâ, bakalım ne sonuç verecek?"
Kelso olanlardan dolayı hiç mutlu değildi, ama salak da değildi. Bay Red'i istiyordu ve ellerine geçen en iyi fırsat buysa, kullanmaya hazırdı. Telefon şirketinin üç temsilcisi kendi bilgisayar-lannı getirmişler, Barry'ninkini telefon hattına bağlıyorlardı.
Leyton, "Carol, konuşmamızı Şef Morgana ve Teğmen Kel-so'ya aktardım. Kabul ettiler. Harekât ofisi, devriye bölümüyle güvenli iletişimde ve hazırlar. Özel Silahlar ve Taktikler'e haber verildi ve Bomba Timi de her zaman olduğu gibi yardıma hazır."
Starkey "her zaman olduğu gibi" ifadesine gülümseyerek başını salladı.
"Pekâlâ."
yok edici

Güvenli iletişim, devriye birimlerine bütün talimatların, polis arabalanndaki bilgisayarlar üzerinden verileceği anlamına gelirdi. Sinyaller medya ve sivil vatandaşlar tarafından alınabileceği için, hiç kimse telsizle iletişim kurmak istemezdi.
"Bunu nerede yapmak istersiniz?"
Kelso, "Ofisimde," dedi. "Bilgisayar için özel bir şeye ihtiyacın var mı?"
"Yalnızca telefon hattı lazım. Görüşmeyi cep telefonumdan yapacağım."
Siyahlı adamlardan biri, "Tuzak için sabit telefon hattını kullanması gerekmez mi?" dedi.
Telefon şirketinden gelenlerden biri, "Hayır. Adam numarasını verecek. Cep telefonundan aramadıkça, adresini tespit edebiliriz. Cepten anyorsa, Starkey'nin hangi hatta olduğunun önemi olmaz," dedi.
Starkey'nin bilgisayarını yerleştirebilmesi için Kelso masasında yer açtı. Starkey Pell'in ekip odasında federallerle konuştuğunu gördü.
Saat üçe on kala Starkey etrafındaki dinleyici grubuyla birlikte Claudius'a girmek üzere hazırdı. Leyton Starkey'nin arkasına geçerek omuzlarını ovdu.
"Hâlâ beş dakikamız var. Kendine bir fincan kahve al."
Starkey ara verildiği için memnun olarak ekip odasına gitti. Pell hâlâ iki federalle birlikteydi, ancak, kelepçeli değildi.
"Bunlar UATASB'den mi?"
İki adamdan kısa boylu olan, kendisini Sorumlu Özel Ajan Yardımcısı Wally Coombs, uzun boylu olan da, Özel Ajan Bur-ton Armus olarak tanıttı. İkisi de Los Angeles saha ofisindendi.
"Bay Pell tutuklu mu?"
"Henüz değil. Size bu konuyla ilgili birkaç soru sormak istiyoruz."
"Daha sonra sormak zorundasınız."
"Olabilir."

"Diğer odada Bay Pell'in yardımına ihtiyacım olacak." İki ajan birbirlerine baktılar ve Coombs omuzlarını silkti. "Tabii."
Pell ona çok yakın yürüyerek Starkey'nin peşinden Kelso'nun ofisine gitti.
"Teşekkürler."
Saat iki elli dokuzda Starkey yine bilgisayarın başındaydı. "Hazır mıyız?" dedi.
Morgan bölüm şeflerine ve telefon şirketinden gelenlere baktı. Adamlardan biri özel hattına bir şeyler mınldandı ve başparmağını kaldırarak tamam dedi. Morgan Starkey'ye başını salladı.
"Başla."

Starkey Claudius'a girdi. Girer girmez de ekranda bazı sözcükler belirdi.
BAY RED'DEN MESAJ KABUL EDER MİSİNİZ?
Kelso, "Tanrım," dedi. Morgan kaşlarını çattı. "Konuşmayın."
Pencere açıldığında bekledikleri yanıt gelmedi. BAY RED : Üzgünüm, bebek. Fikrimi değiştirdim.
Kelso, "Lanet olsun!" dedi.
Morgan onu susturdu. Başını sallayarak Starkey'ye cesaret verdi.
"Bildiğiniz gibi yapın, Dedektif Starkey. Ne derler bilirsiniz. Böyle şeyler olur."
Starkey ona baktı ve Siyah Giyen Adam gülümsedi. Starkey yazmaya başladı.
yok edici
353
HOTLOAD Sen pisliğin tekisin. BAY RED Düşünüyordum. HOTLOAD Kendini zorlama.
BAY RED Yalnızca konuşmak bana yetmeyecek. Ben BÜYÜK
arzuları olan bir adamım. HOTLOAD Seninle bir anlaşma yapmıştık.
BAY RED Yani?
HOTLOAD Sorumu yanıtlayacağını söylemiştin. BAY RED Evet, söylemiştim. Yanıtımı bizzat vereceğim. Bunu
yapacağım.
HOTLOAD : Bana dürüst davranmadığını düşünüyorum. Seninle buluşmayacağımı biliyorsun. Bunu kesinlikle yapmayacağım.
Kelso, "Of, Carol..." dedi.
Pell, "Starkey ne yaptığını biliyor," dedi.
BAY RED : Öyleyse Buck Daggett'ın neden öldüğünü asla öğrenemeyeceksin.
Starkey arkasına yaslanarak bekledi. Kelso, Leyton ve diğerlerinin arkasında kıpırdanıp durduklarının farkındaydı ve bundan hoşlanmıyordu.
BAY RED Benimle buluş, Carol Starkey. Sana zarar vermem.
HOTLOAD Nerede?
BAY RED Kabul etmezsen söylemeyeceğim.
HOTLOAD Nerede?
BAY RED Echo Park. Büyük çeşmeyi biliyorsun.
Morgan alçak sesle yardımcılarına sivillerin Echo Park civa-nnda pozisyon almalannı söyledi. Starkey Dick Leyton'ın kendi
354
cep telefonundan yumuşak bir sesle Bomba Timini harekete geçirdiğini duydu. Hiçbirine aldırmadı.
HOTLOAD : Evet.
BAY RED : Havuzun güneyinde park et ve büfeye doğru yürü. Hiç durmadan, o yönden büfeye yürü. Seni izleyeceğim. Yalnız gelirsen görüşürüz. Yalnız gelmezsen, senin korkak olduğunu düşüneceğim.
HOTLOAD : Sen salaksın.
BAY RED : Öyle mi, Carol Starkey? Ben Bay Red'im. Gerçek bu. -
Özel Silahlar ve Taktikler Birimi ve Bomba Timi'nin Echo Parkin altı blok güneyinde bir otoparkta toplanmasını koordi-ne ettiler. Parkın etrafındaki sokaklara Latin kökenli, telsizli sivil gözcüler yerleştirildi. O civardaki tüm üniformalı ve siyah-be-yaz telsiz arabalı polisleri de geri çektiler.
Bir yandan talimatlar verilirken, telefon şirketinden gelen adamlar da Kelso'nun ofisinde Starkey'ye bir tel bağladılar. Starkey parka kendi arabasıyla gidecek ve John Michael Fow-les in talimatlarına harfiyen uyacaktı. Parka girdiğinde, eğer Fowles oradaysa ve kendisini tanıtırsa, alan belirlenecek ve gereksinim duyulması olasılığına karşı keskin nişancılar o bölgede konuşlanacaklardı.
Pell, "İyi misin?" dedi.
Her şeyin bu kadar hızla gelişmesi Starkey'de kusma isteği uyandırmıştı. "Tabii."
Bilgisayarın kapanmasından sekiz dakika sonra Starkey'yi arabasına bindirmişlerdi. Starkey bunun en iyi yaklaşım olduğunu biliyordu. Kendisine verilen bütün o desteği unutup, Red'e bir bombaya yaklaşır gibi yaklaşmalıydı. Böyle davrandığı takdirde, gözleri keskin nişancıları aramayacak, dolayısıyla da kendini ele vermeyecekti.
yok edici
355

Spring Street'ten Echo Park'a varması on iki dakika sürdü. Fowles'm dediği gibi arabasını güneyde park ederken, kusma isteğini bastırmaya çalışıyordu. Bay Red elbette onu yüzünde bir sı-ntma, elinde de sosisli sandviçle beklemeyecekti. Bu Bay Red'di. Her an bir sürpriz yapabilirdi.
"Radyo kontrol."
"Bir iki üç, üç iki bir."
"Tamamdır."
"Tıpayı çıkarıyorum."
"Tamam."
Starkey kulağındaki tıpayı çıkardı. Eğer Fowles fark ederse, dinlendiğini anlayacaktı. Starkey'nin iki göğsünün arasına bant-lanan mikrofon sesini alacaktı. "Merhaba, Bay Red," dediğini duyacaklardı. Plan basitti. Onu göster, işaret ver ve diğerlerinin işlerini yapmalarına izin ver.
Starkey arabasını kilitleyerek büfeye doğru yürüdü. Hafta ortasında bir öğleden sonraydı. Park aileler, balonlu çocuklar, paten ve kaykay yapanlar ve bof miktarda dondurmayla doluydu. Hava o kadar sıcaktı ki Starkey'nin ayağının altındaki asfalt yumuşamıştı. Havanın daha da ısınmayacağını umuyordu.
Büfenin önünde uzun bir kuyruk vardı. Starkey yaklaşık elli metrelik mesafeyi, orada bulunan herkesin yüzüne dikkatle bakmak için yavaşça yürüdü. Fowles'in dikkatli davrandığını düşünmesi umurunda değildi, sadece, onu kapana kıstırmak için diğer polislere zaman kazandırmaya çalıştığını düşünmesini istemiyordu.
Büfenin bulunduğu yere gelince durdu. Yanına yaklaşan olmadı, hatta ortalıkta Bay Red'e benzeyen biri göze çarpmıyordu. Kalabalığın büyük bir bölümü Latin kökenlilerden, bir kısmı da zenci ve Asyalılardan oluşmuştu. Görebildiği kadarıyla kendisi oradaki birkaç Anglo'dan biriydi.
Starkey bir sigara çıkartıp yaktı. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Bay Red herhangi bir yerde de olabilirdi; hiçbir yerde de. Yine mi fikrini değiştirdi acaba diye düşündü.

Sıraya giren kısa boylu, tıknaz bir kadın Starkey'ye Dana'nın penceresinden gördüğü, otobüslerine yetişmeye çalışan kadın-lan hatırlattı. Bu kadının küçük ve hepsi oğlan olan çocukları da kendisi gibi kısa boylu, tıknazdılar ve tenleri kahverengiydi. Çocukların en büyüğü annesinin yanındaydı ama diğerleri daireler çiziyor, birbirlerini kovalıyor ve çığlıklar atıyorlardı. Starkey o lanet olası çenelerini kapatmalannı diledi. Çığlıklar sinirini bozuyordu. En küçük ikisi büfenin arkasında koşuyorlardı ve zıplayarak büfenin diğer tarafından çıkıp durdular. Bir torba bulmuşlardı. Starkey önce çocukların ne yaptıklarından veya ne buldukla-nndan emin olamamıştı ama, ne olduğunu kavrayınca, zeminin A ayaklannın altından kayıp gittiğini sandı.
İki çocuk torbanın içine bakıyordu. En büyükleri de onlara katıldı. Birisi tarafından büfenin köşesine bırakılmış sıradan kâğıt bir alışveriş torbasıydı.
Starkey keşke biraz daha asit giderici alsaydım diye düşündü.
"Oradan uzaklaşın."
Ne feryat etmiş ne de koşmuştu. Bu Bay Red'di. Uzaktan kumandası olabilirdi. İzliyordu ve canı istediği zaman düğmeye basabilirdi.
Starkey sigarasını yere atıp, ayağıyla ezdi. Çocukları oradan uzaklaştırmalıydı.
Torbaya doğru yürüdü.
"Torbada bomba olabilir. Tekrar ediyorum, bomba olabilir. Çocukları oradan uzaklaştırmalıyım."
Yaklaştığında tiz ve sinirli bir sesle, "Hey!" dedi.
Çocuklar ona baktılar. Büyük bir olasılıkla İngilizce bilmiyorlardı.
"Defolun şuradan!"
Çocuklar Starkey'nin kendileriyle konuştuğunun farkındaydılar, ancak, ne dediğini anlamadan boş gözlerle bakıyorlardı. Anneleri İspanyolca bir şey söyledi.
Starkey, "Onları torbanın yanından uzaklaştırın," dedi.
Starkey torbaya elini uzatıp borulan gördüğünde, anneleri İspanyolca konuşuyordu.
"BOMBA!"

Çocuklardan ancak ikisini yakalayarak arkaya doğru bir hamle yaptı ve "BOMBABOMBABOMBA! MEMUR, BÖLGEYİ BOŞALTIN. ÇABUK ÇABUK ÇABUK!" diye haykırdı. Çocuklar çığlık attı, anneleri bir anne kedi gibi Starkey'ye saldırdı ve sırada bekleyen insanlar şaşkınlıkla kaçıştılar. Polis arabaları kaldırımın kenanna çarparak homurtuyla Starkey'nin bulunduğu yere doğru gelirken, o da iterek, dürterek insanlan oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu... "
... ve hiçbir şey olmadı.
Terden sınlsıklam olan, yüzü ancak bir bomba üzerinde çalışan bir insanın yüzü gibi dikkatli Russ Daigle, "Borularda şarj yok," dedi.
Starkey bunu kırk dakika önce tahmin etmişti. Bay Red bombayı patlatmak isteseydi, Starkey oradayken patlatırdı. Şimdi de ekipteyken bir bombayı etkisiz hale getirdikten sonra arkada oturarak gevşemeye çalıştığı gibi, Suburban'ın arkasında oturuyordu. Daigle boruları patlatması için bomba imha silahıyla birlikte robot Andrus'u göndermişti.
"Bir not vardı."
Daigle 3x5 ebadındaki fişi uzattı. Dick Leyton ve Morgan da yanındaydılar.
Notta, "Listeyi kontrol et," yazılıydı. Leyton Starkey'nin kolunu sıktı. \
"Top 10'a girdi. FBI kimliğini saptar saptamaz, onu da listeye eklediler."
Starkey güldü.
"Üzgünüm, Carol. İyi denemeydi. Gerçekten iyi bir denemeydi."
İşleri bitmişti. Bay Red'le arasındaki ilişki tarihe karışmıştı. Red ne yapmaya çalıştıklarını görmüş olmalıydı. Şu anda her neredeyse, kıçıyla gülüyor olmalıydı. Starkey tekrar Claudius'a girebilir ve onu orada bulabilirdi, ama onu kapana kıstırma fırsatını kaçırmışlardı.
Kelso Starkey'nin yanına gelerek benzer şeyler söyledi. Hatta utanmış gibi görünmeyi bile başarmıştı.

"Dinle, Carol. Hâlâ olanların görüşülmesi gerekiyor ama, belki seni işte alıkoymanın bir yolunu bulabiliriz. KKB'de kalamayacaksın ama, bakacağız."
"Teşekkürler, Barry."
"Hatta bana adımla bile hitap edebilirsin." Starkey gülümsedi.
İki UATASB ajanı korumalarıymış gibi Pell'in etrafında dolaşıyorlardı. Starkey'nin gözü Pell'e takıldı. Pell ajanlarla konuştuktan sonra Starkey'ye doğru yürüdü.
"Nasılsın?"
"Daha iyi olmuştum, daha kötü de olmuştum. Onu listeye _ dahil ettiklerini duydun mu?"
"Evet, belki emekli olur. 0...pu çocuğu."
Starkey başını sallayarak onayladı. Bu konuda ne düşüneceğini bilemiyordu. Bay Red Los Angeles'ta kalır mıydı? Öldürmeye devam eder miydi, yoksa sessizce ortadan kaybolur muydu? Starkey'nin aklına San Francisco'da birçok insanı öldürdükten sonra birdenbire eylemlerine son veren Zodiac geldi.
Starkey iki federale baktı.
"Arkadaşlarınla ne olacak?"
"Beni zincire vurup sürüklemeyecekler. Görüşme için saha ofisine gitmemi istiyorlar ama, yine de bana haklarımı bildirip avukat tutmamı söylediler. Bu sana ne anlatıyor?"
"Mahvolduğunu mu?"
"Kelimelerle aran iyi."
Starkey canı gülümsemek istemese de, gülümsedi.
"Güzel bir gülümseme."
"Yapma."
"Seninle konuşmalıyım, Carol. Bu konuyu konuşmalıyız." Starkey Suburban in arkasına çekildi.
"Konuşmak istemiyorum. Sadece bir yere gidip iyileşmek istiyorum."
"Ben, bana olacaklardan konuşmak istemiyorum. Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum."
"Ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Hoşça kal, Jack. Görüşme için sana bir yardımım olabilirse, ederim."
Starkey giderek sönen iki göze derinden baktı ve onu ne kadar istediğini görmemesi için oradan uzaklaştı.

STARKEY Spring Street'e dönmedi. Yaz güneşi batıda hâlâ yüksekti ve açık hava Starkey'ye iyi gelmişti. Arabayı kullanırken camlarını açmıştı.
Starkey bir mini markete uğrayarak jumbo boy buzlu çay alıp Rampart Bölümünün önünden döndü. İnsanları seyretti ve trafik akışının keyfini çıkarttı.* Siyah-beyaz araba gördüğünde onlara başını salladı. Belindeki çağrı cihazı bir kere titreşti ve Starkey numaraya bakmadan cihazı kapadı. Pell olduğunu tahmin ediyordu. Veya Kelso. Kim olursa olsun önemi yoktu. Onun için bomba defteri kapanmıştı. Borçıbalar veya bomba müfettişi olmadan da yaşamını sürdürebilirdi. Kelso'nun söyledikleri neşesini yerine getirmişti. Cinayet dedektifi olarak çalışabileceğini düşündü ama, dedektiflerin çoğu Cinayet Masasını isterdi. Bölüme girebilmek zordu ve Starkey zaten KKB'de o kadar başarılı olamamıştı. Elde ettiği bilgileri kendi dedektiflerinden sakladığı söylentileri yayıldığında, Mülkiyet Suçlan'nda kendisine bir yer bulabilirse, şanslı olduğunu addedecekti.
Starkey Pell'i düşünmemek için bunları düşündüğünü ve onu aklından bir türlü çıkaramadığını kavrayana kadar düşünmeyi sürdürdü. Çay bir anda zehir gibi geldi. Red'in kendisiyle oynadığını anlamak, boğazını acıtan sivri bir tablet yutmak gibiydi. Çayı atarak iki asit giderici aldı ve içinde bir boşluk hissiyle,

ama cinle doldurmak isteyeceği kadar da büyük olmayan bir boşluk hissiyle evine doğru yola koyuldu. Bu da bir şeydi ve ruh hali elvermemesine rağmen, bunun için Pell'e teşekkür etmesi gerektiğini düşündü.
Evine geldiğinde Pell'i araba yolunda kendisini beklerken bulmayı ummuştu ama, yoktu. Bunu düşündüğü anda göğsüne, Sugar'ın ölümünden beri hissetmediği bir kayıp ağrısı girdi. Düşünmenin ruh haline iyi gelmediğinin farkındaydı ama, kendisini düşünmeye ve düşüncelerinin anlamını kavramaya zorlamıştı. Artık kendisini daha iyi hissediyordu. Büyümüştü. Günün geri kalan kısmını işini geri almaya çalışarak geçirecek, gerekirse işini ve Jack Pell'i arkasında bırakmanın en iyi yolunu bulmaya çalışacaktı.
Starkey kontağı kapatarak evine girdi. Ön taraftaki telefonun mesaj ışığının yanıp söndüğünü görmemişti, görseydi bile önemi olmayacaktı.
Gördüğü, gözüne çarpan ilk ve tek şey, kahve masasının üzerinde, pençelerini uzatmış gibi duran bombaydı. Bantla küçük siyah bir kutuya yapıştırılmış, üzerine kırmızı ve mavi kabloların uzunlamasına titizlikle sarıldığı, beklenmedik ve sanal bir şok yaratan iki galvaniz boru. Glamour ve American Cri-me Scene dergileri yığınının üzeYinde duran yabancı ve mekanik, sade ve belirgin bir cisim; Starkey'nin dünyası beyaz bir öfkeyle havaya uçarken, ruhunu her bakımdan asit gibi yakan ve BOMBA diye bağıran bir cisim.
• • •
"Beni duyabiliyor musun?"
Ses tonu insanı şaşırtacak kadar yumuşaktı. Kulaklarındaki tiz çınlamanın arasından o olduğunu zorlukla anlamıştı.
"Gözlerinin kıpırdadığını görüyorum, Carol Starkey."
Starkey ayak seslerini, zemine vuran topukları duydu ve burnuna benzin olduğunu tahmin ettiği bir koku geldi. Ayak sesleri uzaklaştı.

"Kokuyu duyabiliyor musun? Kilerinde bulduğum kömür tutuşturma sıvısı. Uyanmazsan bacaklarını ateşe vereceğim."
Starkey bacaklarındaki ıslaklığa, güzelim Donna Karan pantolonuna ve Bruno Magli ayakkabılarına dokundu.
Sağ kulağının arkasındaki zonklama, gözlerinin yaşarmasına neden olan şişlikten kaynaklanıyordu. Kalbinin hızla ve korkunç bir biçimde orada attığını hissediyordu. Gözlerini açtığında çift görüyordu.
"İyi misin, Carol Starkey? Beni görebiliyor musun?"
Starkey sesin geldiği yere baktı.
Göz göze geldiklerinde adam gülümsedi. Sağ elinde yaklaşık on beş santim uzunluğunda madeni siyah bir çubuk vardı. Dolapta duran copunu bulmuştu. Ellerini iki yana açarak bir hareket yaptı ve kendisini tanıttı.

"Ben Bay Red."
Starkey kolları iki yana açılmış, parmaklığına kelepçelenmiş halde şöminenin kenarına oturtulmuştu. Önüne uzatılmış olan bacakları yüzünden kendilini çocuk gibi hissetti. Elleri uyuşmuştu.
"Tebrikler, John. En sonunda listeye girdin."
Red güldü. Dişleri muntazam ve güzeldi; Starkey'nin gördüğü o bulanık fotoğraflarda gördüğü ya da haAal ettiği şeye hiç benzemiyordu. Yirmi sekizden genç gösteriyordu ve o bilinen sefil kılıklı bombacılara hiç benzemiyordu. Yakışıklı bir adamdı; bütün parmakları da yerindeydi.
"Evet, artık orada olmamın pek de önemi yok, biliyor musun? Daha büyük bir balık yakalayacağım."
Starkey onu konuşturması gerektiğini düşündü. Bay Red konuştuğu sürece, Starkey'nin yaşama şansı da artacaktı. Bomba artık kahve masasının üzerinde değildi. Şimdi ayaklarının birkaç metre ötesinde, yerde duruyordu.
Starkey bombaya bakmamaya çalıştı.
"Bak ona, Carol Starkey."

Zihnini okuyordu.
Bay Red Starkey'nin yanına gelip, bağdaş kurarak yere oturdu ve bombayı arkadaşıymış gibi okşadı.
"Daggett'ın Modex Hybrid'inin sonu. Tercihim olan karışım bu değil ama, bu da iş görür."
Gururlanarak bombaya vurdu. "Ve bu gerçekten sana özel. Üzerinde adın var."
Starkey Bay Red'in elini görmek isteyerek bombaya baktı. Parmakları ince ve uzundu. Bir başka yaşamda, bunlar bir saat tamircisinin veya bir cerrahın parmakları olabilirdi. İki boru aynıydı, ancak, siyah kutu farklıydı. Kutunun üzerinde bir düğme ve pillere giden iki ince tel vardı. Bu bomba farklıydı. Bu bomba radyoyla kontrol edilmiyordu.
Starkey, "Zamanlayıcı," dedi.
"Evet. Bu bomba patladığında ben başka bir yerde olmalıyım. On'a girmemi kutlamak için. Harika değil mi, Carol Star-key? Adımı öğrenene kadar beni listeye dahil etmek istemediler ve benim kimliğimi sen saptadın. Sen benim hayallerimi gerçekleştirdin."
"Çok şanslıymışım."
Bay Red başka bir şey söylemeden siyah kutuya uzanarak yanına bastı ve on beş dakikadan geri sayan yeşil bir LED zamanlayıcı göründü. Red sırıttı.
"Biliyorum biraz fiyakalı ama, karşı koyamadım. Senin de lanet olası şeyi görmeni istedim."
"Sen manyaksın, Fowles."
"Elbette, ama aklına daha orijinal bir şey gelmiyor mu?"
Red Starkey'nin bacağını okşayıp kalktı ve kanepeye gitti. Elinde yapışkan bir bantla geri geldi.
"Bak, aptalca bir şey yapma ve gözlerini kapa, tamam mı? Ciddiyim, bu anı neden boşa harcayalım. Bu benden sana bir hediye, Carol Starkey. Mahvolduğun anı göreceksin. Öleceğin ana kadar saniyelerin akıp gitmesini seyret. Yaralanacağından falan da korkma. Saniyenin on binde birinde öleceksin."

"Canın cehenneme!"
Bay Red bir miktar bant koparttı ve dizlerinin üzerinde durarak gülümsedi.
"Bir anlamda, benim sana yaptığım da bu." "Bir konuda gerçeği bilmek istiyorum." "Gerçek hammaddedir."
"Bana cevap ver, aşağılık herif. Bütün bunlar... Buck benim yüzümden mi öldü?"
"Gerçeği mi öğrenmek istiyorsun?"
"Evet."
"Önce benim sorumu cevaplamaksın." "Ne istersen anlatırım."
"Pekâlâ. İşte gerçek. Başka şeyler için suçluluk duy, Dedektif Starkey. Sen ve Pell o küçük oyununuzu çevirmeden önce, ben UGİS'ten Silver Lake'teki bomba olayını öğrenmiştim. Benim buraya gelmeme Daggett neden oldu, sen değil."
Starkey üzerindeki gerginliğin büyük ölçüde hafiflediğini hissetti.
"Şimdi sen benim soruma cevap ver."

"Ne?"
"Nasıl bir duygu?" A "Hangi duygu? Kullanılmak mı?"
Bay Red akvaryuma bakan bir çocuk gibi Starkey'ye yaklaştı.
"Hayır, hayır, hayır. Treyler parkı. Bombanın tam üstündeydin. Yalnızca kara barut ve dinamit olsa da, bomba sana neredeyse otuz bin kiloluk bir basınçla çarpmıştı."
Red'in gözleri parlıyordu. Starkey onun ne istediğini anlamıştı. O andaki kişi olmak istediğini, bombanın gücünü hissetmek istediğini. Kontrol etmek istemediğini, yalnızca hissetmek istediğini. Bombayı kucaklayıp, kendisini yok etmesine izin vermek istediğini.
"Fowles. Sanki... hiçbir şey. Bilincimi kaybetmişim. Ve sonrasına kadar da hiçbir şey hissetmedim."

Red hâlâ yanıtını bekliyormuş gibi dikkatle bakınca Starkey öfkesinin kabardığını hissetti. Bu olayın başına geldiği günden beri değişen bir şey olmamıştı; arkadaşlanyla, yabancılarla, polislerle, hatta şimdi de bu manyakla. Starkey'nin canına tak etmişti.
"Ne var, Fowles? Tanrı'yı görebilmek için bir pencerenin açıldığını mı sanıyordun? Allah'ın belası bir patlama işte, seni geri zekâlı. Ben bu kapıdan çıkarken senin bana vurman ne kadar mistik bir şeyse, o da o kadar mistikti."
Fowles gözlerini kırpmadan bakıyordu. Starkey onun kendinden geçip geçmediğini merak etti.
"Fowles?"
Red düş kınklığına uğrayarak kaşlarını çattı.
"Çünkü senin karşılaştığın ucuz bir palavradan başka bir şey değildi, Starkey. Cahilin biri tarafından evde yapılmış bir bok. Ama şimdi karşında Bay Red var. Yirmi sekiz K'da kaynamış iki kilo Modex. Basınç dalgası saniyenin on binde birinde ayaklarını koparacak, kanın, kalçalanna çarpan bir buharlı yol silindiri gibi gövdene hücum edecek. Hidrostatik şok saniyenin binde birine eşit bir sürede, beynindeki tüm kılcal damarları patlatacak. Bacakların koptuğu anda beyin ölümü gerçekleşecek. Ama sen zaten ölmüş olduğun için bunu hissetmeyeceksin."
"Sen de kalıp gösteriyi seyretmelisin. Kucağıma oturabilirsin."
Fowles sırıttı.
"Senden hoşlanıyorum, Starkey. Yazık, seninle bomba timinde çalışırken tanışmadık. Ben ilk defasında doğrusunu yapardım."
Fowles Starkey'nin saçlannı yakalayarak başını geriye çekti ve bandı ağzına yapıştırdı. Starkey kurtulmaya çalışırken, Fowles ikinci bandı da yapıştırmıştı. Starkey ağzını olabildiğince açarak cildini gerdi. Bandın gevşediğini hissetti, ancak, açılmamıştı.
Zamanlayıcı on üç dakika kırk iki saniyeye inmişti. Fowles saatine baktı.
"Mükemmel."

Starkey ona cehenneme gitmesini söylemeye çalıştı ama, ağzından mırıltıdan başka bir şey çıkmadı. John Michael Fowles çömelerek Starkey'nin başını okşadı.
"Cehennemde bana da bir yer ayır, Carol Starkey."
Sonra da ayağa kalkarak kapıya gitti ama, Starkey onu göremedi. Yeşil göstergede sonsuza kadar azalan rakamlara bakıyordu.
PELL
Coombs ve Armus birer beyefendi gibi davranıyorlardı. Pell'e de serserinin biriymiş gibi davranabilirlerdi ama, dürüst ve tarafsız davranıyorlardı. Otelinde bırakmış olduğu silahını ve rozetini istediler. Onunla konuşmak istiyorlardı. Pell onlarla saha ofisinde buluşup buluşamayacağını sorduğunda da kabul ettiler. Dick Leyton'ın, Pell'in, Bay Red'e ulaşılmasında önemli bir rol oynadığını söylemesi işe yaramıştı.
Pell arabasıyla moteline ciönüp, rozetini ve koca Smith 10'unu alarak motelden çıkış işlemini yaptı. Hızla çarpan kalbinin sesini dinleyerek ve göğsünden aşağı ter süzüldüğünü hissederek uzun bir süre arabasında oturdu. John Michael Fowles'i düşünmüyordu; Armus veya Coombs'u da. Starkey'yi düşünüyordu.

Pell ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilemeden, yalnızca onun bu kadar kolayca hayatından çıkmasına izin veremeyeceğini bilerek, arabasını çalıştınp Starkey'nin peşine düşmüştü. Coombs ve Armus bekleyebilirdi.
Pell arabasını Starkey'nin evinin önüne park etti ve arabasının orada olduğunu görünce rahatladığını hissetti. Serserinin biriyle ölüm-kalım savaşı verirken kalbi ne kadar yoğun atıyorsa, şu anda da aynı şeyi hissetmesinin komik olduğunu düşündü.
Starkey kapıyı açmayınca aklına gelen ilk düşünce, geldiğini gördüğü ve ona aldırmadığıydı.

Kapıyı çaldı ve seslendi.
"Carol, lütfen. Konuşmak istiyorum."
Kapının yanındaki yatay konumdaki küçük camlardan içeriyi görmeye çalıştı ama, camlar toz içindeydi. Tozları eliyle silerek daha dikkatle baktı. Önce Starkey'nin şöminenin yanında oturduğunu sandı ama, sonra bandı, bileklerini ve kelepçeyi gördü. Ardından da ayaklarının yanındaki bombayı.
Bir tekme atarak kapıyı açtı ve içeri girdiğinde, arkasından başına çarpan sert bir cisimle görüşü bulandı. Öne doğru sendeledi ve gözünün önünde çakan ışıkları gördü. Starkey'nin gözlerinde çıldırmış gibi bir ifade vardı. Pell'in beyninin içinde parlak bir patlama oldu. Bir adam arkasından ona vuruyor ve çığlıklar atıyordu.
"Canın cehenneme! Canın cehenneme!"
Adam yine vurmak üzereyken Pell Smith'ini çıkarttı. Bilincini kaybetmek üzere olduğunun farkındaydı ama, Smith'i çektiği anda, silahın emniyeti açıldı ve ışık karanlığa dönüşürken Pell silahı kaldırarak gölgeye ateş etti.
Pell kapıya geldiğinde Starkey başını iki yana sallayarak bantlı ağzıyla bağırmaya çalışmıştı. Topuklarıyla yerlere vurmuş, çıkardığı gürültüyle Pell'i uyarmaya çalışmıştı. Başını omzuna değdi-rerek bandı çıkarmaya çalışmış ve ellerini oynatarak kelepçeden kurtulmaya çalıştığında da, kelepçe bileklerine batmıştı.
Pell kapıyı kınp içeri girdiği anda Fowles elinde copla kapının arkasına atlamıştı. Starkey gözleriyle onu uyarmaya çalışmış olmasına rağmen, Pell yalnızca Starkey'yi görebilmiş ve Fowles copla ona vurmuştu. Defalarca vurmuş, copun ağırlığı cüruf briketi gibi Pell'in başına inmişti.
Pell sersemleyerek boş bakışlarla yere düşmüştü. Starkey onun elini silahına, şu otomatik şarjörlü çirkin canavara attığını ve Fowles haykınrken ona ateş ettiğini görmüştü. Fowles öne ve yana sendeleyerek Starkey'nin kanepesine düşmüştü.

Starkey gözlerini zamanlayıcıdan ayırmadan, başını yine omzuna sürterek bandı gevşetmişti. Zamanlayıcı o kadar hızla sıfıra yaklaşıyordu ki rakamlar bulanık görünüyordu.
Fowles kalkmaya çalıştı ama, beceremedi.
Pell inledi.
Starkey biraz daha uğraştıktan sonra, çenesini uzatmış ve bant en sonunda tamamen çıkana kadar yüzünü omzuna sürtmeyi sürdürmüştü.
"Pell! Pell, kalk!" diye haykırdı.
6:48.47.46.
"Pell! Kalk ve anahtarları getir! Uyan, Pell! Lanet olsun!"
Pell sırtüstü yattığı yerde doğrulmaya çalıştı. Sürekli gözlerini kırpıştırarak, hayatındaki en hayret verici şeyi görmüş gibi tavana bakıyordu.
"Lanet olsun, Pell, altı dakikamız var, bomba patlayacak! Buraya gel."
Pell yana dönüp gözlerini biraz daha kırpıştırarak yüzünü ovaladı.
"Göremiyorum. Artık görmüyomm. Işıklardan ve gölgelerden başka bir şey yok."
Starkey'nin damarlarındaki tüm kan çekilmişti adeta. Ne olduğunu biliyordu. Aldığı darbeler sonucunda zaten hasar görmüş olan retina tamamen yırtılarak, optik sinirlerle son bağlantısını da koparmış ve Pell'in gözleri artık işlevini yapamaz hale gelmişti.
Çok sık ve hızlı nefes aldığını fark ederek, nefesini tutmak için kendisini zorlamış ve kontrolünü tekrar ele geçirene kadar nefes almayı tamamen durdurmuştu.

"Göremiyor musun, Jack? Yakından? Hini görebiliyor musun?"

Pell elini yüzüne doğru kaldırdı.
"Sadece gölge olarak görebiliyorum. Tek görebildiğim bu. Bana kim vurdu? O muydu?" "Onu vurdun. Kanepede."

"Öldü mü?"
"Ölüp ölmediğini bilmiyorum, Jack, onu boş ver şimdi! Bombada zamanlayıcı var. Lanet olası zamanlayıcı hızla çalışıyor. Anlıyor musun?"
"Ne kadar vaktimiz var?"
"Altı dakika, on saniye."
Polis bu kadar kısa sürede gelemezdi. Starkey Jack'in aklına ilk gelen şeyin bu olduğunu tahmin ediyordu. "Göremiyorum, Carol. Üzgünüm."
"Lanet olsun, Jack, ben bu kahrolası şömineye bağlıyım. Beni çözersen, bombayı etkisiz hale getirebilirim!" "GÖREMİYORUM!"
Starkey Pell'in kısa saçlarından yüzüne ter aktığını gördü. Pell yana doğru yuvarlanıp, ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Yüzü başka bir yere dönüktü. Fowles bir kere daha kalkmaya çalıştı, başaramadı ve kalan canı çekilmiş gibi göründü.
"Jack!"
Pell döndü.
Starkey düzenli nefes almaya çalışıyordu. Bomba üzerinde çalışırken paniğe kapılmamalı, sakinliğinizi korumalıydınız. Panik öldürürdü.
"Jack, şimdi çabuk ol, tamam mı? Sesime doğru dön."
"Ne kadar içler acısı bir durum."
Ama yaptı.
6:07.06.05.
"Tam karşın saat on iki. Fowles saat sekiz yönünde, tamam mı? Odanın tam karşısında. Belki beş metre. Kahve masasının arkasında, kanepede, galiba öldü. Anahtarlar cebinde olabilir."
Starkey Pell'in yüzündeki umut kırıntısını görebiliyordu.
"KIPIRDA, lanet olsun!"
Pell bir eliyle ilerideki kahve masasını hissetmeye çalışarak, dizlerinin ve bir elinin üzerinde süründü.

"Oldu, Jack. Sehpaya ulaşmak üzeresin ve Fowles hemen arkanda."
Fell sehpaya ulaştı ve kenara itti. Fowles in ayaklarının önünde kanepeyi bulup, elleriyle bacaklarını takip ederek cebine çıktı. Fowles in gömleği ıslaktı ve uyluklarından kan damlıyordu. Pell'in elleri kıpkırmızı olmuştu.
4:59.58.57.
"Bul şunu, Jack! LANET OLASI ANAHTARLARI BUL!" "Anahtar burada değil! Ceplerinde değil."
"Bulamıyorsun!" "BURADA DEĞİLLER!"
Starkey Pell'in pantolonunun ön ve arka ceplerini karıştırdıktan sonra, bir zanlının üzerini ararmış gibi, parmaklarını Fowlesin belinde dolaştırdı.
"Çoraplar! Çoraplarını ve ayakkabılarını kontrol et!"
Starkey Fowlesin anahtarları bir yere atmış olabileceğini düşünerek gözleriyle odayı inceledi. Kelepçeleri kilitlemek için anahtar gerekmezdi, anahtar yalnızca açmak için lazım olurdu. Fowles kelepçeleri çıkarmak hiyetinde değildi. Starkey anahtarları göremedi ve Pell'in bu kadar ufak bir şeyi el yordamıyla araması zaman kaybından başka bir şey olmayacaktı.
"BULAMIYORUM!" A
Fowles yine inledi ve kımıldadı. "Hâlâ yaşıyor!" 3:53.52.51."
Starkey'nin bakışları tekrar yanıp sönen zamanlayıcıya kaydı ve saniyelerin hızla akmasını seyretti.
"Silahlı mı? Silahı var mı?" "Hayır, silah yok."
"O halde onu boş ver! Şimdi saat beş yönüne. Beş yönüne dön."
Pell Fowlesin giysilerini karıştırmaya devam ediyordu.

"LANET OLSUN JACK YAP ŞUNU! SAAT BEŞ YÖNÜ!"

Pell Starkey'nin sesine doğru döndü.
3:30.29.28.
"Kapı saat beş yönünde. Git buradan!" "Hayır."
"Romantik, Jack. Çok romantik!" "SENİ BIRAKMAYACAĞIM!"
Pell yerdeki objeleri önemsemeden Starkey'nin bulunduğu yöne doğru süründü ama, biraz fazla sağa gitmişti. "Buradayım."
Pell Starkey'nin ayağını bulabilmek için yön değiştirirken, bombaya değmesine ramak kalmıştı. Ellerini Starkey'nin bacaklarına koydu.
"Konuş benimle, Carol. Neye bağlısın?"
"Şöminenin demir parmaklığına. Parmaklık tuğlaların arasında sabitlenmiş."
Pell'in elleri Starkey'nin bacaklarından yukarı, kollarına çıktı, kelepçeye, bileklerine ve demir parmaklığa dokundu. Izgarayı iki eliyle yakalayıp çekerken yüzü kızarmıştı. Kendi etrafında dönerek ayaklarını duvara dayadı ve şakaklarındaki damarları şişirecek kadar büyük bir kuvvetle çekmeye başladı.
"Sağlam, Jack. Cıvatalar epey derinde."
Pell söylenerek Starkey'nin önünden geçti ve diğer taraftan denedi. Starkey garip bir biçimde sakinleştiğini hissetti. Da-na'nın bu konuda neler söyleyeceğini çok merak ediyordu. Kabullenme? Teslimiyet?
.Pell'in sesi deli gibi çıkıyordu.
"Bir levye. Belki kanırtabilirim. Kullanabileceğim bir şey olmalı."
"Cop!"
Cop karşı duvara yuvarlanmıştı. Starkey Pell'e yol gösterirken hemen hemen bir dakika kaybetmişlerdi. Pell copu parmaklığın arkasına sokarak kanırttı.
Cop eğildi ve kullanılamaz hale geldi.
yok edici

"Kırıldı."
Pell copu fırlatıp attı.
"Daha dayanıklı bir şey! Ocak çubuğu! Bir kütük!"
"BENDE BUNLARIN HİÇBİRİ YOK, PELL!! LANET OLASI EVİMDE HİÇBİR ŞEY YOK!!! BEN BERBAT BİR EV KADINIYIM!! ŞİMDİ BURADAN DEFOL GİT!!"
Pell durarak, Starkey'ye görebildiğini düşündüren açık gözlerle ve yumuşacık bakışlarla baktı.
"Kapı nerede, Carol?"
Starkey hiç tereddüt etmedi, gittiği için onu sevdi, onun ölümüne neden olacak son üç suçluluk dakikasını onunla geçirmekten vazgeçtiği için onu sevdi.
"Arkanda, yedi yönünde."
Pell Starkey'nin yüzüne dokundu ve parmaklan orada kaldı. "Hatalıydım, Carol. Özür dilerim."
"Boş ver, Jack. Seni affettim. Seni deli gibi seviyorum. Şimdi lütfen git."
Pell Starkey'nin bacaklarını takip ederek bombayı buldu, kolunun altına soktu ve kapıya yöneldi. Starkey Pell'in ne yaptığını fark edince öfkeyle bağırmaya başladı.
"LANET OLSUN, HAYIR!!! PELL, BUNU YAPMA!! BENİM İÇİN KENDİNİ ÖLDÜRME!!"
Pell sol kolunun altına soktuğu bombayla emekleyerek kapıya doğru giderken oldukça sağa kaydı.
"Bana bir iyilik yap, Starkey. Buradan bir kahraman olarak çıkmak istiyorum. Sevdiğim kadın için ölmek istiyorum. Bu benim gibi bir adamın yapmayı isteyebileceği bir şey."
Pell sehpalara çarparak dengesini kaybetti ve bombayı düşürdü. Starkey göstergedeki ışıklı rakamların bulanıklaştığını gördü.
Pell el yordamıyla bombayı ararken, Starkey onun bunu yapacağını biliyordu. Lanet olası şeyi alacak, o kapıdan çıkıp gidecek ve kendisini havaya uçurup Starkey'yi Sugar için hissettiği

aynı vicdan azabıyla baş başa bırakacaktı. Ve o zaman, ancak o zaman Starkey'nin gözlerine yaşlar hücum etti ve o anda aklına ikisini de kurtaracak bir çözüm geldi.
"Pell, dinle."
Pell bombayı yine bulmuştu ve kapıya doğru gitmeye çalışıyordu.
"Pell, DİNLE! Bombayı etkisiz hale getirebiliriz. O kahrolası bombayı nasıl etkisiz hale getireceğimi biliyorum!" Pell duralayarak Starkey'ye baktı. "Ne kadar zamanımız var?" "Göremiyorum. Sağa çevir."
2:14.13.12.
"Buraya getir, Jack, yakından bakmalıyım. Ondan sona sana ne yapacağını söylerim."
"Saçmalıyorsun, Starkey. Sen ölmek istiyorsun."
"Ben yaşamak istiyorum, Pell! Allah kahretsin, yaşamak istiyorum, senin de yaşamanı istiyorum ve sen benim zamanımı boşa harcıyorsun! Başarabiliriz!"
"BEN GÖREMİYORUM!"
"SENİNLE KONUŞABİLİRİM! Pell, ben ciddiyim. Hâlâ biraz zamanımız var ve onu da harcıyoruz. Bombayı buraya getir." "Lanet olsun!"
Pell sık nefes alarak gömleği terden sırılsıklam bir halde yanına gelene kadar Starkey verdiği talimatlarla onu yönlendirdi. "Yere koy. Yanıma. Biraz ileriye." Pell Starkey'nin dediğini yaptı.
"Şimdi çevir. Haydi. Zamanı görmek istiyorum."
1:56.55.54.
"Ne kadar?"
"Çok iyi gidiyoruz."
Starkey bir kez daha nefesini tutmak için kendisini zorladı. Bir bombanın yanına ilk kez gittiğinde o günkü şefinin Buck
yok edici

Daggett olduğunu ve Starkey'ye zırhlı giysisini giydirirlerken nefes tutma numarasını onun öğrettiğini hatırladı.
"Tamam. Şimdi çevir. Altına bakmak istiyorum."
"Makasım yok. Pensim yok. Ama galiba bıçağım var."
"Kapa çeneni de düşüneyim."
Seçimleri sen yaparsın. Seçimler ya seni sonsuza kadar izler ya da seni özgür bırakırlar.
"Bana ne gördüğünü anlat, Carol. Tarif et."
"Yarı saydam, kapaklı bir yiyecek saklama kabının üzerine bağlanmış siyah bir zamanlayıcı var. Telleri geçirmek için kapağı eriterek delik açmış. Tipik Bay Red... eserleri gizli."
"Pil takımı?"
"Diğer şeylerle birlikte içeride olmalı. Ama üst kısımda bant yok. Kapağı yalnızca kapatmış."
Starkey Pell'in parmaklarının hafifçe zamanlayıcıya, kapağın kenarlanna dokunmasını izledi. Onun da aynı şeyi düşündüğünden emindi; Red'in kapağın iç kısmında bir temas bağlantısı yapmış olabileceğini ve kapak çıkartılmak istendiği takdirde, bombanın otomatik olarak infilak edeceğini.
Seçimleri sen yaparsın. Seçimler ya seni sonsuza kadar izler ya da seni özgür bırakırlar.
"Aç, Jack. Kenarlanndan. Yalnızca kenarlarını biraz kaldır. Yavaş."
Starkey saçlarının dibinden ter fışkırdığını hissediyordu.
Pell gözlerini kırpıştınyor, kabı görmeye çalışıyordu ama, dudaklarını yalayıp başını salladı. O da düşünüyordu. Bunun yapılabileceğini ama, eğer otomatik bir ateşleyici varsa, ikisinin de bunu öğrenemeyeceklerini düşünüyordu. Saniyenin on binde biri kadar bir süre hiçbir şey öğrenemeyecek kadar kısaydı.
1:51.50.49.
Pell kapağı açtı.
"Köşeleri gevşet ama, kapağı tam olarak kaptan ayırma. Tellerin gerginliğini görebileceğim kadar kaldırmanı istiyorum."

Starkey Pell'in talimatlarını yerine getirmesini izledi. Ter artık gözlerine dolmaya başlamış ve Starkey terleri silmek için yüzünü omzuna sürmek zorunda kalmıştı. O da gözlerini neredeyse Pell kadar sık kırpıyordu.

"Tellerin içeride bir şeye bağlı olduğunu hissedebiliyorum."
"Onlar patlayıcı ve başlatıcı. Tel hareket ediyor mu?"
Pell kapağı birkaç santim kaldırdı.
"Evet."
"Telin gerildiğini hissedene kadar kapağı kaldır." 1:26.25.24.
"Tamam. Şimdi de kabı bana doğru eğ. İçine bakmak istiyorum."
Pell kabı eğdiğinde Starkey içindekilerin kaydığını gördü. Bu iyi haberdi. İçindekilerin kaba bağlı olmadığını ve çıkartılabileceğini gösterirdi.
Elektrikli patlatıcının fişi, boya kutusuna benzeyen yaklaşık bir litrelik metal silindirin üzerinden dik olarak çıkıyordu. Fişin ucundaki kırmızı ve beyaz kablolar paralel bir devreye gidiyor ve başka bir sıra kablo da kapağın arasından geçerek zamanlayıcıya ve sol taraftan, bantla kutunun yanına yapıştırılmış pillere bağlanıyordu. Pillerden çıkan mor renkli bir kablo, paralel devreyi atlayıp doğrudan zamanlayıcıya gidiyor, ancak, küçük bir kırmızı kutudan çıkan bir diğer tel patlatıcıya bağlanıyordu. Starkey bu kısmından hoşlanmadı. Bunun dışında her şey basitti ve yüzlerce defa görmüştü... ama kırmızı kutu ve patlatı-cıya giden beyaz kabloyu görmemişti. Kendisini bunlara bakarken buldu. Korktuğunu hissetti.
"Bana ne yapacağımı söyle, Carol."
"Bir dakika bekle, Pell. Düşünüyorum. Kapağı kaldır, tamam mı? Görünüşe göre içerideki her şey birbirine bantla yapıştırılmış. Dağılmasından korkma. Avucunun içine al, altından destekle ve kaldır. Yere koy."
Pell Starkey'nin dediklerini yaptı ve bombayı bir yumurtay-mış gibi nazikçe yere koydu.
yok edici

"İyi görebiliyor musun?"
"Evet.", 1:01.00
0:59
"Zamanımız nasıl?"
"Dünya kadar zamanımız var, Pell."
"Becerebilecek miyiz?"
"Kesinlikle."
"Yalan söyleme, Starkey."
Şimdi yerde duran bombanın bağlantılannı ve kablolannı daha net olarak görebiliyordu ama, hâlâ o küçük kırmızı kutunun ne işe yaradığını anlayamamıştı. Akım monitörü olabileceği aklına gelince korktu. Akım monitörü pillerin sökülüp sö-külmediğini veya kabloların kesilip kesilmediğini hisseder ve paralel devreyle zamanlayıcıyı atlardı. Bombanın etkisiz hale getirilmesini önlemek amacıyla bir savunma tetiği yerleştirilmiş olabilirdi. Kabloları keserler veya zamanlayıcıyı çekerlerse, paralel devre otomatikman patlatıçıyı devreye sokardı.
Starkey kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Terini silmek için yine başını çevirmek zorunda kaldı. "Bir sorun mu var, Carol?"
Starkey Pell'in sesindeki gerginliği hissedebiliyordu. "Kesinlikle yok, Pell. Ben bu iş için yaşıyorum."
Pell güldü. "Tanrım!"
"Keşke O burada yanımızda olsaydı, dostum." Pell yine güldü ama, gülmesi hızla soldu. "Ne yapacağım, Carol? Bana kızma, bebeğim." Starkey Pell'in de onun sesindeki gerginliği hissettiğinin farkındaydı.
"Tamam, Pell. Şimdi şuna bakıyoruz. Devreye yerleştirilmiş bir akım monitörü olduğunu düşünüyorum. Akım monitörünün ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Otomatik patlatıcı."
"Herhangi bir bağlantıyı kesmeye kalkarsak, akım monitörü iç direnç adı verilen şeyde bir değişiklik olduğunu algılar ve bombayı patlatır. Zamanlayıcı devre dışı kalır."
"Ne yapacağız öyleyse?"
"Büyük bir risk alacağız, dostum. Parmaklarını zamanlayıcının üzerine koy ve kapaktan çıkan kabloları bul. Kapağın alt kısmında kalmanı istiyorum, tamam mı? Böylece bombaya en yakın yerde olursun."

Pell yaptı.
"Tamam."
"Kapaktan beş kablo çıkıyor. Birini tut. Herhangi birini." Pell kırmızı kabloyu tuttu.
"Tamam, istediğimiz kablo o değil. Onu bir kenara ayır ve bir başkasını al."
Pell tamamen şans eseri, mor kabloyu tuttu.
"İşte o, bebeğim. İşte o. Şimdi o kabloyu takip ederek, küçük bir kutuya ulaşacaksın."
Starkey Pell'in parmaklarının nazik dokunuşlarla kablo boyunca hareket etmesini seyrederken, o parmakların yara izlerine de aynı nazik hareketlerle dokunacağını düşünüyordu.
"Buldum. İki kablo dış tarafa gidiyor."
"Evet, ama endişelenme. Zamanlayıcıyı etkisiz hale getirmeden önce, bunu etkisiz hale getirmek zorundayız ve nasıl yapacağımızı bilmiyorum. Şu anda sana doğruyu söylüyorum, Jack. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğim için yalnızca tahmin edebilirim."
Pell herhangi bir şey söylemeden başını salladı.
"Şimdi gerçekten yavaş ol, çünkü kazara yanlış bir kabloyu çekmeni istemiyorum. Akım monitörünü, bombanın geri kalan kısmından ayırmanı istiyorum. Kabloları kenara çekerek kutunun serbest kalmasını sağla ve yere koy."
"Kutuyu ne yapmamı istiyorsun?"
yok edici

"Üzerinde tepinmeni!"
Pell ne gözünü kırptı ne de Starkey'ye çatlak olduğunu söyledi. "Tamam."

Pell Starkey'nin söylediğini yaparken, "Patlayabilir, Jack. Üzgünüm ama, patlayabilir." "Zaten patlamayacak mı?" "Evet."
"İkimiz de bunlan daha önce yaşadık, Carol."
"Tabii, Pell. Bizim gibi insanlar için hiç de zor bir durum değil."
Pell bir elini kablolardan ayırdığı akım monitörünün üstüne koyup yengeç gibi yan yan giderek topuğunu kutunun üzerine getirdi.
"Lanet olası şeyin üstünde miyim?" "Yap, Pell."
Saniyenin on binde biri.
Pell topuğuyla monitöre sertçe vurdu.
Göğsünü sanki demir biç parmaklıkla sanlmış gibi hisseden Starkey nefesini koyverdi. Hiçbir şey olmadı.
Pell ayağını kaldırdığında plastik kutu paramparça olmuştu ve ikisi de hâlâ sağdı. S
"Parçaladım, değil mi, Starkey? Başardım mı?"
Starkey kırık parçalara baktı. Parçaların arasında birkaç gümüş anahtar vardı. Kelepçenin anahtarları. Aşağılık herif anahtarlan bombanın içine koymuştu.
"Starkey?"
Starkey zamanlayıcıya baktı. 0:36.35.34.
İçinden bir ses Pell'e anahtarları kap, kelepçeyi aç ve ikimiz de kaçalım diye bağırıyordu. Ama kaçamayacaklarını biliyordu. Pell'in kalan zamanda anahtarları bulup, kelepçeyi açamayacağını biliyordu. Zamanları tükenmek üzereydi.

"Ne yapacağım? Carol, konuş benimle. Bana ne yapacağımı söyle!"
Starkey Pell'in anahtarları düşündüğünü anlamasını istemiyordu. Dikkatinin dağılmasını istemiyordu.
"Pilleri bul."
Pell boya kutusunun yanına yapıştırılmış 9 voltluk pili bulana kadar parmaklanyla bombayı yokladı.
"Buldum."
"Üst kısmından çıkan kabloları hissedebiliyor musun? Pilin üst kısmındaki çıtçıta bağlılar." "Buldum. Şimdi?"
Eğer Starkey şu anda bir ihbar üzerine gittiği bir bomba üzerinde çalışıyor olsaydı, zırhlı giysisini giymiş olacak ve imha silahını kullanarak, bombadan altmış metre ilerideki Subur-ban'ın güvenliğinde bombayı patlatacaktı. Bombayı imal eden kişinin nasıl bir düzenek kullandığını bilmedikleri için

kendilerini bekleyen tehlikelere karşı bombaya dokunmayacaktı. Güvenlik uzakta olmaktan geçerdi. Güvenlik güvenli oynamaktan ve risk almadan, her şeyi önceden planlamaktan geçerdi.
"Çıkart."
Pell kıpırdamadı.
"Çıkartayım mı?"
0:18.17.16.
"Evet, çıkart. Kahrolası şeyin çıtçıtını aç. Yapabileceğimiz tek şey o. Devreyi sökmemiz gerekiyor ve bunu başka türlü yapmamıza imkân yok. Onun için pilin akımını keseceğiz ve patlatıcıyı devreye sokan bir yedek şarj olmaması için dua edeceğiz. Belki bu o...pu çocuğu ikinci bir akım monitörü yerleş-tirmemiştir. Belki patlama olmaz."
Pell bir süre konuşmadı.
0:10.09.08.
"Bu kadar sanırım, değil mi?"
"Tek bir hamlede çek. Ayırdıktan sonra kutupların birbirlerine değmemesine dikkat et."
yok edici

"Tabii."
"İki hamlede değil, Pell. Tek bir hamlede. Bağlantıyı, yaşaman ona bağlıymış gibi kes." "Ne kadar zamanımız var?" "Altı saniye."
Pell başını Starkey'ye doğru eğdi ama, gözleri sağ tarafa bakıyordu.
Pell gülümsedi. "Teşekkürler, Starkey."
"Ben de teşekkür ederim, Pell. Şimdi çek şu lanet olası şeyi!"
Çekti.
0:05.04.03.
Zamanlayıcı çalışmaya devam ediyordu. "Güvenli mi, Starkey?"
Zamanlayıcı hızla dönüyordu ve Starkey gözlerinin yaşardığını hissetti. Of, Allah kahretsin! diye düşündüyse de, Pell'e bir şey söylemedi.
"Üzgünüm, Jack." v
0:02.01.
Starkey gözlerini kapadı ve o ana kadar asla hissetmediği şekilde gerildi. \ "Starkey? İyi miyiz, Starkey?"
Starkey gözlerini açtı. Zamanlayıcı 00:00i gösteriyordu ama patlama olmamıştı.
Pell, "Sanırım hâlâ hayattayız," dedi.
John Michael Fowles ölmek istemiyordu. Göğsü şişerken, başı hafiflemiş gibiydi. Starkey'nin ve Pell'in seslerini duyuyordu. Bombayı etkisiz hale getirmeye çalıştıklarının farkındaydı ve o anda gülmek istiyordu, ancak, kan kaybından ölmek üzereydi. Akciğerlerinin kanla dolduğunu hissediyordu. Yine kendinden geçti, sonra bir kez daha seslerini duydu. Onları görebilmek

için başını kaldırdı. Bombayı gördü. Başarmışlardı. Bombayı etkisiz hale getirmişlerdi. John Michael Fowles ağzından ve burnundan kırmızı baloncuklar çıkartarak güldü. Kendilerini kurtardıklannı sanıyorlardı. Yanıldıklarının farkında değillerdi. Fowles ayağa kalkabilmek için bütün gücünü topladı.
"Pell, elim acıyor."
Pell Starkey'ye sarılmıştı. O an geçtikten sonra sürünerek yanına gitmiş, kendisine çekerek ona sanlmıştı. Şimdi de dizlerinin üzerinde doğrulmuştu.
"Bana telefona nasıl ulaşacağımı söyle. 9 11'i aramalıyım."
"Önce anahtarları bul ve beni çöz. Akım monitörünün içinde anahtarlar vardı. Kelepçenin anahtarlan olduğunu sanıyorum."
Pell topuklarının üstüne oturdu.
"Anahtar vardı ve sen bana söylemedin, öyle mi?" "Zamanımız yoktu, Jack."
Pell sanki üzerindeki tüm gerginliği bedeninden atıyormuş gibi derin bir iç geçirdi. Starkey'nin talimatlarına uyarak anahtarları bulduktan sonra yanına döndü. Elleri serbest kaldığında Starkey bileklerini ovuşturdu. Kan dolaşımı normale dönerken elleri yandı.

Jack'in ilerisindeki kanepede Fowles guruldar gibi bir ses çıkartarak yere düştü. Pell sendeledi. "O da neydi?"
"Fowles. Kanepeden düştü."
Starkey telaşlanmamıştı. Fowles ıslak bir çarşaf kadar gevşemişti.
Starkey seslendi.
"Fowles, beni duyabiliyor musun?"
Fowles elini yemek odasına doğru uzattı. Bacakları sürünmek istermiş gibi yavaşça kımıldadı ama, dizlerini altına çekemedi. "Ne yapıyor, Carol?"
yok edici
38 1
"Ben 911'i arayıp ambulans çağırayım. Hâlâ yaşıyor."
Starkey ayağa kalkıp Pell'in de kalkmasına yardım etti. Fowles odanın karşı tarafında arkasında kırmızı bir iz bırakarak kahve masasının önünden geçmişti.
Starkey, "Yat orada, Fowles. Yardım çağıracağım," dedi. Pell'i ön kapıda bırakarak, biraz önce kanepenin kenarına varan Fowlesin yanına döndü. "Fowles?"
Fowles sendeleyerek arkasına dönüp, bir kez daha Star-key'ye baktı. Fowles'da gördüğü şey, Starkey'ye bütün bomba uzmanlarına öğretilen şeyi hatırlattı: İkinci bir bomba! Daima ikinci bir bomba olma ihtimalini göz önünde bulundurun!
Buck Daggett'ın sürekli olarak verdiği tavsiyeye uyarak, orayı boşaltması gerekiyordu.
Fowles göğsündeki ikinci bombayı sıkıca tutuyordu. Star-key'ye kanlı bir gülümsemeyle baktı. "Gerçek acı verir."
Starkey onu iterek kendisinden uzaklaştırırken düşerek sert bir biçimde yere çarptı. Acıyla* panikle Pell'in üzerine atılmak isterken, bacaklannın hareket etmeyi reddettiği bir kâbusta bir an kapana kısılmıştı, kalbinin gümbürtüsü kulaklarında yankılanıyordu, kapı açılırken...
John Michael Fowles kendi gözlerinin merceğinden kızıl bir dünyaya bakarken, kendisini özgür bırakacak olan gri düğmeye bastı.
DAHA SONRA
STARKEY kiraladıkları evin açık olan ön kapısında durmuş, sokağın karşısındaki eve bakarken, bir yandan da sigara içiyordu. Adlarını bilmediği ev sakinlerinin siyah bir Chihuahualari vardı. Şişmandı ve Starkey çirkin olduğunu düşünüyordu. Ön bahçede oturup geçen herkese ya da her şeye, sokağın ortasında durup arabalara havlıyordu. Arabalar kornalarını çalıyorlar ama Allah'ın cezası köpek kıpırdamıyor ve arabaları etrafından geçmek zorunda bırakıyordu. Köpek araba yoluna girip kakasını yapana kadar Starkey bunun komik olduğunu düşünüyordu. Hayvanı kovalamaya çalışmış ama, köpek orada durup Starkey'ye havlamıştı. Starkey artık bu baş belası piçten nefret ediyordu.
"Neredesin?" "Sigara içiyorum." "Kanser olacaksın." Starkey gülümsedi. "Ne kadar romantiksin!"
Tamirat iki ay sürecek olmasına rağmen, Starkey evine dönmek için sabırsızlanmıyordu. Zemin yeniden kaplanacak, iki duvar yeniden örülecek ve tüm pencerelerle kapılar yenileriyle değiştirilecekti. Patlamadan kaynaklanan basınç nedeniyle kapılarla pencerelerin şekli bozulmuştu. Daha beteri de olabilirdi.
yok edici
383
Bomba patladığında Starkey kapının eşiğinde duran Pell'e koşmuştu. Starkey'yi sesten hızlı bir dalga gibi sürükleyen basınç dalgası onun Pell'e çarpmasına ve ikisinin birlikte kapıdan fırlamalanna neden olmuştu. Bu onları kurtarmıştı. Kapıdan verandaya, oradan da bahçeye uçmuşlardı. Tahta ve cam parçaları her yerlerini kesmiş ve ikisi de bir hafta boyunca hiçbir şey duyamamışlardı ama, daha da kötü olabilirdi.
Starkey sigarasını bitirerek izmariti bahçeye attı. Pell'in gözlerini tahriş ettiği için evde sigara içmemeye çalışıyordu. İçki içmeden yirmi üç gün geçirmişti. Bu sorununu tamamen hallettiğinde, belki sigarayı bırakmayı da deneyebilirdi. Değişiklik bir olasılık değil, bir gereklilikti.
Kör bir adamı infaz etmeyeceklerdi. Ulusal Alkol-Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu önce gürültü koparmış, ancak, Starkey ve Pell'in Bay Red'i ele geçirmeleri dikkate alınmıştı. Hatta Jack'in tıbbi masraflarını bile üstlenmişlerdi; hiç kimse iş uğruna gözlerini kaybeden bir insanın sağlık yardım parasını kesemezdi.

Starkey hâlâ kendisiyle ilgili kararı bekliyordu. Polis Kardeşlik Derneği ve Morgan in desteğiyle iyi bir avukat tutmuş olduğu için, o da kurtulacaktı. Btaay izinliydi ve ardından da duruşması vardı. Morgan Starkey'ye onunla ilgileneceğini söylemişti ve Morgan'a güveniyordu. Zaman zaman Barry Kelso arayıp nasıl olduğunu soruyordu. Kelso'nun aramasına sevindiğini hissediyordu. Beth Marzik hiç aramamıştı.
Pell, "Buraya gel. Şunları görmeni istiyorum," dedi.
Daima Starkey'nin bir şey gördüğünden keyif alıyormuş gibi, bu tür şeyler söylüyordu. Starkey de bundan keyif aldığının farkındaydı. Çok hoşuna gidiyordu.
Jack yatak odasının her yerine mumlar koymuştu. Kısa ve kalın mumluklara, sosluklara ve tabaklara koyduğu mumlar iki komodinin, şifoniyerin ve sandığın üzerinde titriyorlardı. Star-key Pell'in el yordamıyla son mumu bulup, çakmakla yakmasını ve parmaklarıyla dokunarak tabağa mumu damlattıktan sonra, dikkatle yerleştirmesini seyretti. Pell hiçbir konuda yardım istemiyordu. Starkey bazen yardım teklifinde bulunsa da,

onu asla zorlamıyordu. Pell yemek bile pişiriyordu. Yemek pişirmesi Starkey'nin ödünü kopanyordu.
"Ne düşünüyorsun?"
"Çok güzeller, Jack."
"Senin için."
"Teşekkür ederim."
"Bir yere gitme."
"Buradayım."
Pell Starkey'nin sesini takip ederek yatağın etrafından dolaşıp ona doğru geldi. Bir metreyle kaçıracağı için Starkey Pell'in koluna dokundu.
Pell hastaneden çıktığından beri Starkey'yle yaşıyordu. Gözleri gitmişti. Evet. îkisi de Pell'in temelli kalıp kalmayacağını bilmiyordu ama, asla bilemezdiniz.
Starkey Pell'i kendisine çekerek öptü.
"Yatağa gir, Jack."
Jack kendisini yatağa atarken gülümsedi. Starkey yatağın etrafından dolaşarak perdeleri çekti. Dışarısı hâlâ aydınlıktı ama, mumlar odaya bakırımsı bir ışık veriyordu. Bazen seviştikten sonra Starkey mumların ışığında gölge oyunları yapıyor ve bunları Pell'e anlatıyordu.
Starkey giysilerini çıkartarak yere attı ve Pell'in kollarına atıldı. Pell'in ellerinin bedeninde gezinmesine izin verdi. Pell'in parmakları eski ve yeni yara izlerinde dolaştı. Starkey'nin dokunulmasından hoşlandığı yerlere dokundu. İlk defa birlikte olduklarında oda karanlık olduğu halde Starkey korkmuştu. Pell elleriyle görüyordu.
"Çok güzelsin, Carol."
"Sana öyle geliyor."
"Kanıtlamama izin ver."
Pell'in dokunuşları ve yaptıkları Starkey'nin nefesini kesti. Starkey uzun bir yol almıştı; hâlâ da alacağı uzun bir yol vardı. O yola Pell'le birlikte çıkmak daha iyi olacaktı.

PEMBEPİNK